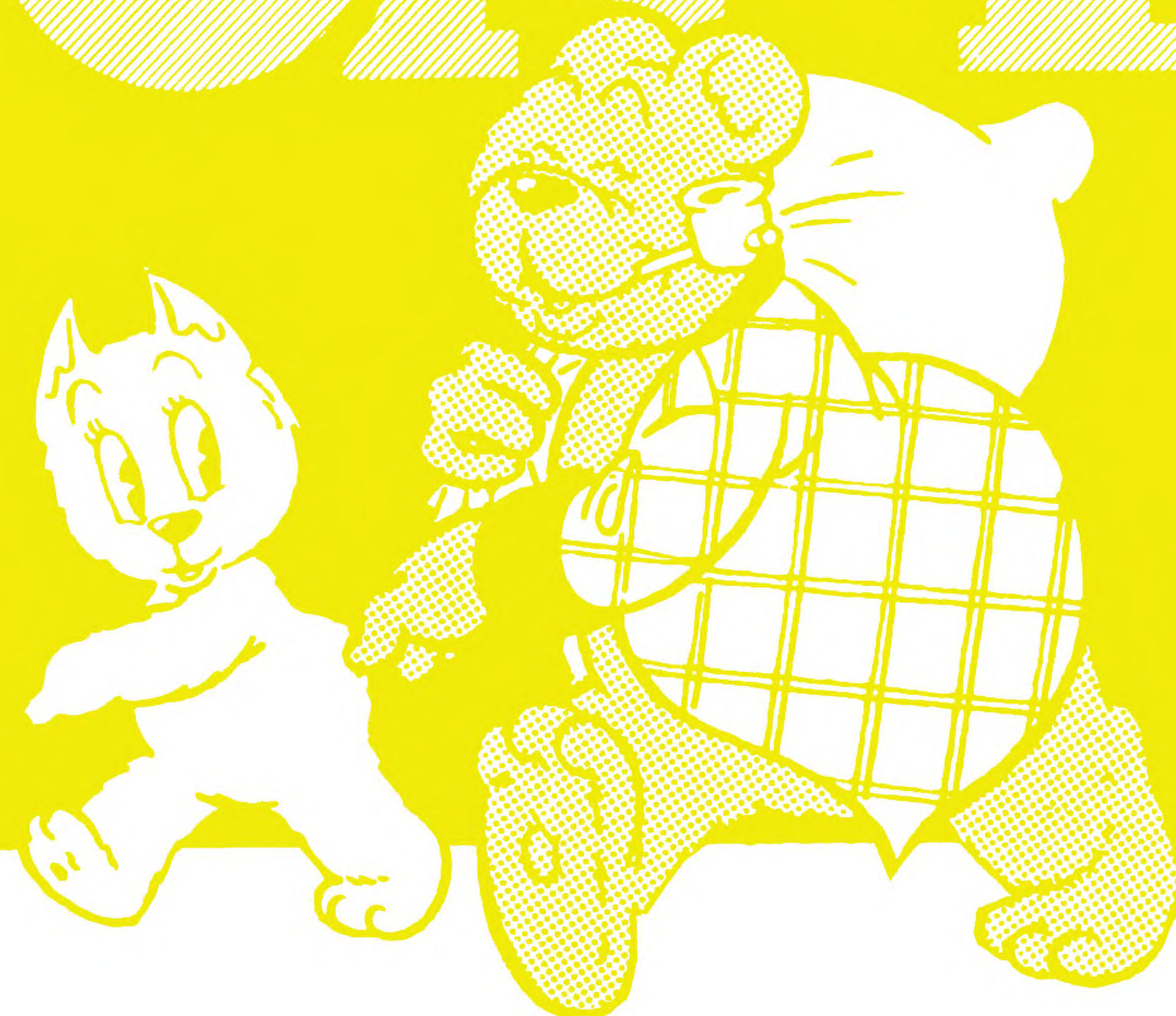
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **36** 700 - 771 Horror de Ademloze

AVONTUREN VAN TOM POES

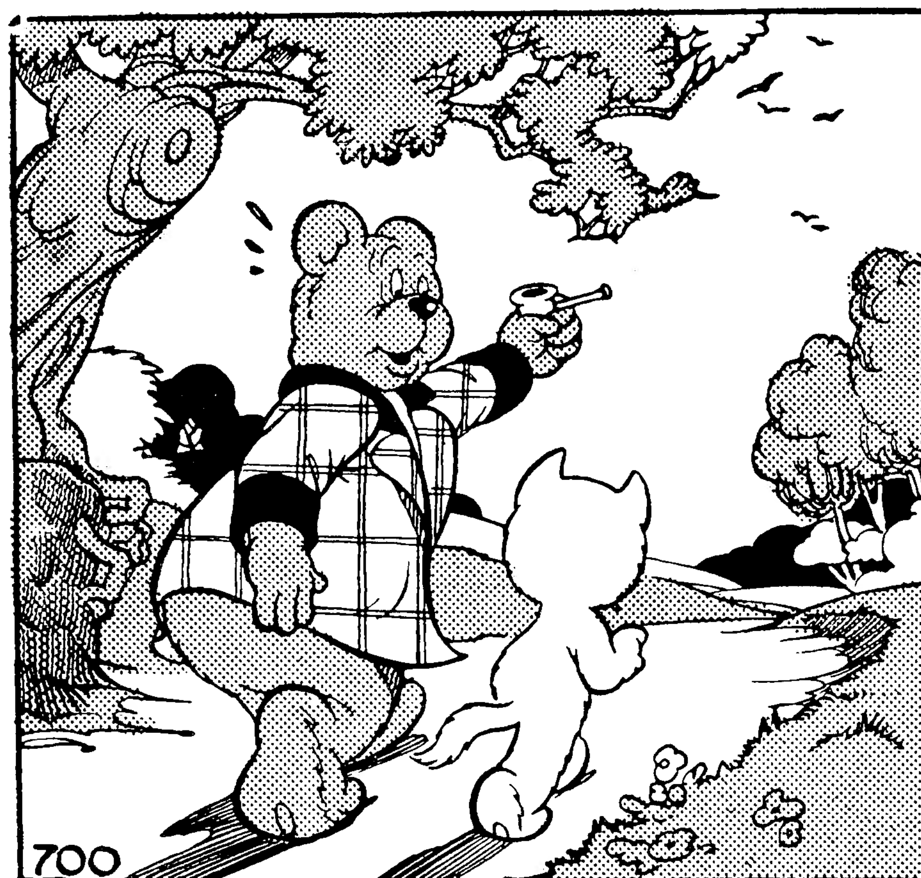
DOOR

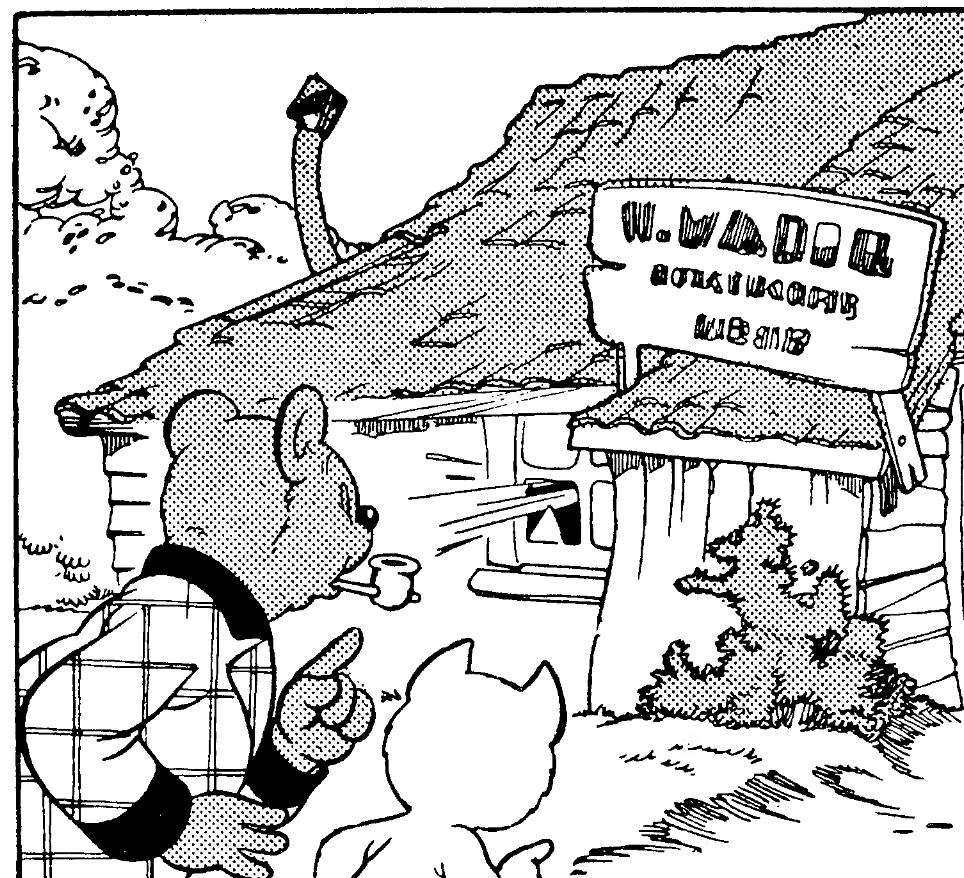
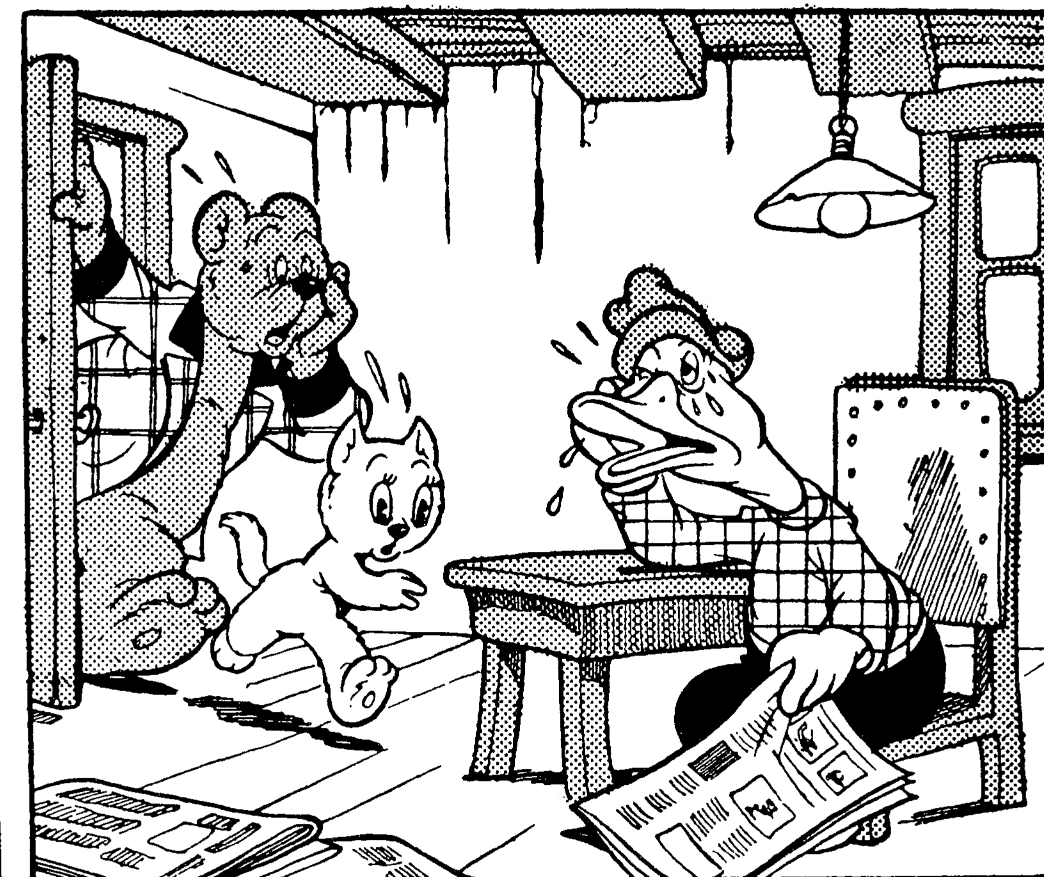
MARTEN TOONDER

MV **36**	700-771	Horror de Ademloze

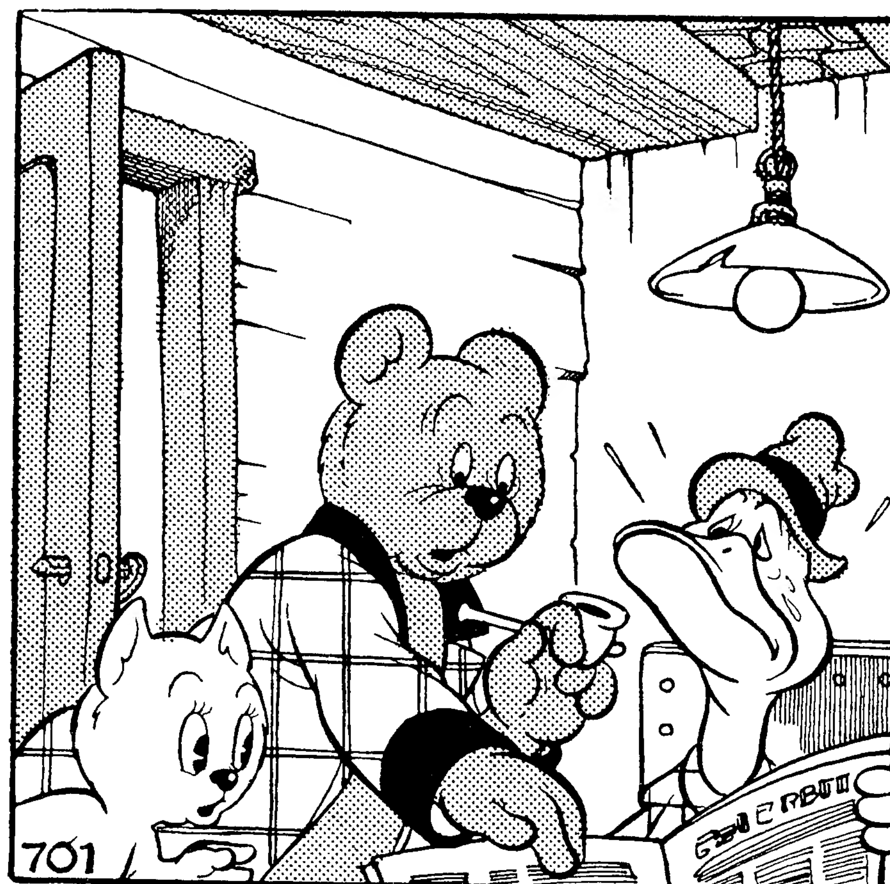
1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5231 3
Delen 36 & 45 ISBN 90 234 5235 6

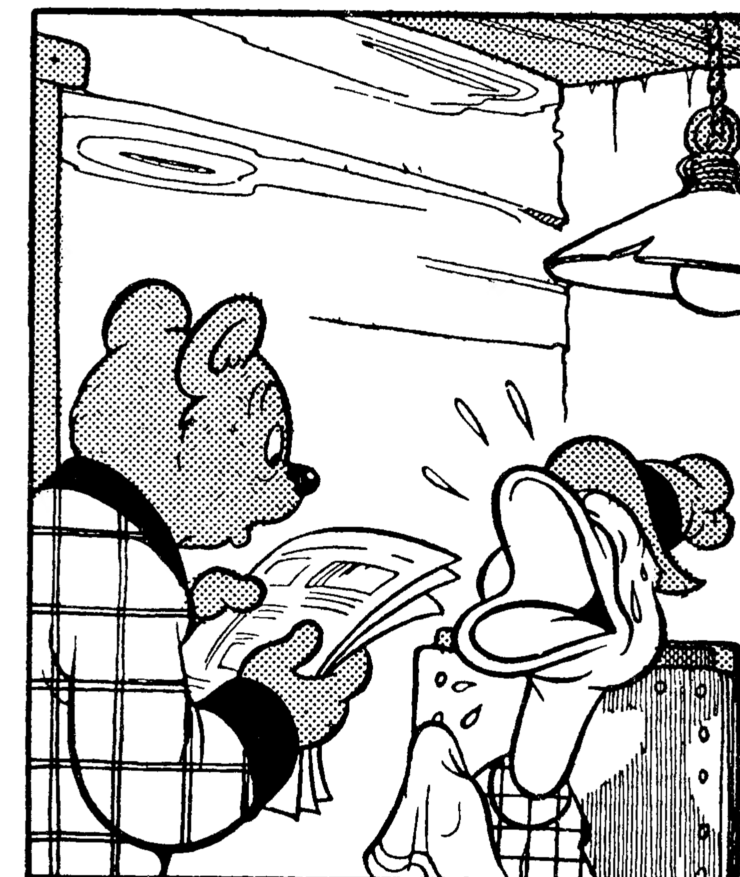

Op een mooie morgen in de zomer had Tom Poes heer Bommel overgehaald tot een wandeling. Zo maar eens een wandelingetje in de natuur, zonder avonturen of zo.
'Heb je wel eens opgemerkt, dat we erg weinig ontspanning hebben, Tom Poes?' vroeg heer Ollie, toen ze een poosje gelopen hadden. 'Altijd zijn we doende met een of andere narigheid. Een gewone vertreding, zoals deze, is iets buitengewoons! En toch heeft de gemiddelde heer het zo nodig, als je begrijpt wat ik bedoel. Een zorgeloze ontspanning van de geest en een losse beweging van de ledematen voorkomt het oud worden, zoals mijn vader altijd zei. En daar houd ik mij aan. Ik bedoel, dat zou ik het liefste doen, als je begrijpt wat ik bedoel! Maar het is alsof de duvel er mee speelt, als ik het zo eens zeggen mag. Altijd gebeurt er iets onverwachts en dan begint het gegooi in de glazen weer.'
'Stil eens even, heer Bommel!' zei Tom Poes. 'Ik hoor iets vreemds in dat huisje daar!'
Hij wees op een bouwvallig houten schuurtje waaruit een zacht gejammer opsteeg. Op het dak van het keetje stond een groot houten bord waarop door een ongeoefende hand geschreven was: DETEKTIEF BROO WAMMES WAGGEL (minsaam aanbefelend).
'Wel, heb ik ooit!' riep heer Bommel. 'Daar is iemand in nood! En dat bord is nog fout geschreven ook! Volg me, jonge vriend, hier is onze hulp dringend nodig!'
Tom Poes rende achter heer Bommel aan het detectivebureau binnen en bleef toen verbaasd staan. Bij een wankel tafeltje zat zijn oude kennis Wammes Waggel verdrietig te huilen met een krant in de handen.
'H-hij issis... hij is n-neergeslagen!' snikte Wammes Waggel. 'V-verschrikkikkikkelijk!'

'Wat is er aan de hand, jonge vriend?' vroeg heer Bommel vriendelijk. 'Kunnen we je soms helpen? Heb je moeilijkheden met je detectivebureau? Heb je een onoplosbaar mysterie aan de hand? Zeg het maar, dan zal ik je met raad en daad ter zijde staan! Ik ben een voortreffelijk detective, wat jij, Tom Poes?'

'Nee, dat is het niet,' zei Wammes Waggel, zijn tranen afvegende. 'Het is veel erger, kijk maar eens!' En hij wees naar de krant.

Heer Ollie vatte het blad en bekeek oplettend de door Wammes bedoelde rubriek. Het bleek een beeldverhaal te zijn, een serie tekeningen zoals die (met of zonder teksten) in sommige dagbladen voorkomt en die ook wel strip genoemd wordt. De held van dit verhaal bleek Dick Dubbelslag te heten. Hij was met ringen aan de muur geklonken en werd bedreigd door een zwarte gedaante, die met een slagersmes op hem afsnelde. Dick Dubbelslag liet zich hierdoor echter niet ontmoedigen, doch rukte zich zonder zichtbare moeite van de muur los en stampte de zwarte tegen het plafond onschadelijk.

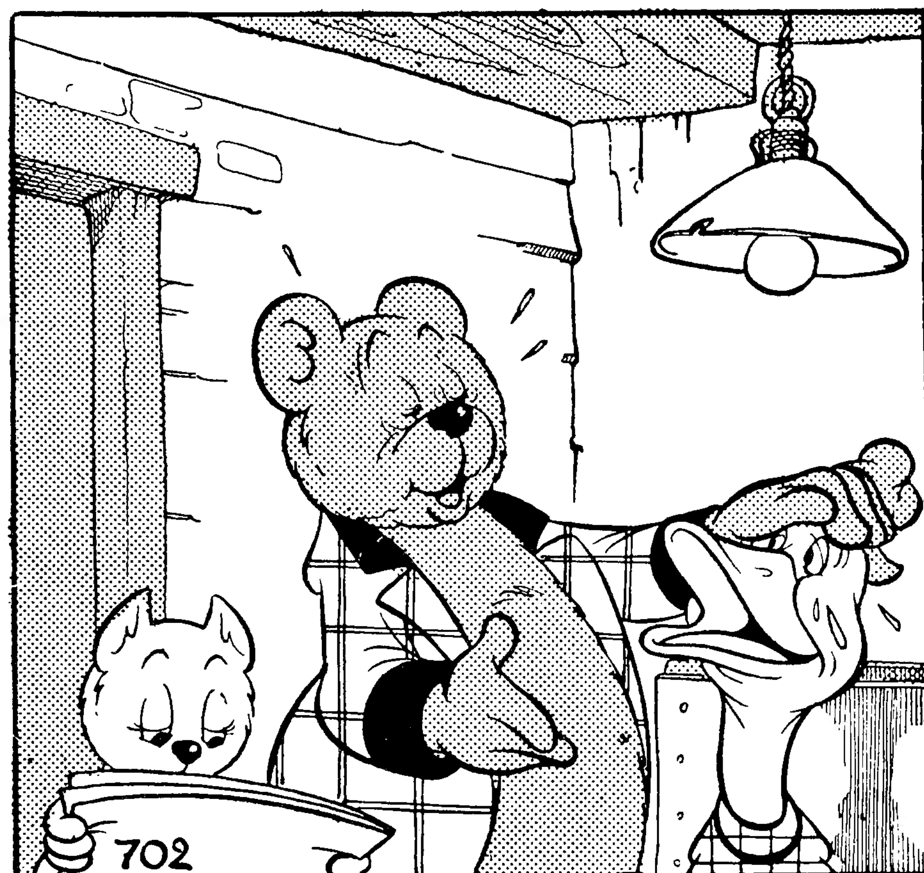
'Wel, wel, wat een kérel!' mompelde heer Bommel. 'Maar ik begrijp niet waarom je daarom huilen moet, jonge vriend! In de eerste plaats is dit toch maar een verhaaltje voor kleuters, als je me volgen kunt, en in de tweede plaats loopt het toch goed af?'

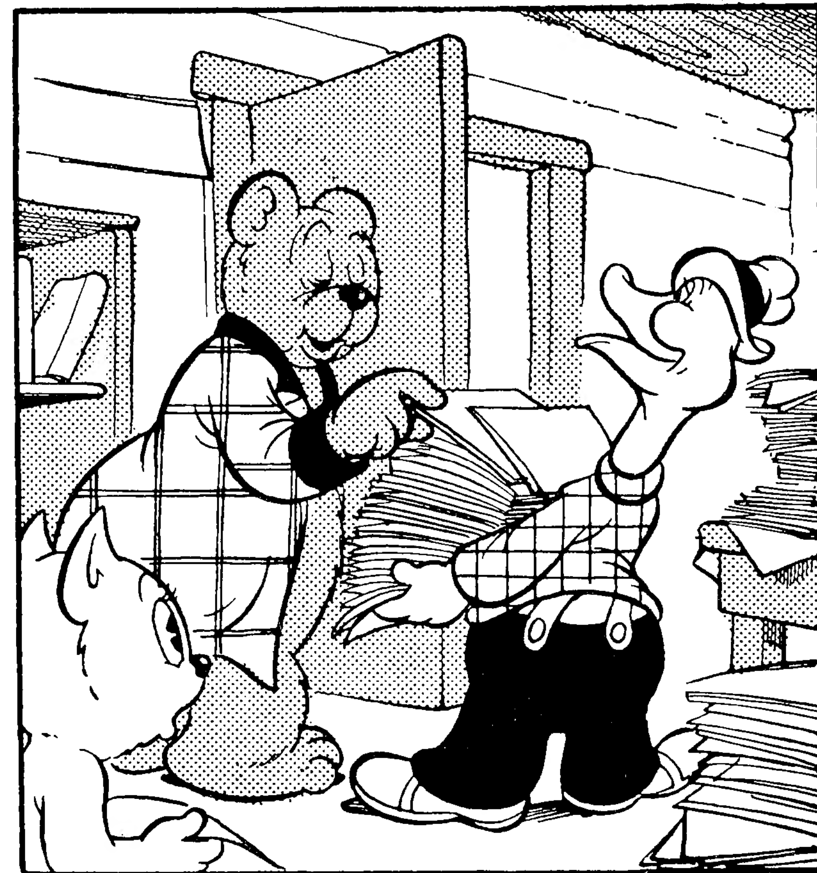
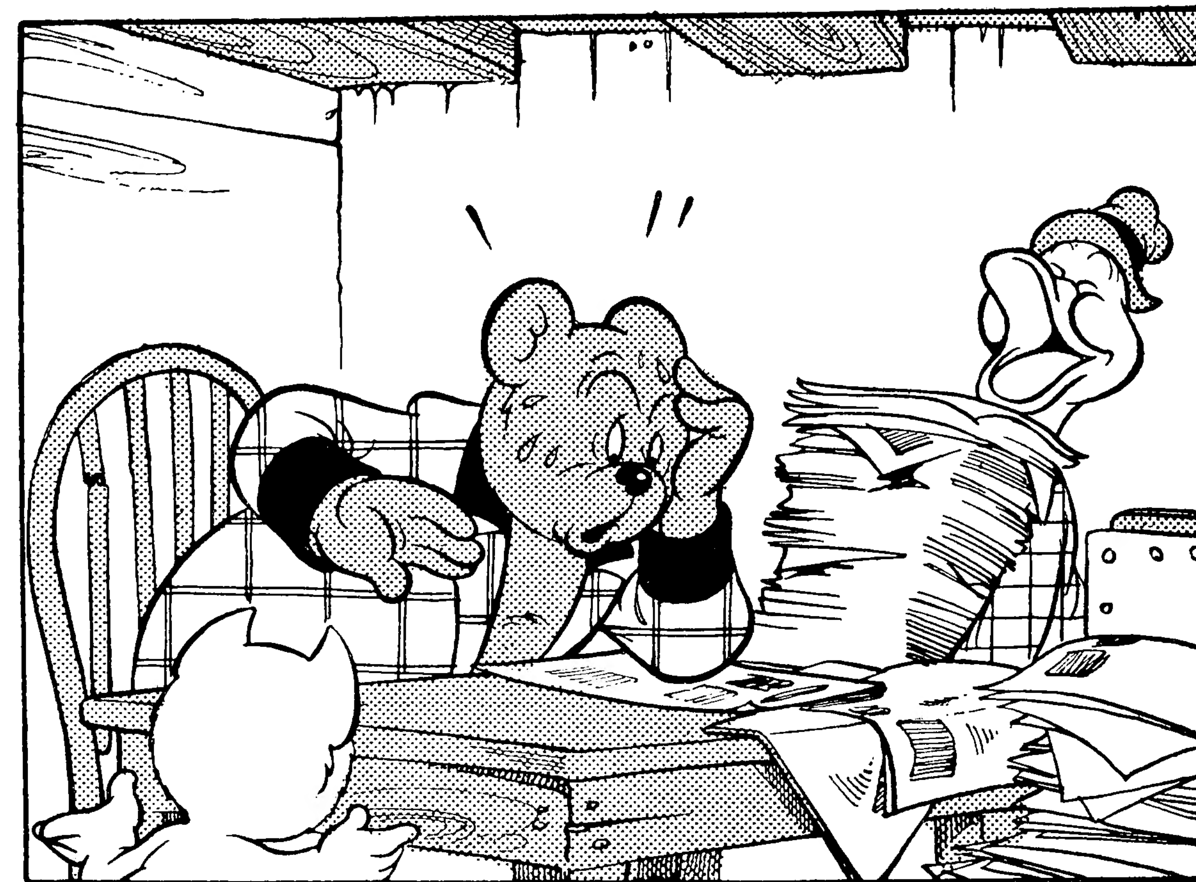
'N-nee!' riep Wammes. 'Het loopt slècht af! Die arme Horror!'

'En wie is Horror?' vroeg heer Ollie verbaasd.

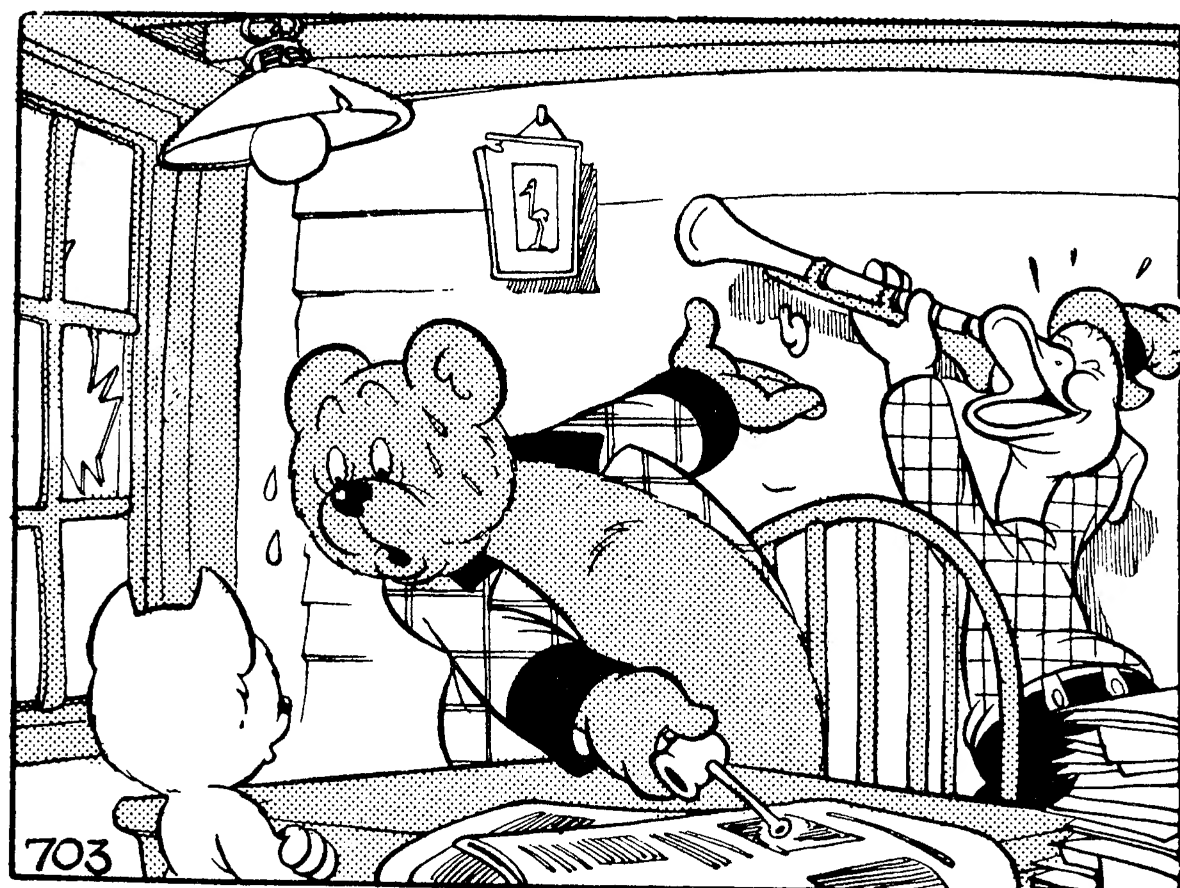
'Die meneer met dat zwarte pak aan!' legde Wammes uit. 'Hij is de aardigste van allemaal... en hij wordt zo hard geslagen...'

'Wel, heb ik ooit!' mompelde heer Bommel.

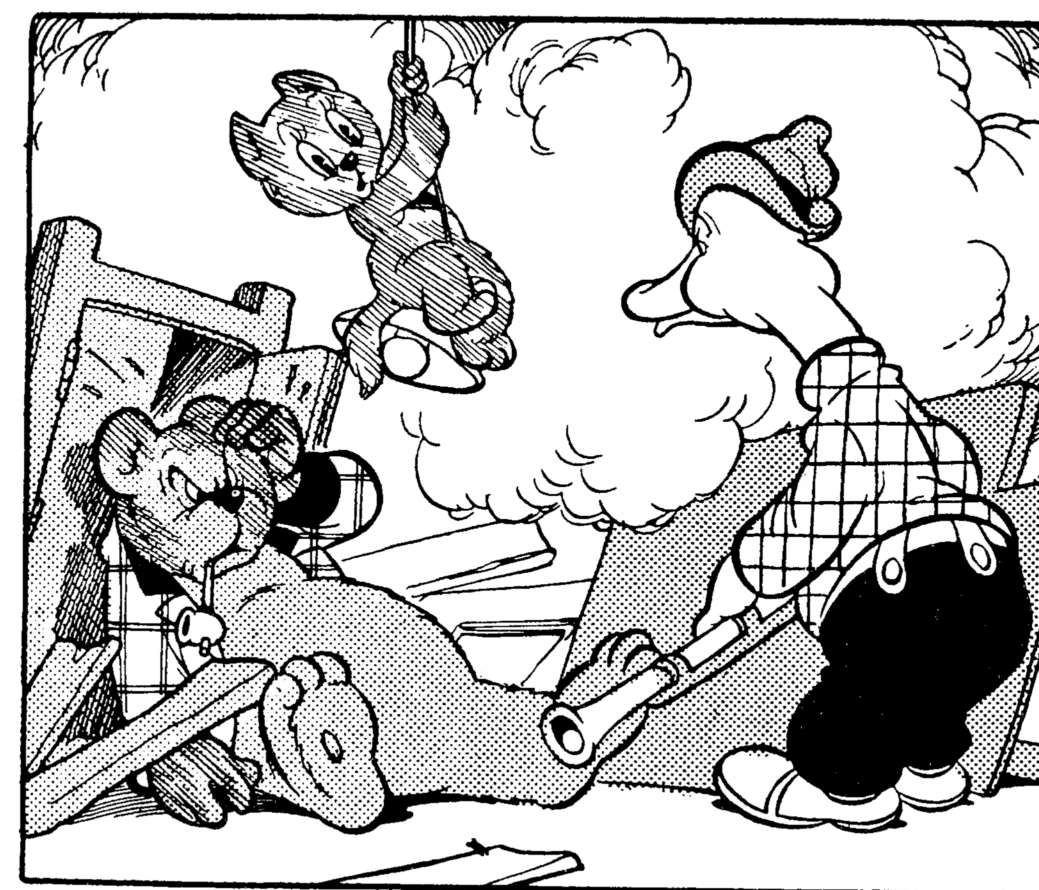

'Schei nu uit met dat geschrei, jonge vriend!', zei heer Bommel kalmerend. 'In de eerste plaats ben je detective geworden, nietwaar? Welnu, detectives huilen, bij mijn weten, nooit! Nimmer! En in de tweede plaats is het maar een kinderverhaaltje. Zo'n strip als dit is toch niet ècht gebeurd, als je begrijpt, wat ik bedoel. Een heer geeft zich niet met dit soort dingen af!'
'Nou, dan moet u maar eens kijken!', riep Wammes Waggel uit. Hij stond op en haalde een grote stapel kranten te voorschijn. 'Ik heb het hele verhaal van Horror de Ademloze bewaard!', legde hij uit. 'Het is maar wàt spannend! Kijk maar eens! Kijk, hier begint het! Kijk, hier staat: Dick Dubbelslag, de hyper-atoomkracht-man met de radar-ogen en het televisiebrein in gevecht met de schrik der moderne wereld: Horror de Ademloze! Kijk, vindt u het niet spannend? Kijk, hier laat Horror een trein ontsporen om het horloge van de graaf de Rochefort te bemachtigen en kijk...'
'Wat een onzin!', zei Tom Poes.
'H'm,' zei heer Bommel, een beetje uit de hoogte de plaatjes bekijkend. 'Je moet niet altijd zo gauw met je oordeel klaar staan, Tom Poes! Ik geef toe, het is een tikje ruw... hoewel, ik moet zeggen... hm... stil eens jonge vriend, laat me eerst eens kijken...'
Nu, Tom Poes was stil en heer Bommel las, terwijl Wammes Waggel de ene stapel kranten na de andere aandroeg. En zo verstreek het ene kwartier na het andere.
'Gaan we nog wandelen?', vroeg Tom Poes eindelijk (want hij begon zich erg te vervelen).
'... Hm... eh... tja... eh, wàt zeg je?', mompelde heer Bommel. 'Eh... ik moet zeggen, dat het toch wel erg spannend is, Tom Poes! Nee, wacht nu even, we gaan direct weg! Heb je nog meer kranten, Wammes?'

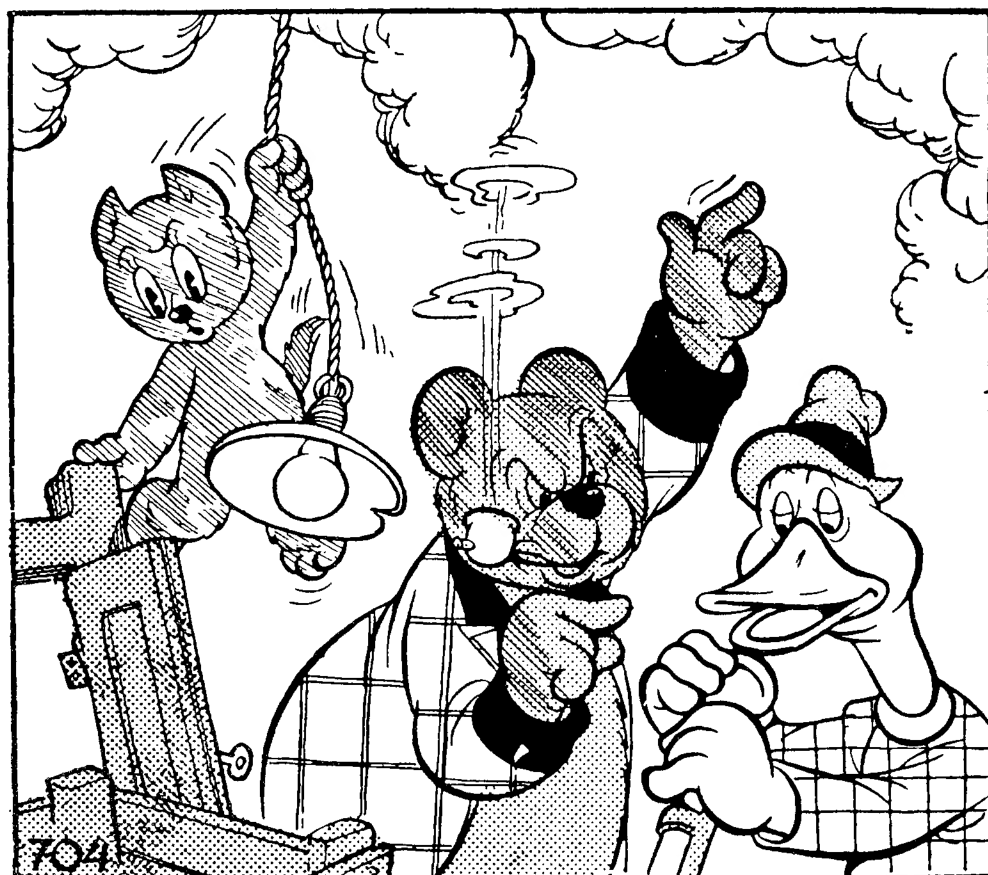

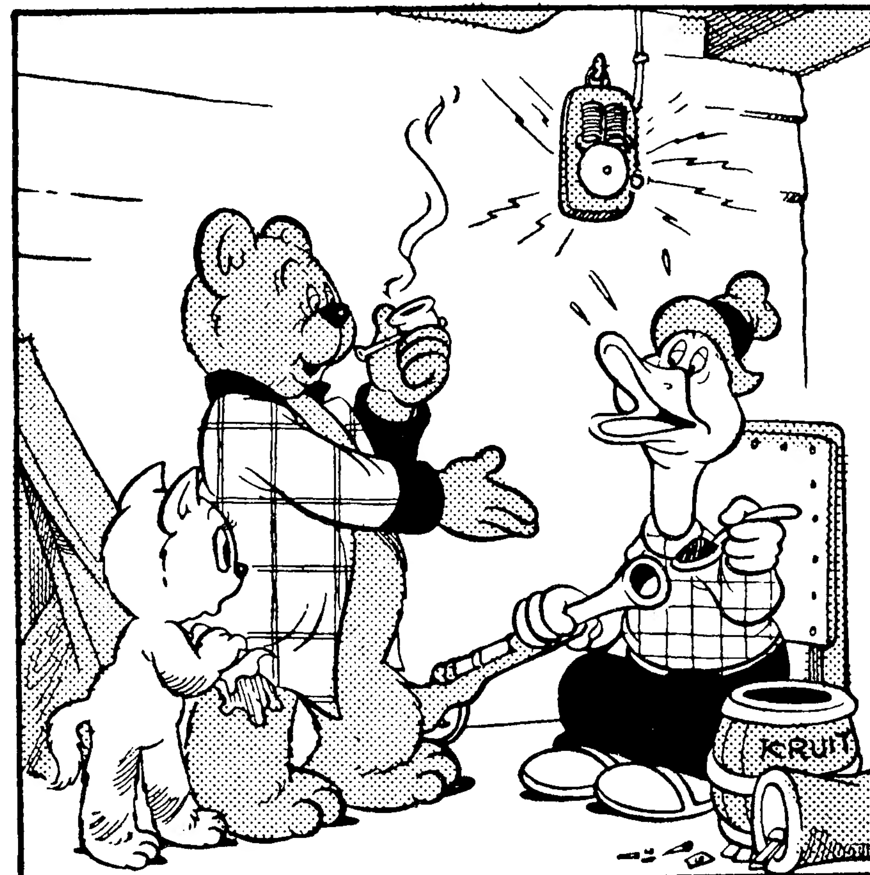

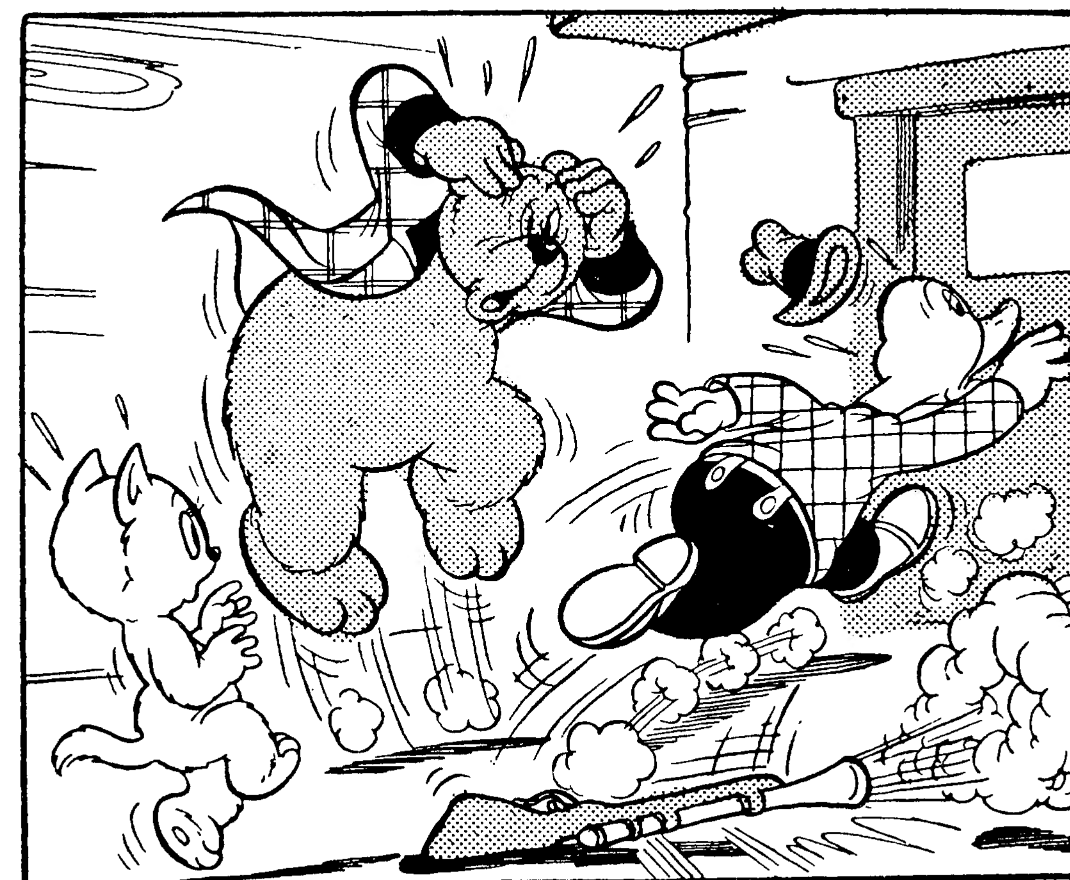

'Kijk eens, Tom Poes', zei heer Bommel, toen hij anderhalf uur gelezen had, 'de zaak zit zó: Die Dick Dubbelslag is een man met atoomoren en radiokrachten, als je begrijpt wat ik bedoel. Nu moet je je dat even voorstellen, Tom Poes! Daar stond die schurk van een Horror de Ademloze, daar waar heer Wammes nu staat, zo ongeveer!'
'Ja!', riep Wammes Waggel geestdriftig, terwijl hij een oude voorlader van de muur nam. 'Horror was zwaar gewapend, Tom Poes! Dat is hij altijd, voel je wel? Leuk, hè?'
'En hier, waar ik nu sta, stond Dick Dubbelslag!', vervolgde heer Bommel met verheffing van stem. 'Hij heeft geen andere wapens dan zijn radarspieren, als je me volgen kunt! Nu komt die Horror naderbij... zijn geweer heft hij langzaam op... en...'
'PANG!'

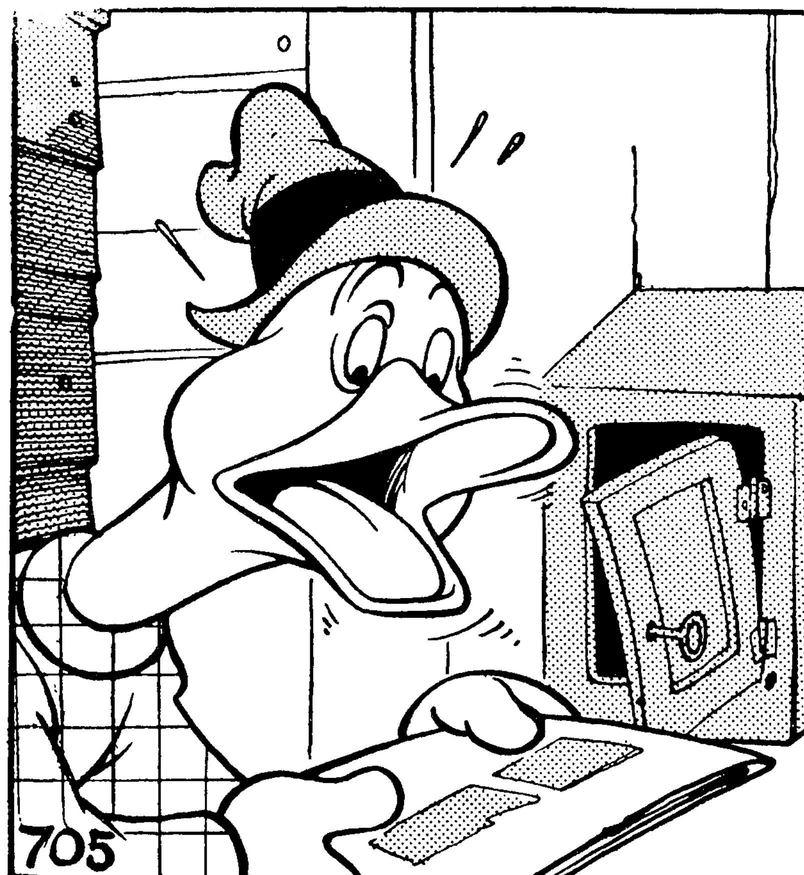
Dat was het geweer van Wammes Waggel, dat per ongeluk afging. Het vertrekje vulde zich met een dichte kruitdamp, die langzaam door de verbrijzelde ruiten naar buiten trok.
'Leg dat geweer weg!', riep Tom Poes vanuit de lamp, waarin hij roetzwart hing te schommelen.
'Bah!' riep heer Bommel uit, terwijl hij langzaam opstond van tussen de brokstukken zoldering, die hij op zijn hoofd gekregen had.
'Brrr', bromde hij, 'dat is geen werk, heer Wammes! Zoiets doet een heer niet!'
'Hihihi!', giechelde Wammes. 'Waarom bent u nu ineens boos? Horror de Ademloze schoot toch ook? En u speelde toch Dick Dubbelslagje? Het was net zo grappig!'

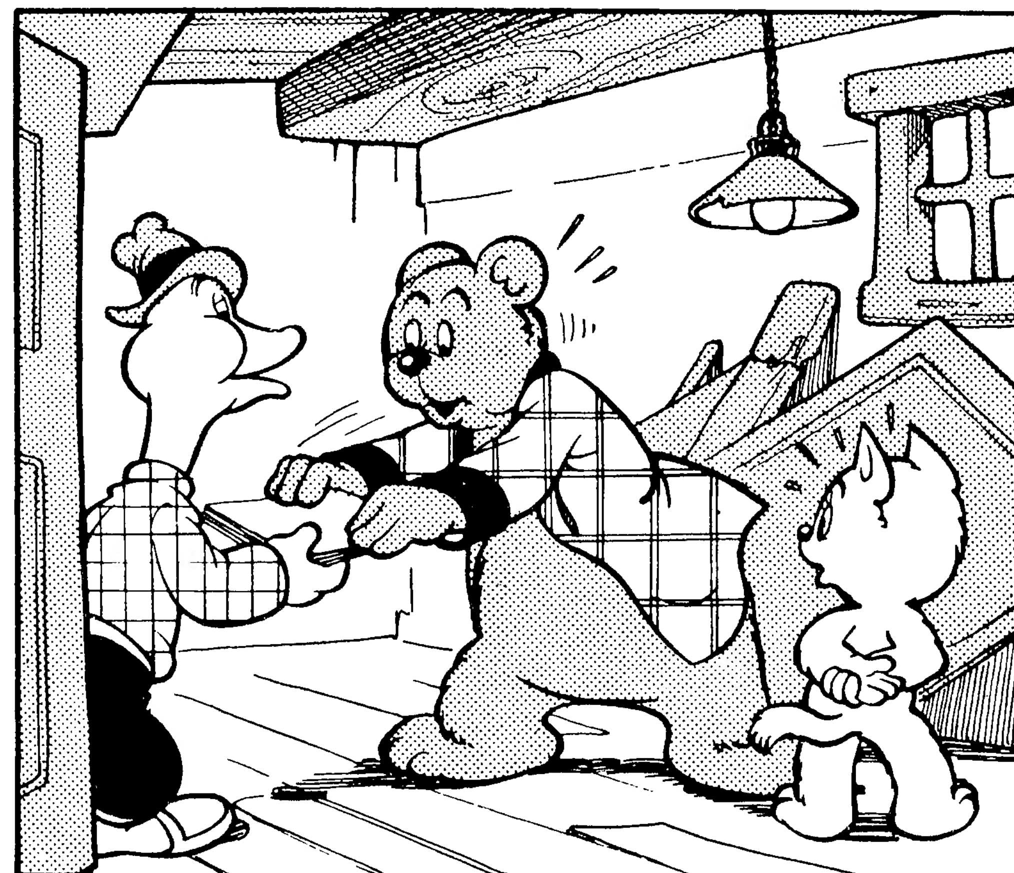
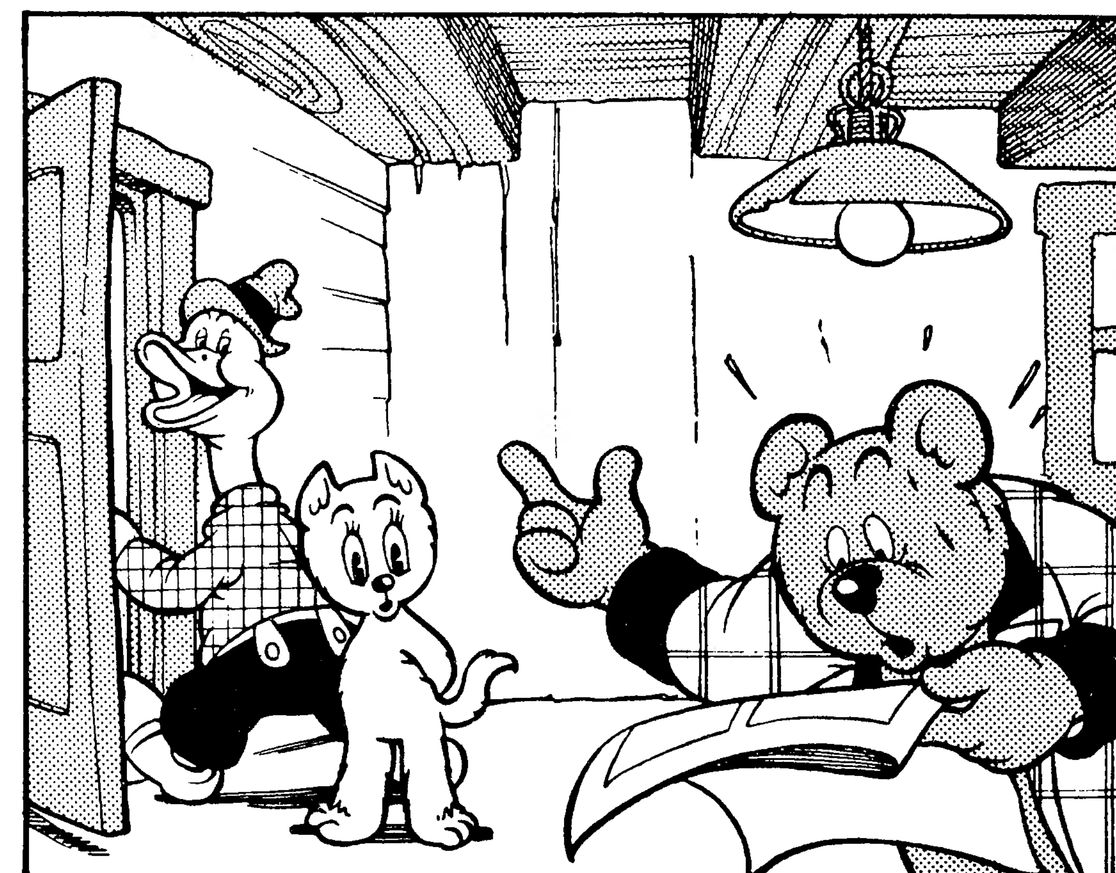

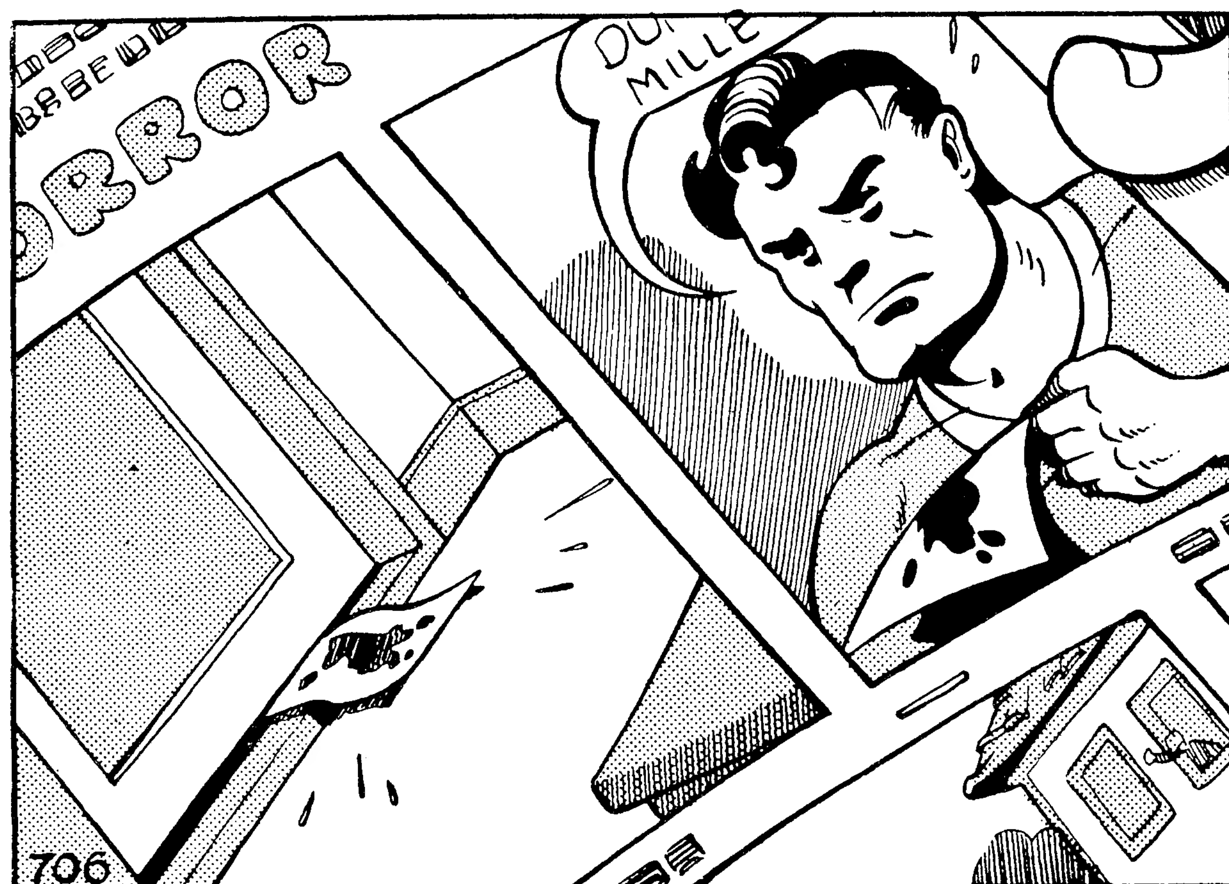

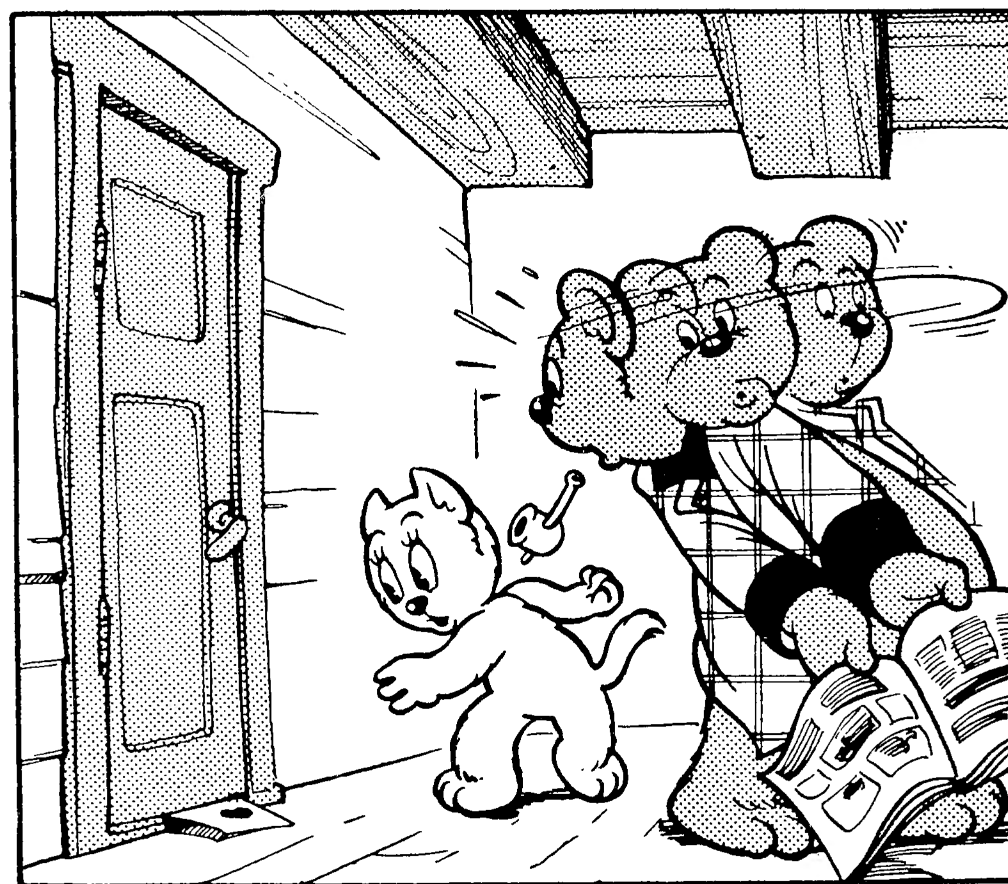
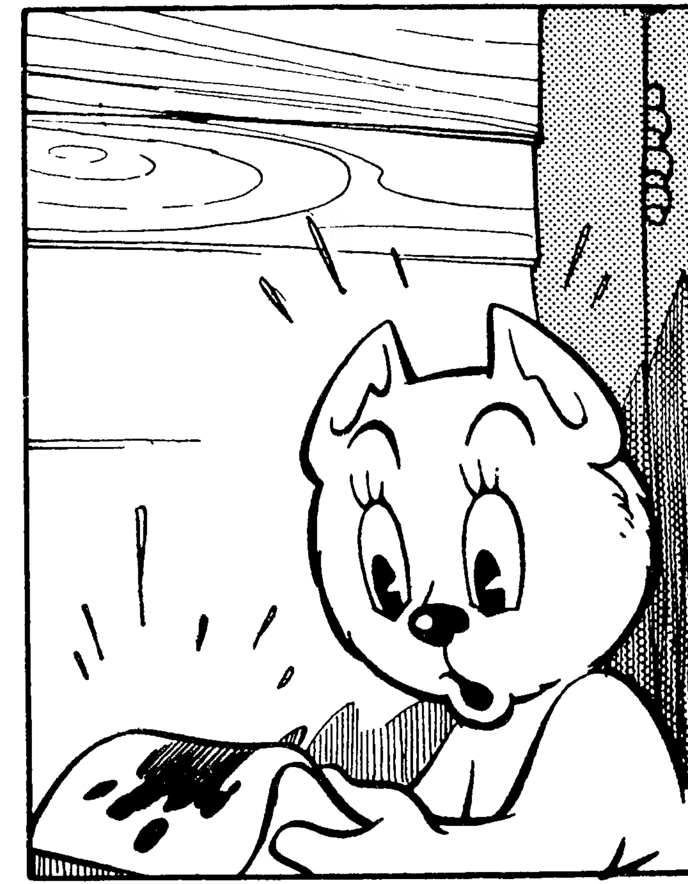
'Ik ben in u teleurgesteld, heer Waggel!', zei heer Bommel plechtig. 'Toen ik hier binnentrad meende ik in u een detective te zullen begroeten...!'
'In mij?', vroeg Wammes verbaasd. 'Ik ben zèlf een detektief. Ik heb er geen opgegeten, hoor! Hihihihihi! Wat bent u grappig!'
'Ik ben niet grappig!', zei heer Bommel koeltjes. 'En jij bent geen detektief, maar een detective, en een slechte ook! De manier waarop je met vuurwapens omgaat is onverantwoordelijk, jonge vriend! Eh... hm... om kort te gaan, ik geloof niet, dat je de waardigheid van het detective-ambt voldoende begrijpt! En daarom lijkt het mij het beste, dat een heer, een Bommel, de leiding van je overneemt! Wat jij, Tom Poes?'
'Hm', zei Tom Poes, die zich behoedzaam uit de lamp had laten glijden. 'Laten we liever een eindje gaan wandelen, heer Ollie!'
'Ach, jij altijd!' riep heer Bommel geprikkeld uit. 'En wat zeg jij er van, Wammes? Laat ons samenwerken om van dit detective-bureau iets moois te maken! Na de lezing van Dick Dubbelslag's ademloze avonturen voel ik, dat me hier een schone taak wacht, als je begrijpt, wat ik bedoel! Sla toe, heer Wammes!'
Heer Bommel stak de hand uit en Wammes Waggel, die zijn oude voorlader weer had zitten laden met wat kruit en een prop, stond giechelend op.
Op dat moment echter ging de bel rinkelend over en Wammes maakte een luchtsprong. 'De bel!', riep hij. 'Dat moet de krant zijn! De nieuwe Dubbelslag!' En hij holde naar de deur, terwijl hij het oude geweer in heer Bommel's uitgestoken hand wierp. Met een knal ging het wapen opnieuw af...

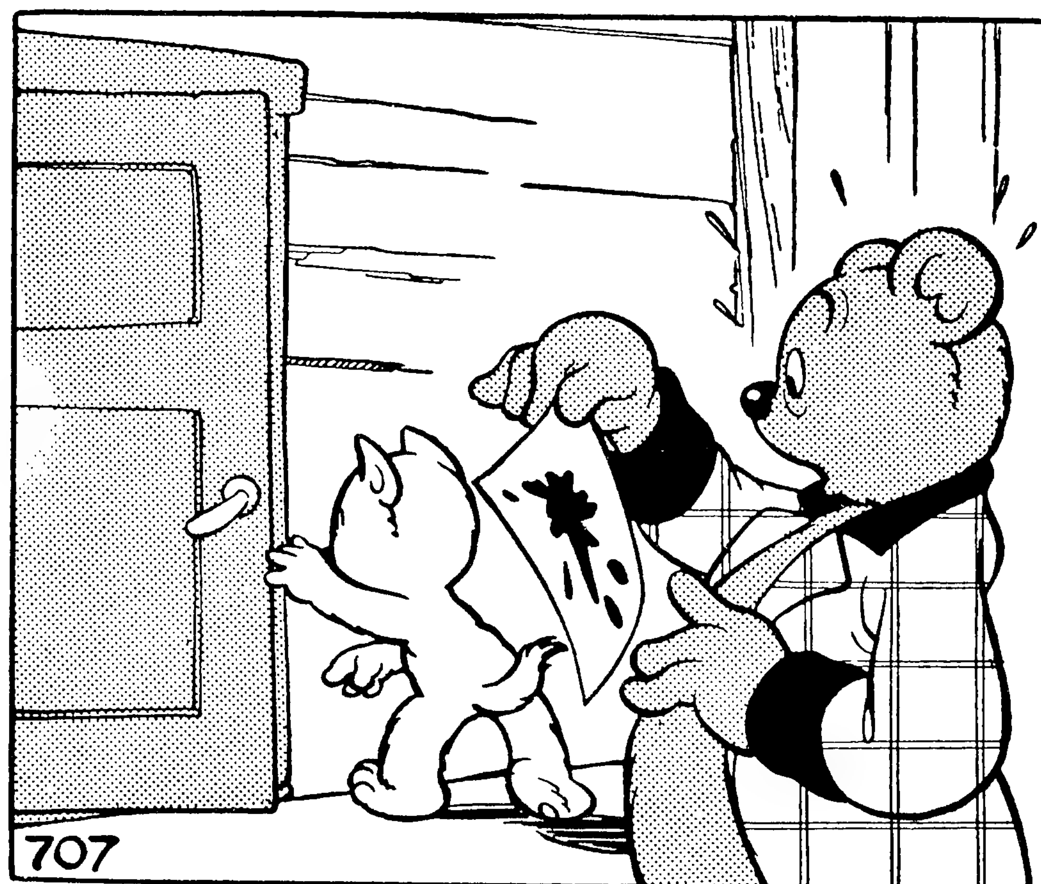

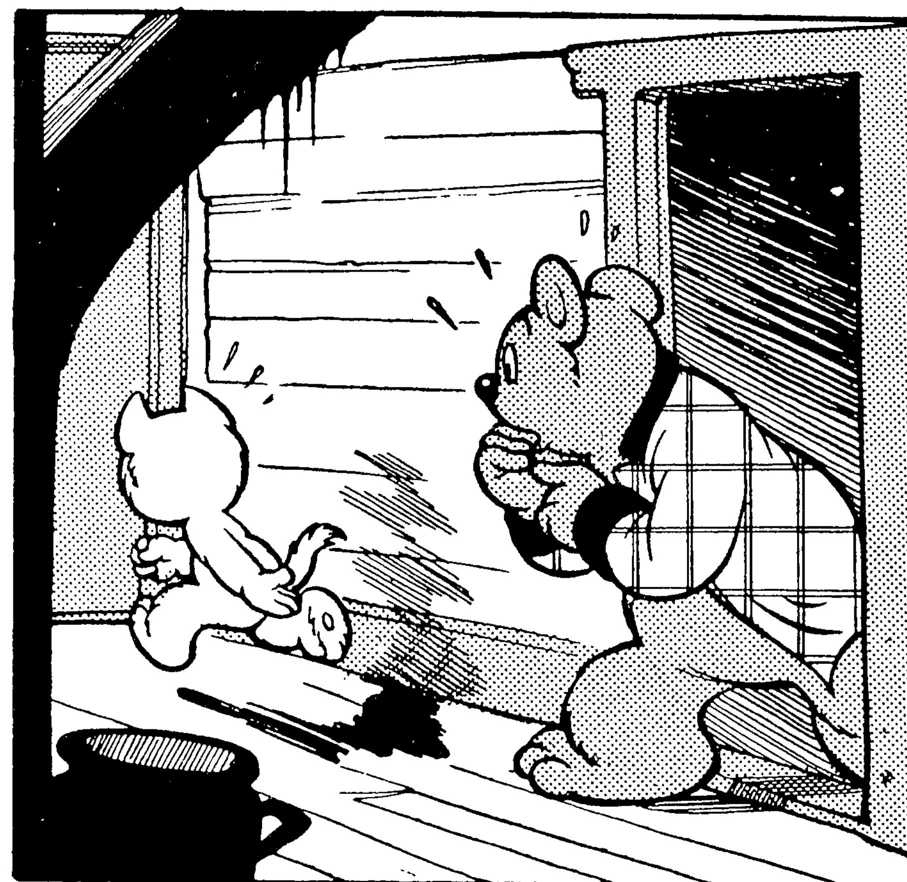
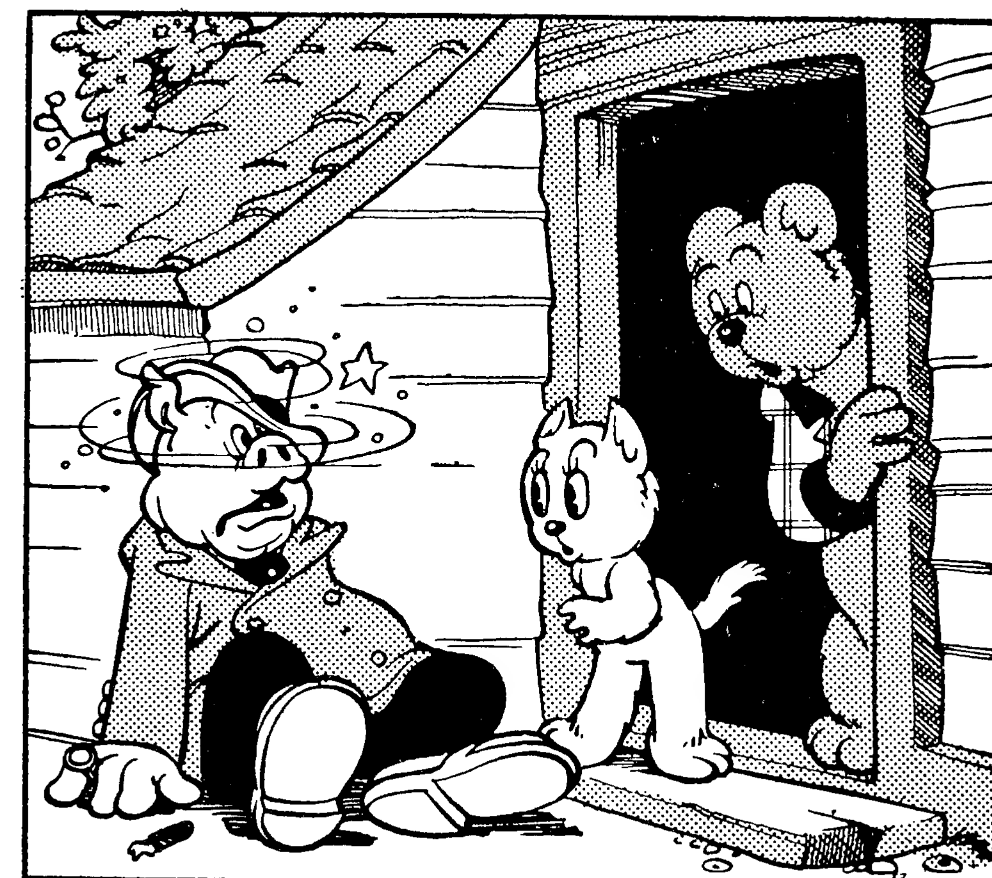
Wammes Waggel holde naar de brievenbus en trok de krant er gretig uit. Ritselend vouwde hij de bladzijden om, totdat hij bij Dick Dubbelslag was beland en toen begon hij met uitpuilende ogen te lezen.
Intussen was de kruitdamp in de kamer voor de tweede keer opgetrokken en veegde Tom Poes ongeduldig het ergste roet uit zijn ogen.
'Laten we nu weer wat gaan wandelen!', stelde hij voor. 'Het is hier niets gedaan, heer Ollie!'
'Ga jij maar wandelen!', bromde heer Ollie korzelig. 'Laat mij maar weer in de steek! Voel je dan niet, dat ons hier een grootse roeping wacht, jonge vriend? Ach nee, hoe zou je ook? Jij hebt die verschrikkelijke Horror de Ademloze niet gevolgd! Maar ik zeg je, dat er op deze aarde voor een heer nog vele misstanden uit de weg te ruimen zijn, zolang er nog één Horror rondloopt! Niet, dat ik van die kinderverhaaltjes houd, nee, ik...' Op dat moment stapte Wammes Waggel de kamer in, terwijl hij de krant voor zich uit hield.
'Geef hier!', riep heer Ollie opgewonden. 'Ik wil de nieuwe Dubbelslag even zien voor we verder gaan!'
'Hier is hij!', zei Wammes. 'En eh... ik... oh... moet even weg... even mijn konijn voeren! Dag!'
Hij stapte de deur uit, terwijl heer Bommel gespannen begon te lezen.
'Nee maar...!', mompelde hij, 'nu moet je toch eens kijken, Tom Poes! Dit is toch werkelijk wel spannend...! Ontzettend! Hoe moet dat aflopen?'

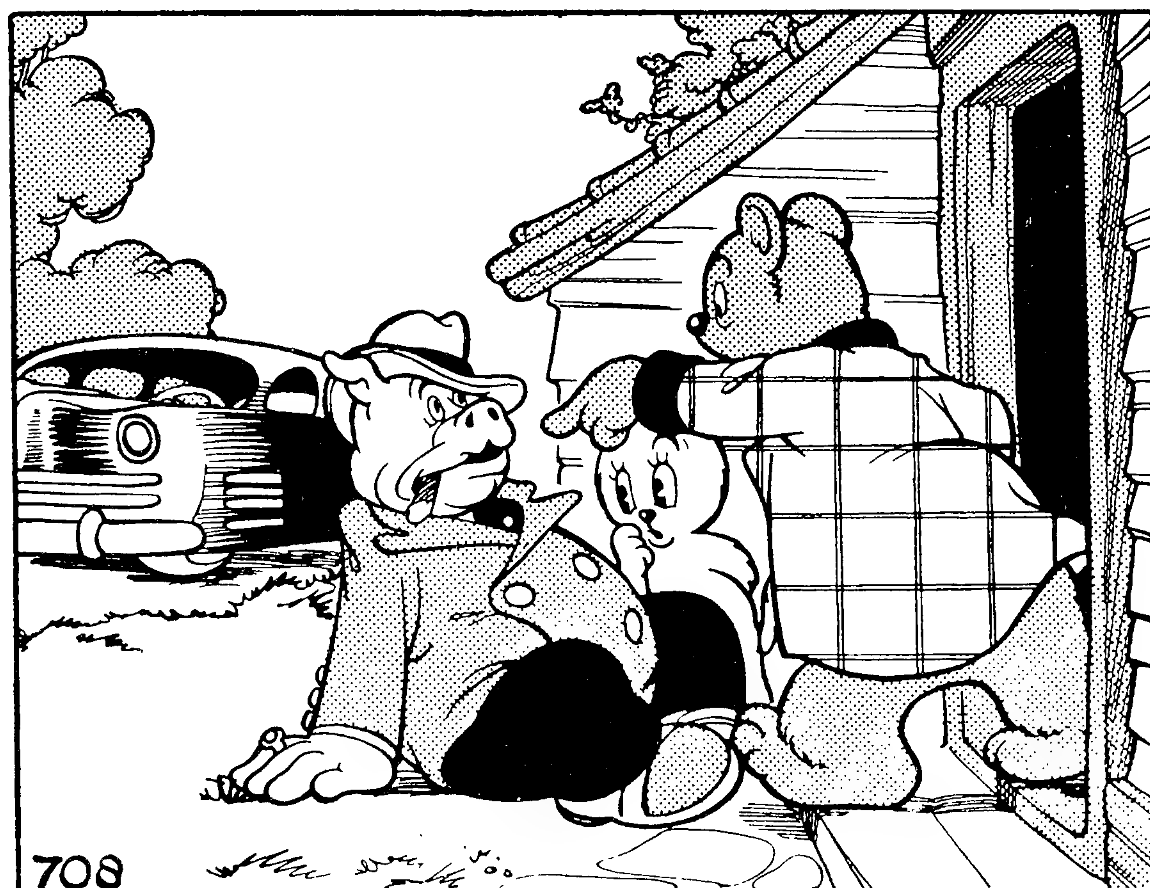

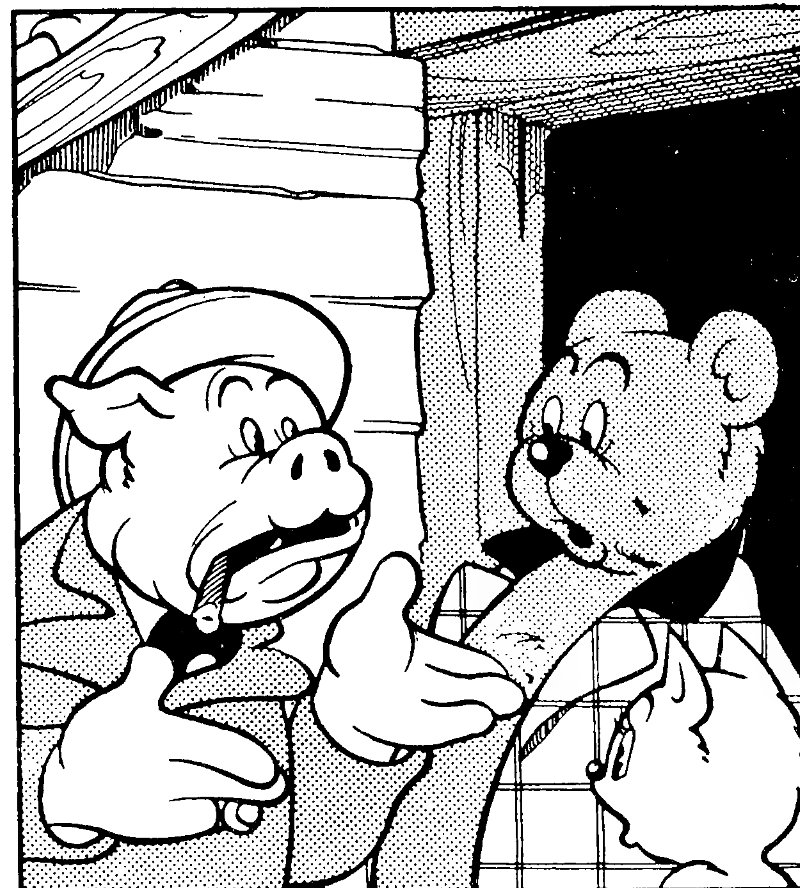
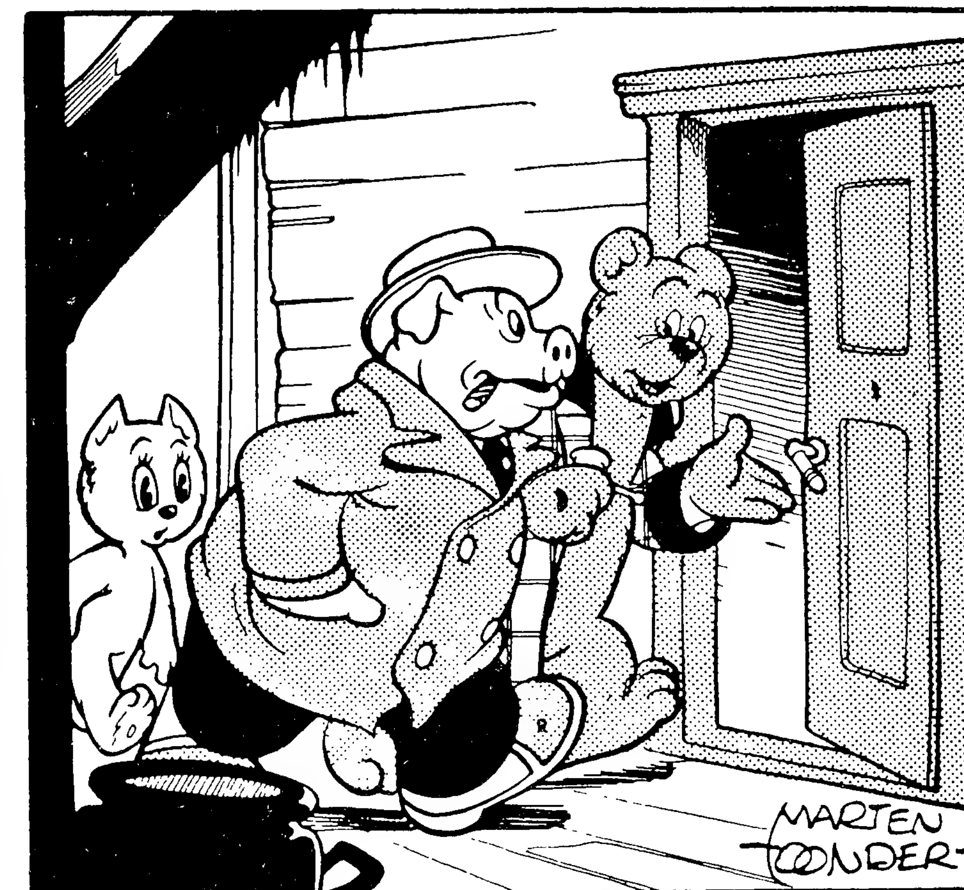
'Nee maar, Tom Poes!' merkte heer Bommel op terwijl hij met grote aandacht in de krant blikte. 'Nu moet je toch eens kijken, jonge vriend! Dit is toch werkelijk wel erg spannend!'
Tom Poes kwam naderbij en bekeek onder heer Ollie's arm door de verdere avonturen van Dick Dubbelslag, terwijl heer Bommel hem de geschiedenis uitlegde.
'Kijk!' sprak heer Ollie. 'Je herinnert je natuurlijk wel, dat Dick die verschrikkelijke Horror tegen het plafond sloeg, nietwaar? Maar als je nu soms denkt, dat Horror buiten gevecht is gesteld, vergis je je lelijk. Kijk maar eens! Kijk, hier wordt een brief onder de deur van Dick Dubbelslag doorgeschoven! Kijk, er staat niets dan een grote zwarte vlek op! En kijk! Hier leest Dick de brief! En daar zegt hij iets – je ziet duidelijk, dat hij erg schrikt, nietwaar? Kijk, hij zegt: 'Een dreigbrief van Horror de Ademloze! Reeds duizenden, die zo'n brief ontvingen stierven een snelle dood!' Dat zegt hij! Ontzettend spannend, nietwaar?' 'Hm, het gaat nog al!' zei Tom Poes. 'Zulke dingen gebeuren in het echt niet, heer Bommel! Ik vind, dat zulke verhalen...'
'Stil eens even!' zei heer Bommel gejaagd en hij wees naar de deur, waar enig geritsel klonk. Door de kier, boven de drempel, verscheen een vel papier, dat frutselend naar binnen werd geschoven!
Tom Poes sprong toe en raapte het op. 'Wel, heb ik ooit!' mompelde hij verschrikt. 'Dit is niet gewoon!'
Nee, gewoon was het niet, want op het stuk papier stond precies dezelfde vlek als die waar Dick Dubbelslag zo van geschrokken was...

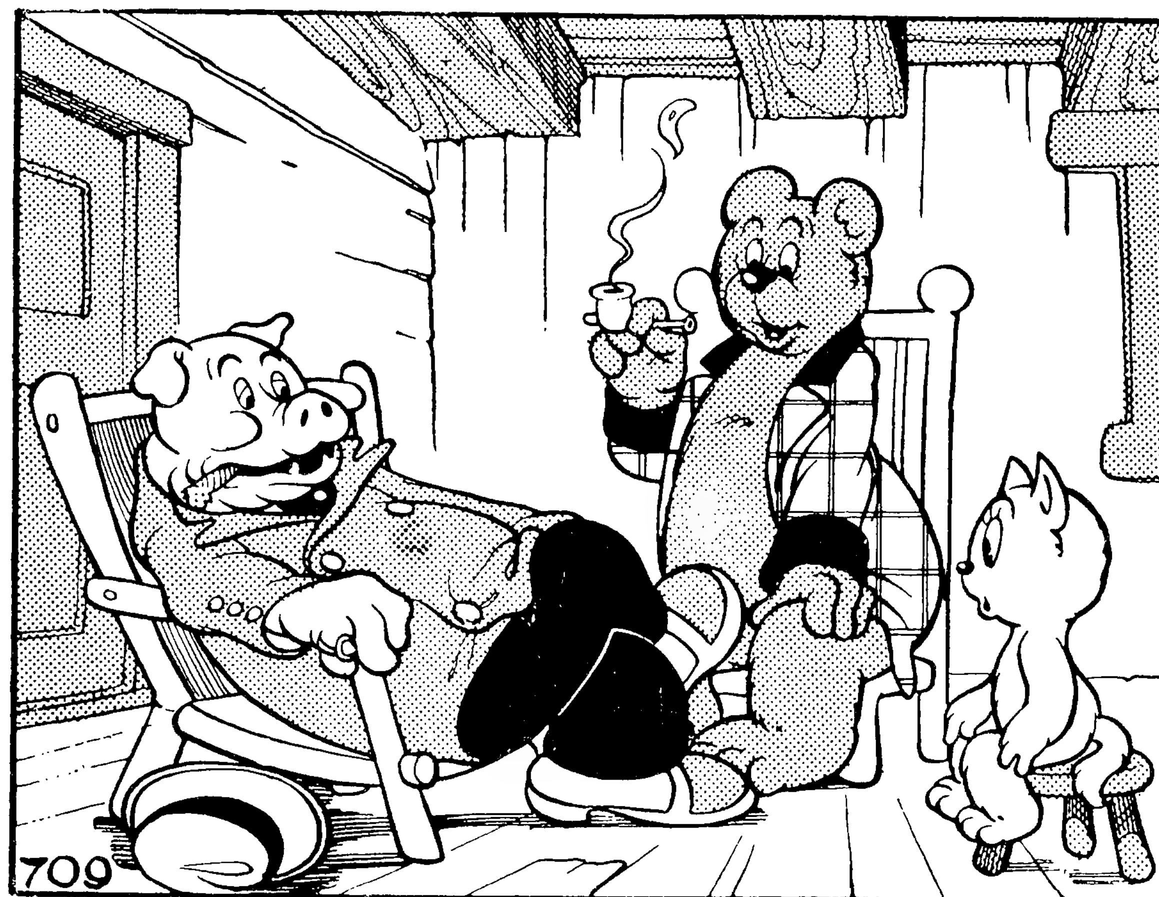

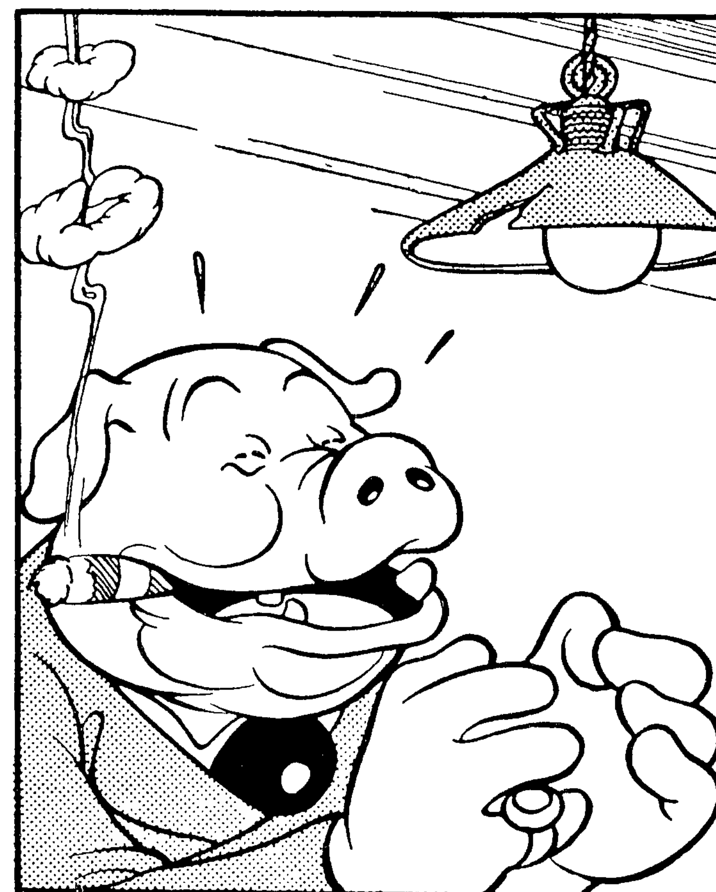
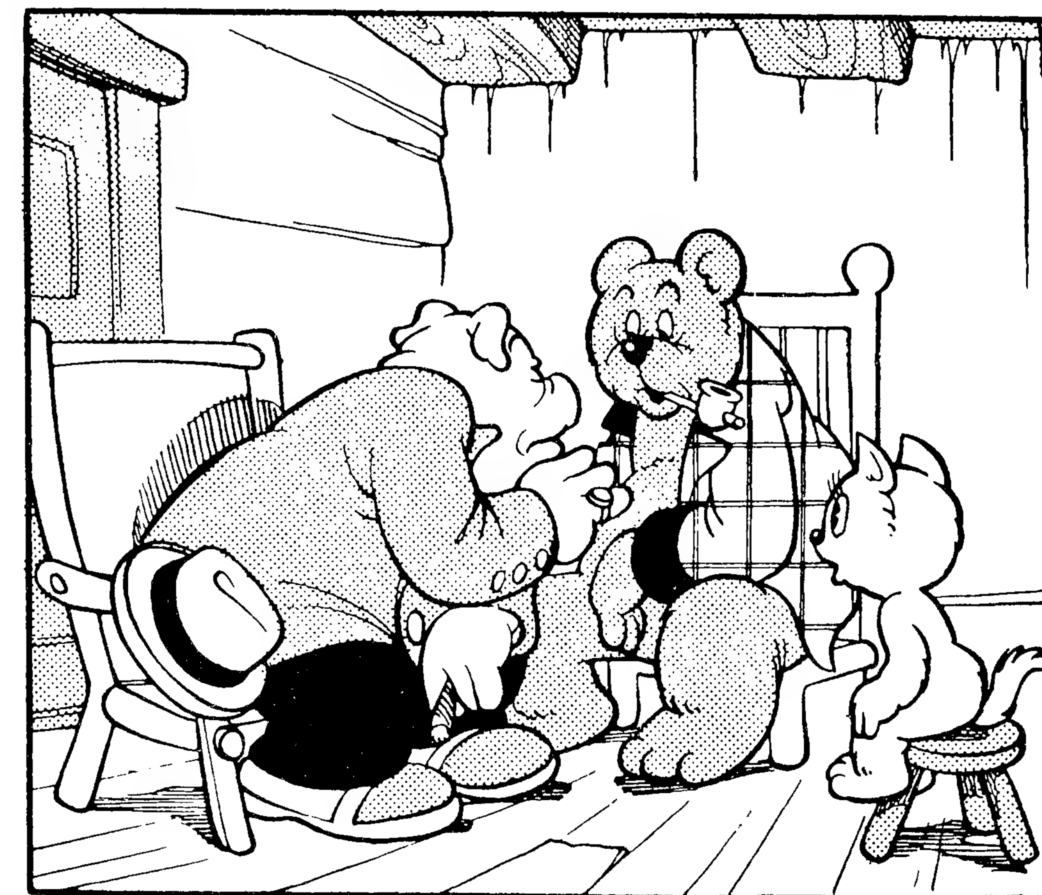
Heer Bommel trad naderbij en rukte het vreemde briefje uit de handen van Tom Poes.
'Oei!!' riep hij, terwijl zijn haren overeind rezen. 'Een z-zw-zwarte v-vl-vlek! Het t-t-te-teken van Horrorrorror! D-dat is verschrikkelijk, Tom Poes! In de krant z-zegt Dick Dubbelslag, dat duizenden, die zo'n brief ontvingen een snelle dood stierven! En dat wil ik niet... dat wens ik niet! Dat wil ik niet, als je begrijpt, wat ik bedoel! En ik dacht, dat Horror niet werkelijk ècht bestond, maar nu zie ik, dat hij wel echt bestaat en dat vind ik geen prettig idee, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Onzin!' zei Tom Poes, de deur openrukkend. Gevolgd door de aarzelende heer Bommel rende hij de gang door en opende de buitendeur. Daar wachtte hun een verrassing. Inplaats van de zwarte Horror zat er een dikke heer op de drempel, die een duizelige indruk maakte en hen met een matte blik aanstaarde.
'Halt!' riep heer Bommel met overslaande stem. 'Ik heb je op heterdaad betrapt, schurk! Verroer je niet! Het is gedaan met je hoge sprongen!'
'Ik geloof, dat u zich vergist, heer Bommel!' zei Tom Poes. 'Het lijkt me, dat dit nooit de schrijver van die dreigbrief kan zijn. Hij ziet er niet erg Horror-achtig uit!'
'Hm...' zei heer Ollie aarzelend. 'Als dit Horror niet is, wie is dit dan wel? Dat moeten we uitvinden, want tenslotte zijn we detectives, zoals je weet! Ik zal dit persoonlijk onderzoeken!'

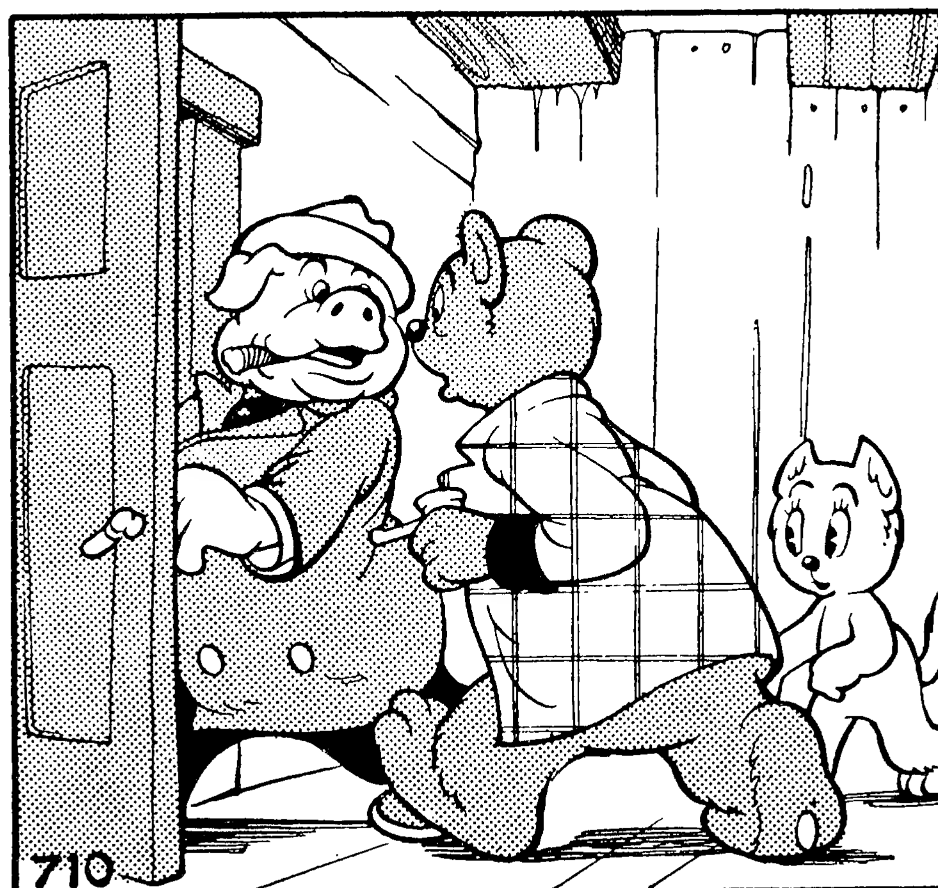

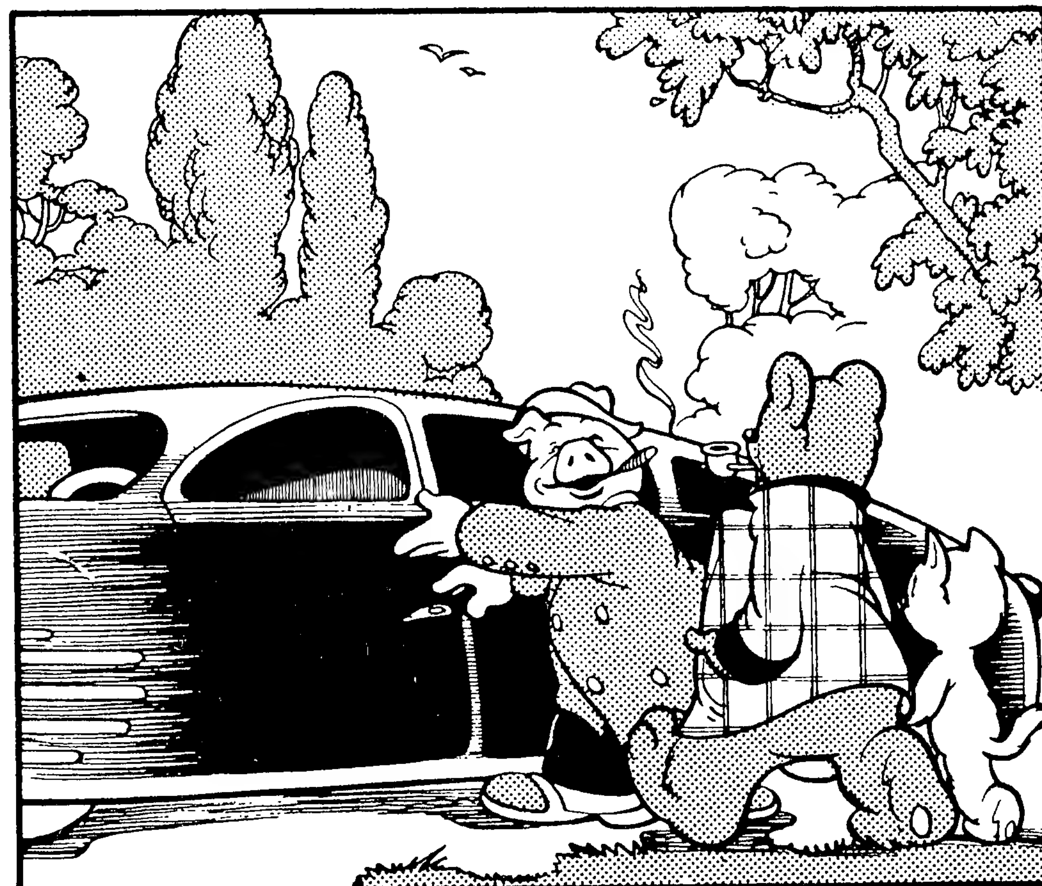
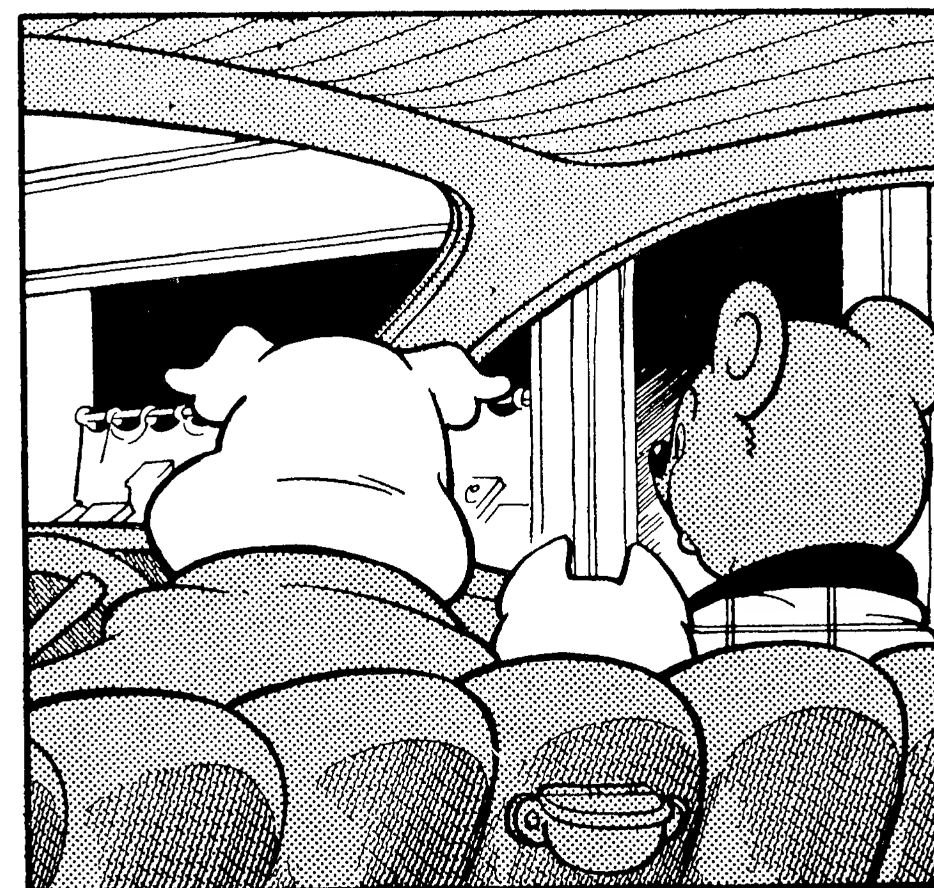
'Je naam!' riep heer Bommel met verheffing van stem en de vreemdeling, die nog steeds op de grond zat, hief met enige moeite het hoofd op.
'Bedoel je mij?' vroeg hij onzeker.
'Inderdaad!' zei heer Bommel streng. 'Niemand anders! Je staat onder verdenking, man! Ik waarschuw je, dat je tegenover een detectiveheer in de uitoefening van zijn beroep staat! Ik wens je naam te weten!'
'Wel, als het anders niet is!' zei de vreemdeling, omzichtig overeind komend. 'Ik ben Homp Buldert en dat daar is mijn wagen, dat blikken glimmertje daar. Ik heb een worstfabriek. Wel es van Buldert's knakworst gehoord? Nou, vandaar. En jij bent een detektief, wat?'
'Ik ben detective!' zei heer Bommel. Inderdaad. Eh... komt u binnen, heer Buldert! Dan kunnen we rustig in mijn kantoor gaan zitten! En eh... waarom zat u daar op de drempel, als ik vragen mag? En... eh... hebt u een dreigbrief geschreven?'
'Een dreigbrief?' vroeg de vreemde verbaasd. 'Alsjemenou! Welnee! Ik kom hier doodrustig aanwandelen en daar schiet me opeens zo'n zwarte sijsjeslijmer uit de deur en loopt me ondersteboven. Vierkant tegen me op, hè, en toen verder de mist in. Ik ben me een worst geschrokken, man! Want die zwartert leek precies op die vent uit de krant, die Horror je weet wel! Dat is natuurlijk maar een kinderverhaaltje voor de peuters, maar ik lees het toch altijd!'
'Juist, ja!' mompelde heer Bommel gejaagd. 'Horror in eigen persoon! Net als ik al dacht! Uiterst vreemd! Maar eh... waarom kwam u hier, heer Buldert? Zoekt u soms een goede detective?'
'Precies!' zei de heer Buldert. 'Ik heb een vertrouwensopdracht voor de heren detektiefs. Luister maar eens goed!'

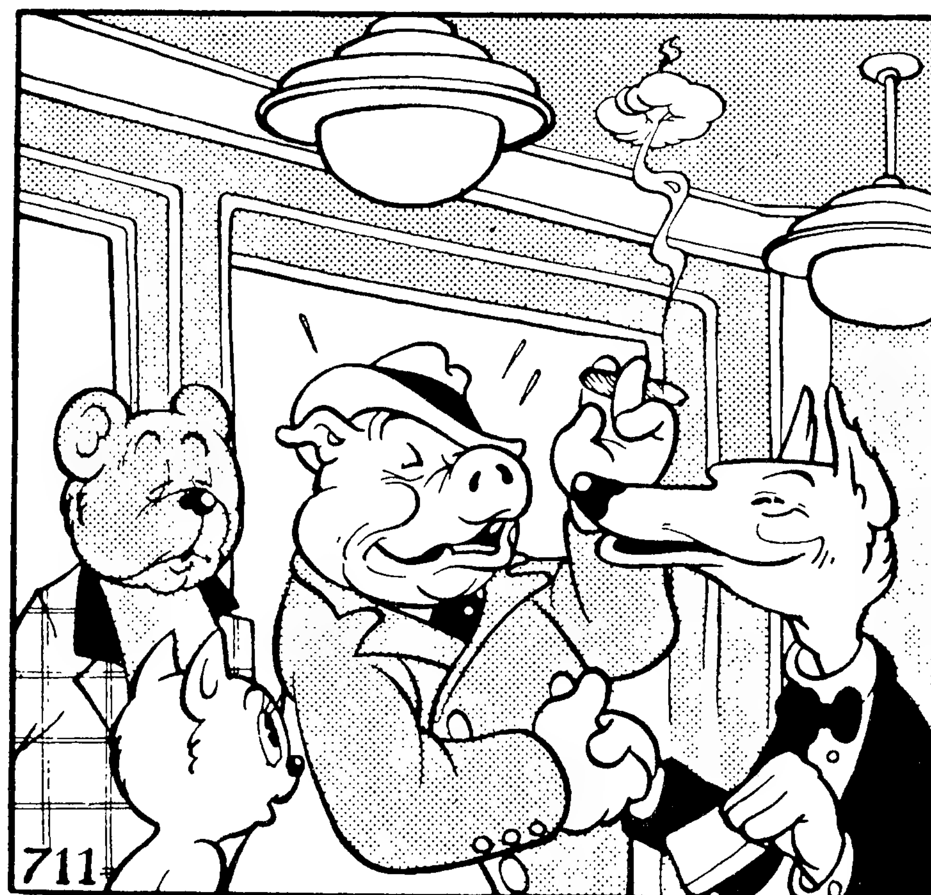

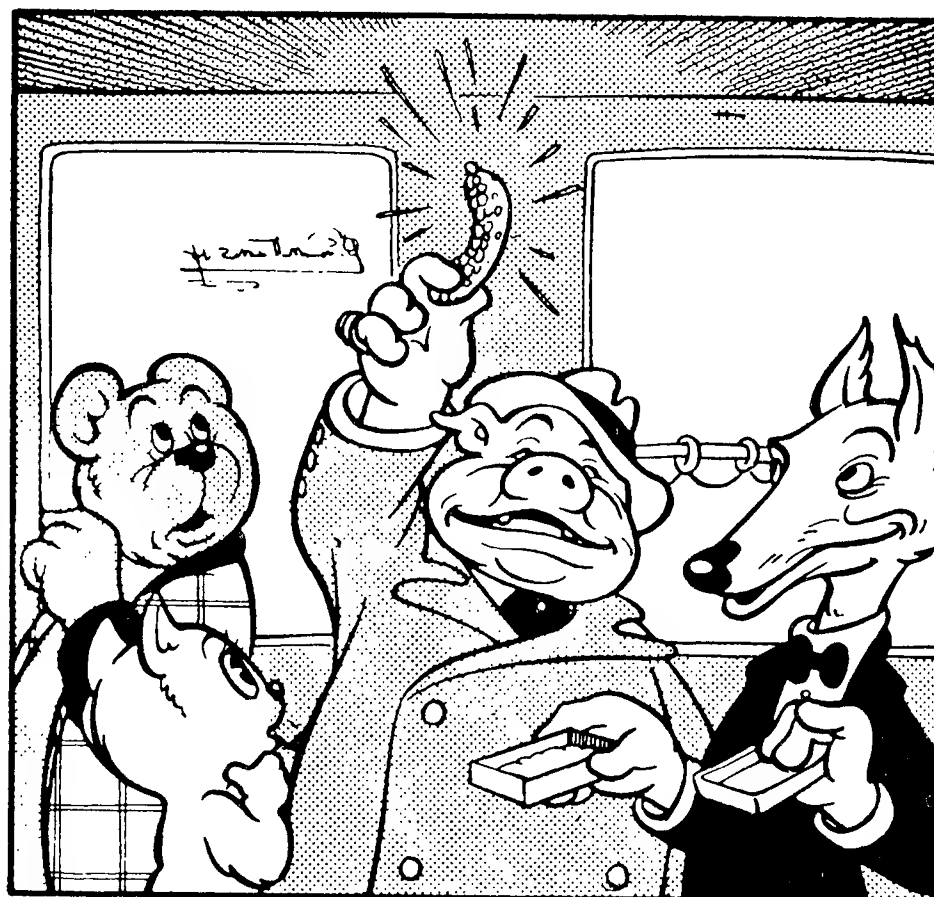
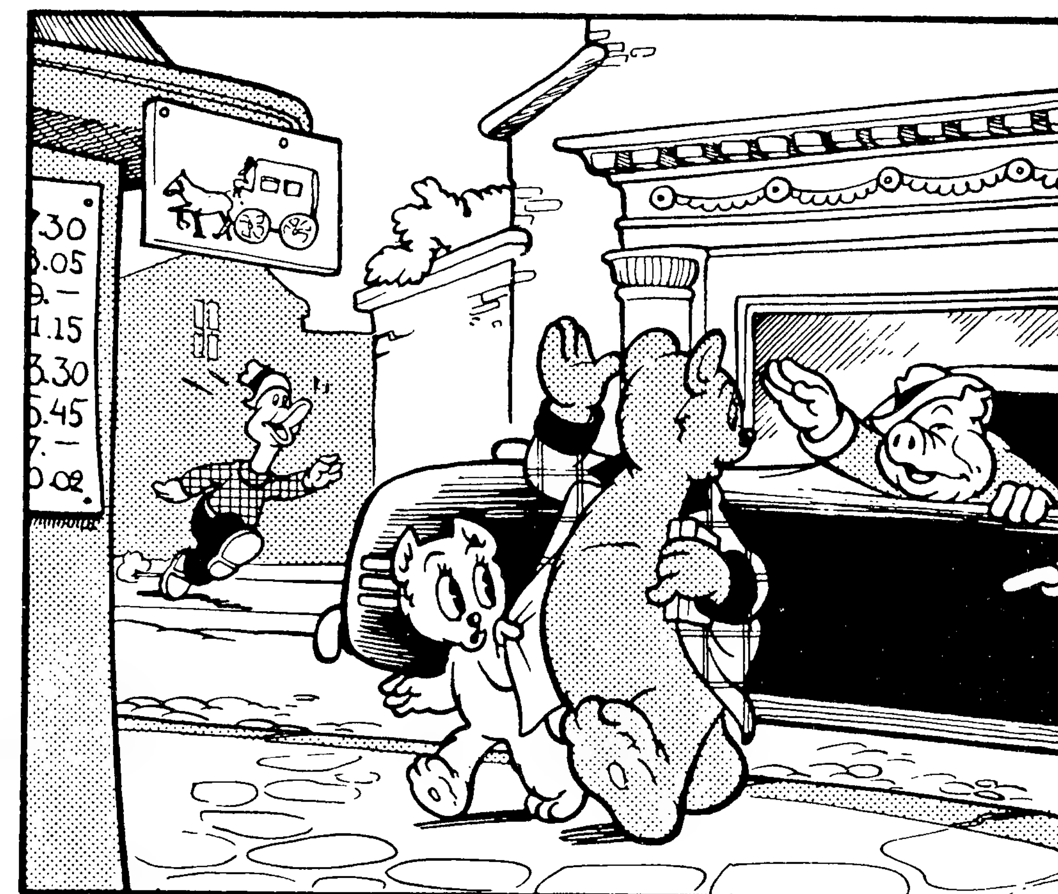
'Kijk eens, de zaak is zó!' sprak de heer Buldert. 'Ik heb een worstfabriek, hè? Wel es van Buldert's knakworst gehoord? Nou dan! En maar geld verdienen, hè? Geld als water! Leuk vak, die worst! Voor de oorlog was ik maar een gewoon slagertje hoor! Maar je hebt er geen begrip van, wat de lui in de oorlog wel niet voor worst wilden betalen! En zodoende heb ik nu een fabriek. En maar geld verdienen, hè? Maar als je geld verdient moet je er ook de lol van hebben, nietwaar?'
'Inderdaad!' zei heer Bommel. 'Iemand met geld heeft verplichtingen, als hij ten minste een heer is, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Ja, ja, zo iets in die trant! Hahahaha!' lachte de heer Buldert. 'Nou dan. Morgen is mijn dochter jarig en nu wil ik haar een juweel geven. Maar wàt voor een juweel, meneertje! Een worst, een diamanten worst! Een aardig idee van mij, wat, heren? En geen rommel, hoor! Achttien karaat! Ik hou niet van rommel, ook niet in mijn werk. Géén rommel in m'n worst, dat is mijn devies, en nou u weer! In de oorlog was dat wat anders, maar ja, wat wilt u? Maar nu even over dat juweel gesproken, dat is de reden, dat ik hier kwam. Want ik durf zelf met dat ding niet over de weg te rijden, het zijn me zulke gekke tijden tegenwoordig! Wat u?'
'Ja, het zijn gekke tijden!' zei heer Bommel met een zucht. 'Zelfs die Horror de Ademloze loopt in het echt rond in plaats van in de krant te blijven waar hij hoort!'
'Ja, ja, die klant die mij ondersteboven liep!' zei de heer Buldert. 'Het is maar raar! Daarom moet ik een paar goede detektiefs hebben.'
'Juist!' zei heer Bommel. 'Detectives! U bent hier aan het goede adres!'

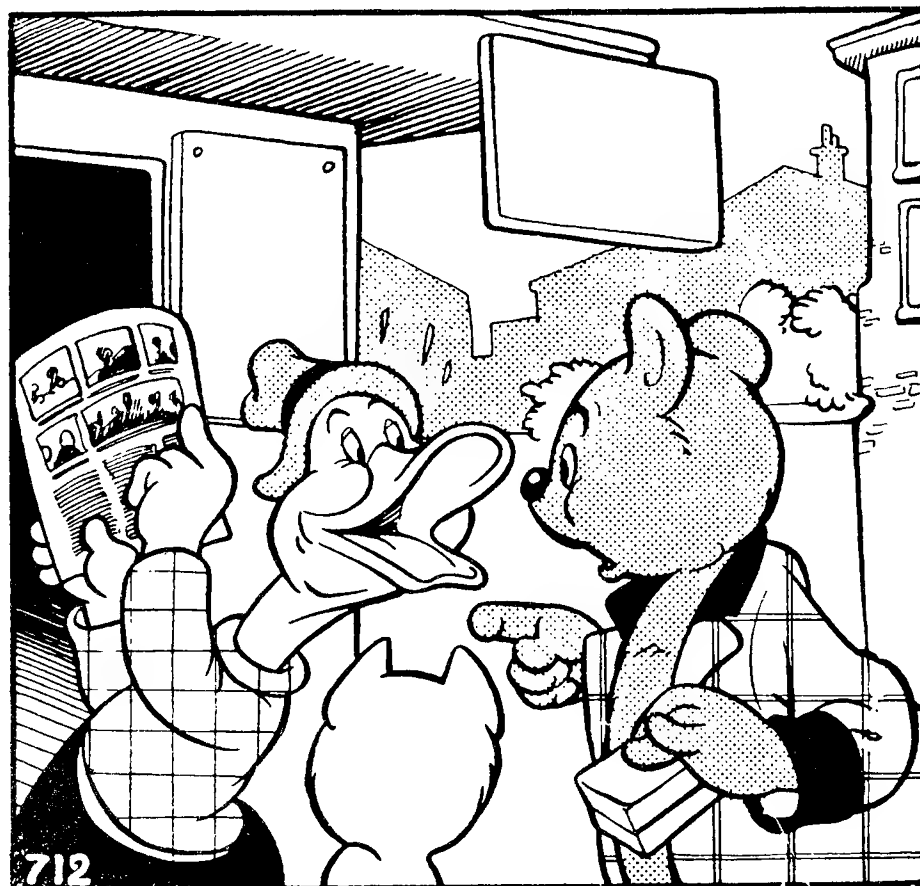

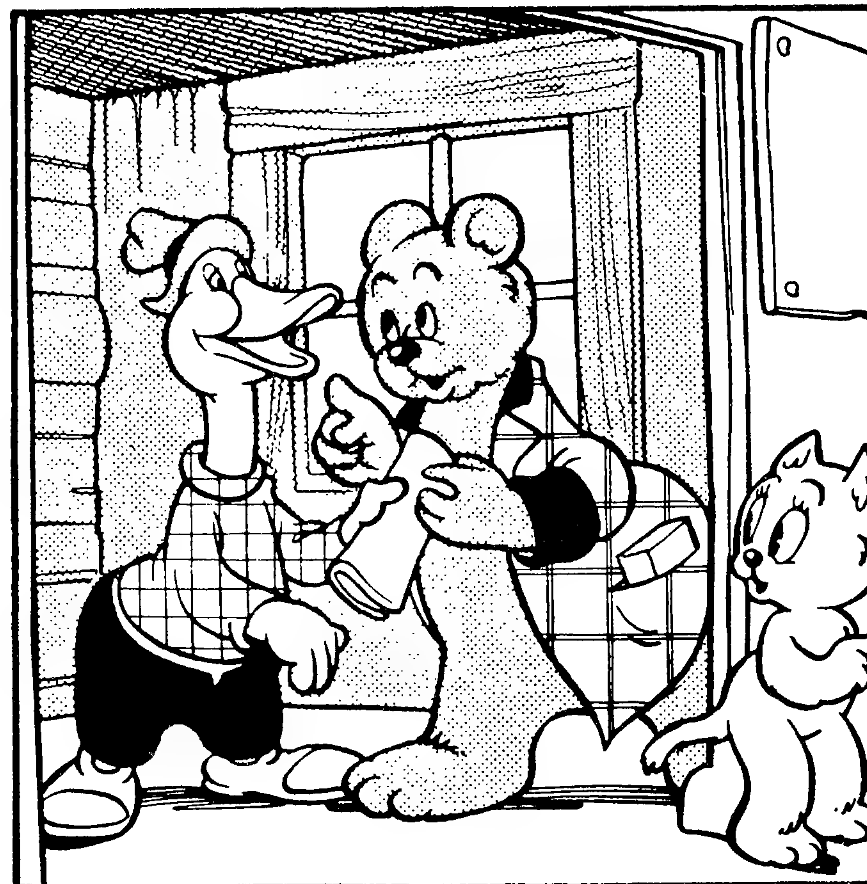
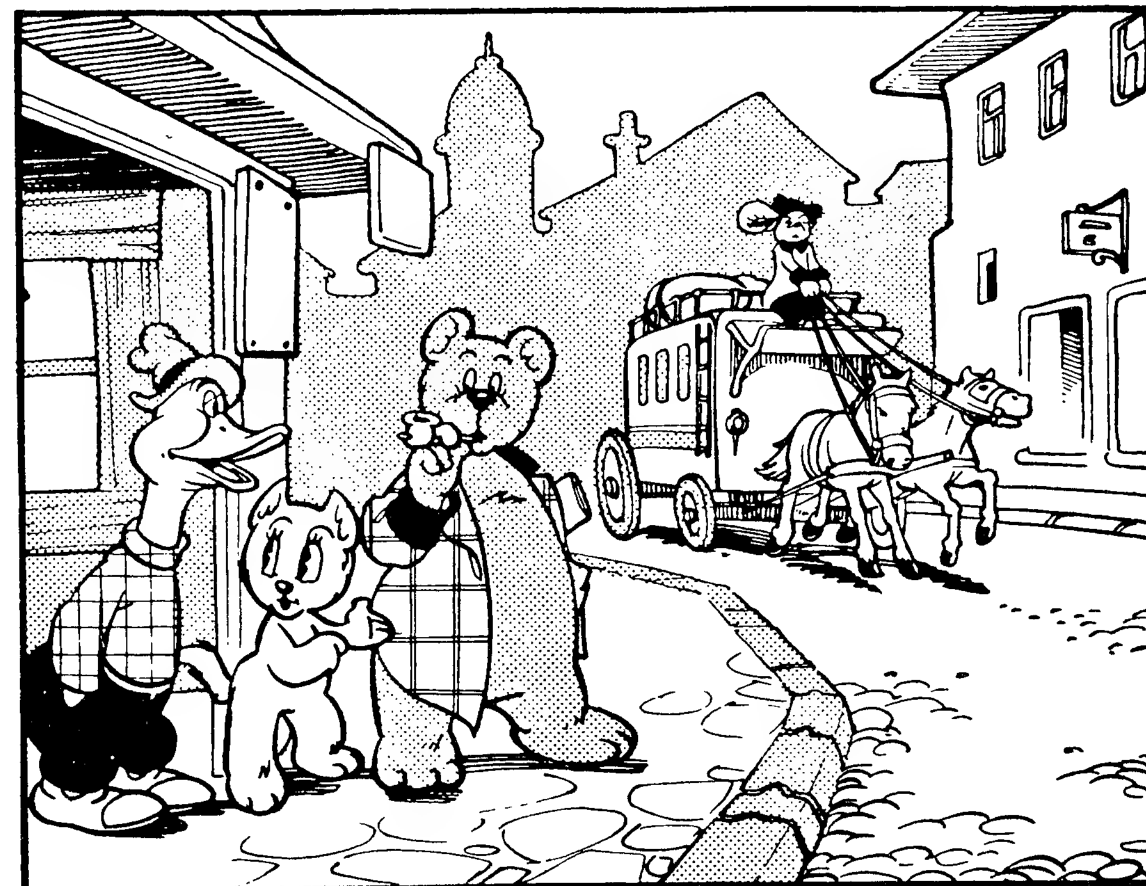
'Zoals ik jullie dus zei,' vervolgde de heer Buldert, 'kwam ik hier om bewaking voor mijn diamanten worst te vragen. Ik draag dat ding niet alleen naar huis. Nee, dat doe ik vandaag-de-dag niet. En daarom zal ik jullie naar de juwelier brengen waar dat ding nu nog ligt. En dan moeten jullie het naar mijn huis brengen, zodat ik het morgen aan de kleine meid kan geven. Dat is alles. Niet moeilijk, wat? Maar ik zal jullie goed betalen, zodat je morgen brood op de plank hebt. En als je het ding hebt afgeleverd, schiet er ook nog wel een worstje voor de boterham op over, hoor!'
'Ik lust geen worst!' zei heer Bommel. 'En ook eet ik het brood niet van een plank, heer Buldert. Maar als goed detective neem ik deze opdracht toch maar aan, ik heb ten slotte verplichtingen tegenover mijn medefirmant Waggel. Wat jij, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes, 'ik zou liever eens gaan uitzoeken wie die dreigbrief heeft geschreven. Het idee, dat er in werkelijkheid een Horror de Ademloze rondloopt, bevalt me niets!'
'Afgesproken dan!' sprak de heer Buldert. 'Als de heren me dan maar willen volgen?'
Hij opende het portier van zijn wagen en even later gleed de auto stadwaarts.
'Daar woont de juwelier!' legde de heer Buldert uit. 'En er tegenover is het eindpunt van de postkoets, die u naar mijn villa zal brengen. Een beetje ouderwetsig, maar ja, wat wilt u? Zo'n ding is wel gezellig en bovendien kan u tegenover mijn voordeur uitstappen. Maar we zijn er. Komt mee, jongens, dan gaan we dat diamanten worstje halen!'

Heer Bommel en Tom Poes liepen achter de heer Buldert aan de juwelierswinkel binnen, waar ze werden ontvangen door een buigend iemand.
'Zo oude jongen!' riep Buldert vriendelijk. 'Heb je mijn juweeltje klaar? Zitten de diamantjes in de worst? Laat maar es zien, kom maar es op de proppen met dat ding!'
'Natuurlijk meneer! Gaarne meneer!' zei de juwelier, een doosje te voorschijn halend. 'Het zal u zeker bevallen meneer! Het is om zo te zeggen kunstzinnig opgelost. Oorspronkelijk hadden we er een Louis-Seize-vorm aan willen geven, maar onze ontwerper, die een uiterst artistiek vakman is, had daar bezwaren tegen.'
'Haha!' zei de heer Buldert. 'Wat een onzin! Ik moet geen Loewie Sijs-worst! Het idee! Nee man, ik moet een Buldert-worst! Wel es van Buldert's knakworstjes gehoord! Nou jij weer!'
Zo sprekende haalde de fabrikant een worstvormig voorwerp uit de doos en hield dat in de hoogte, zodat de zon fonkelend de diamanten, die er op zaten, bescheen.
'Nou, hoe is tie?' riep de eenvoudige worstmagnaat zegevierend. 'Een juweeltje, wat? Pakt beet, die doos, mannen! Zorgt er goed voor en levert hem voor de avond af aan villa ''t Swijnsheufd'. Je kunt niet missen want de postkoets stopt er voor de deur. Tot ziens hoor!'
De heer Buldert zette zijn motor aan en reed zoemend weg, terwijl heer Bommel en Tom Poes zich naar de halte van de postkoets begaven. Op dat moment kwam Wammes Waggel de hoek omgehold.
'Hallo, luidjes!' riep hij. 'Wat leuk, dat ik jullie hier tref! Gaan jullie met de postkoets mee? Wat leukjes! Zeg, hebben jullie de laatste Dubbelslag al gelezen? Nou wordt het erg spannend, want in dit nummer gaat hij een postkoets beroven!'
'Wàt??!!' riep heer Bommel met overslaande stem. 'Wàt gaat hij beroven?'

'Moet je horen!' riep Wammes Waggel opgewonden. 'Ik ben zó slim geweest! Ik ben naar de drukkerij gegaan – dat is de fabriek waar ze kranten drukken, weet je? – en daar heb ik de krant voor vanavond te pakken gekregen. Niet helemaal natuurlijk, want het nieuws, dat nog gebeuren moet, staat er nog niet in. Dat kàn niet, zei de machinist. Maar de hoofdzaak staat er al wèl in, kijk maar! Hier kan je zien, wat er met die nare Dick Dubbelslag gaat gebeuren! Hihihihi! Die Horror is toch zo handig! Moet je zien!'

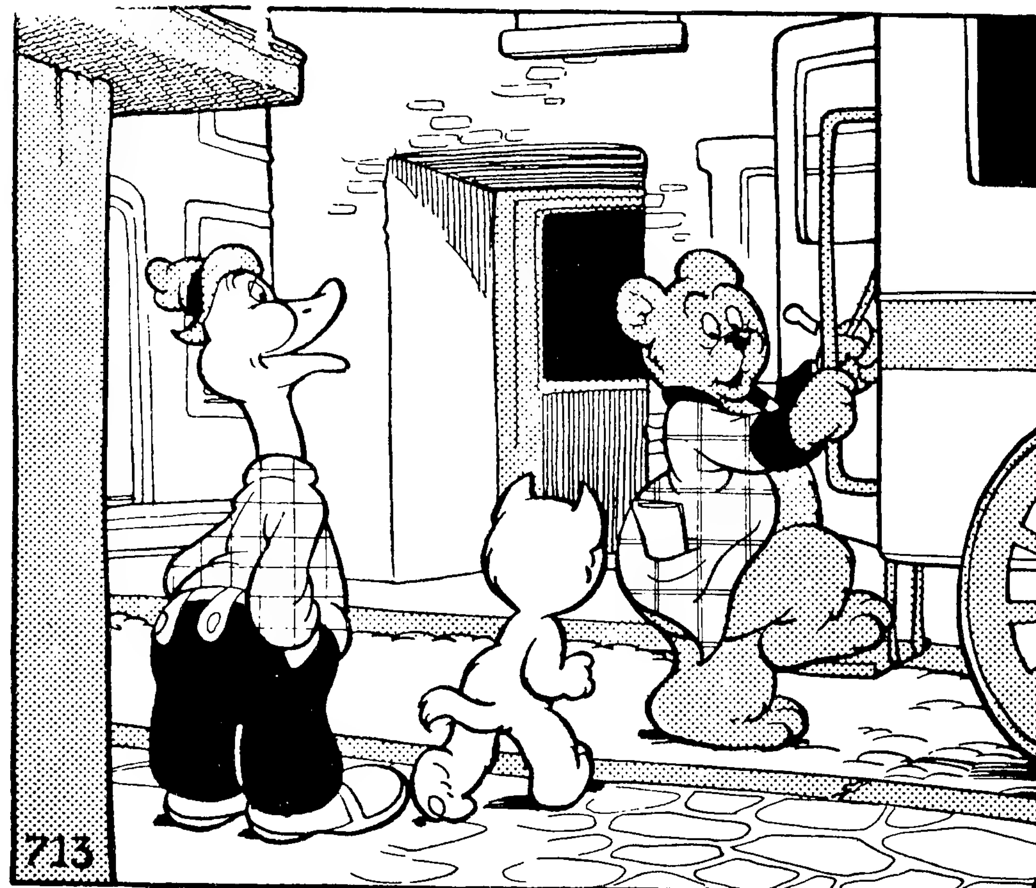
'Ja, erg interessant!' zei Tom Poes. 'Maar wacht nu eens even! Ten slotte zijn we bezig voor jouw detective-bureau!'

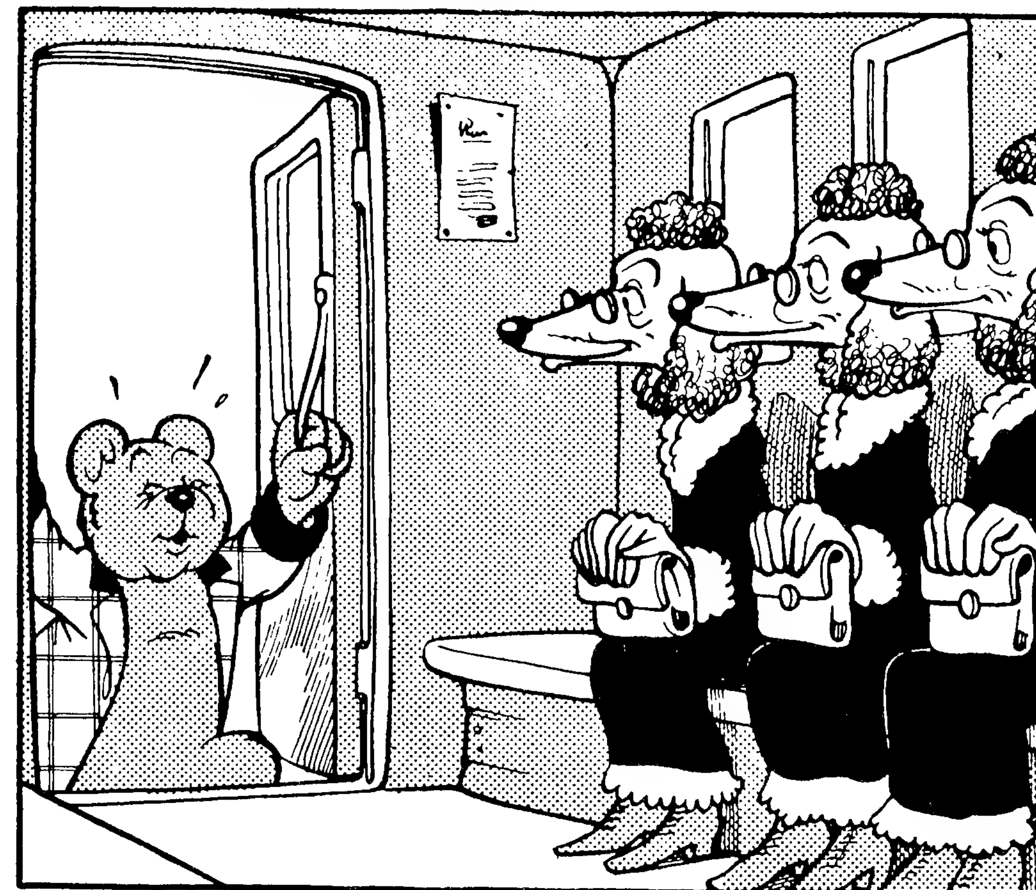
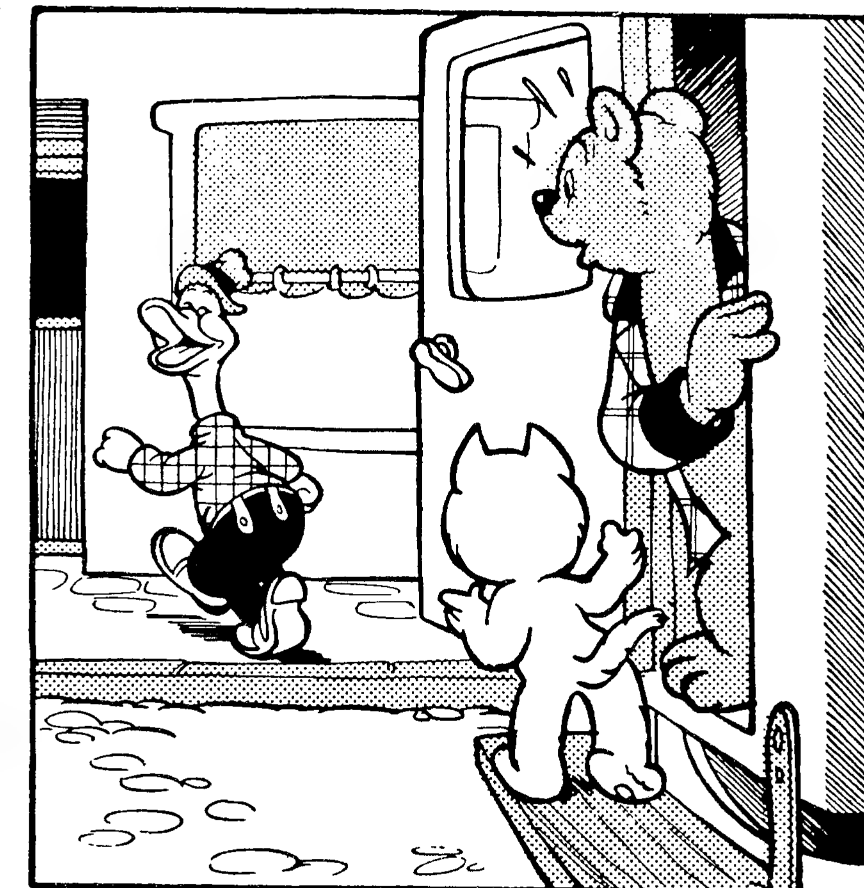
'Net wat ik in het midden wilde brengen!' zei heer Bommel, een verlangende blik op de krant werpend. 'Zaken gaan voor! Geef mij die krant maar vast, dan kan ik haar in de postkoets lezen, jonge vriend! En eh... wij zijn eh... enfin, vertel jij hem maar, wat we aan het doen zijn, Tom Poes! Ik moet de schat bewaken!'

Tom Poes gehoorzaamde en vertelde alles over de dreigbrief van Horror, de heer Homp Buldert, die door dezelfde Horror ondersteboven was gelopen, de juwelen worst van de heer Buldert en de tocht met de postkoets naar het huis van de rechtschapen worstfabrikant.

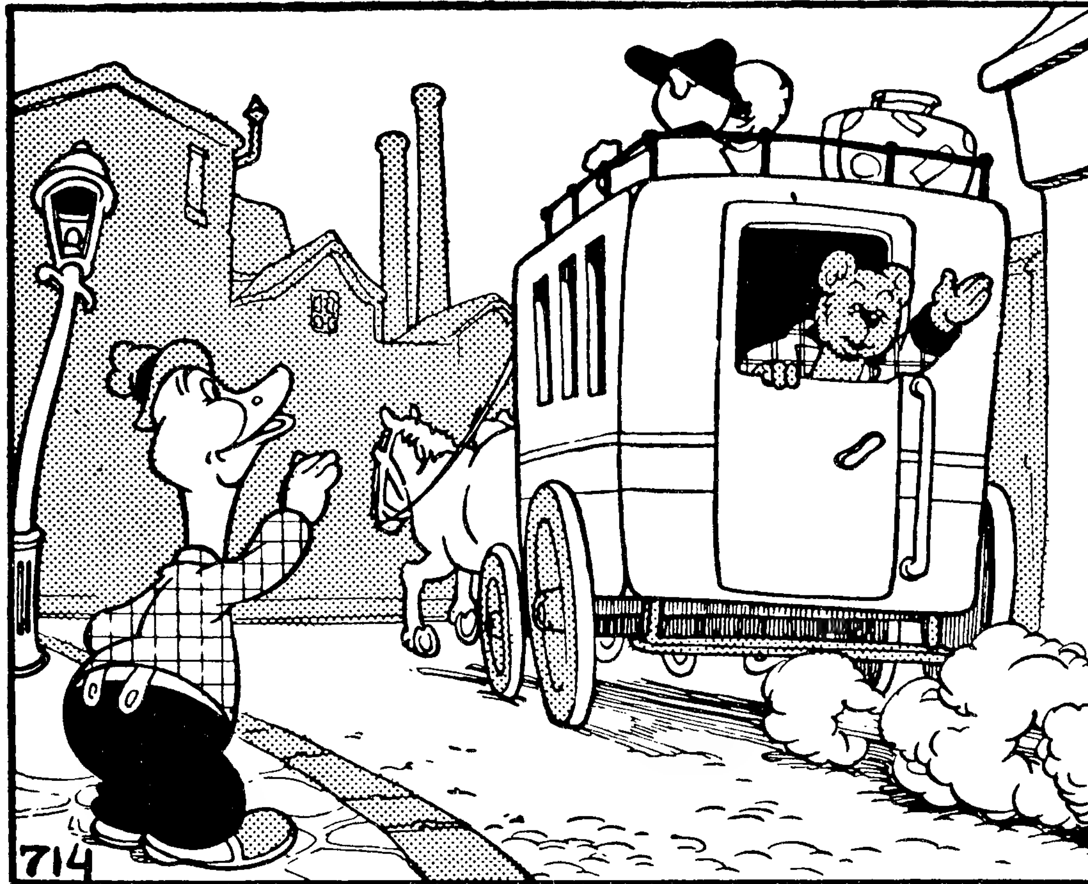
'Hihihi! Wat aardig!' zei Wammes. 'Wat vréselijk interessant! Horror bestaat dus echt! En jullie hebben een dreigbrief van hem gehad? Gompie, wat leukjes!'

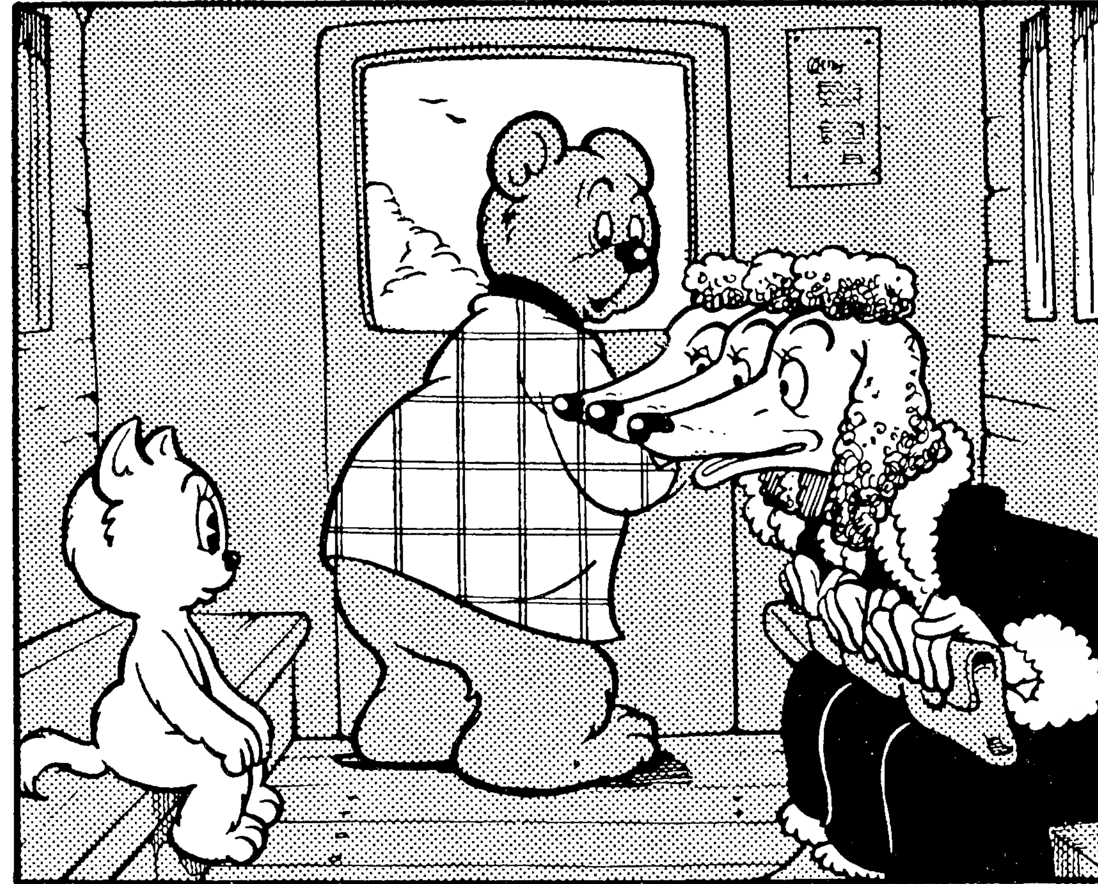
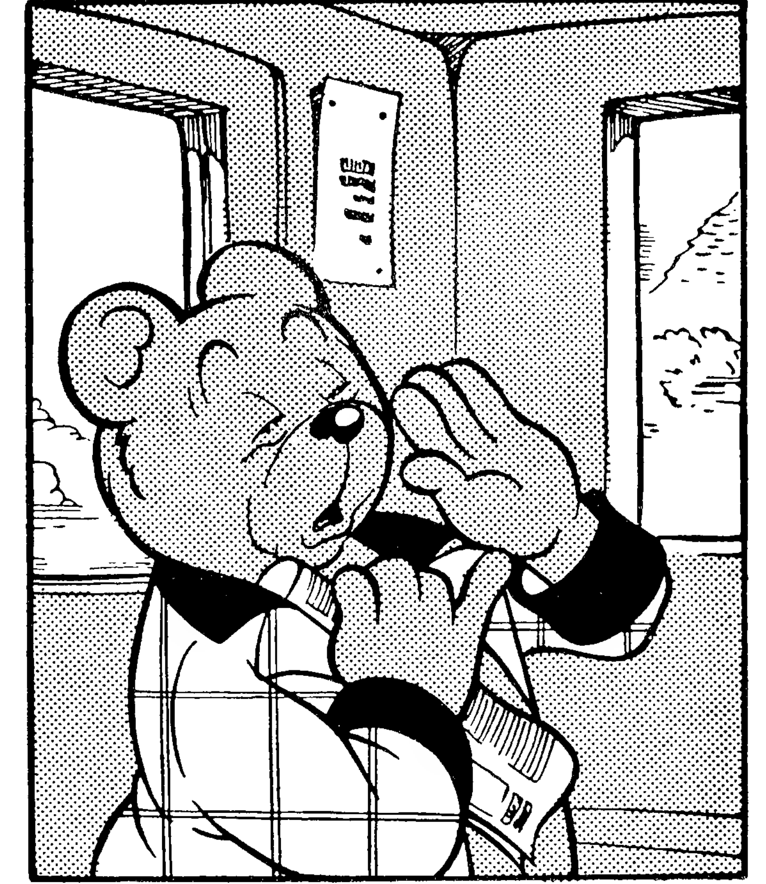
'Noem het maar leuk!' bromde heer Ollie. 'Duizenden lieden zijn na het ontvangen van zo'n brief op ernstige wijze gedood! Dat stond ten minste in dat verhaal! Het is nu wel een kleuterverhaal, maar ik vind het toch niet leuk als het ècht begint te worden, als je begrijpt, wat ik bedoel! Maar daar komt de postkoets al aan! Volgt me, jonge vrienden!'

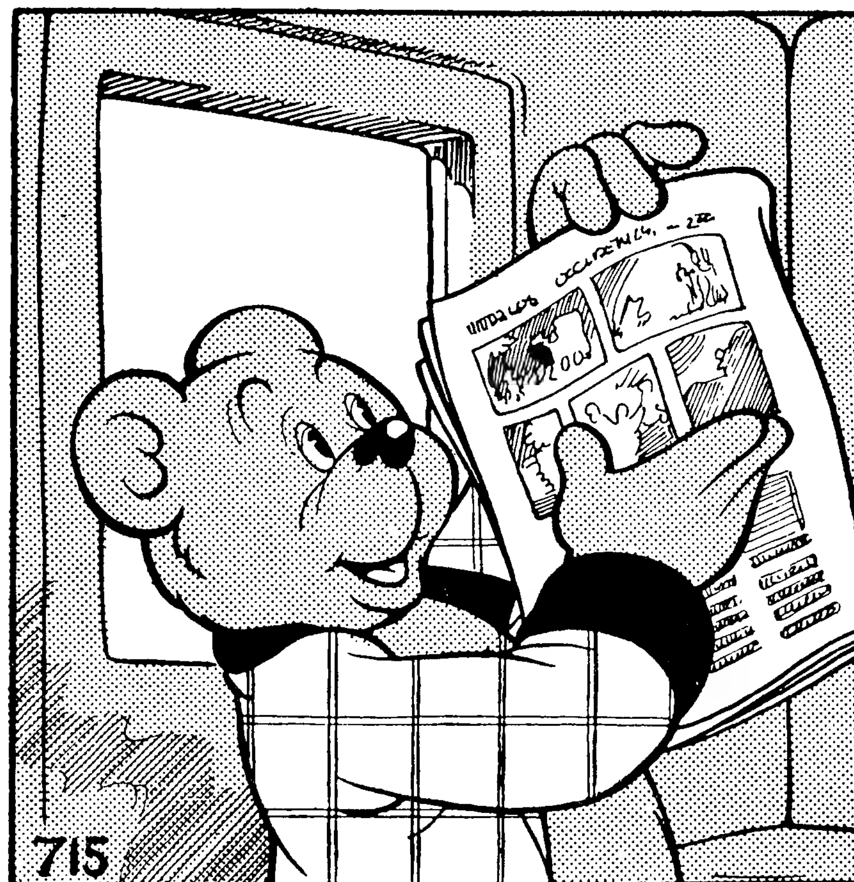

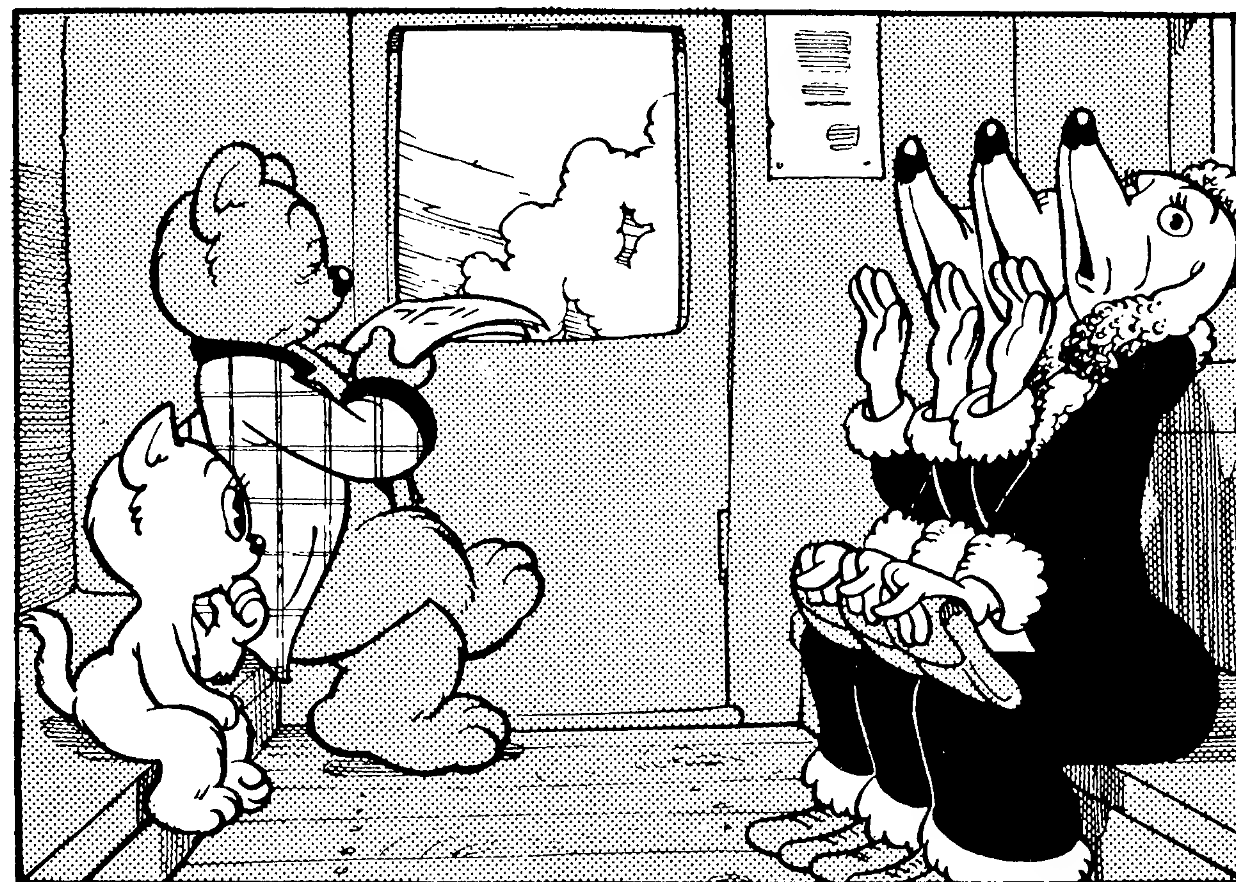
De oude postkoets naderde ratelend en hield voor het wachthuisje stil.
'Komaan, jonge vrienden!' zei heer Bommel. 'Instappen! We kunnen de paarden niet laten wachten! Onze taak als detective is begonnen, volgt me!' Hij voegde de daad bij het woord en klom moeizaam in het rijtuig. De enige medepassagiers bleken een drietal oudere dames te zijn, die heer Ollie met een vriendelijke glimlach begroetten.
'Wat een aardige, oude heer!' fluisterde een van de dames.
'Wat een gezellige dikkerd!' fluisterde de tweede.
'Wat een leuke, bolle...' begon de derde, maar toen keerde heer Ollie zich waardig tot haar en sprak: 'Mijn naam is Bommel! Olivier B. Bommel, een heer in de uitoefening van zijn beroep. En oud ben ik nog niet en dik ook niet, als u begrijpt, wat ik bedoel! Hoogstens kloek gebouwd!'
'Ach! Meneer Bommel!' riep de derde dame uit. 'Ik heb wel eens over u gelezen! Wat toevallig! Aangenaam kennis te maken! Wij zijn de zusjes Doeselaer, u weet wel, de schrijfsters van de bekende kinderboeken: 'Haasje Zonnebrand', 'Hoe het Haasje Zonnebrand verder ging' en...'
'Vergeet 'Verhalen uit het Land van Haasje Zonnebrand' niet, Thérèse!' zei de middelste dame Doeselaer.
'Nee,' sprak de eerste dromerig, 'dat is, geloof ik, zelfs de beste van de drie, vindt u niet, heer Bommel?'
'Eh... ja, dat is te zeggen, nee, misschien wel!' zei heer Bommel. 'Waar blijven die andere jonge vrienden nu weer? Tom Poes! Instappen! Heer Waggel!'
'Ik... eh... ik kom morgen wel!' riep Wammes. 'Ik kan nu niet. Ik moet eerst mijn knijn naar bed brengen! Maar ik kom morgen wel naar het huis van meneer Buldert! Dag luidjes! Tot morgen!' En hij draaide zich om en stapte weg...

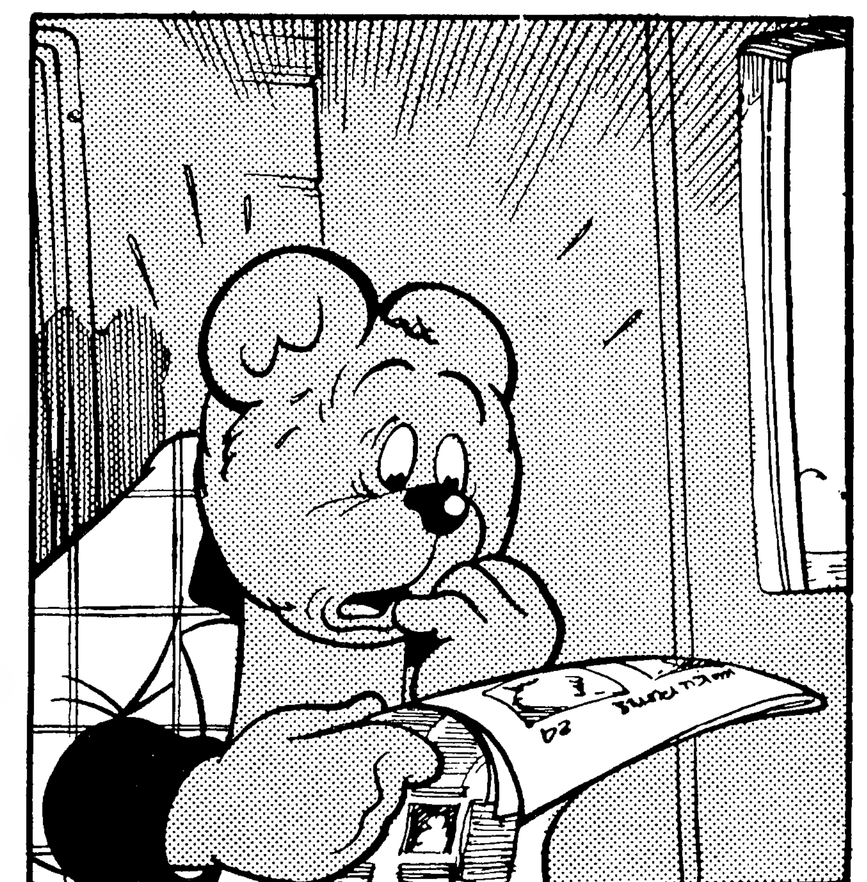

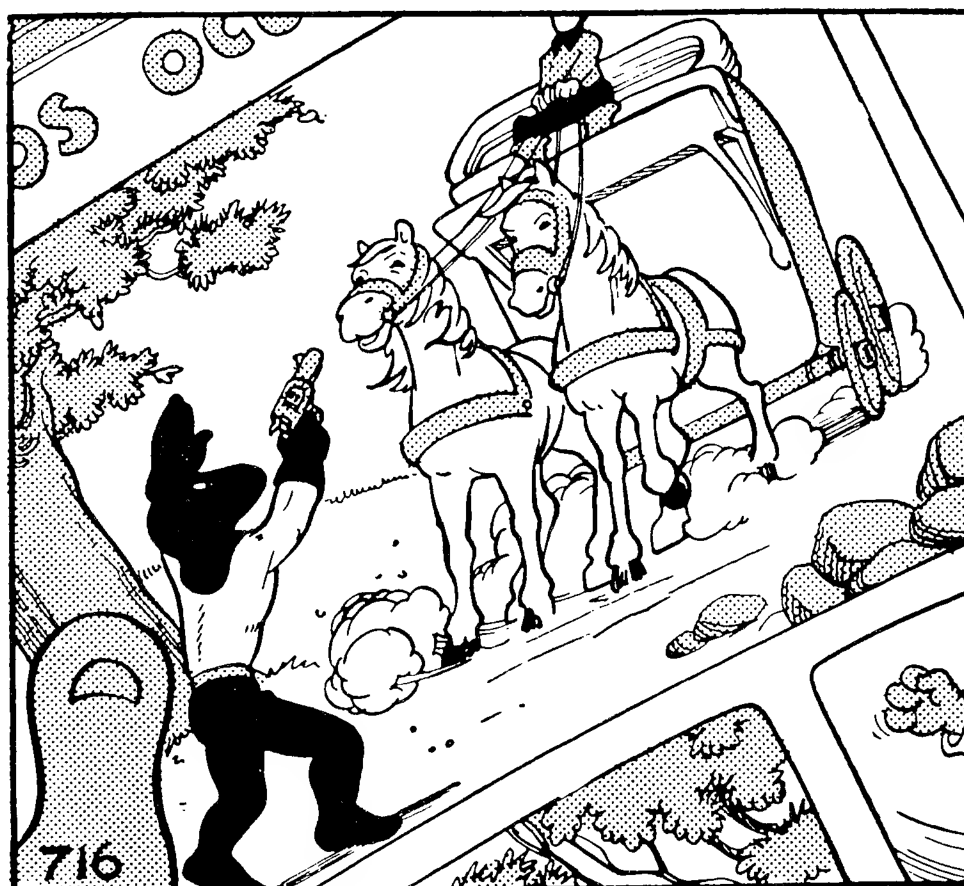
Heer Bommel stak het hoofd uit het raampje van de wegrijdende postkoets en keek bezorgd Wammes Waggel na.
'Wat is dat nu voor een houding?' riep hij boven het geratel der wielen uit. 'U bent ook detective, heer Waggel! Het is niet aardig om mij alleen te laten zitten met die diamanten knakworst! Dat is een verschrikkelijke verantwoordelijkheid! Vooral nu ik die dreigbrief ontvangen heb!'
Maar Wammes Waggel verstond hem niet en riep terug, dat hij morgen wel in ''t Swijnsheufd' – dat is de naam van de villa van de heer Buldert, zoals de oplettende lezer zich zal herinneren – zou komen.
Heer Ollie ging met een zucht naast Tom Poes zitten en vouwde zijn krant open om de verdere lotgevallen van Dick Dubbelslag te kunnen lezen. Intussen waren de zusjes Doeselaer een gesprekje met Tom Poes begonnen.
'Kunnen wij u kennen?' vroeg Thérèse. 'Bent u niet dat alleraardigste, lieve ventje van de kinderplaatjes? Wat snoezig, vind je niet, Fidèle? Wij zijn zelf schrijfsters, ziet u?'
'Ja,' zei Fidèle, 'Wij zijn de schrijfsters van de bekende kinderboeken 'Haasje Zonnebrand' en 'Hoe het Haasje Zonnebrand verder ging.'
'Je vergeet 'Verhalen uit het Land van Haasje Zonnebrand,' zei Thérèse.'
'Hm...,' zei heer Ollie uit zijn hoek, 'slap gedoe... eh, ik bedoel, eh, niets voor een heer van mijn stand, meen ik te zeggen. Ik bedoel niet onbeleefd te zijn, maar een Heer die een man is leest liever 'Dick Dubbelslag,' als u begrijpt wat ik bedoel. Dat is nu ook wel een kinderverhaal, maar ja, men moet jong blijven met de jeugd, zei mijn vader altijd en daar houd ik mij aan!'
'Wat verschrikkelijk!' riepen de dames Doeselaer. 'Een beeldroman! Het idee!'

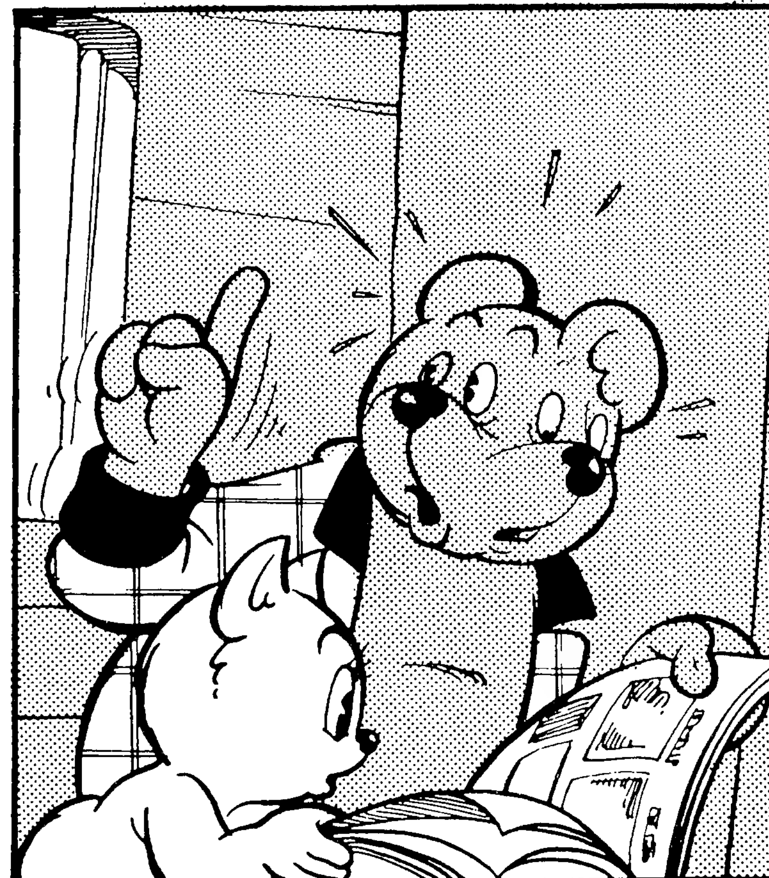
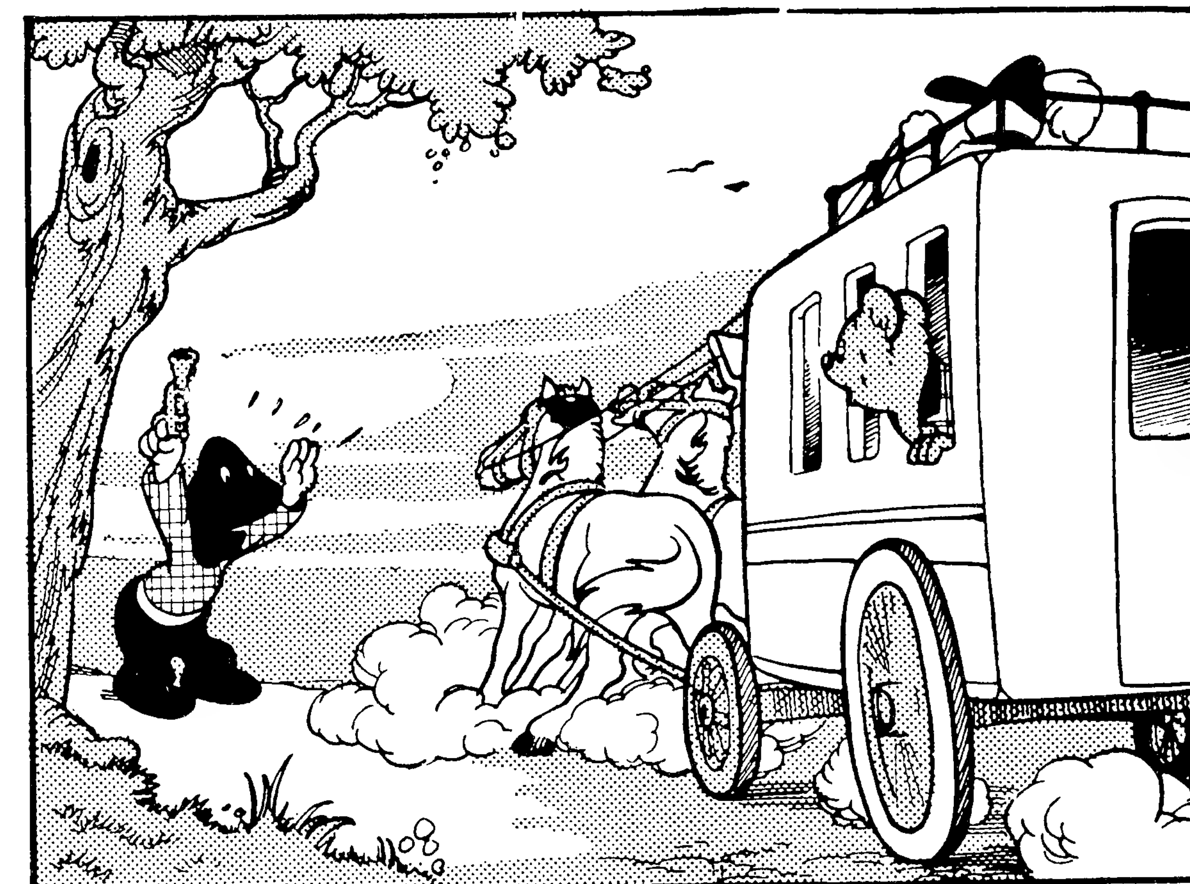

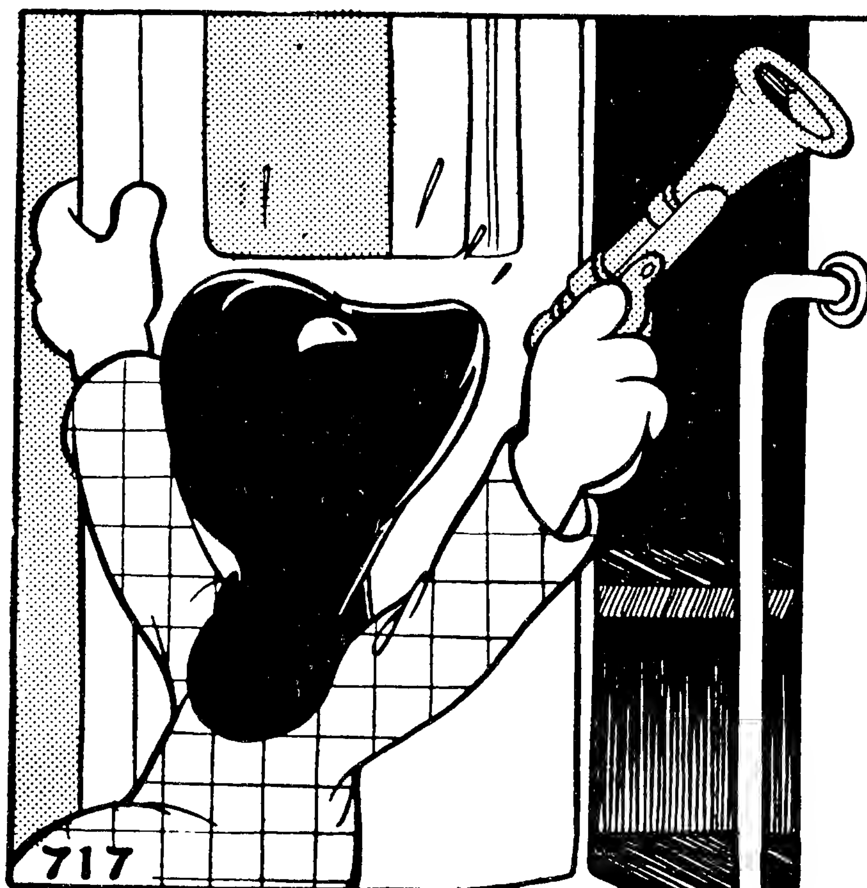

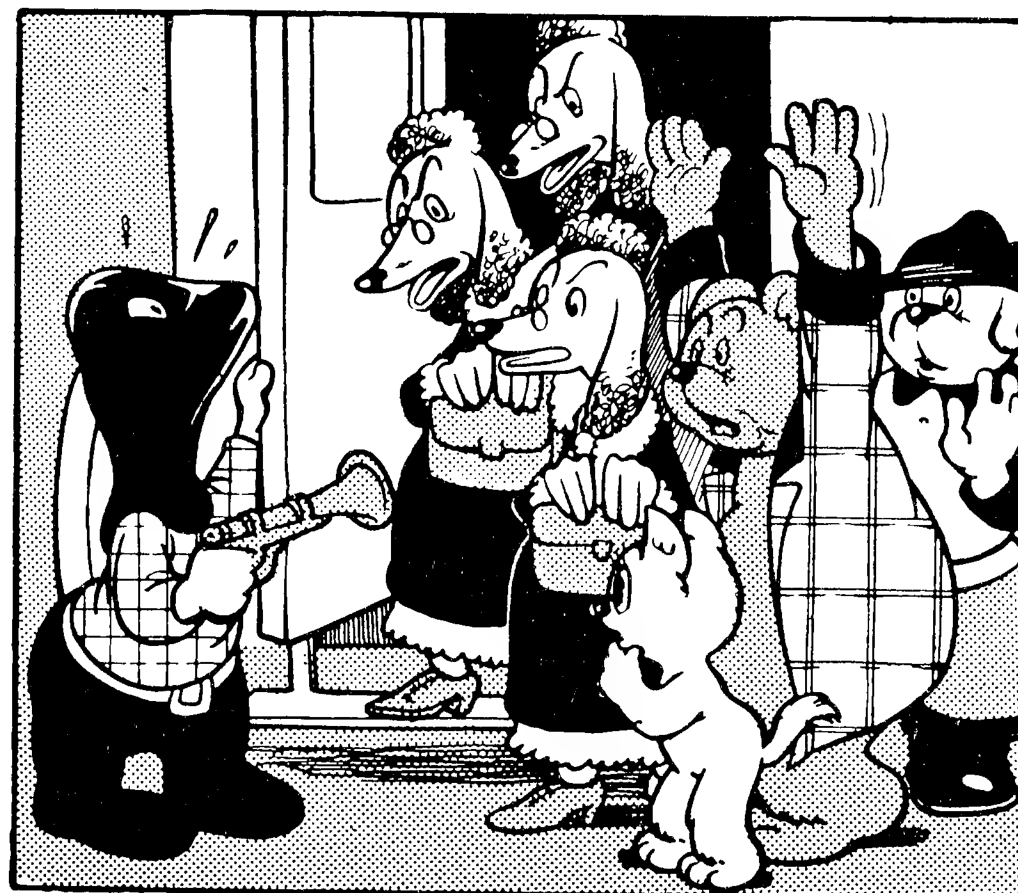
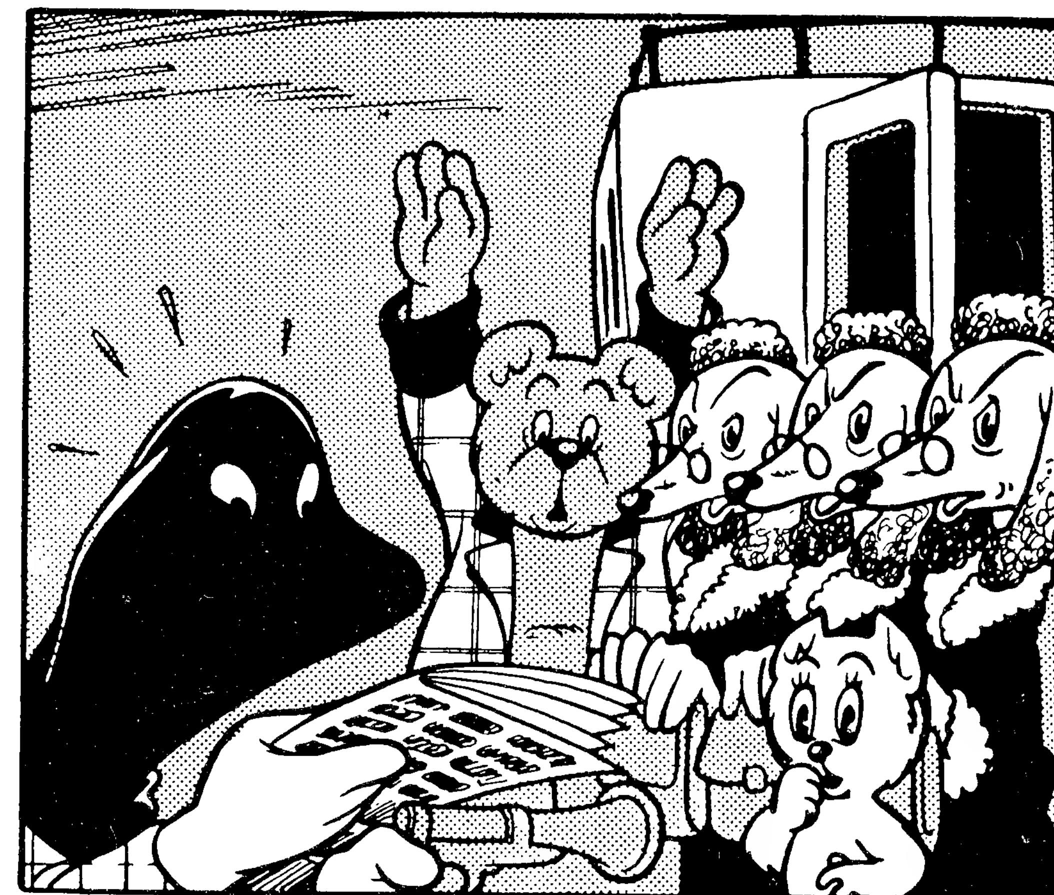
'Ik weet niet wat een beeldroman is!' zei heer Bommel. 'Ik lees nooit romans. Ik geef de voorkeur aan wetenschappelijke werken, wat jij, Tom Poes? En romans over beelden lijken me niet. Maar dit verhaal over Dick Dubbelslag is erg interessant en er zit ook iets wetenschappelijks in omdat heer Dubbelslag atoom-ogen en een radarhoofd heeft!'
'Foei!' zei Fidèle Doeselaer. 'U moest u schamen! Een radarhoofd! Wat een vergif voor het tere kinderzieltje. Neen meneer! Wij geloven in het oude, gevoelige sprookje! Het èchte sprookje, zoals moeder het ons vertelde.'
'Zoals Klein Duimpje!' vulde Thérèse aan. 'Met die boze reus, die zijn eigen kindertjes...'
'Wacht even!' viel Adèle Doeselaer haar in de rede. 'Dit voorbeeld is niet zo goed. Maar ik weet nog hoe ik smulde, wanneer moeder ons vertelde over die boze Blauwbaard, die...'
Heer Bommel had echter niet geluisterd. Hij was begonnen het verhaal van Dick Dubbelslag te lezen en nu slaakte hij een gesmoorde kreet.
'Nee maar, Tom Poes!' riep hij. 'Nu moet je toch eens lezen! Verschrikkelijk! Weet je nog van die dreigbrief? Dat stond in de krant, weet je wel, en toen gebeurde het in het echt ook! En nu staat het vervolg er in! Oef, Tom Poes, we zijn in gevaar! Je zult het zien! Kijk maar in de krant!!'
'Het is treurig!' zeiden de dames Doeselaer, toen heer Bommel het blad aan Tom Poes gaf. 'U moest u schamen!'

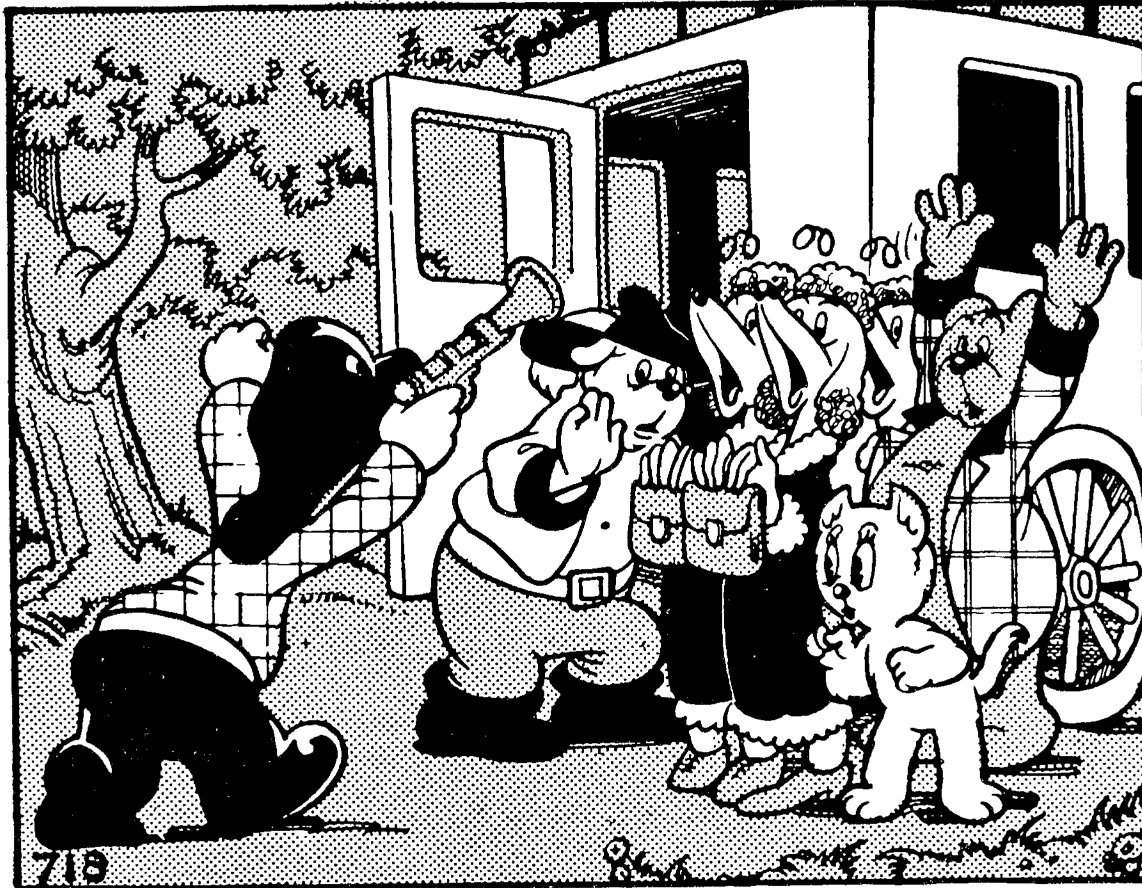

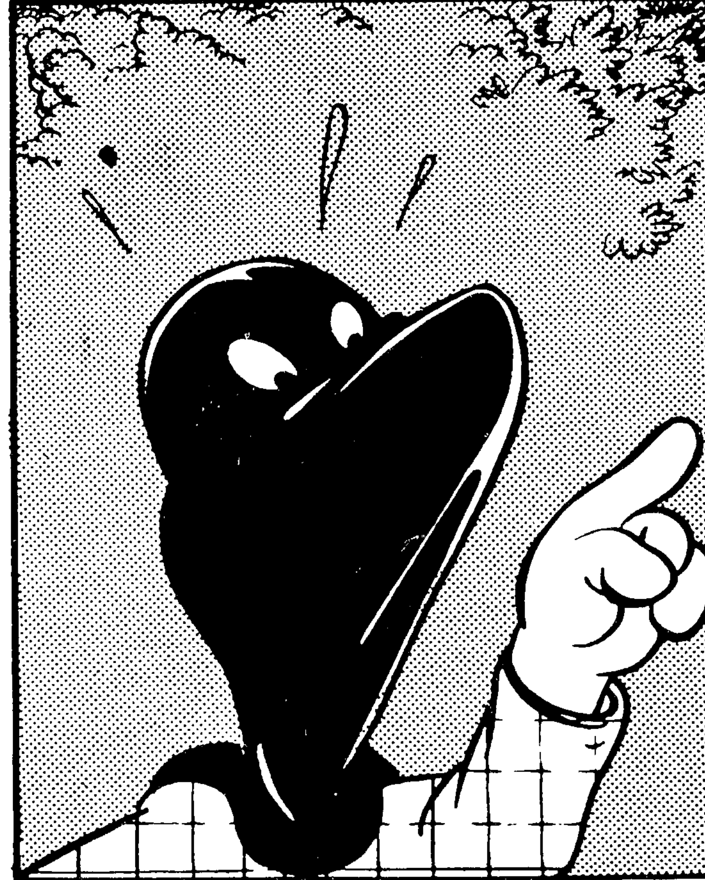
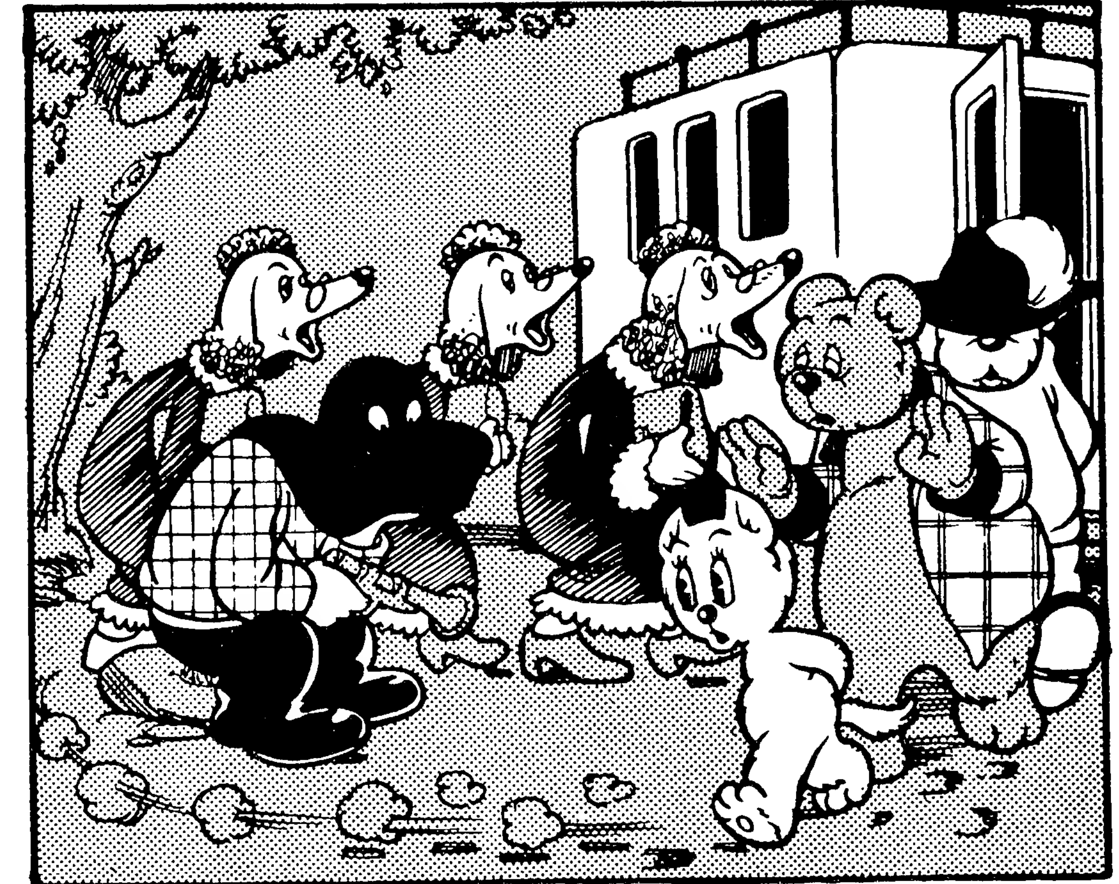
Tom Poes nam de krant aan en bekeek de avonturen van Dick Dubbelslag. Het bleek hem, dat deze stoere figuur zich niets van de dreigbrief van Horror de Verschrikkelijke had aangetrokken. Onververvaard was hij in een postkoets gestapt om het spoor van de zwarte Horror te volgen. Maar dat kwam hem duur te staan! De postkoets reed over een maanbeschenen weg toen er plotseling een zwarte gedaante uit de struiken te voorschijn sprong, die opzichtig met een pistool zwaaide...
'Hm!' zei Tom Poes en keek eens uit het raampje. De maan was opgekomen en de postkoets reed nu over een eenzame weg.
'Wat zeg je er van!' piepte heer Ollie. 'We zijn in een verschrikkelijk gevaar, jonge vriend! Alles herhaalt zich! Wij hebben een dreigbrief gehad en wij zitten in een postkoets en de maan schijnt en... Ach! Waarom wilde jij nu ook met alle geweld in een postkoets? Waarom zitten we niet prettig in de oude Schicht, zoals lieden van onze stand past? Waarom... Halt! stil. Tom Poes! Ik hoor iets!... Buiten... Ik boor huiten... iets...! K-kijk eens uit het r-r-raam, Tom Poes! D-de k-koe-koets st-st-st-st-staat st-st-st-stil!'
Zo sprekende vergat heer Bommel alle voorzichtigheid en stak persoonlijk het hoofd door het openstaande venster.
Een verschrikkelijk schouwspel ontvouwde zich voor zijn oog. Vóór de wagen was een in het zwart gehulde gedaante op de weg gesprongen die woest met een ouderwets pistool zwaaide en zodoende de koetsier dwong halt te houden.
'Horror de Ademloze!' kreet heer Bommel, slap naar binnen tuimelend.

De postkoets stond plotseling stil en gedurende een ogenblik was er niets te horen dan het gesnuif van de paarden en heer Bommel.
Toen werd plotseling de deur opengerukt en de zwarte gestalte van de rover verscheen in de opening.
'Allemaal uitstappen! Overval!' commandeerde hij met een hese stem.
'Dit k-k-kkàn n-niet!' stotterde heer Bommel. 'Dit m-m-m-moet een vergissing z-zijn! Jij bestaat niet echt'.
'Uitstappen!' bulderde de gemaskerde.
'Help!' riepen de zusjes Doeselaer. 'Horror de Ademloze! Nu ziet u wat er van die beeldromans komt! U bent de schuld van alles! U en uw gelijken!'
Intussen was Tom Poes uit de koets gestapt, gevolgd door de jammerende overige passagiers.
'Wat moet dit voorstellen?' vroeg Tom Poes. 'Is dit een beroving?'
'Niks beroving!' kraste de zwarte. 'Wraak! Ha! Grr! Wraak! Ik, Horror de Ademloze, zal op verschrikkelijke wijze wraak nemen!'
'Op w-w-wel-welke w-w-wij-wijze?' stamelde heer Bommel. Maar Horror liet zich niet van de wijs brengen. 'Men kan mij niet ongestraft een klap geven!' vervolgde hij. 'Ha, mijn wraak is verschrikkelijk!'
'Heb jij die heer een klap gegeven?' vroeg Fidèle Doeselaer aan een van haar zusters.
'Wat ga je doen?' hield Tom Poes aan.
'Ik ga...' begon Horror. Maar toen zweeg hij besluiteloos en greep de krant die uit heer Bommel's jas stak. 'Zo komen we niet verder!' mompelde hij. 'Wat nu te doen?' Hij vouwde het blad open en verdiepte zich in het verhaal van zijn eigen lotgevallen...

Horror de Ademloze scheen plotseling een besluit te hebben genomen. Hij sprong ten minste overeind en wierp de krant weg. 'Ga bij elkaar staan!' kraste hij. 'Allemaal! De koetsier ook! Ha! Mijn wraak zal verschrikkelijk zijn! Ik, Horror de Ademloze, laat me niet ongestraft slaan!'

'Dat heb je al eens gezegd,' zei Tom Poes. 'Wat wil je eigenlijk?'

'Dat zou ik ook wel eens willen weten,' zei het eerste zusje Doeselaer. 'Van ons drietjes heeft nooit iemand deze meneer kwaad gedaan. Dat weet ik zeker. Wat jij, Adèle?'

'Ja,' zei Adèle, 'ik weet het ook zeker. Maar misschien heeft deze meneer Bommel...'

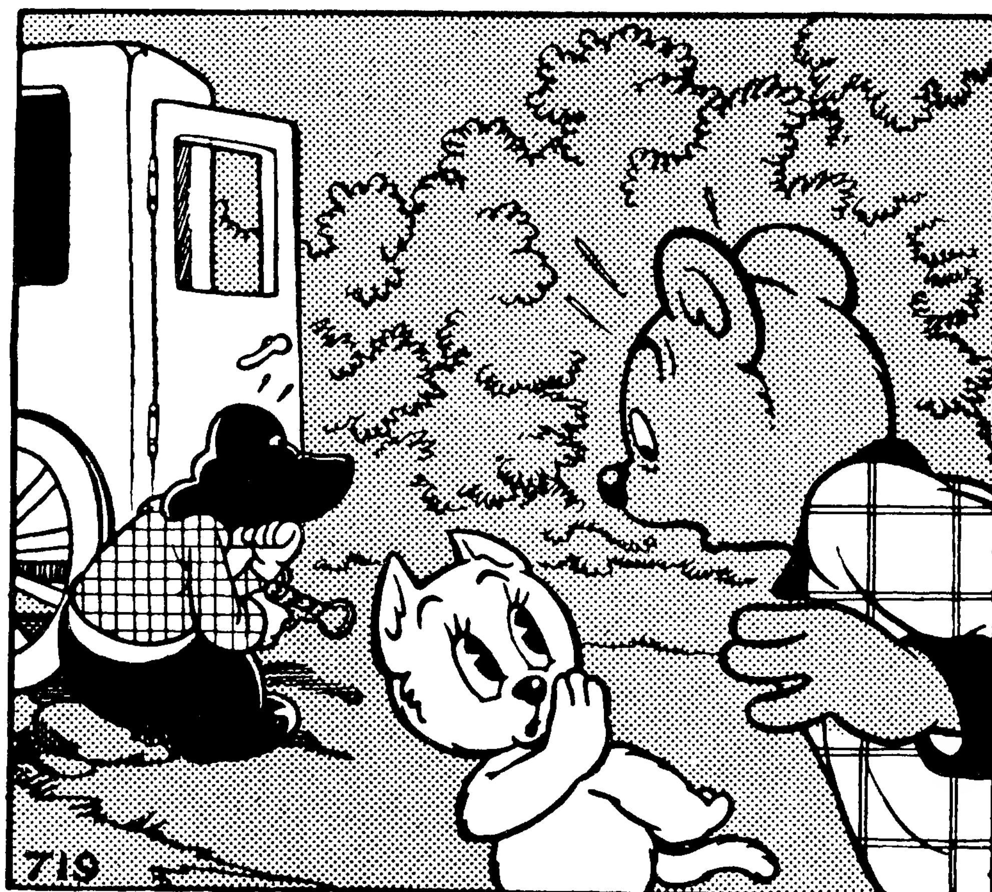
'Ik vertrouwde hem direct al niet!' riep het derde zusje. 'Hij leest te veel bééldromans!'

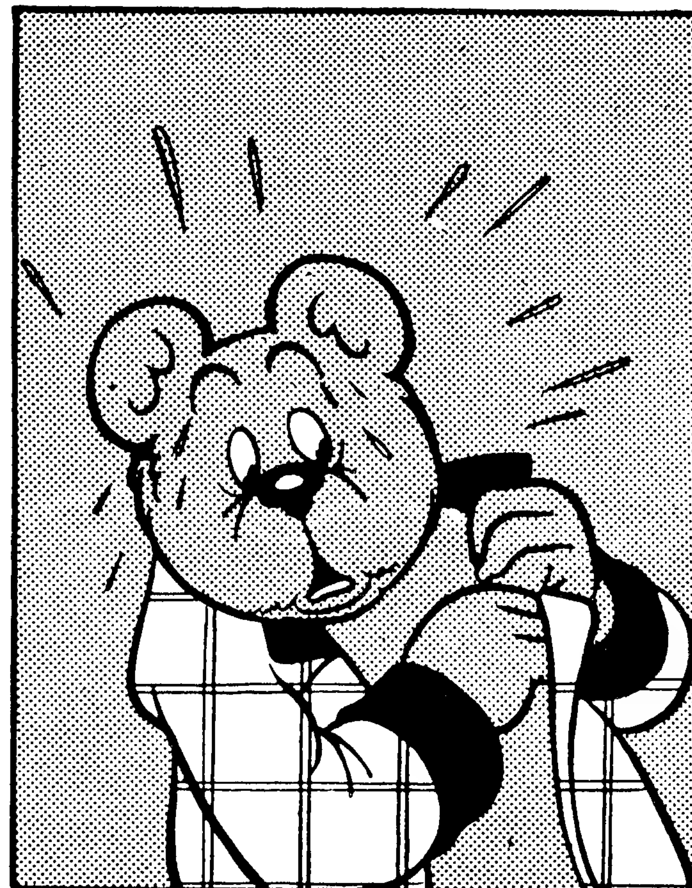
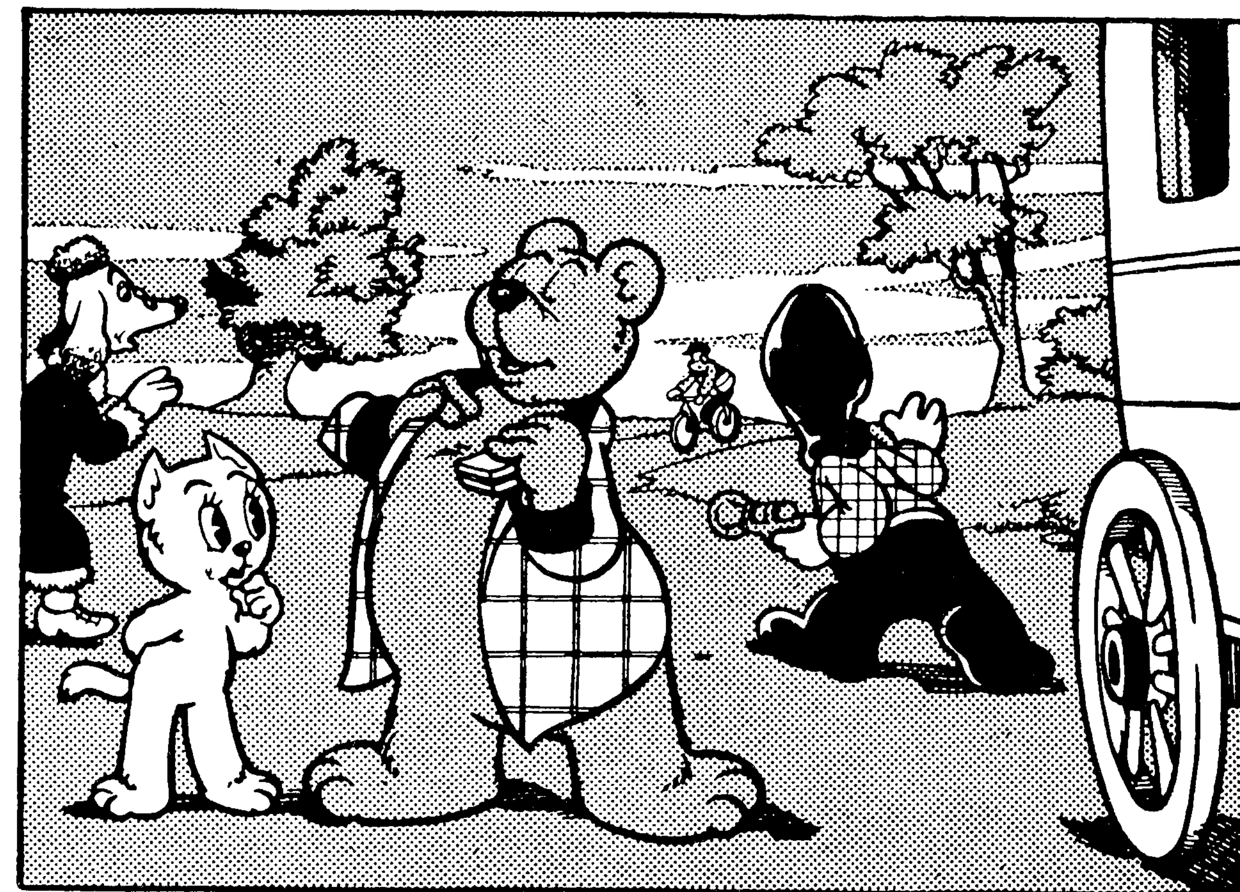
'Zwijg!' riep Horror, 'mijn wraak zal verschrikkelijk zijn! Ha! Ga uit elkaar! Ga op een rij staan! Ga achter elkaar staan! Ha!'

'En daarnet zei je...' begon Tom Poes.

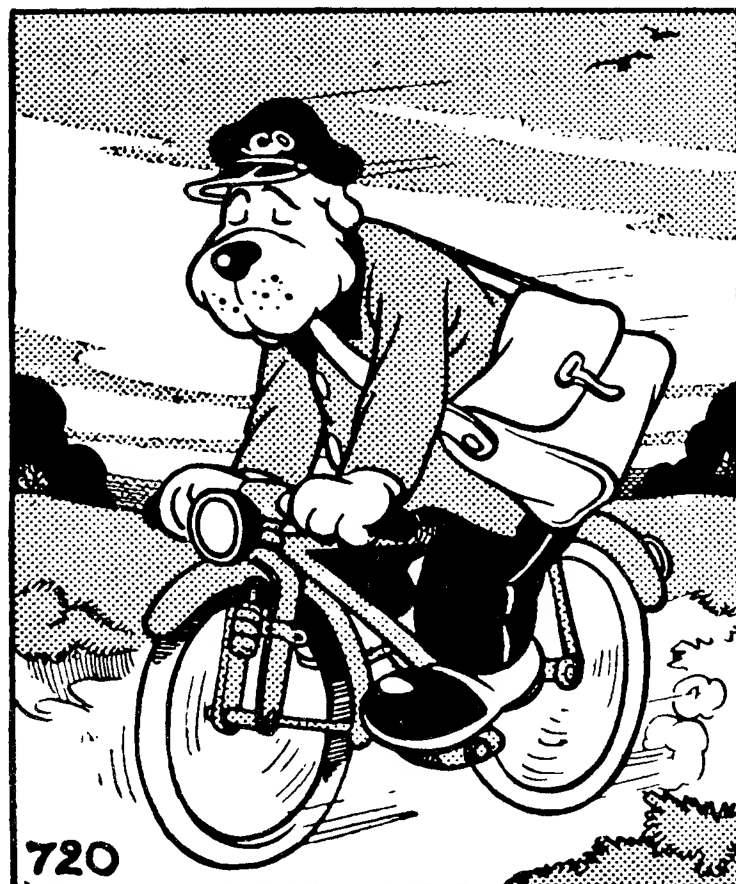
'In een kring!' riep Horror luid. 'Genoeg gepraat! Ik moet aan het werk en ik duld geen grapjes! Ga in een rijtje achter elkaar rondlopen, terwijl ik nadenk! Ha!'

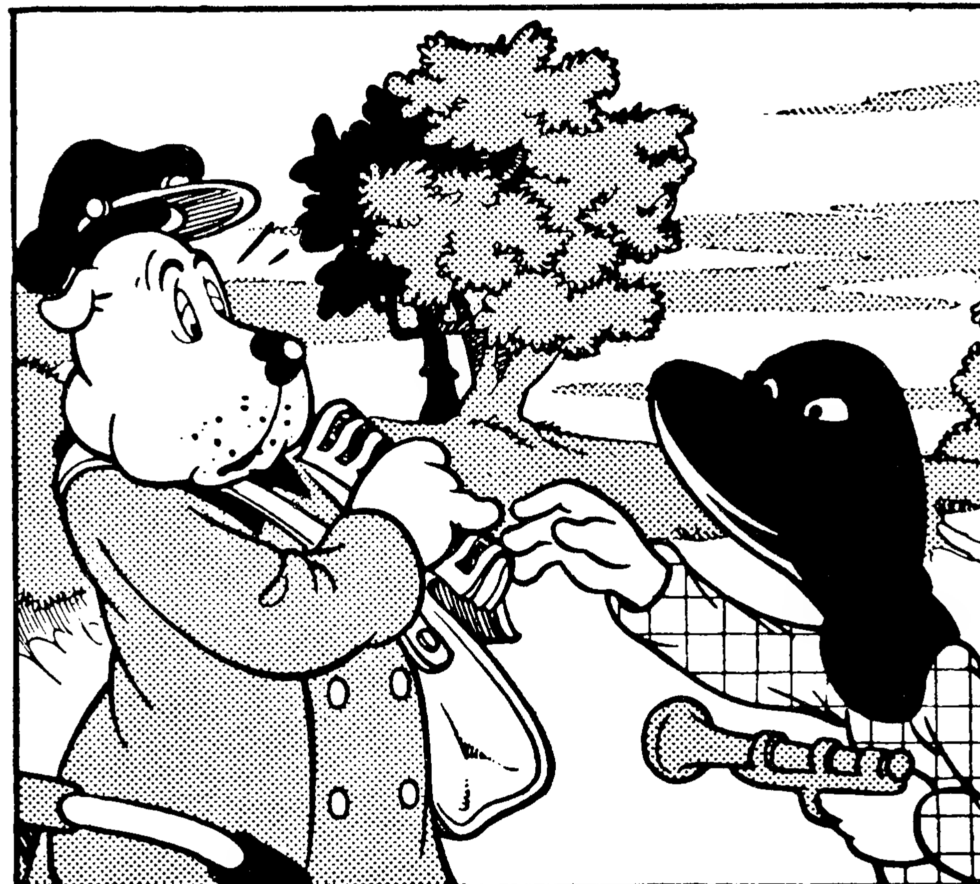
De ongelukkige passagiers gehoorzaamden, terwijl de schurk in het midden ging zitten en voettrappend de maat aangaf. Hij dacht en hij dacht, maar hij scheen maar niet tot een besluit te kunnen komen. Zo brak de prille morgen aan. De zon kwam op en bescheen het droevige tafereel...

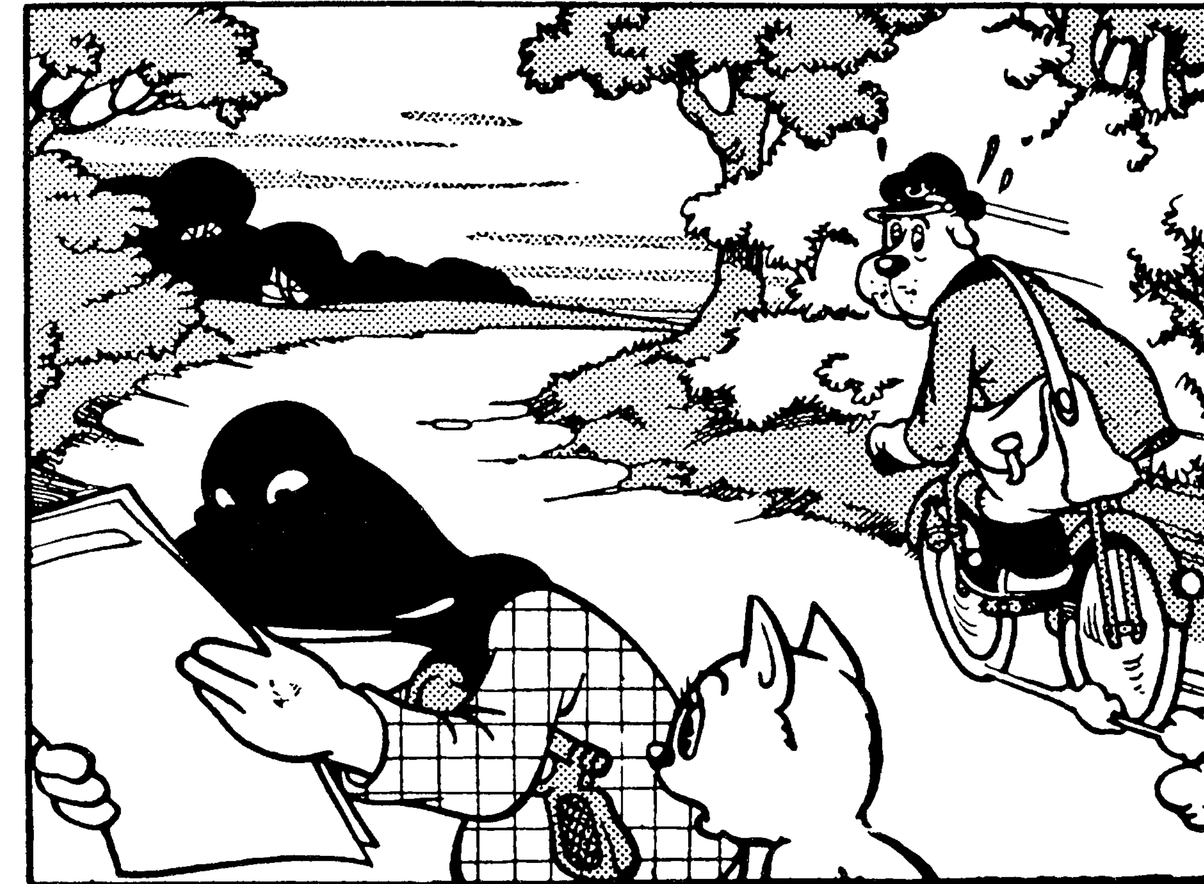

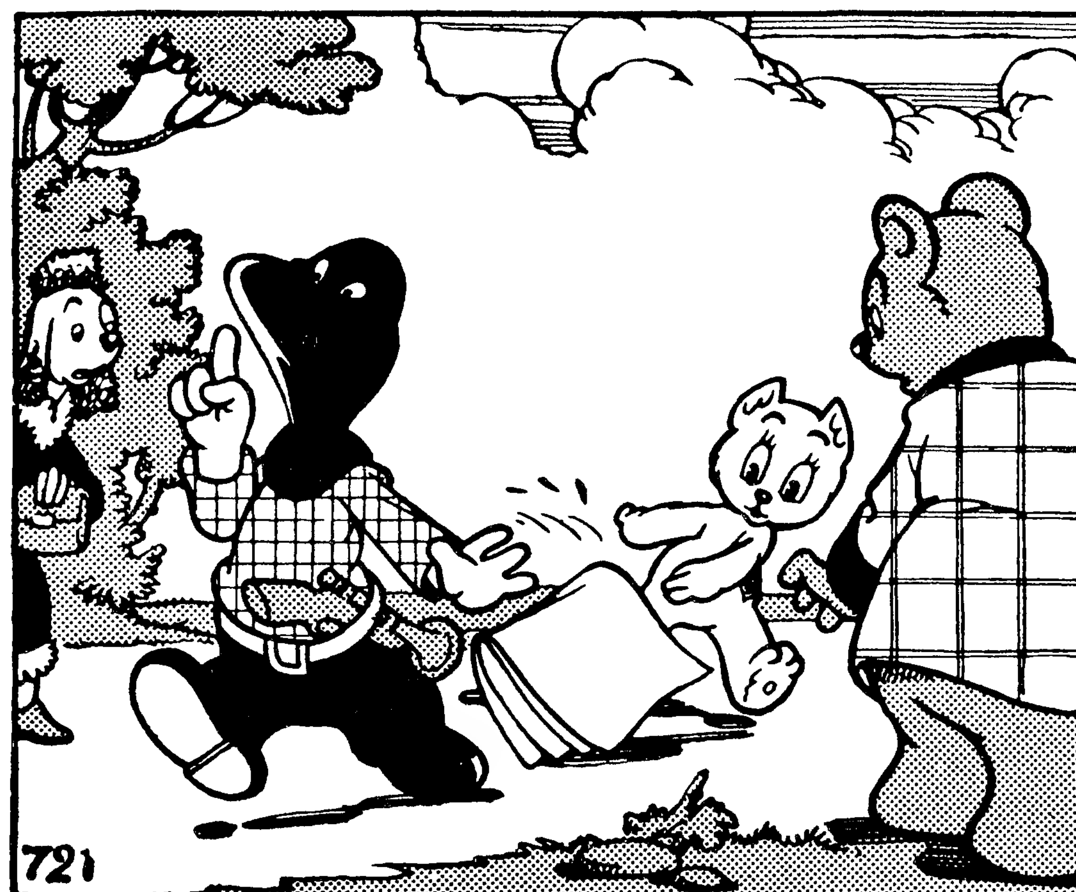
Met het aanbreken van de ochtend liepen de ongelukkige passagiers van de postkoets nog steeds in een kringetje rond, terwijl de verschrikkelijke Horror onrustig om zich heen kijkend in het midden zat. De dames Doeselaer en heer Bommel, die zulke verre voettochten niet gewend waren, waren ontzettend moe geworden en hadden het einde van hun krachten bereikt.
'Ik schei er mee uit, Tom Poes,' fluisterde heer Ollie. 'Dit heeft geen zin... pfff... Dit is geen houding voor een heer... pfffzeg nu zelf...'
'Hebt u uw diamanten worst nog?' fluisterde Tom Poes terug.
'Wát zeg je?' hijgde heer Bommel. 'Wát bedoel je? O, ja... eh... dat afschuwelijke stuk juweel van heer Buldert... ja, ja... ik was het haast vergeten in al deze ellende. Hoe kan een detective nu ook verwachten, dat hij door zo'n bandiet overvallen zal worden... wacht even, Tom Poes!'
Heer Bommel begon koortsachtig zijn zakken te doorzoeken, terwijl hij hijgend en blazend voortsjokte in de kring. Intussen was Horror steeds onrustiger geworden. Hij stond nu overeind en tuurde de weg af, die door de vroege zon beschenen werd. Verwachtte de schurk iets? Ja, blijkbaar wel. In de verte naderde fluitend een eenzame fietser.
'Daar komt iemand aan!' hijgde een van de dames Doeselaer.
'Gelukkig,' fluisterde een andere. 'Het is een vermomde overvalwagen van de politie. Eindelijk!'
'Ik heb hem nog!' riep heer Bommel zich op de borst kloppend. 'Een heer... verliest niet licht iets... pfff... wat hem is toevertrouwd!'
'Stilte!' riep Horror. 'Mijn wraak roept! Zwijg, of ik schiet!'

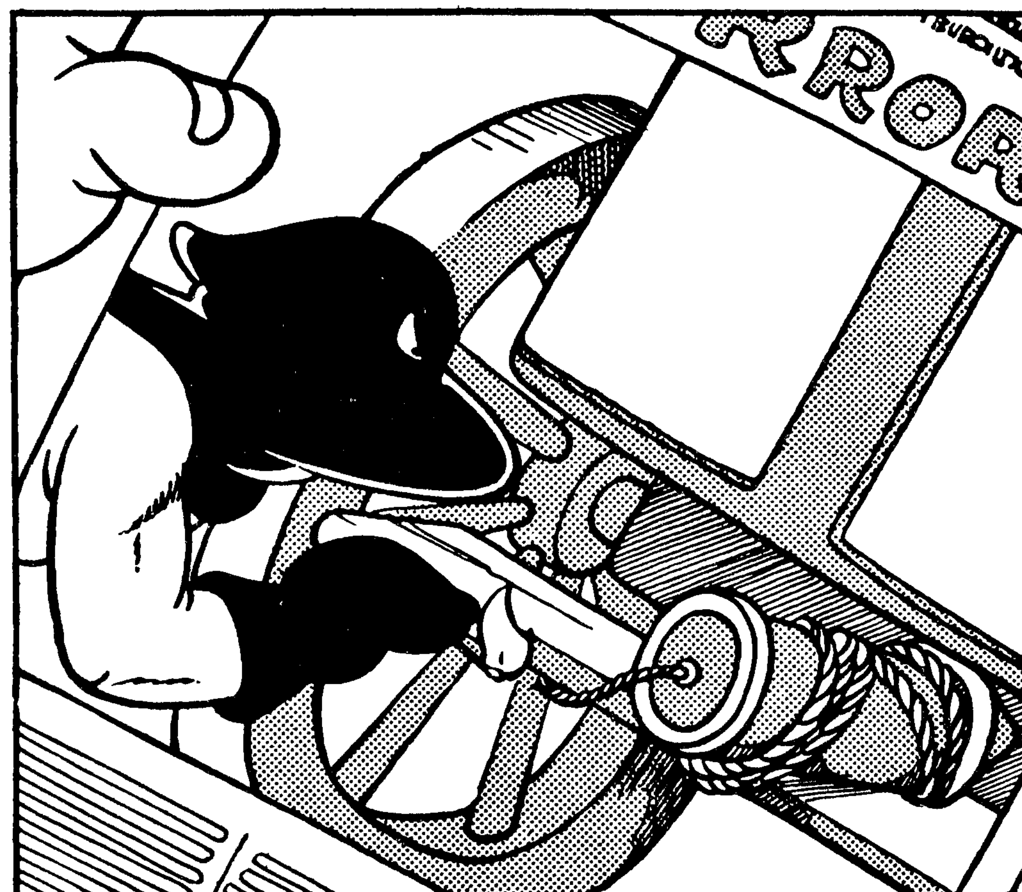

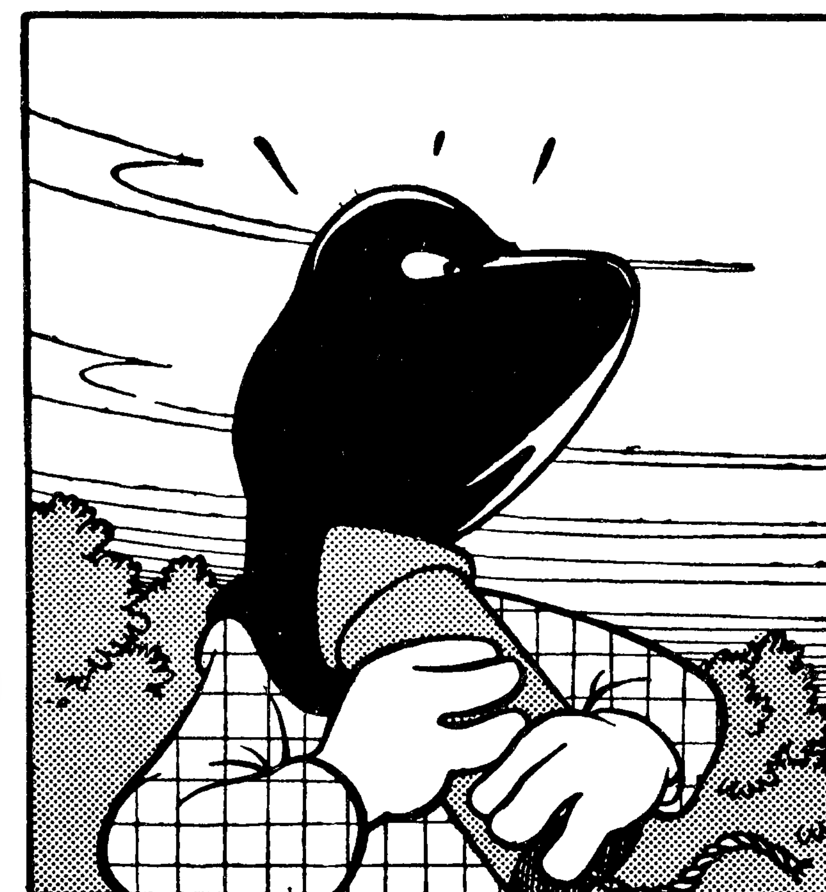

De zwaar beproefde passagiers van de postkoets stonden stil en tuurden de weg af in de richting van het naderende voertuig. De verschrikkelijke Horror had trouwens weinig aandacht voor hen omdat hij zelf gespannen het dichterbij komen van de vroege voorbijganger gadesloeg. Maar het was geen politie-agent. Het was ook geen krachtig gebouwde boer, zoals Tom Poes gehoopt had. Het was helemaal niet iemand waar veel hulp van te verwachten was. Nee, het was alleen maar een vroege postbode-op-jaren, die kalm kwam aanfietsen. Dichterbij gekomen keek hij verbaasd naar het droevige groepje en drukte op zijn terugtraprem. 'Hebben jullie pech?' vroeg hij op deelnemende toon. 'Is er een band gesprongen? Kan ik helpen?'
'Stop! Halt!' riep Horror, wild met zijn wapen zwaaiend. 'Ben jij een post?'
'J–ja!' stotterde de ambtenaar geschrokken. 'En jij? Wat ben jij voor iemand? Wat moet je van me?'
'De krant!' snauwde Horror. 'Het ochtendblad! Geef op, post, of ik... eh... ik zal je een klap met mijn revolver geven!'
De postbode schrok hevig. Hij rukte een krant uit zijn tas, reikte die over en trapte toen zo vlug hij kon zijn rijwiel de weg af zonder zich te storen aan het geroep van de ongelukkige passagiers. Horror stoorde zich daar trouwens ook niet aan. Hij raapte het ochtendblad op en bladerde er koortsachtig in. Tom Poes sloop naderbij en probeerde te weten te komen wat de schurk zocht. Nu, dat was niet moeilijk. 'Horror,' mompelde de gemaskerde. 'Waar is Horror? Ik m o e t het vervolg hebben!'

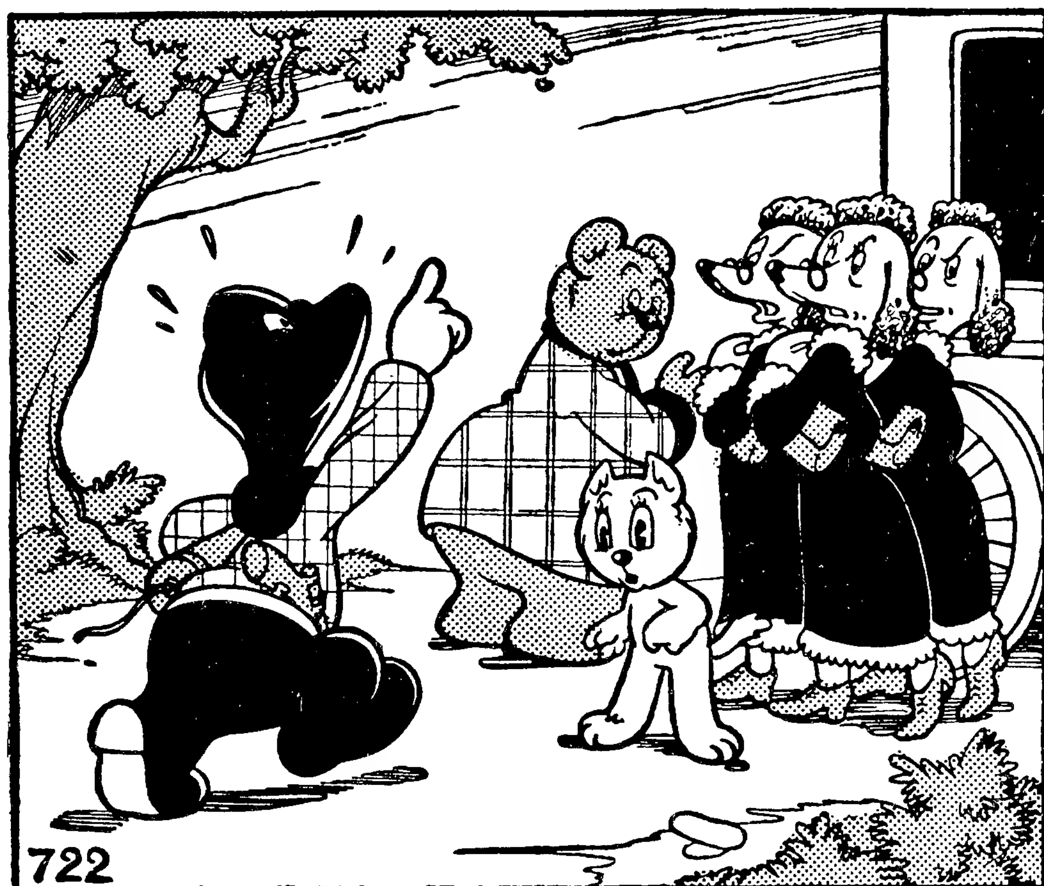

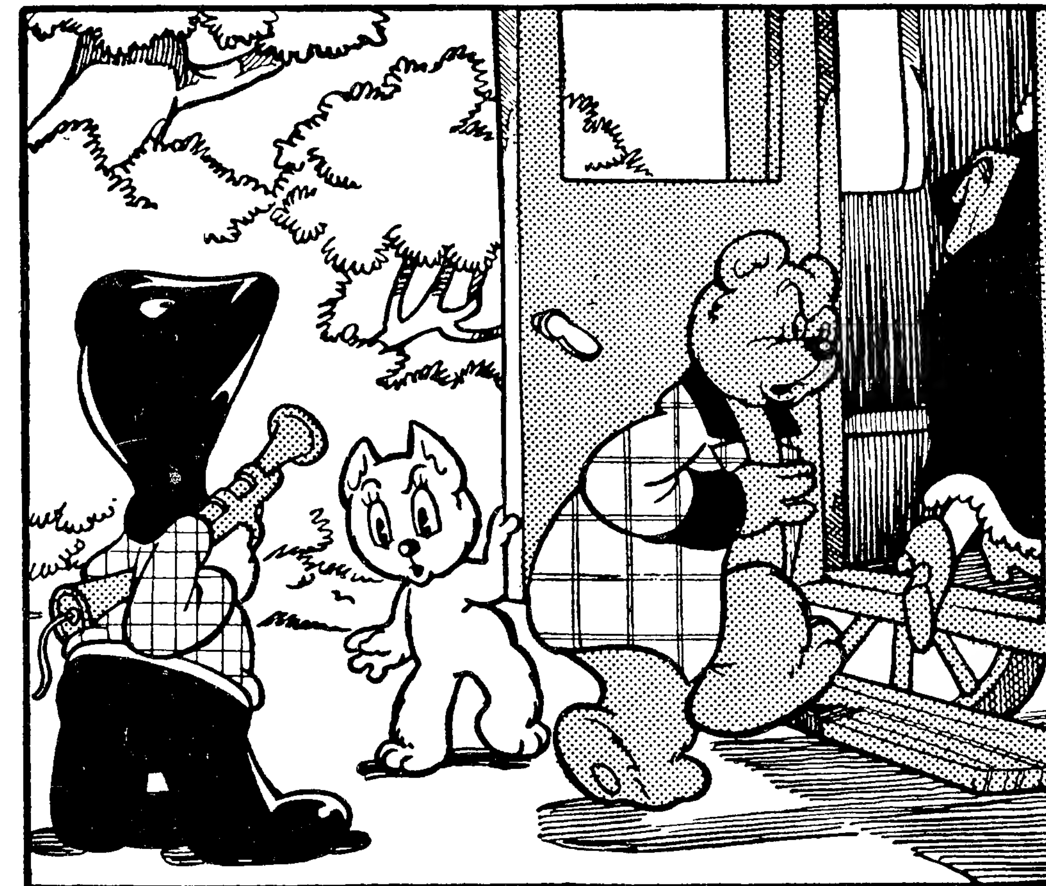

Horror vond al spoedig wat hij zocht. Zonder zich aan de passagiers van de aangehouden postkoets te storen verdiepte hij zich in de strip (ook wel beeldverhaal genoemd). Natuurlijk hadden de reizigers toen wel de tijd gehad om hun voertuig te bestijgen en er vandoor te gaan. Maar ze waren zó in beslag genomen door het vreemde gedrag van hun aanvaller, dat niemand daar aan dacht, zelfs Tom Poes niet. Trouwens, Horror was al gauw klaar met zijn gelees.
'Juist!' riep hij uit, de krant wegwerpende. 'Net wat ik dacht! Nu weet ik, wat me te doen staat! Jullie gaan allemaal de lucht in! Ha, de wraak van Horror de Ademloze is verschrikkelijk! Ik ga jullie ontploffen met een bom!'

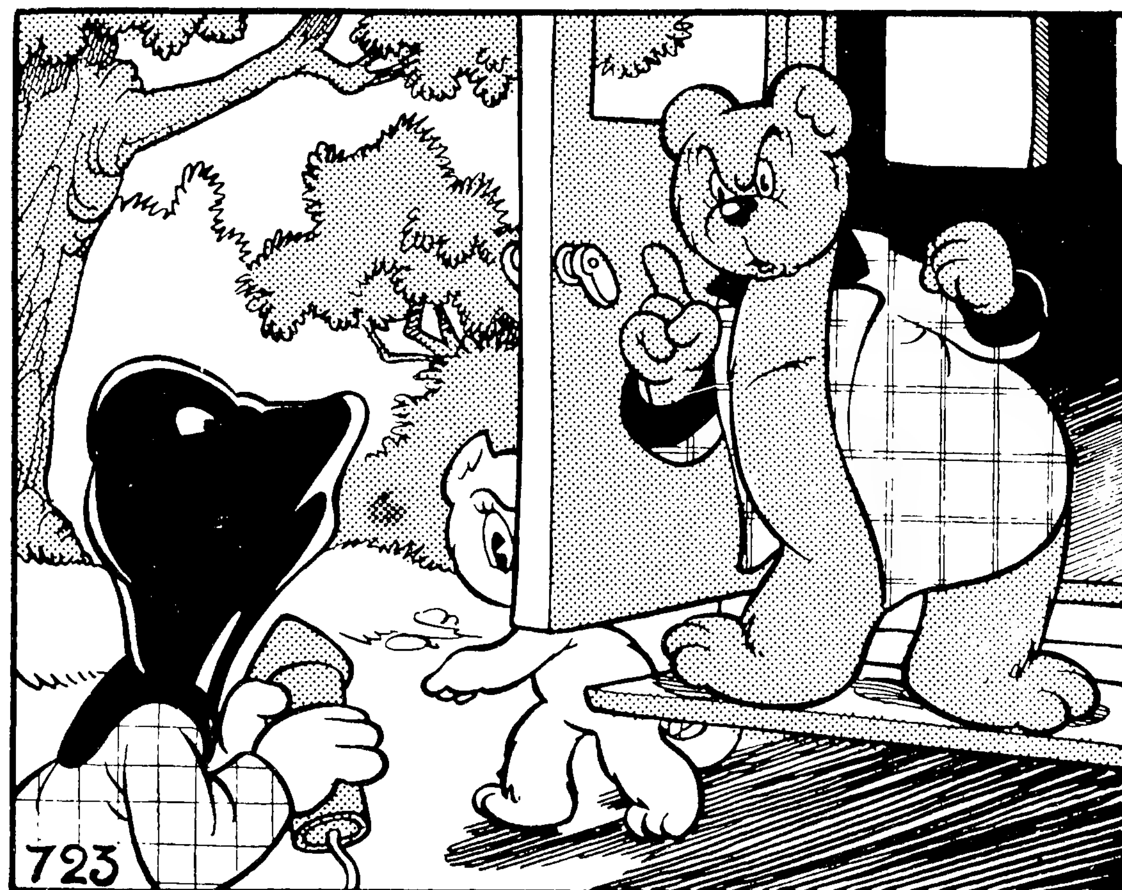
Tom Poes sprong toe en raapte de weggeworpen krant op. En toen bleek hem wat Horror bedoelde. In het ochtendblad bond Horror de Ademloze een bom onder de postkoets en stak de lont aan, terwijl hij mompelde: 'Ha, de wraak van Horror de Ademloze is verschrikkelijk! Niemand kan mij ongestraft een klap geven. Dit is het einde van Dick Dubbelslag!' riep de Horror, die in levenden lijve bij hem stond. 'Niemand kan mij ongestraft een klap geven!'
'Ik ben Dick Dubbelslag niet!' piepte heer Bommel. Maar het hielp niet. Horror haalde uit zijn zak een bom te voorschijn en zwaaide daar mee, terwijl de zusjes Doeselaer angstig gilden...

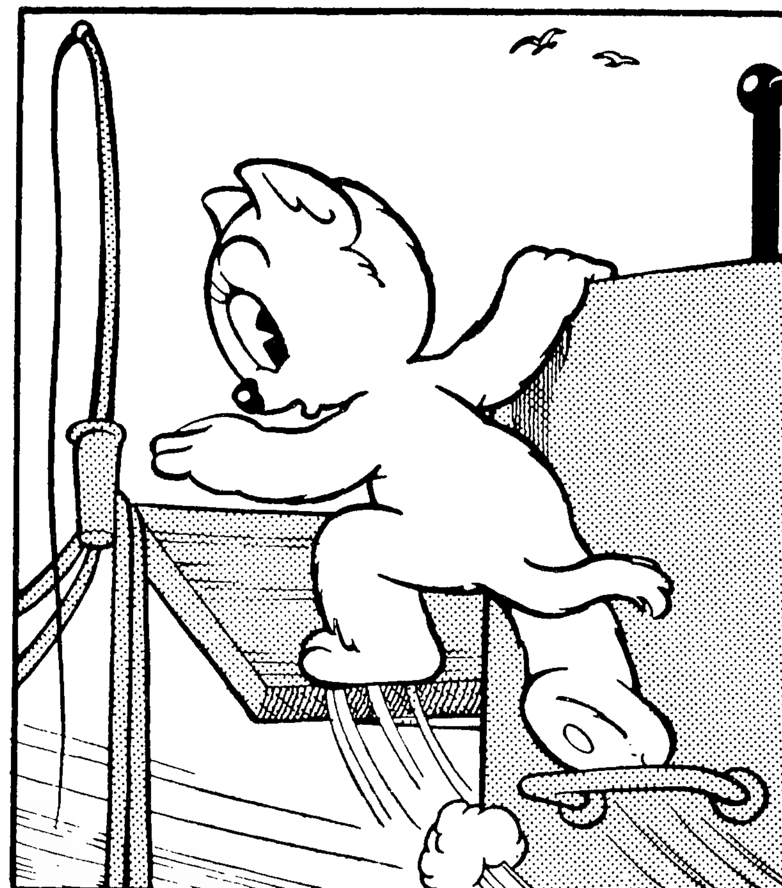
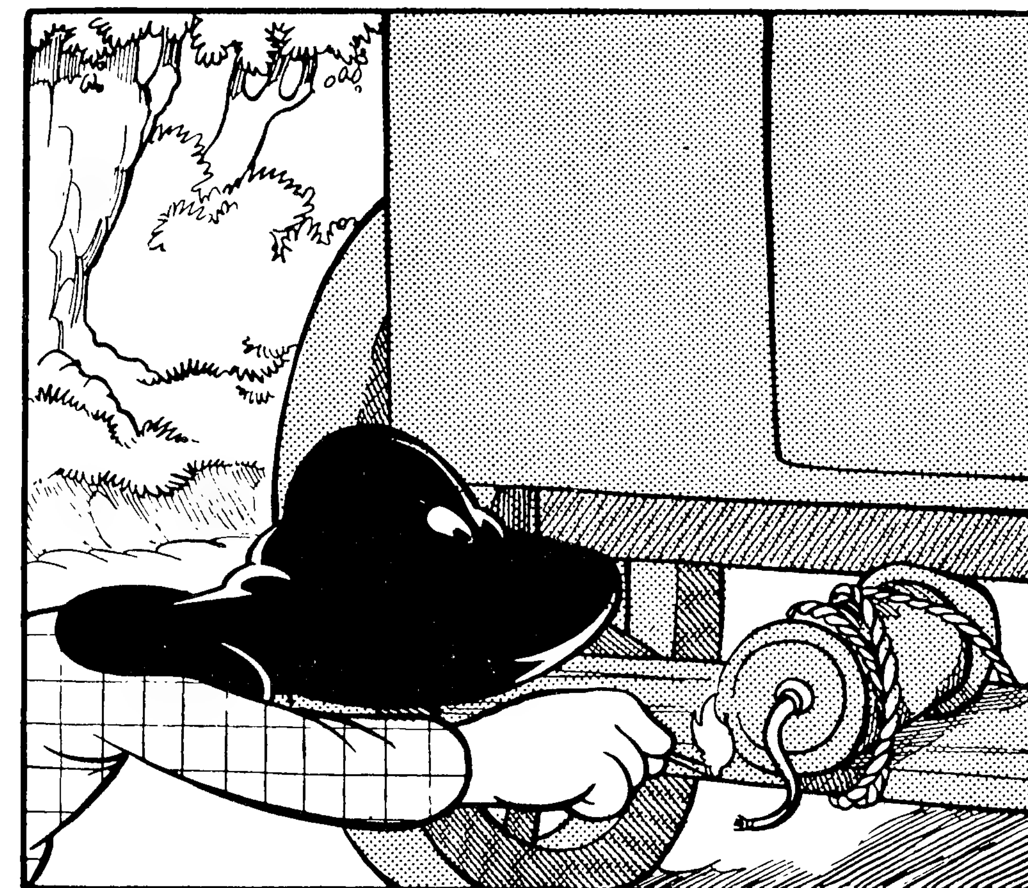

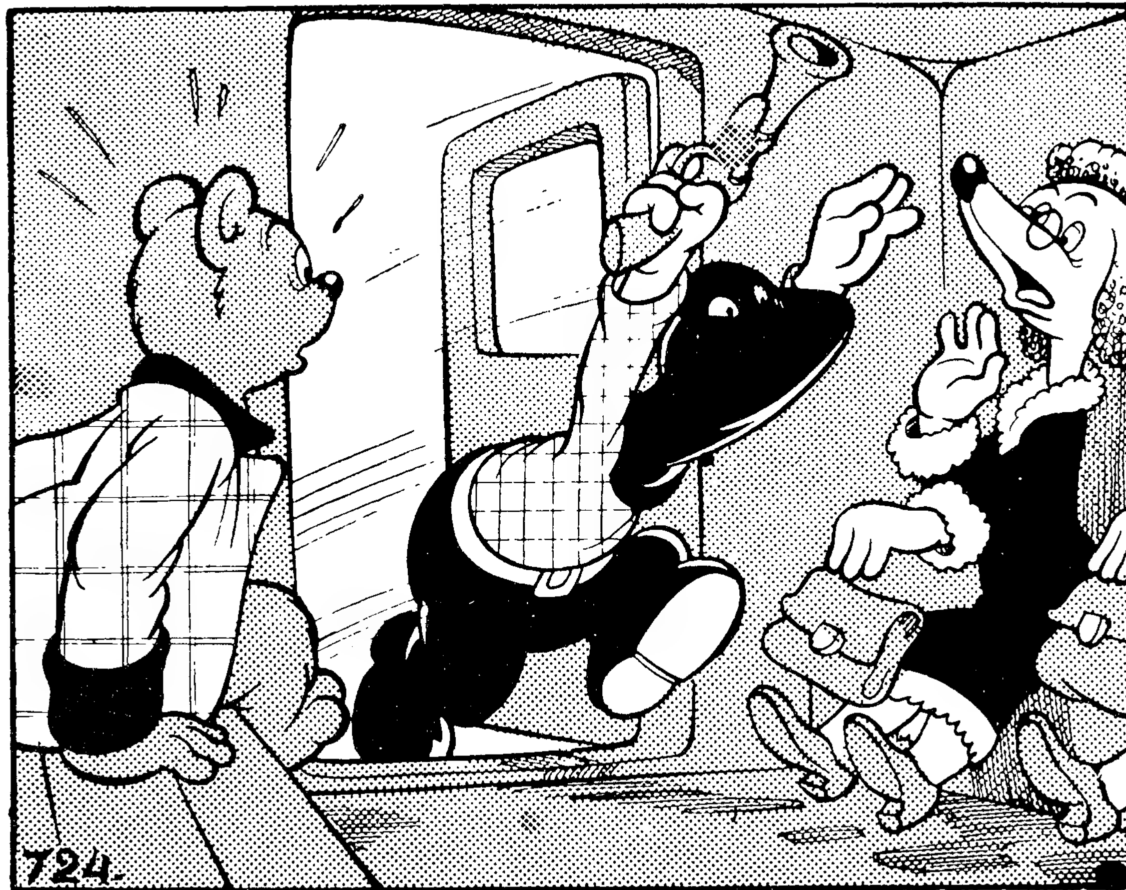

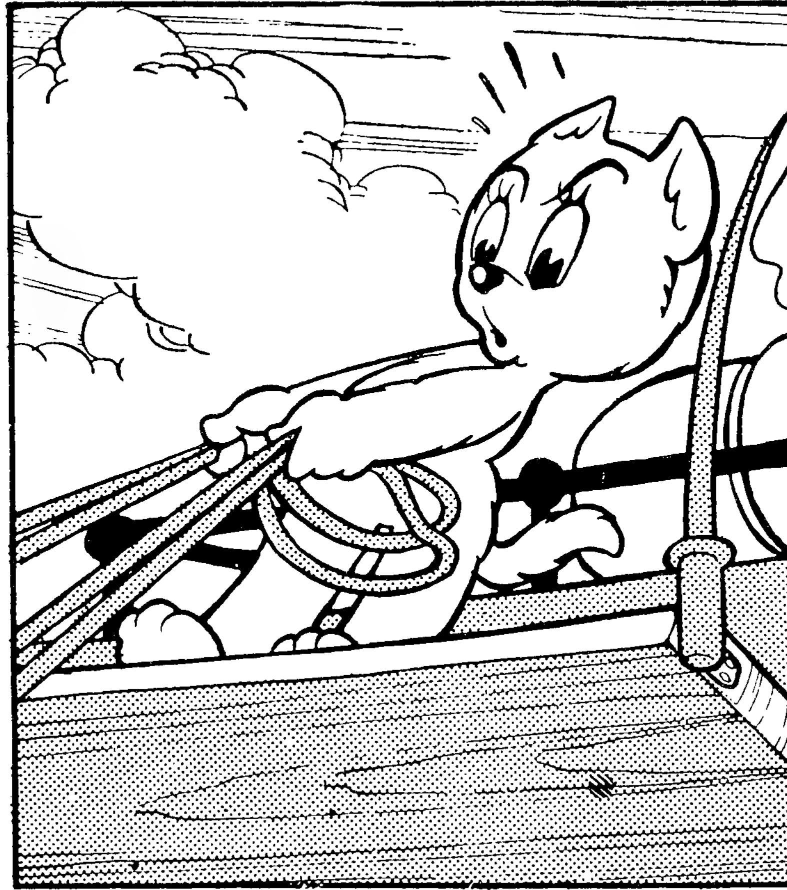
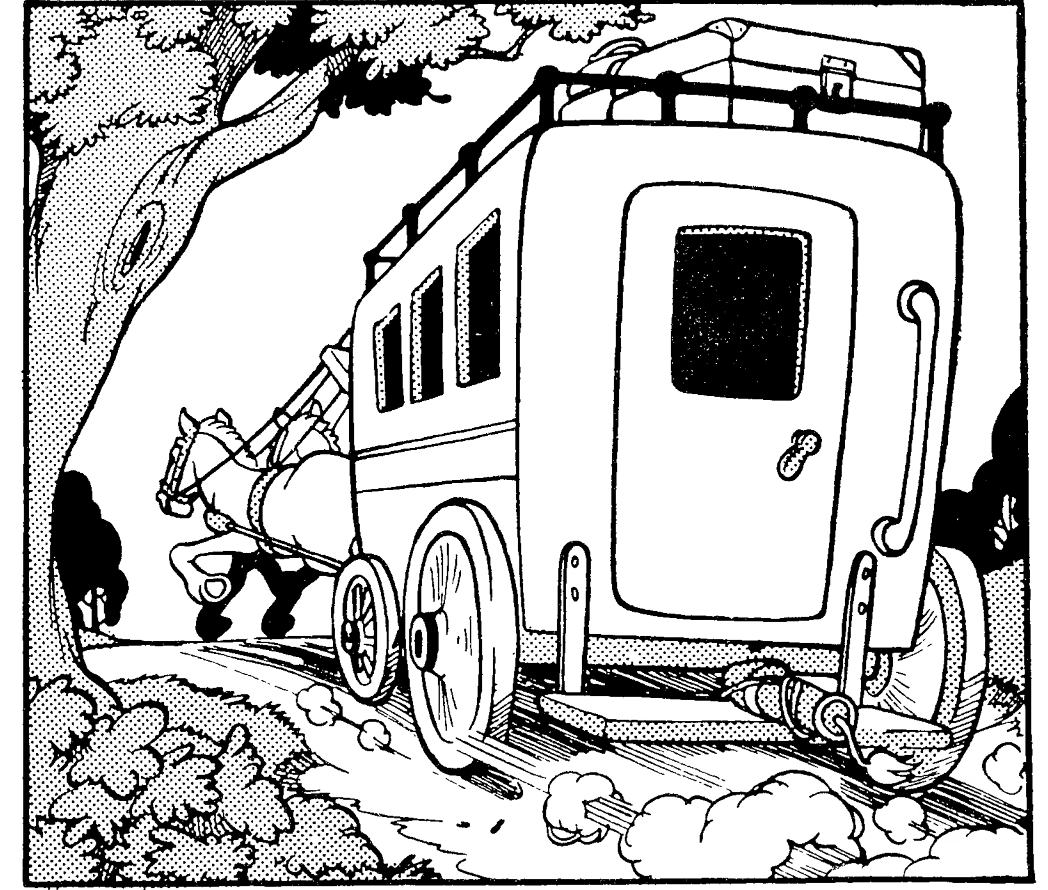
'Ha!' riep Horror. 'Mijn tijd is gekomen! Allemaal instappen! Ha!'
'Waarom roep je toch steeds Ha!?' vroeg heer Bommel op huilerige toon. 'Begrijp je dan niet hoe onaangenaam de toestand voor lieden van stand is? Wat wil je toch van ons? Ik ben Dick Dubbelslag niet en ik heb je geen klap gegeven en niemand is hier Dick Dubbelslag en niemand heeft...'
'Praatjes!' riep Horror. 'Niets mee te maken! Allemaal instappen! Jullie gaan de lucht in. Vooruit! Mijn tijd is beperkt!'
'Dat zou je anders zo niet zeggen!' merkte Tom Poes op. 'Je hebt ons de hele nacht laten rondlopen zonder iets te doen. Je bent een rare snijboon!'
'Ik... eh... mijn wraak is verschrikkelijk!' zei Horror onzeker. 'Instappen daar!'
'Wat een toestand!' klaagden de zusjes Doeselaer. 'Is er dan niemand, die ons, zwakke, weerloze meisjes, verdedigt? Waarom doet u niets, meneer Bommel?'
'Ikkik... ik heb g-geen tijd!' zei heer Bommel. 'Ik moet instappen en in de lucht vliegen en zo!'
'U valt me erg tegen!' zei Adèle Doeselaer uit de hoogte. 'U bent een heer, die geen màn is!'
'Instappen!' snauwde Horror nog eens. 'Instappen, of... eh... of ik doe iets! Vlug een beetje!'
'Bah!' zei heer Ollie, 'U bent een man, die geen heer is, jonge vriend! Ach, ach, wat zou mijn goede vader hebben gezegd, wanneer hij dit had moeten meemaken? Wat een toestand!'

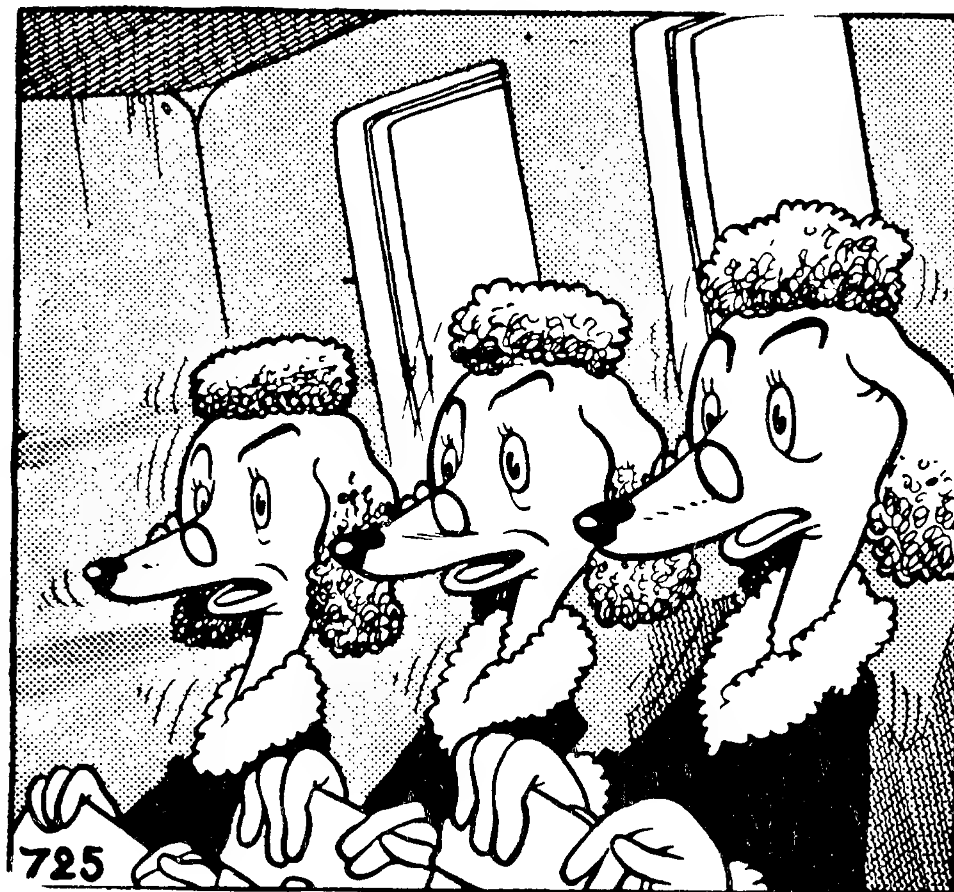

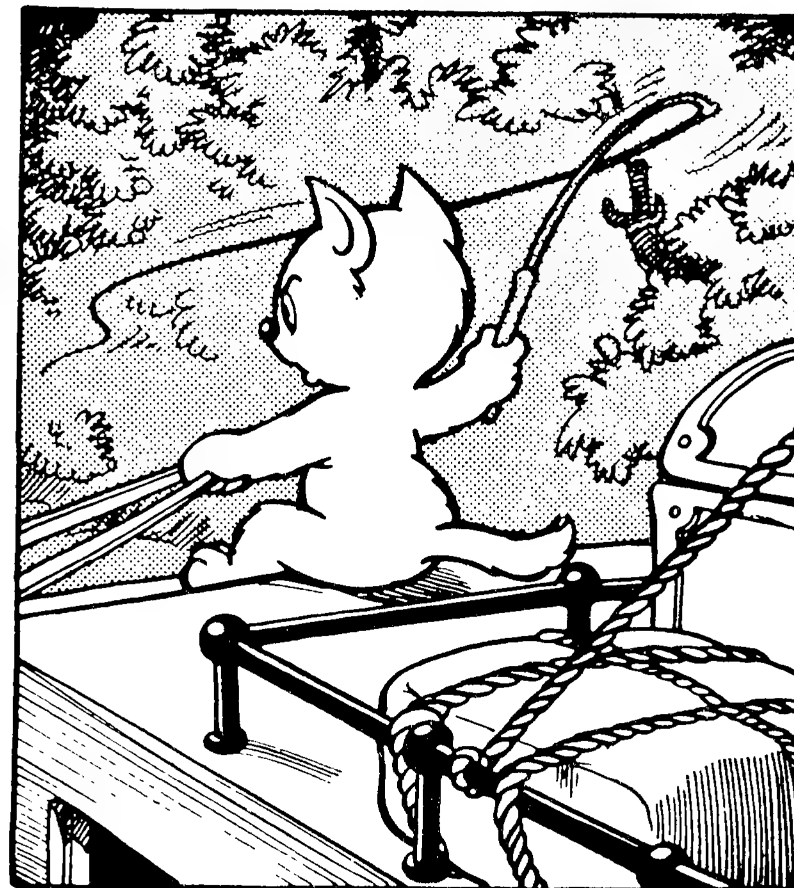
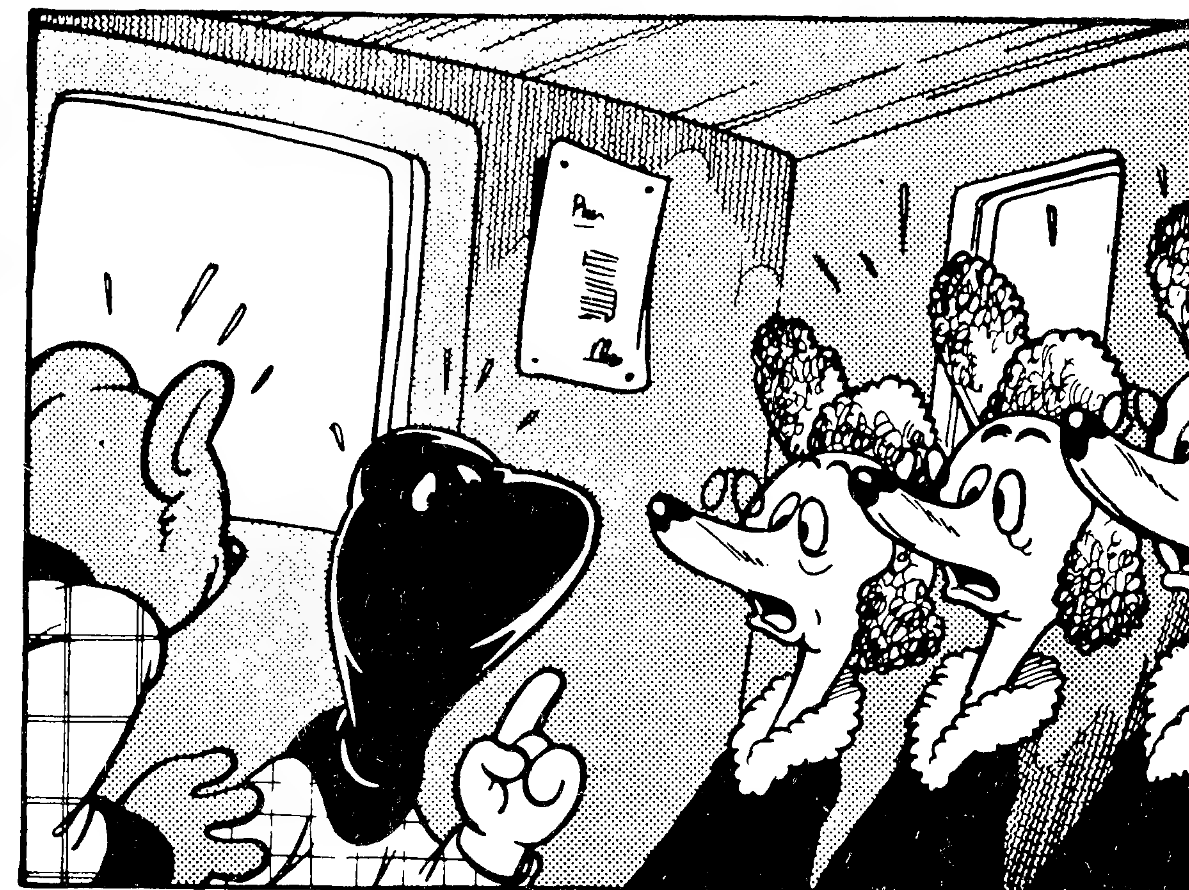
De passagiers van de postkoets waren klagend en treuzelend in de oude postkoets geklommen. Heer Bommel hees zichzelf als laatste wat beverig naar binnen en wendde zich tot de lugubere gedaante van Horror.
'J-j-jij... jij moest uitgeroeid worden!' sprak hij. 'Jij en al je gelijken! Het is droevig, dat weldenkende kranten jou in leven houden! Jou en al je gelijken. Jij bent een gevaar voor lieden van stand, als je begrijpt, wat ik bedoel! Niemand kan iets goeds van je leren! Als ik de regering was, zou ik...'
Op dat moment klapte Horror de Ademloze de deur dicht, zodat het niet bekend geworden is, wat heer Ollie als regering tegen het euvel van Horror de Ademloze zou hebben gedaan. Maar Horror was te vroeg – met het dichtklappen van het portier bedoel ik. Tom Poes was namelijk opzij geslopen en klom nu aan de andere kant van de koets op de bok. Het is nog niet met zekerheid te zeggen, wat hij van plan is. Maar daar de koetsier ook in de koets was opgesloten, is het in ieder geval een rustig idee te weten, dat hij daar zit.
Horror wist het in ieder geval niet. De schurk trad nader, bukte zich en bevestigde zijn afschuwelijke bom onder de koets met behulp van enig touwwerk. Daarna stak hij met een kakelend gegrinnik de lont aan.
'O, o, wat zal dat een klap geven!' gromde hij. 'Het is per slot van rekening een bom, hè? Alles de lucht in! Ha! Wat een wraak! O, o, wat een knal zal dat zijn!' Toen betrok zijn gelaat onder het masker, dat hij droeg en er kwam een nadenkende uitdrukking in zijn ogen.
'Gompie..., het kon wel eens een erg harde knal worden!' mompelde hij...

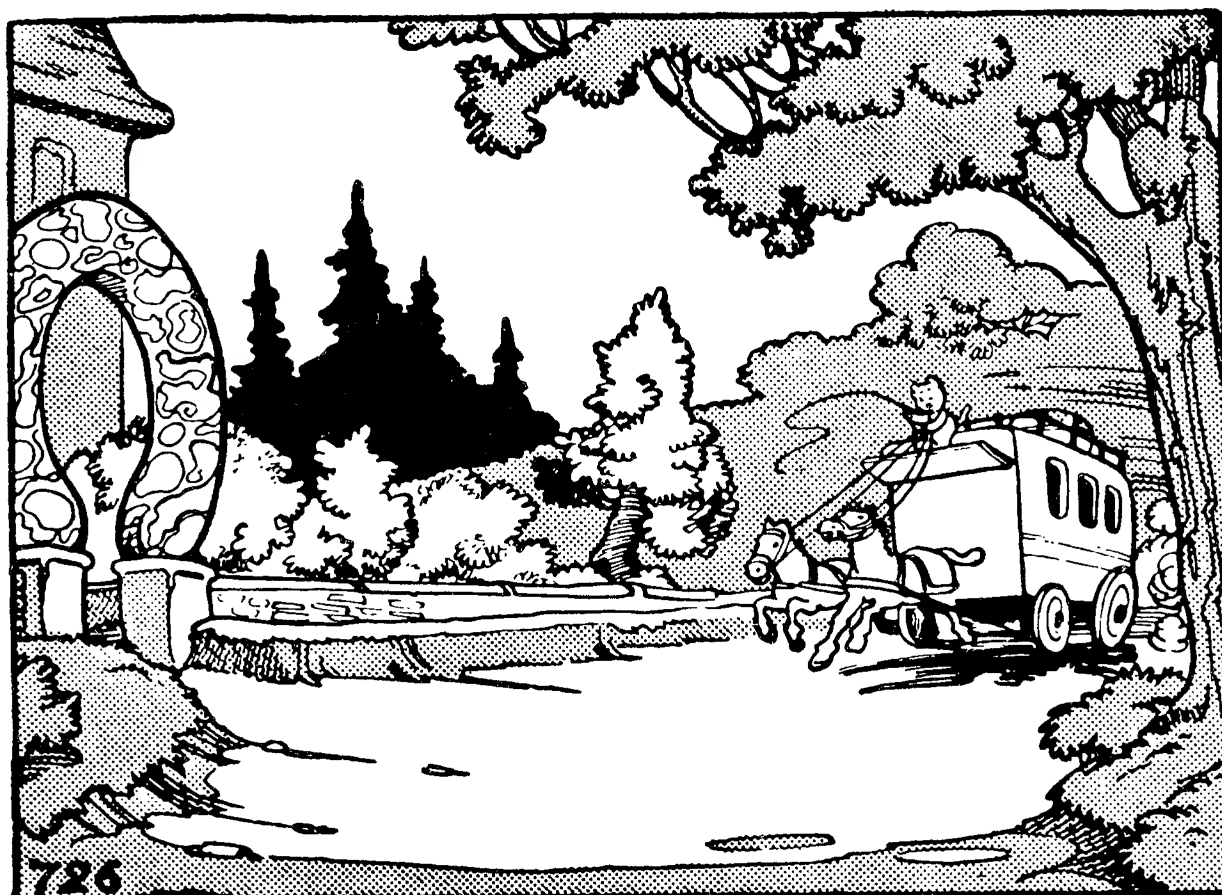

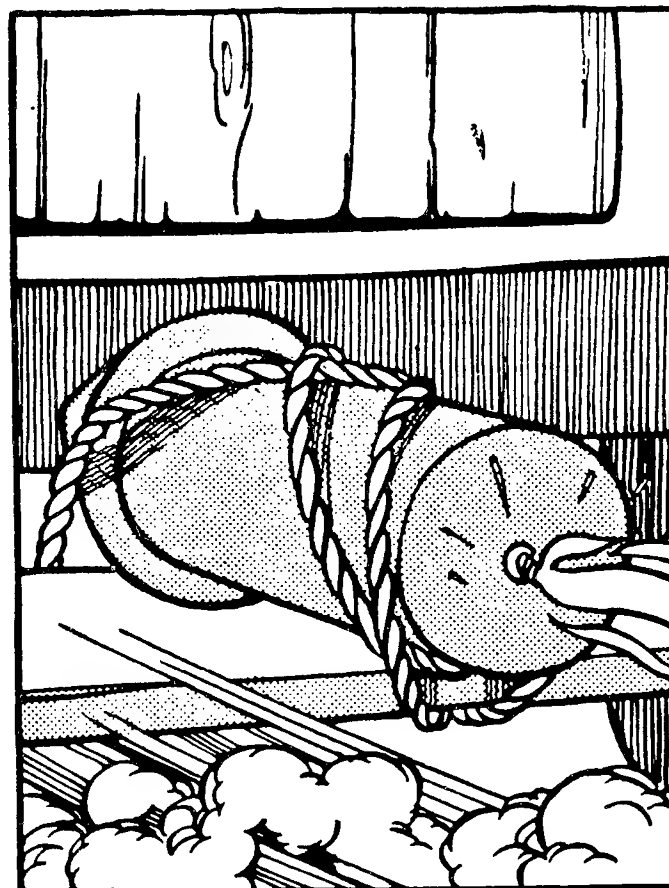
De passagiers en de koetsier van de postkoets zaten in een angstig en gedrukt stilzwijgen op het ontploffen van de bom te wachten. Zo nu en dan klonk er een bange zucht of een dof gemompel van de zijde van heer Ollie, die in zichzelf jeugdherinneringen ophaalde. Aan deze toestand kwam echter een plotseling einde, toen de deur werd opengerukt en Horror de Ademloze naar binnen sprong.
'Nèt op tijd!' merkte hij ademloos op. 'De lont was haast opgebrand en de knal kan binnen een kwartiertje verwacht worden!'
'Wat komt u doen?' vroeg Fidèle Doeselaer, om maar iets te zeggen.
'L-laat me er uit!' riep heer Ollie op jammerende toon. 'Ik wil niet opgeblazen worden. Dit zou mijn vader nooit hebben goedgekeurd! Ik...'
'Stilte!' riep Horror. 'Niemand de deur uit. De bom moet ontploffen, zo staat het in de krant! Maar ten slotte had ik geen zin om buiten te blijven wachten. Het kon wel eens een erg harde knal worden en dan heb je er binnen niet zo'n last van! En bovendien is het hier gezelliger...'
Op dat moment, gebeurde er iets onverwachts. Tom Poes, die boven op de bok zat, had de leidsels gegrepen en gaf er een harde ruk aan. Hij wilde proberen om buiten het bereik van de verschrikkelijke Horror te raken om de bom op zijn gemak onschadelijk te kunnen maken. De paarden gehoorzaamden onmiddellijk en schoten er in snelle vaart vandoor, een dichte stofwolk achter zich latend.
Op zichzelf was het nog niet zo'n slecht idee van Tom Poes, maar hij wist niet, dat Horror in de koets geklommen was. Dat bedierf de list natuurlijk helemaal...

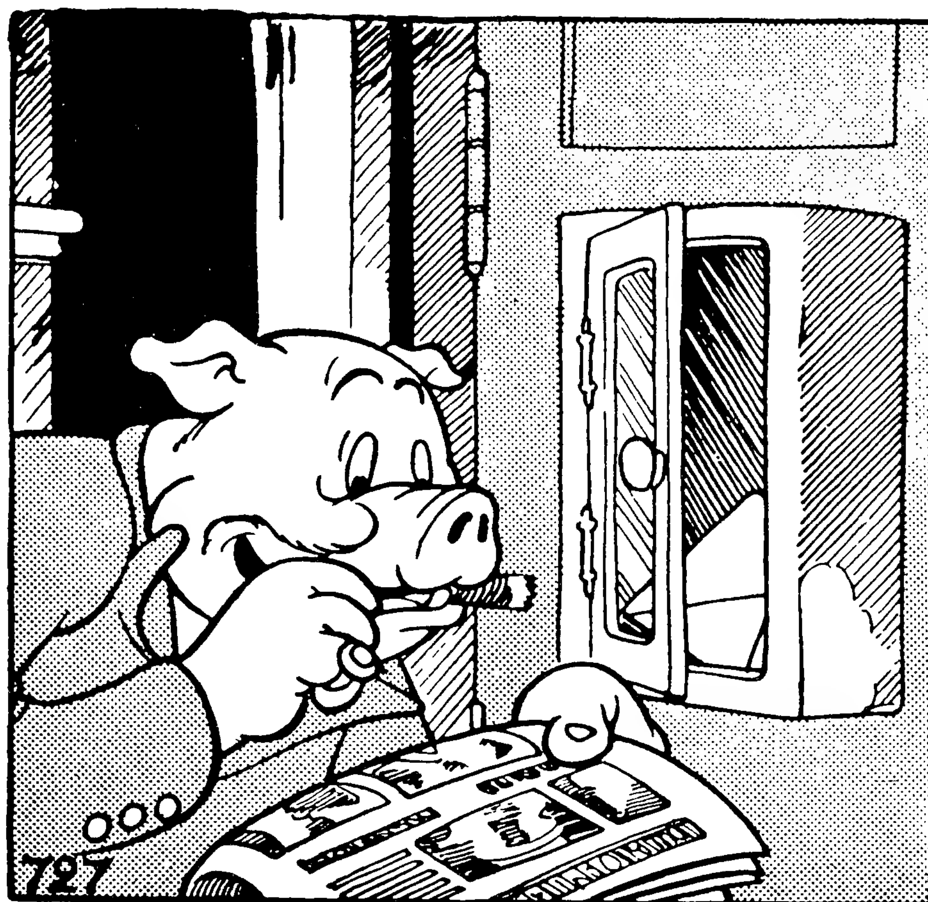

De oude postkoets hotste met grote snelheid door een beboste streek en Tom Poes had grote moeite om de vurige paarden in toom te houden.
'We rijden!!' riep Horror geschrokken uit. 'Hoe is dat mogelijk?'
'Dat zal dat aardige ventje, Tom Poes, gedaan hebben!' sprak Adèle Doeselaer. 'Ik miste hem al hier binnen!'
'Hij rijdt anders wel erg woest!' klaagde Fidèle.
'Och, in ieder geval gaan we weer verder!' troostte Thérèse.
'Ja maar hoe!!' kreet heer Bommel. 'Is er dan niemand, die er aan denkt dat er een bom onder dit voertuig hangt?'
Nu, er was natuurlijk wèl iemand, die daar aan dacht en dat was Tom Poes. Na een paar minuten meende hij, dat ze nu wel ver genoeg van Horror de Ademloze verwijderd waren en probeerde hij om de paarden in te houden. Maar dat was onbegonnen werk. De beesten waren volledig op hol geslagen en niet meer tot stilstand te brengen.
'Wat nu te doen?' dacht Tom Poes. 'Die bom hangt daar maar en de lont brandt steeds verder en straks ontploft dat helse ding! En dat alles, omdat we een lelijke, diamanten worst naar die meneer Buldert moesten brengen! Bah! Wat een toestand! De enige troost is, dat er van dat ding ook niet veel zal overblijven.'
Binnen in de koets nam de verwarring intussen steeds toe. Na de opmerking van heer Ollie over de bom heerste er een poosje een drukkend zwijgen, dat ten slotte verbroken werd door Horror.
'De tijd is nu wel om!' sprak hij. 'Ik denk zo, dat de lont is opgebrand. De knal kan nu ieder ogenblik komen. Ha! De wraak van Horror de Ademloze is verschrikkelijk! Alles gaat de lucht in. Houdt de oren dicht!'

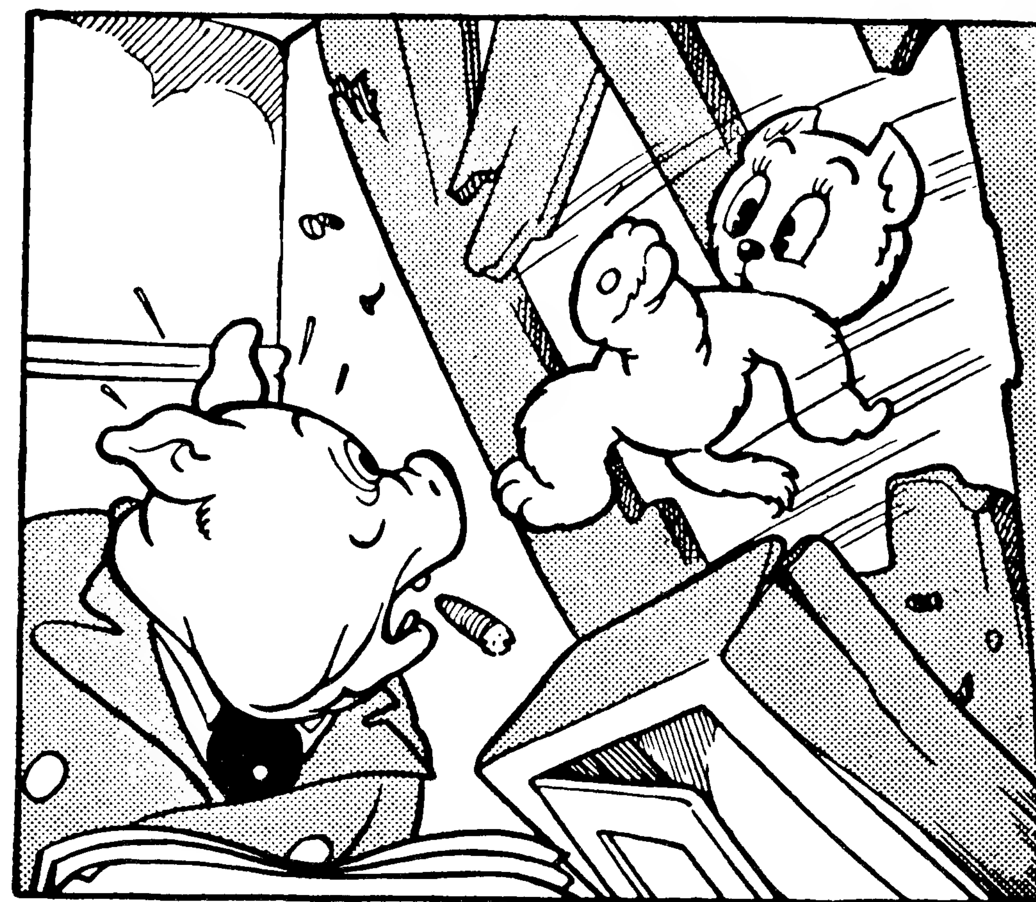

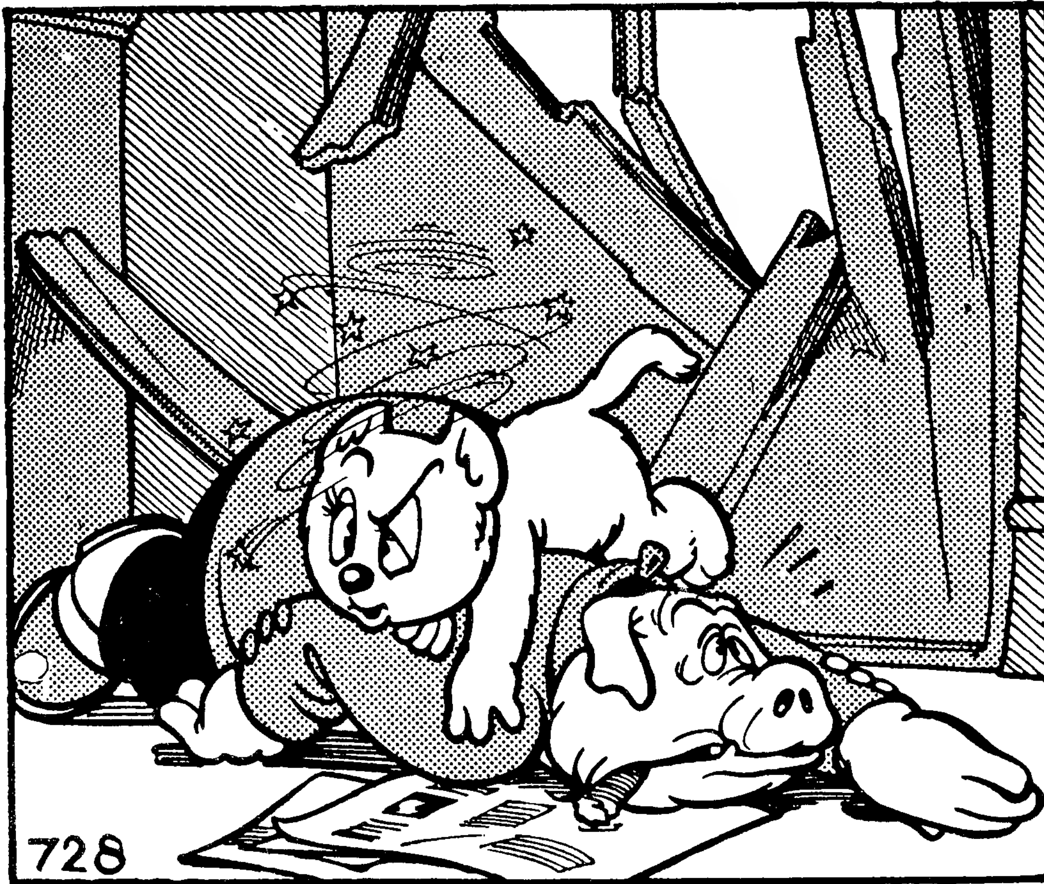

De ongelukkige postkoets vloog met grote snelheid door de kriekende morgen. De paarden waren niet meer te houden – of dat nu kwam, doordat hun eigen baas niet op de bok zat, of doordat Tom Poes niet zo'n erg beste koetsier was, of omdat de trouwe dieren begrepen, dat er iets verschrikkelijks te gebeuren stond, ik weet het niet. Een feit is het in ieder geval, dat Tom Poes vergeefse moeite deed om de wilde dieren tot staan te brengen.
'Ze zijn op hol!' mompelde Tom Poes ten slotte ontmoedigd. 'Erger kan het niet. De lont brandt maar door en ieder ogenblik kan die bom ontploffen en ik zie geen kans om er iets aan te doen. Ik begrijp trouwens niet, waarom heer Ollie niets doet! Hij zou toch kunnen proberen om de deur open te doen en die bom onschadelijk te maken!'
Nu, dat kon Tom Poes daar boven op die bok gemakkelijk denken, maar hij wist dan ook niet, dat de verschrikkelijke Horror voor de deur zat en iedereen met zijn oude revolver tegenhield.
'Ha!' krijste Horror, (terwijl de lont onder zijn zitplaats haast was opgebrand), 'mijn wraak zal verschrikkelijk zijn! De bom kan ieder ogenblik ontploffen! Ha!'
De woorden hadden ternauwernood zijn mond verlaten of het verschrikkelijke gebeurde: Een ontzettende knal weerklonk en de oude koets vloog in splinters de lucht in...

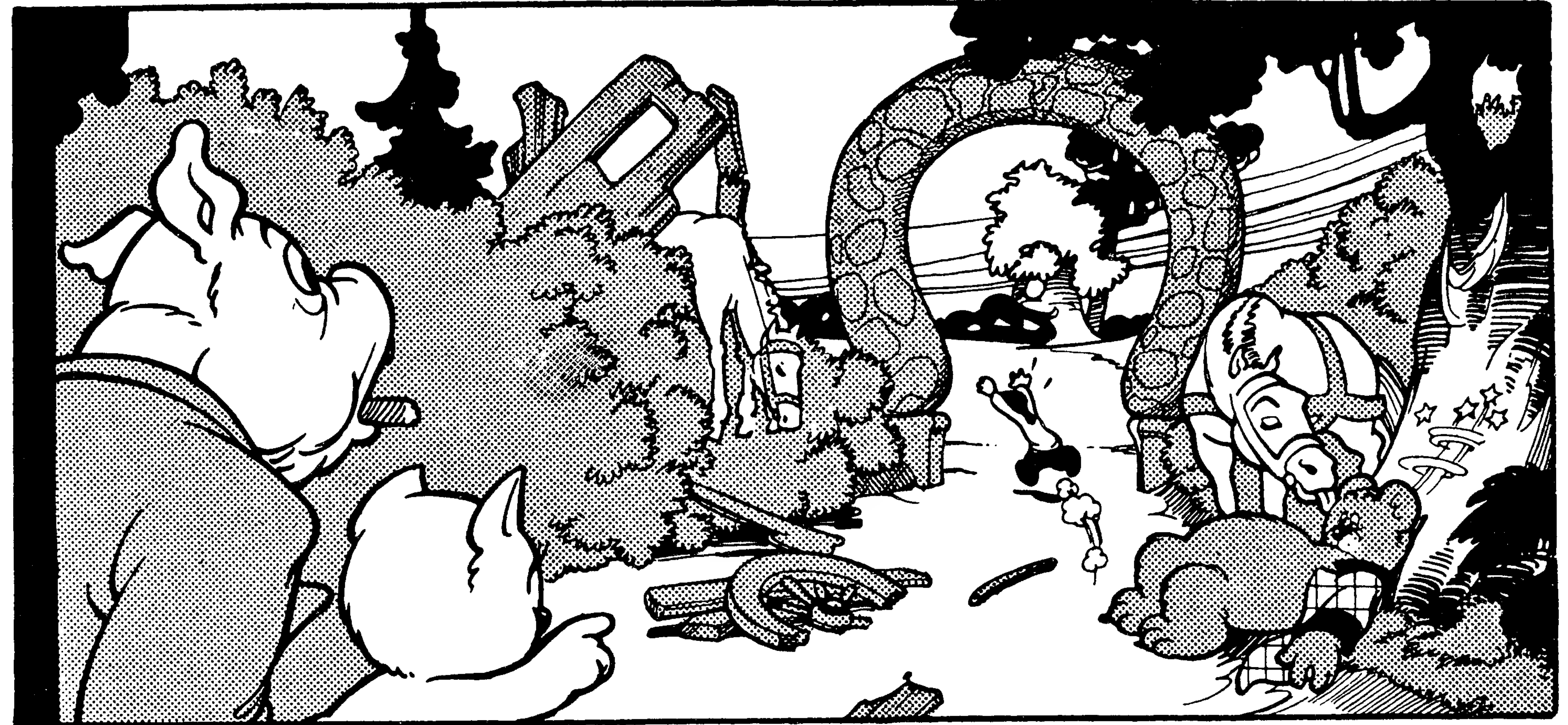

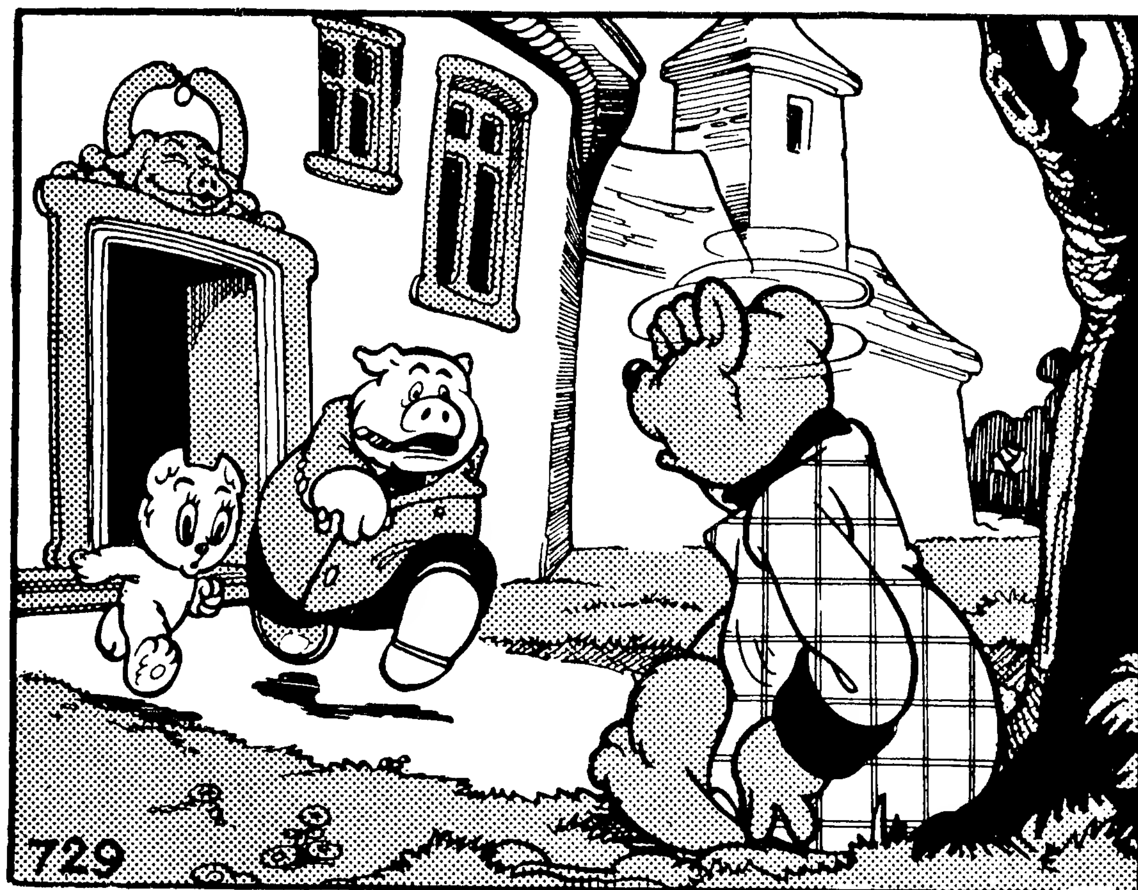

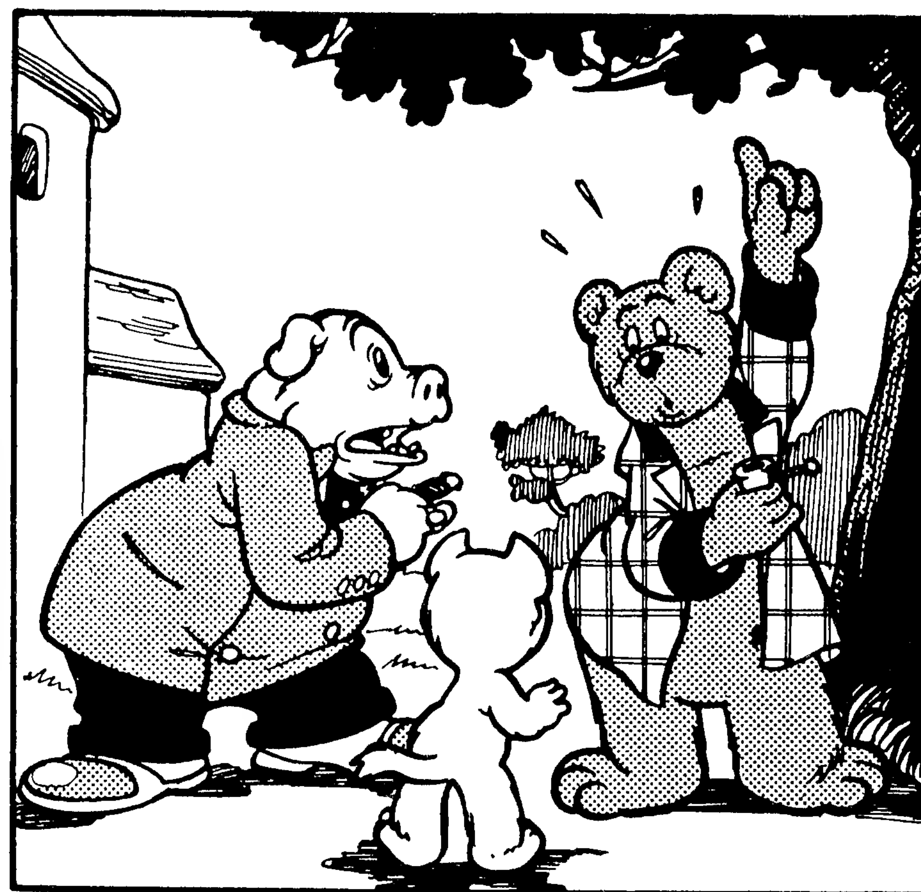
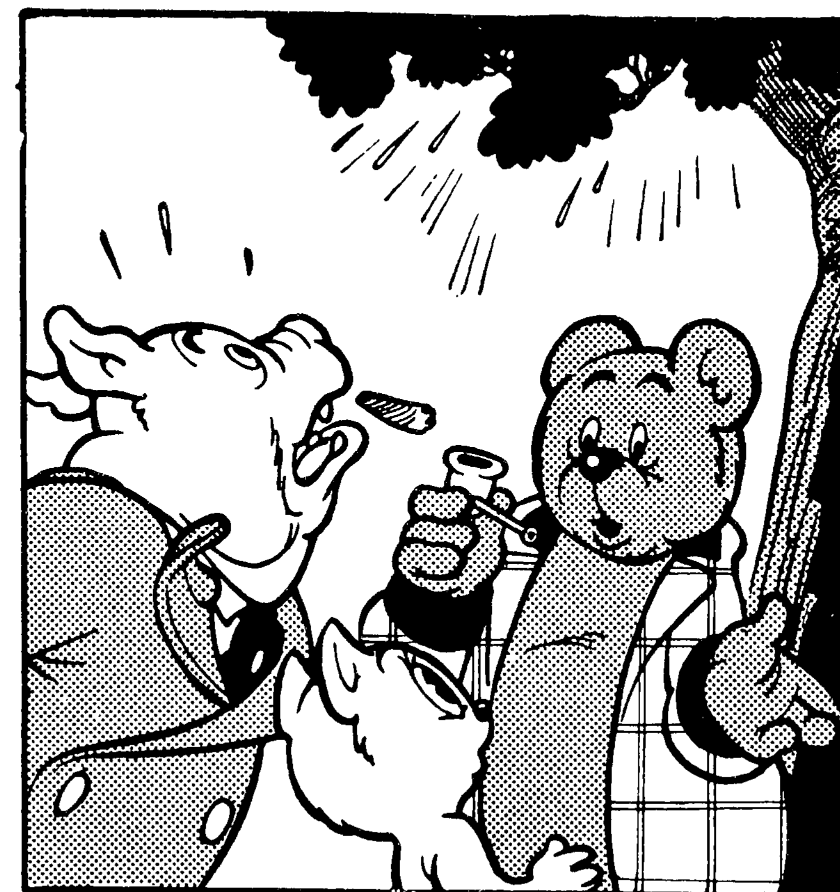
De heer Homp Buldert, een vermogend worstfabrikant, die we in het begin van deze geschiedenis hebben leren kennen, was op de morgen van deze verschrikkelijke dag vroeg opgestaan en het eerste wat hij deed, was de krant uit de brievenbus halen. Dat deed hij iedere dag, want, zoals hij zei: 'Ik moet weten hoe het vandaag met Horror gaat; waarover zou ik anders straks op de fabriek moeten praten? Men moet ten slotte op de hoogte van zijn tijd blijven!'
Hij greep dus het ochtendblad en verdiepte zich in de avonturen van Dick Dubbelslag.
'Tjonge!' mompelde hij, toen hij las hoe Horror een bom onder de postkoets bevestigde en te kennen gaf, dat hij alles en iedereen in de lucht ging laten vliegen.
'Sapperdekriek!' vervolgde hij met stokkende adem, toen hij op het laatste plaatje zag, dat Horror zelf eveneens in de koets klom en met een duivels gelach tot Dick Dubbelslag sprak: 'Ha! Mijn wraak zal verschrikkelijk zijn!'
'Het is toch wat!' prevelde de heer Buldert. 'Hoe verzinnen ze het! Hoe is het mogelijk! Het is toch eigenlijk te gek. Gelukkig, dat het maar een verzinsel is... hoewel, die snuiter die mij voor dat detectief-bureau van de voeten liep, leek toch wel erg veel op deze Horror... hm... en deze postkoets... hm... het lijkt toevallig wel erg veel op elkaar!' Op dat moment klonk er buiten een zware knal. De ruiten van zijn villa rinkelden en de kalk viel van het plafond. En op hetzelfde ogenblik stortte zijn voordeur krakend in elkaar en suisde Tom Poes door de ontstane opening naar binnen...

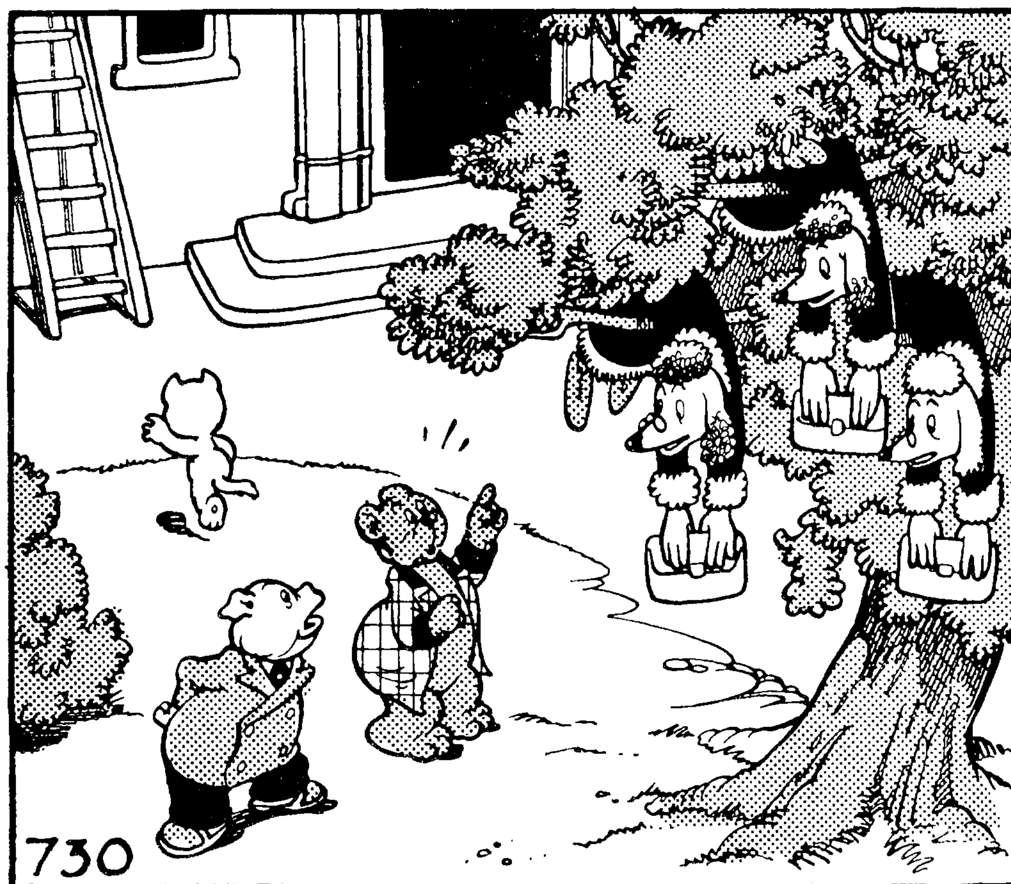

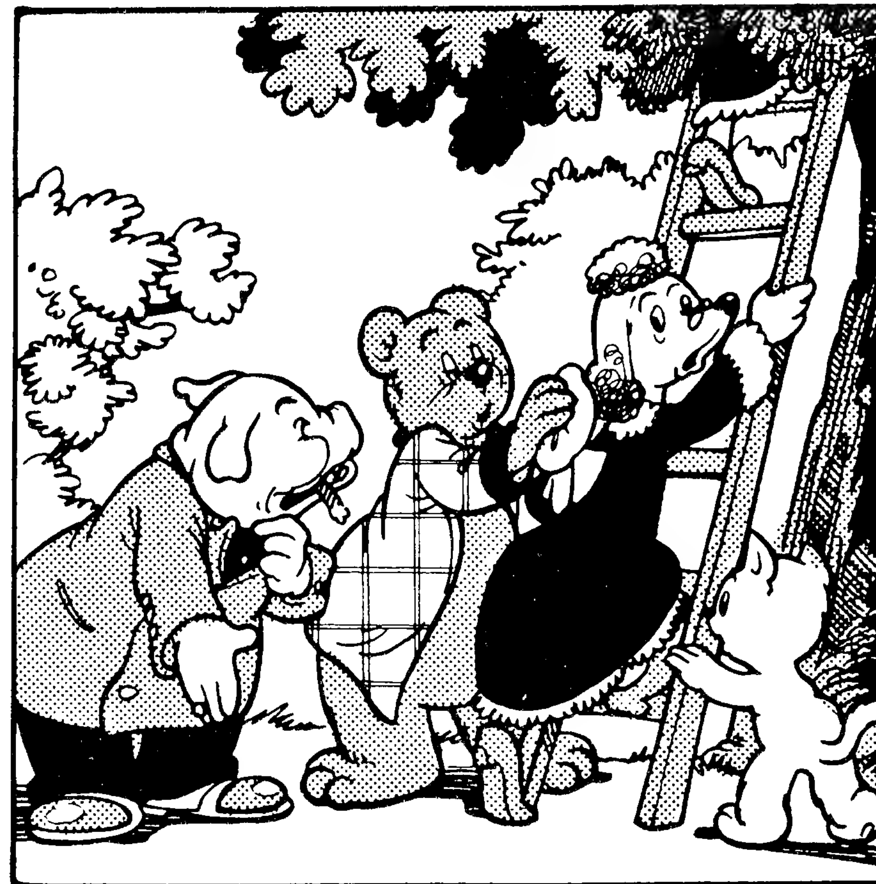
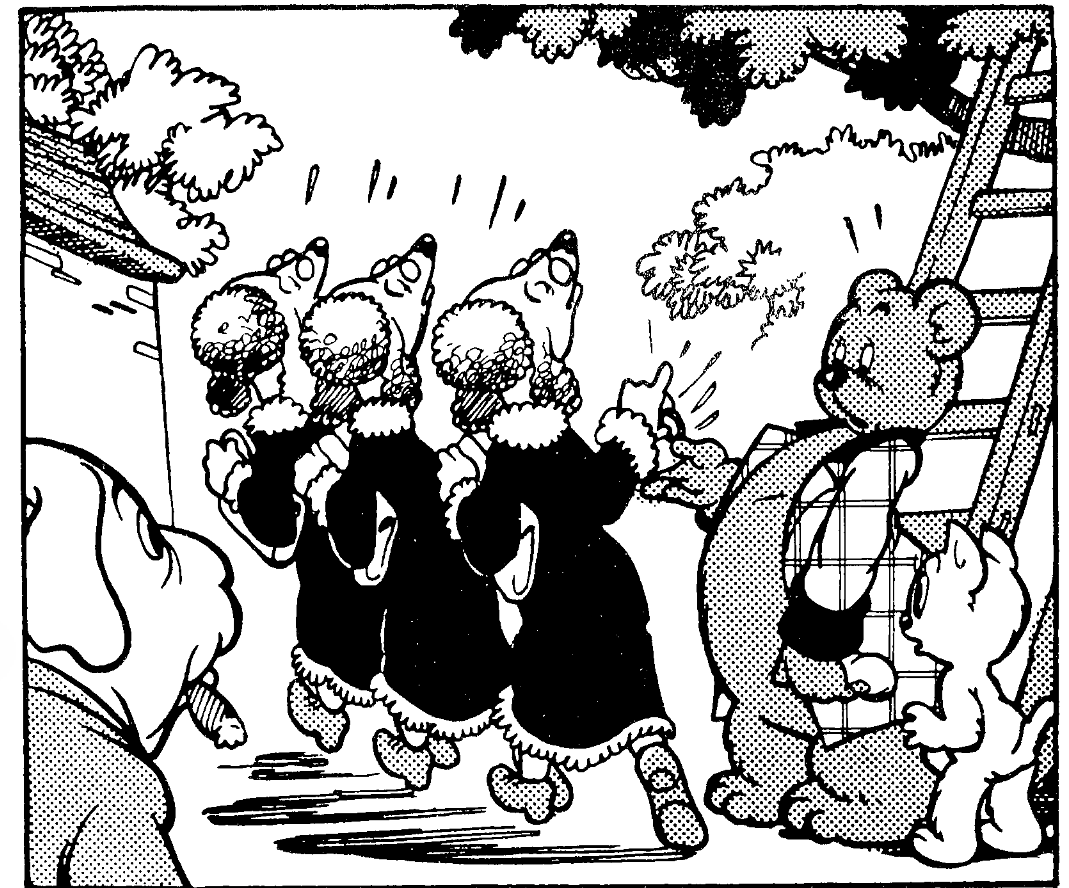
Tom Poes was dus uit de versplinterde postkoets geslingerd en dwars door de voordeur van de villa van de heer Homp Buldert heen op de persoon van de eigenaar terechtgekomen. Beiden stortten met een akelige plof op de gangvloer neer en toen heerste er enige tijd stilte. Deze werd ten slotte verbroken door de worstfabrikant.
'Watstat?' mompelde hij. 'Wie istaar? W-wa-wat... Ik... pfff...'
'Ik ben het!' zei Tom Poes, een beetje duizelig overeind krabbelend. 'Horror de Ademloze heeft een bom onder de postkoets gebonden en...'
'En toen is hij zelf in de koets geklommen!' riep de heer Buldert, 'en toen riep hij, dat zijn wraak vreselijk zou zijn!'
'Hoe weet u dat?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'Dat wist ik nog niet?'
'Ik weet het, omdat het in de krant staat!' zei Homp Buldert. 'Hier is iets raars aan de gang, jongen! Alles wat er in de krant staat gebeurt echt! Tjonge, ik ben me een worst geschrokken, toen je zo ineens binnenkwam! Eh... m-m-mmaar w-w-aar is mijn diamanten worst? Heeft Horror...'
Tom Poes wachtte niet, totdat de fabrikant had uitgesproken. Hij holde door de vernietigde deur naar buiten en keek het grasveld af. Een somber en troosteloos tafereel lag voor hem. Enkele brokstukken van de oude koets waren in het gras terechtgekomen, een van de paarden hing triest over een heg, het andere likte het gelaat van de heer Bommel, die duizelig op de grond lag en onder de poort door rende de donkere figuur van Horror de Ademloze weg onder het uitstoten van hese kreten.
'U had gelijk!' riep Tom Poes. 'Daar holt de schurk! Hij moet in de koets hebben gezeten!'
'Verschrikkelijk!' mompelde Buldert. 'Mijn diamanten worst!'

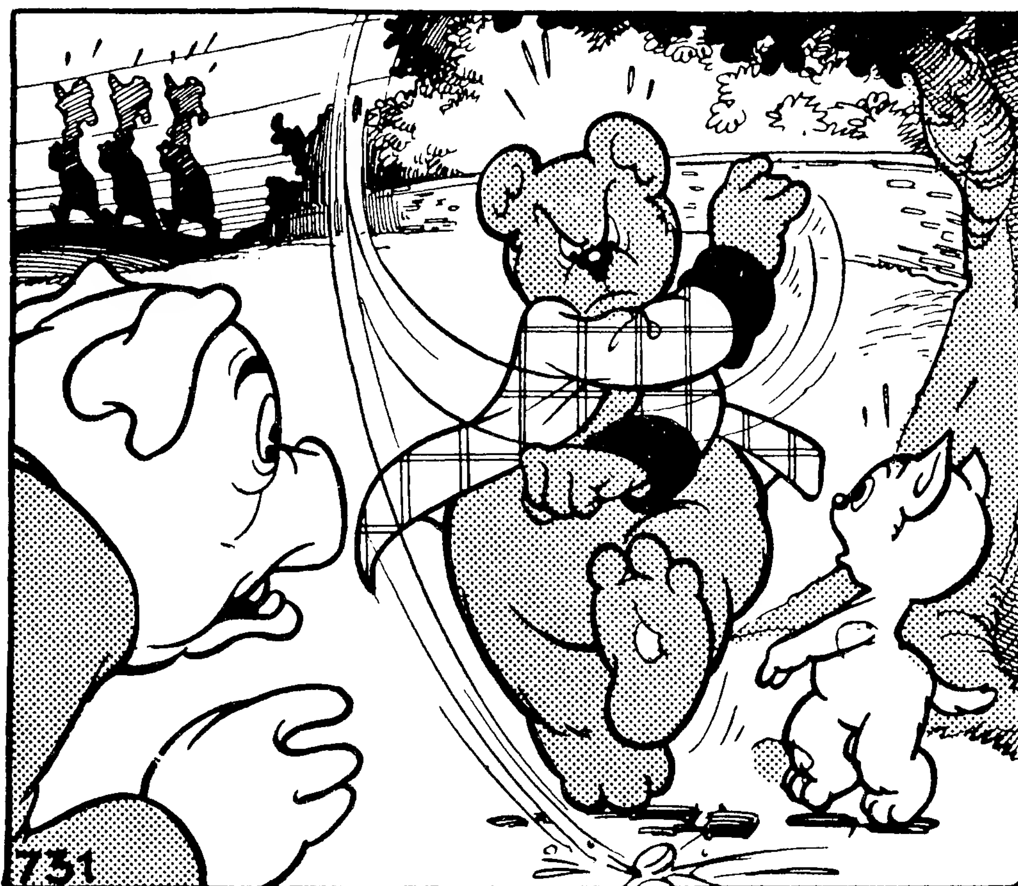

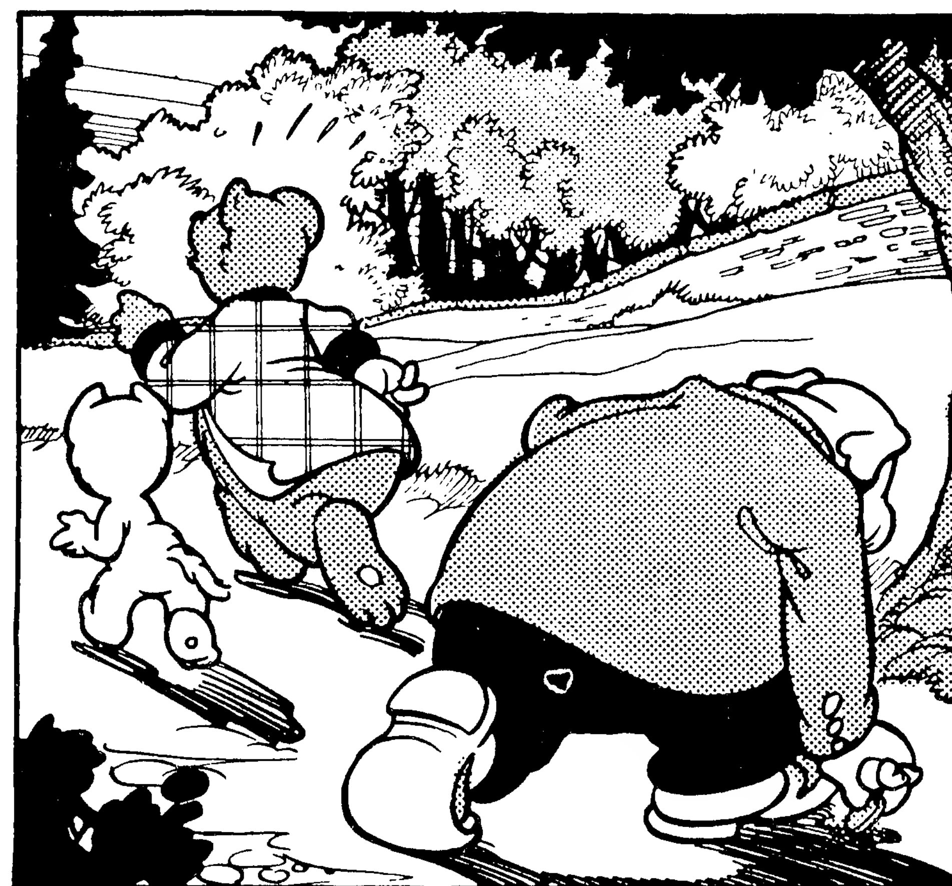
Tom Poes holde verschrikt naar de slappe gestalte van zijn vriend en boog zich over hem heen.
'Heer Bommel!' riep hij. 'Heer Bommel! Wat is er? Waarom ligt u daar? Heeft die bom u geraakt?'
Heer Ollie opende moeilijk zijn linkeroog en staarde Tom Poes glazig aan. 'Sssst!' fluisterde hij. 'Je staat tegenover een z-zw-zwa-zwaargewonde...'
Tom Poes begon onmiddellijk heer Bommel te onderzoeken, maar toen krabbelde heer Ollie spoedig overeind. (Hij kan niet tegen kietelen moet je weten).
'Ik... eh... laat dat!' sprak hij. 'Wat is er eigenlijk gebeurd? Waar kom je vandaan, jonge vriend? Waar heb je gezeten, terwijl ik de strijd tegen Horror de Ademloze voerde – eenzaam en verbeten?'
'Ik zat op de bok van die postkoets!' zei Tom Poes. 'Maar waar zijn de andere passagiers? Waar is de koetsier? En waarom hebt u Horror niet onschadelijk gemaakt? Ik zag hem daarnet het hek uitlopen! En waarom...'
Heer Bommel maakte een ongeduldig gebaar en tastte naar zijn voorhoofd. 'Schaam je, Tom Poes!' zei hij op klaaglijke toon. 'Hier sta ik, een doodziek heer! Een slachtoffer van de verfoeilijke beeldroman! Een onschuldig Bommel-van-stand, opgeblazen door een Ademloze schurk, die ontsproten is aan het zieke brein van een prullige tekenaar, als je begrijpt wat ik bedoel! En inplaats van een vriendelijk woord of een betuiging van blijdschap, dat ik nog leef, krijg ik onaardige woorden van je. Waar die prul-koetsier is, weet ik niet en het kan me ook niet schelen, want die speelt toch verder geen rol in deze geschiedenis. En wat de dames Doeselaer betreft, toen ik ze het laatst zag, verdwenen zij rechtstandig omhoog, als je begrijpt wat ik bedoel! En daarna heb ik niets meer van ze gehoord!'
Op dat moment klonk er een klaaglijk geschreeuw boven hun hoofden...

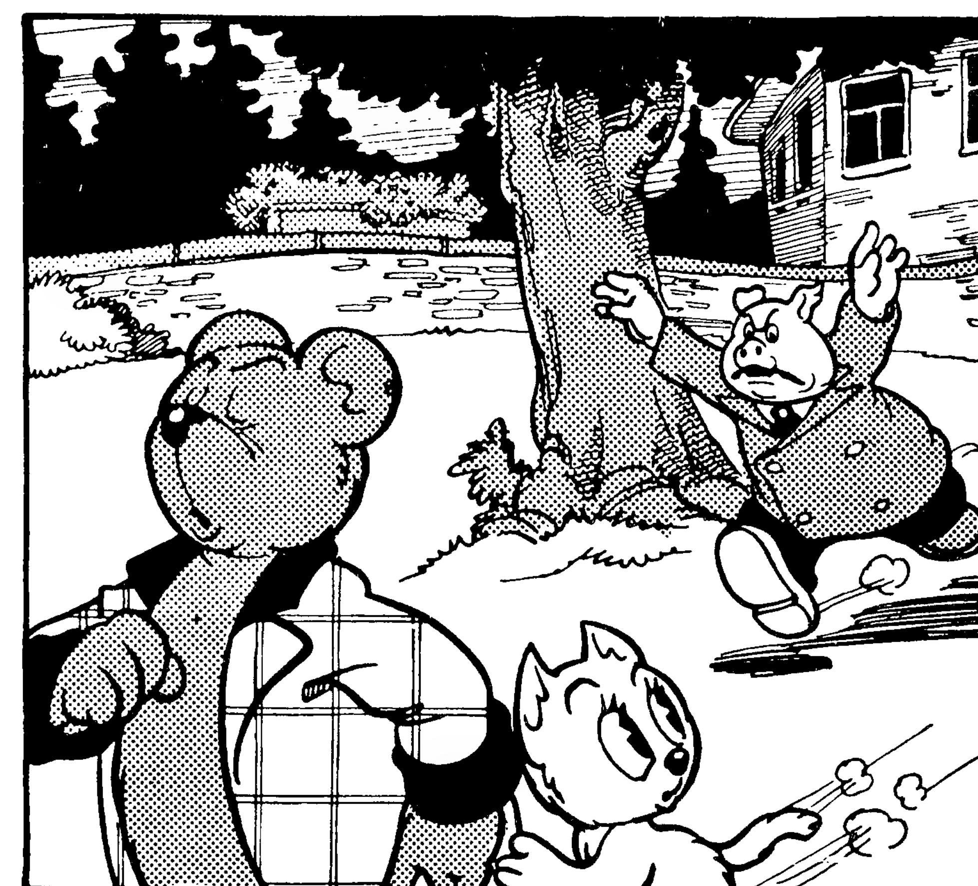

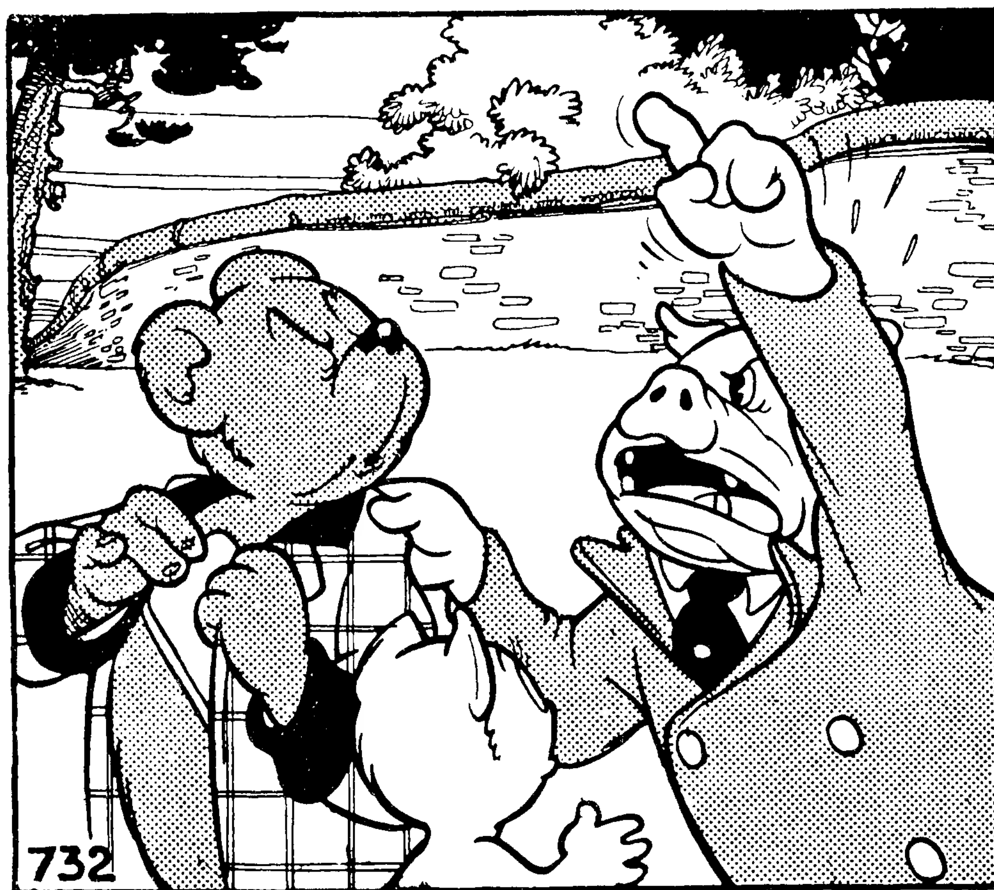
Vanuit de boom waaronder heer Bommel, Tom Poes en de heer Buldert stonden, klonken enkele klaaglijke kreten en toen ze verschrikt omhoogkeken, zagen ze daar de dames Doeselaer aan de takken hangen, als vreemde, roepende vruchten.
Tom Poes holde onmiddellijk weg om een ladder te halen, terwijl heer Ollie behulpzaam op de stam toetrad.
'Eén ogenblikje, dames!' riep hij vriendelijk naar boven. 'Blijft maar even rustig hangen, dan zal ik u zo gauw mogelijk naar beneden br... eh... laten brengen! Kom – Tom Poes! Haast je een beetje!'
Nu, Tom Poes zeulde wat hij kon en even later stond de ladder tegen de stam.
'Wij hoeven niet naar beneden gebracht te worden!' zei Thérèse Doeselaer uit de hoogte. 'Ik voor mij zal blij zijn wanneer ik van deze ladder af ben. Het is een afschuwelijke situatie voor een dame! Eerst door een bom omhoog te worden gegooid en dan over een tak te hangen! Wat jullie, meisjes?'
'Foei, ja!' riep Adèle Doeselaer nòg hoger. 'Ik weet niet, wat dit voor een wereld is tegenwoordig! En dan te bedenken, dat het allemaal komt door zo'n afschuwelijke beeldroman! Ik zal een ingezonden stuk in de krant schrijven!'
'Ik zeg mijn abonnement op!' zei Fidèle Doeselaer, voorzichtig op de grond stappend. 'Alstublieft meneer, dit is voor het afstoffen! Goeden dag!'
En de dames stapten verontwaardigd weg, terwijl heer Bommel een beetje verbluft naar het fooitje keek, dat hij gekregen had.
'Bah!' mompelde hij, 'deze dames zijn geen Héren, als jullie begrijpen wat ik bedoel...'

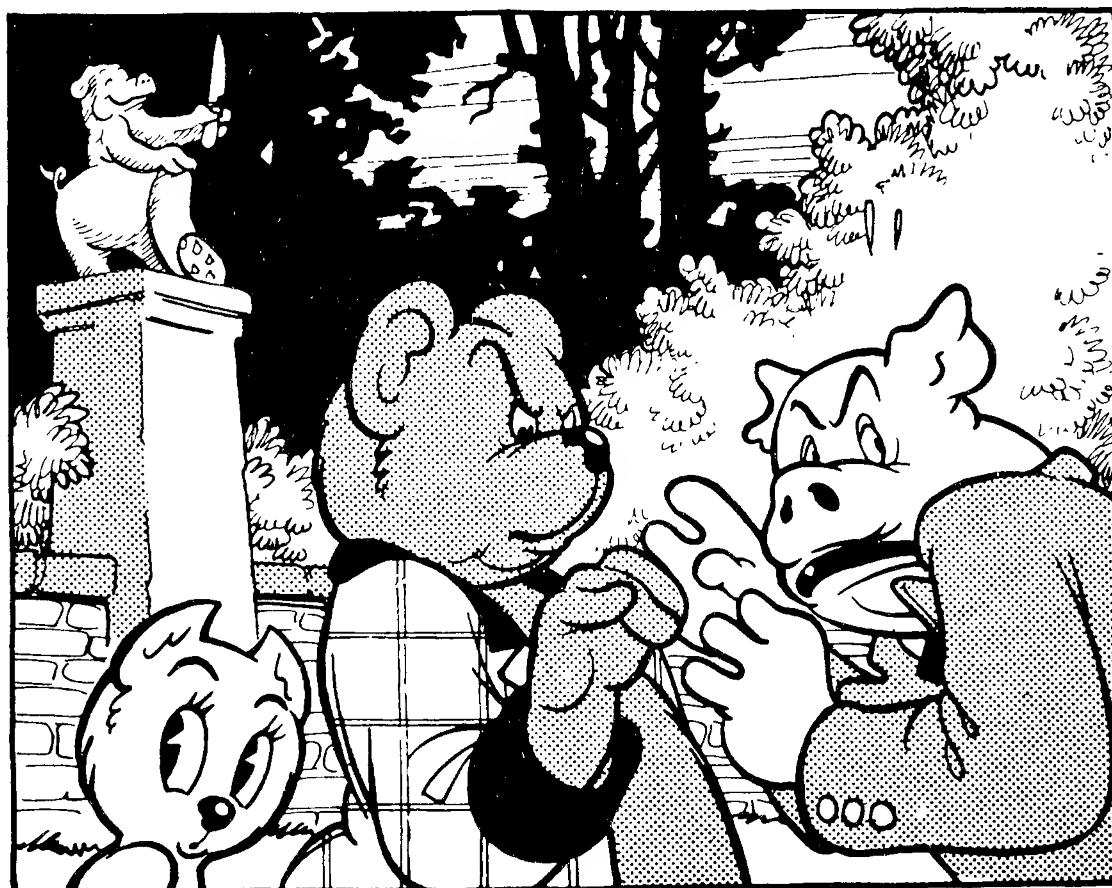
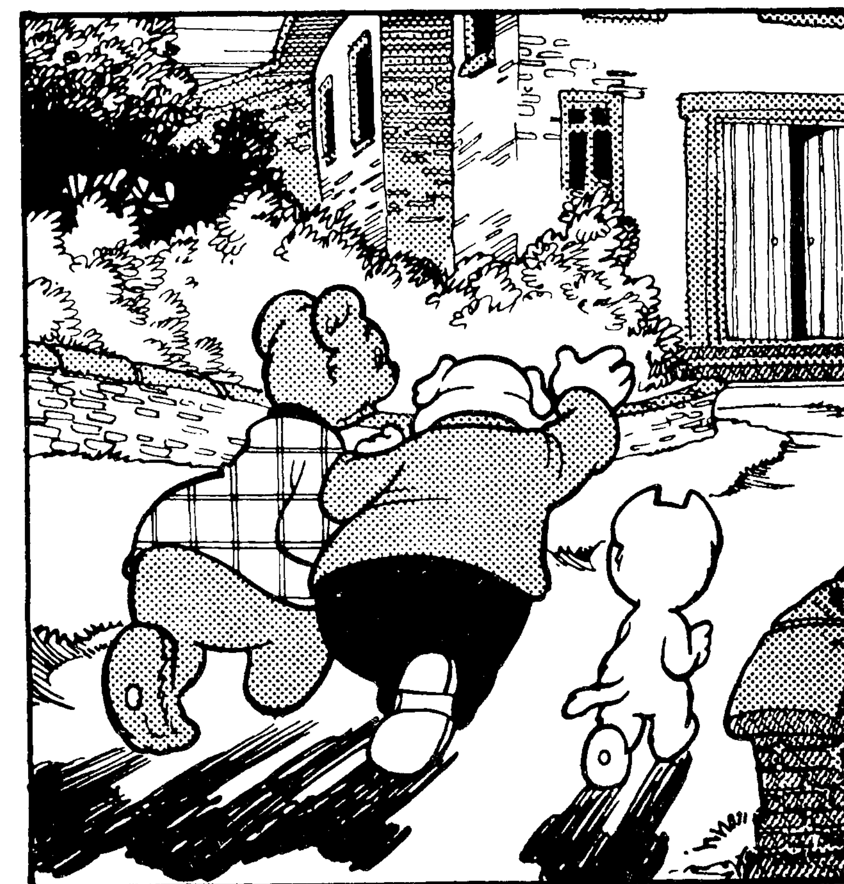

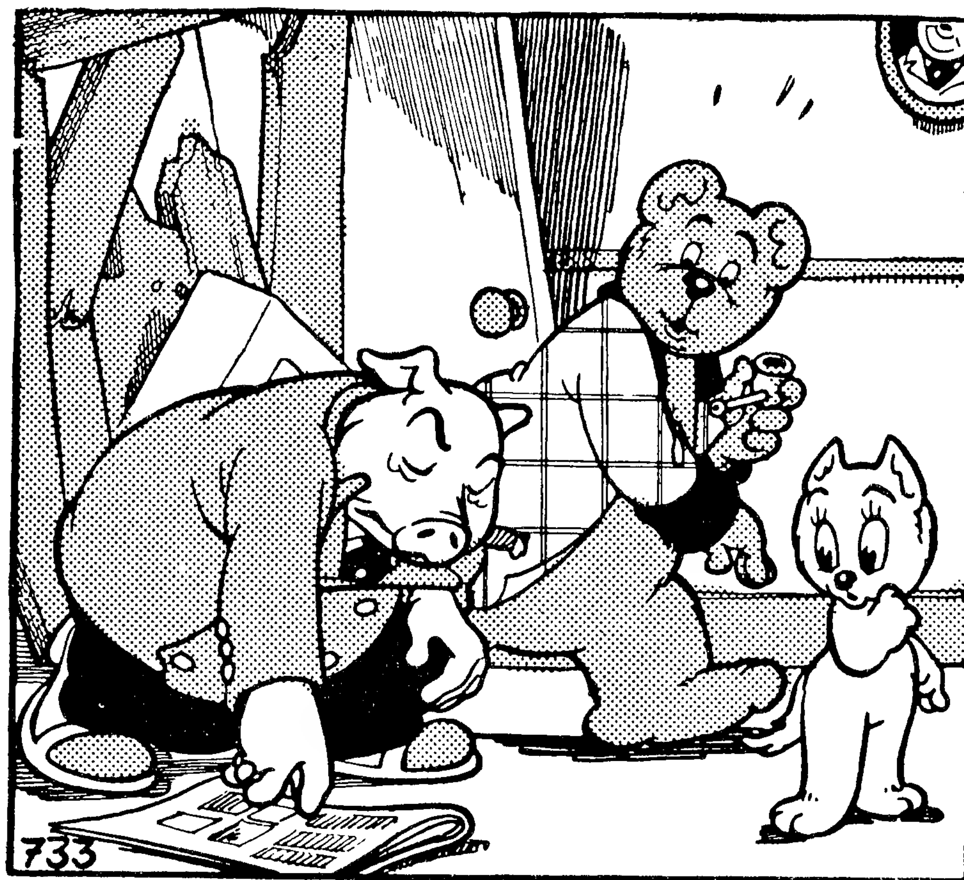

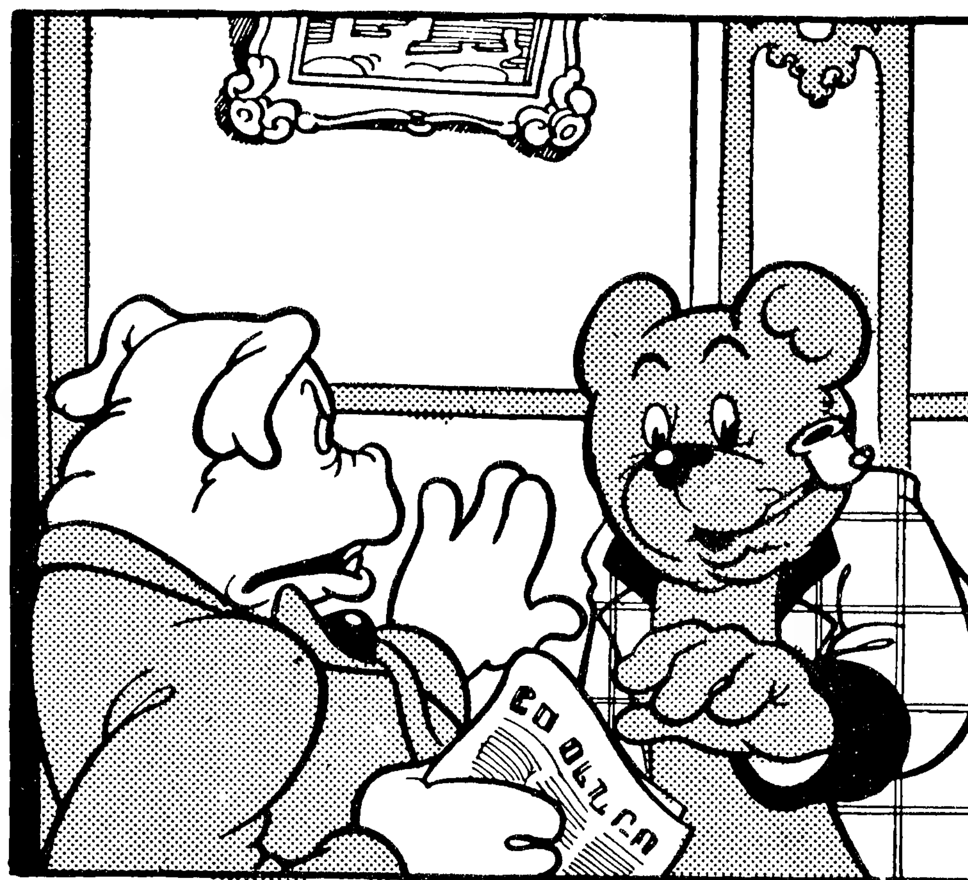
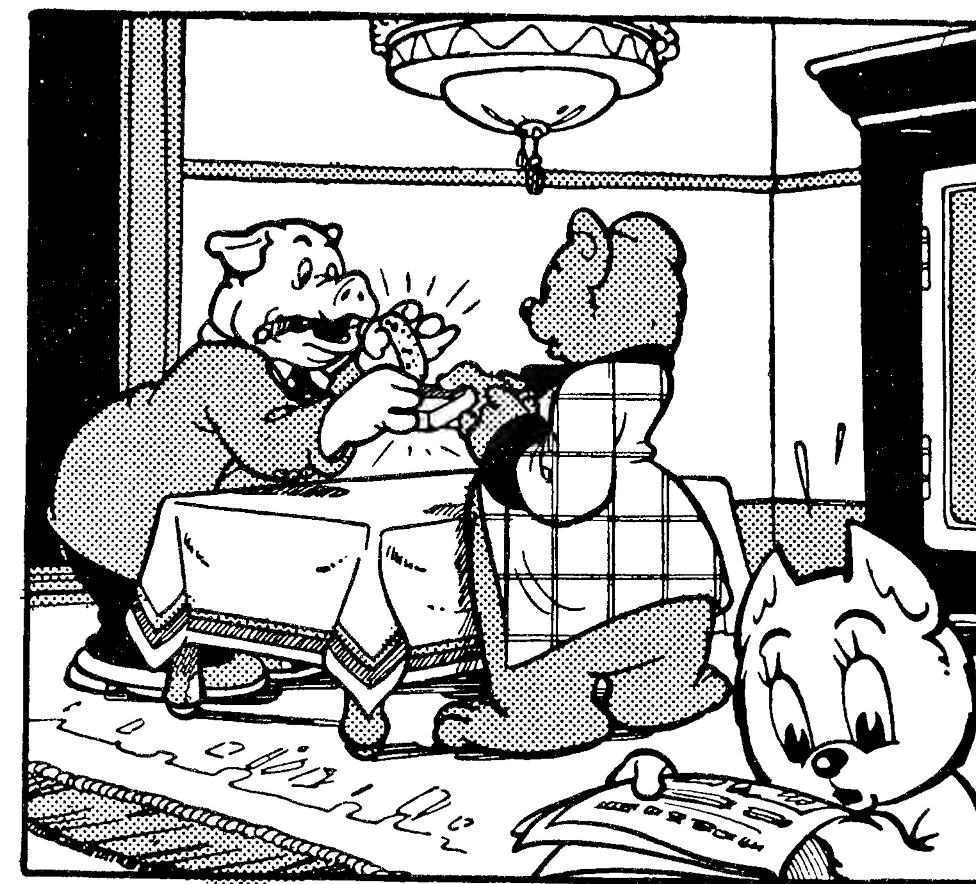
'Verschrikkelijk!' mompelde heer Bommel, terwijl hij het geldstuk, dat hij van de dames Doeselaer gekregen had, verontwaardigd weggooide. 'Een fooitje! Een Bommel, die een fooitje krijgt! Ach, ach! Wat een toestand! Het is maar goed, dat mijn vader het niet meer hoeft mee te maken! Neen, dit doet de deur dicht, Tom Poes! Ik schei er uit met dit gedoe! Ik wil niets meer met deze detective-geschiedenis te maken hebben. Ik keer terug naar slot Bommelstein, als een eenzaam en beproefd heer!'
'Wacht even, heer Bommel!' riep Tom Poes. 'Dat kunt u zo maar niet doen! We zijn nog niet klaar! We hebben nog een plicht tegenover de wereld, zolang die Horror vrij rondloopt! We moeten hem onschadelijk maken en als u niet meehelpt, zal ik het alleen doen!'
Intussen raapte de heer Buldert het weggeworpen geldstuk op en veegde het zorgvuldig af.
'Kleingeld is óók geld!' mompelde hij met een verwijt in zijn stem. 'Ik zou nooit zo ver gekomen zijn in het leven, als ik niet op de kleintjes gelet had! O zo! Hoe zou ik ooit een diamanten worst aan de baby hebben kunnen geven, als ik... wacht es even.... diamanten worst... hé daar! Waar is mijn worst! Mijn diamanten worst! Waar is tie?' En hij holde opgewonden achter Tom Poes en heer Bommel aan...

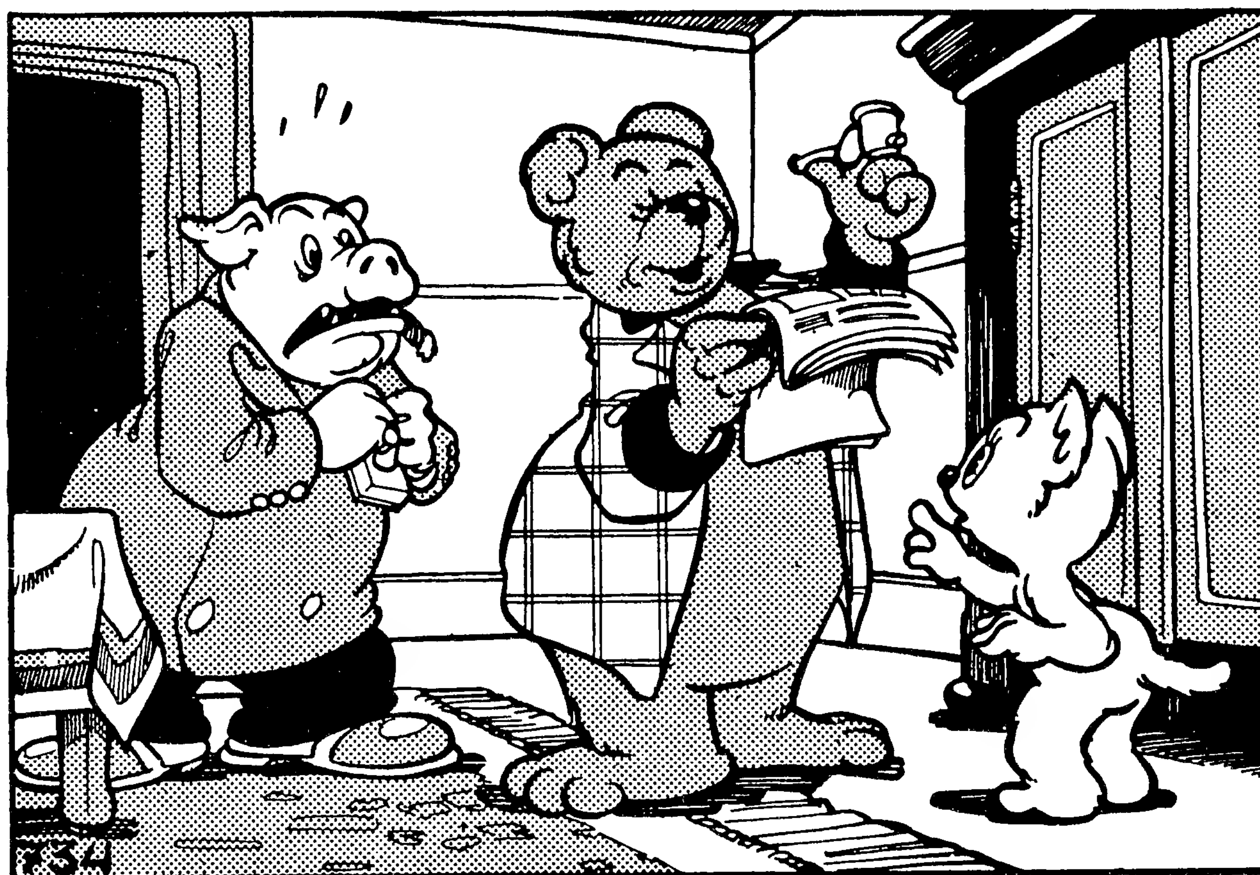

'Hallo!' riep de heer Buldert, 'Hé daar! Wacht es even!' Hij holde achter Tom Poes en heer Ollie aan en greep de laatste bij de mouw.
'Bedoelt u mij?' vroeg heer Ollie uit de hoogte. 'Mijn naam is Bommel, Olivier B. Bommel, om volledig te zijn, en zeer zeker niet 'Hallo' of 'Hédaar!' Mijn vader zou dat niet goedgekeurd hebben. En bovendien heb ik rust nodig. Ik ben een opgeblazen heer... ik bedoel een heer, die van een ontploffing te lijden heeft gehad, en daardoor ben ik geschokt zo dat ik dringend enige rust behoef als u begrijpt wat ik bedoel! Tom Poes, geleid me naar binnen!'
'Ja, dat is nu goed en wel!' riep de heer Buldert ongeduldig. 'Ik ben maar een eenvoudig worstfabrikant en ik kan je deftige praatjes niet volgen, maar ik wil graag mijn diamanten worst hebben! Daar is alles ten slotte om begonnen, nietwaar? Heeft die Horror alles afgepakt? Heeft hij je beroofd? Of heb je mijn steentjes kunnen redden?'
'O, als dat alles is!' zei heer Bommel minachtend, 'hier is het doosje met die sierkei. Horror heeft geen moeite gedaan om mij te beroven – dat zal hij waarschijnlijk niet gedurfd hebben! Ik zei tegen hem: Als je het waagt, één stap dichterbij te komen, sla ik je tot appelsap! De kracht van een getergde Bommel is ontzettend! Dat zei ik tegen hem en het heeft geholpen! Hier zijn je juwelen, jonge vriend! Neem ze mee en geluk er mee!'
'Wacht even! Wacht even! Niet hier!' riep de heer Buldert geschrokken. 'Niet hier in het open veld! Misschien loopt Horror hier nog rond! Kom mee naar binnen!'
'Horror?' riep heer Ollie. 'H-hier? H-hier n-nog r-rondlopen? K-kom mee n-naar b-binnen!

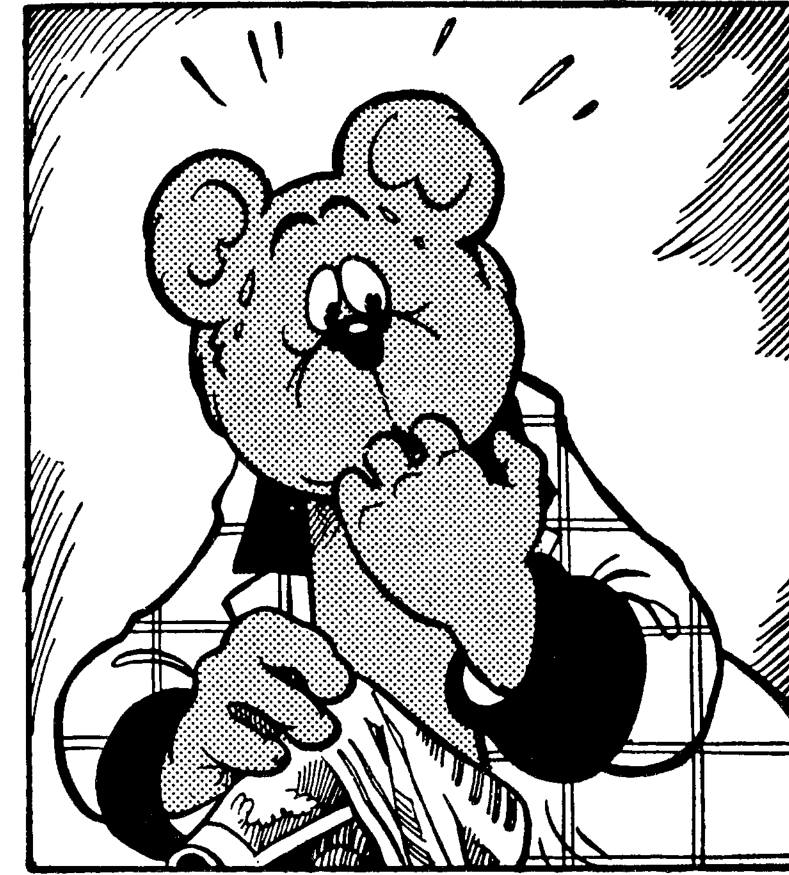

Toen heer Bommel met Tom Poes en Buldert de ingang van de villa binnenstapten lag daar op de mat de middageditie van de krant. Je moet namelijk weten, dat de Rommelbode 's morgens, 's middags en 's avonds uitkwam. Sommige kranten hebben dat, omdat het natuurlijk erg prettig is om op de hoogte van de gebeurtenissen te blijven en niet een paar uren achter te lopen. Heel begrijpelijk, nietwaar? En bovendien was het verhaal van Horror de Ademloze zo spannend, dat de lezers onmogelijk een hele dag konden wachten. Dus, om kort te gaan, op de mat lag de middageditie van de krant en de heer Buldert raapte het tijdschrift in het voorbijgaan op.
'Geef maar hier, heer Buldert!' zei heer Bommel. 'Laat mij maar eerst lezen hoe het verder gaat. Als detective moet ik ten slotte weten waar ik mij aan te houden heb'.
'Straks!' zei de heer Buldert korzelig. 'Ik heb nu genoeg van al dat gedoe en ik wil mijn diamanten worst hebben. Mijn dochtertje wordt morgen één jaar en ik wil het ding in haar wieg hangen bij wijze van verrassing. Geef op, meneer Bommel, ik houd van opschieten!'
Heer Bommel haalde het sieraad voor de dag en gaf het aan de worstfabrikant die het haastig wegborg.
'Wat zal de kleine meid blij zijn!' merkte hij op. 'Hoeveel geld krijgt u van me, meneer Bommel?'
'Ik krijg geen geld!' zei heer Bommel uit de hoogte. 'Een heer hééft geld en daaraan heeft hij genoeg!'
Intussen had Tom Poes de krant opgeraapt en zich verdiept in de lotgevallen van Horror de Ademloze en Dick Dubbelslag.
'Tsjonge!' mompelde hij. 'Het ziet er naar uit, dat alles wat in de krant staat ook echt gebeurt. Hm. Nu, dan zijn we nog niet van die schurk af'.

Heer Bommel, die zich erg verlicht voelde nu hij de diamanten worst aan zijn eigenaar had teruggegeven nam de middageditie van de Rommelbode ter hand en begon Dick Dubbelslag te lezen.

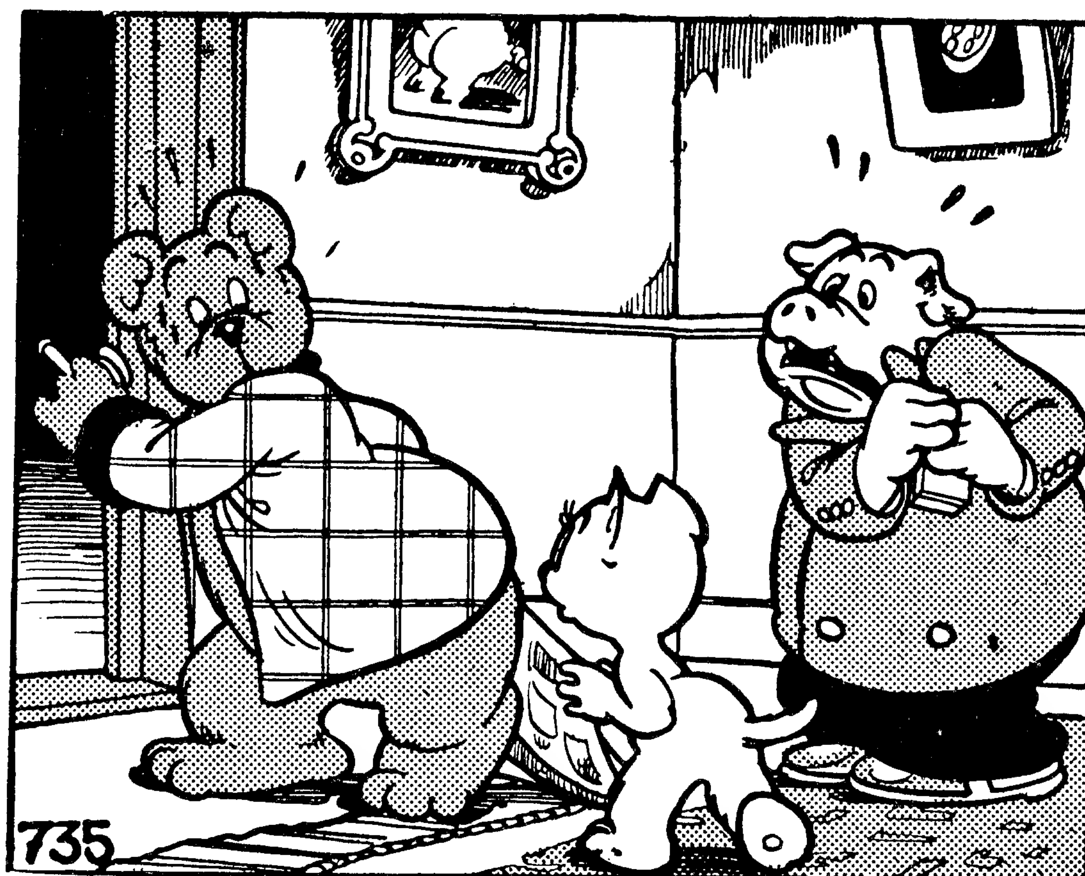
'Ha!' mompelde hij, 'wat een kérel, die Dubbelslag! Wat een spieren! Heb je die stoere houding gezien, Tom Poes? Vind je niet, dat hij veel op mij lijkt? Radarogen en atoomkracht! Dàt is het, jonge vriend! Eigenlijk verbaast het me niets, dat mijn avonturen zoveel op de zijne lijken. Er bestaan maar weinig lieden van dat soort op de wereld, al zeg ik het zelf. Hm... Ik en Dick Dubbelslag en... ik zou er niet meer weten! En zie je wel, dat Dubbelslag de bom onder de postkoets onschadelijk heeft gemaakt? Net zoals ik dat in het echt heb... eh... net zoals dat in het echt is gebeurd? Toevallig, nietwaar?'

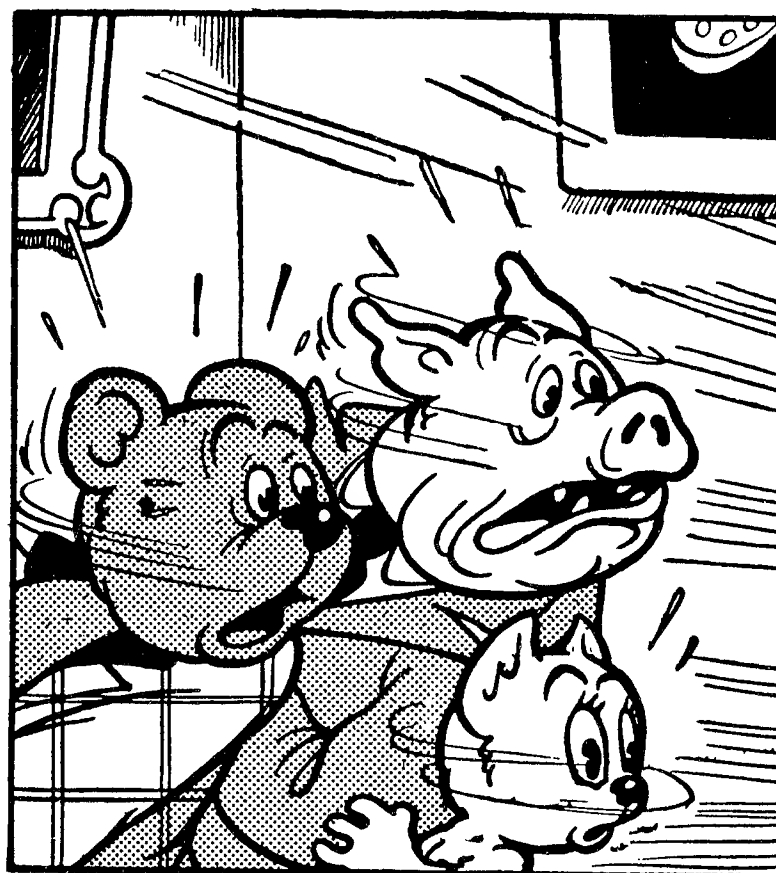
'Hm', zei Tom Poes, 'u moet verder lezen, heer Bommel, het verhaal is nog niet afgelopen?'

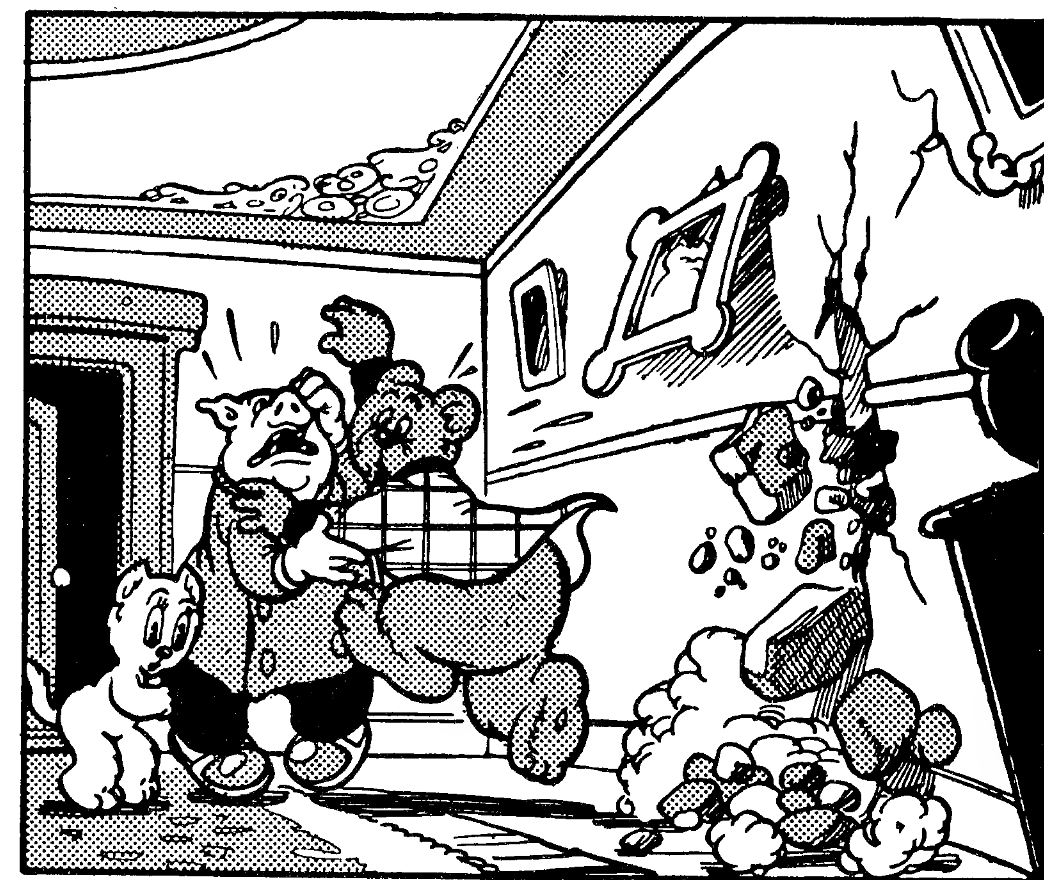
'Verder lezen, natuurlijk!' zei heer Bommel, terwijl zijn oog verder gleed. 'Het verhaal is nog niet uit, net als je zegt! Maar die Horror is voorlopig uitgespeeld, dat staat toch wel vast! Hm... eh... wacht even, eh... wel, dat is vervelend!'

'Is er slecht nieuws?' vroeg de heer Buldert een beetje benauwd terwijl hij zijn diamanten worst tegen zich aanklemde.

'L-luister!' zei heer Bommel 'd-die s-schurk, die H-h-horroror de L-loze is verschrikkelijk boos, omdat de bom onschadelijk is gemaakt. Ha! roept hij, ha! mijn wraak zal verschrikkelijk zijn. Ik zal mij gruwelijk wreken op Dick Dubbelslag over mijn nederlaag! Ha! Ik ga mij vermommen en dan zal ik hem opzoeken als een onaanzienlijk persoon! D-dat zegt hij en daarom gebeurt het ook! Alles geb-gebeurt wat die Hor... die adem... die Adem de Horrorloze zegt... Verschrik-kikkikkelijk!...'

Heer Bommel deed een pas naar de deur en gooide de krant weg. 'Dit is de laatste keer, dat ik me met een kinderverhaal bemoei!' zei hij ferm. 'Ik wilde trouwens wel, dat ik er nooit mee begonnen was! Allemaal zorgen en narigheid, die een heer van mijn stand niet passen. Ik houd niet van die onzin! Hoe licht wordt het tere kinderzieltje beschadigd door dit soort vergif! Kom mee naar huis, Tom Poes, ik ga persoonlijk een Actie beginnen tegen dit soort verhaaltjes.

Ik ga een Comité oprichten? Een comité ter Bestrijding der Prentverhaaltjes? Volg me, jonge vriend!'

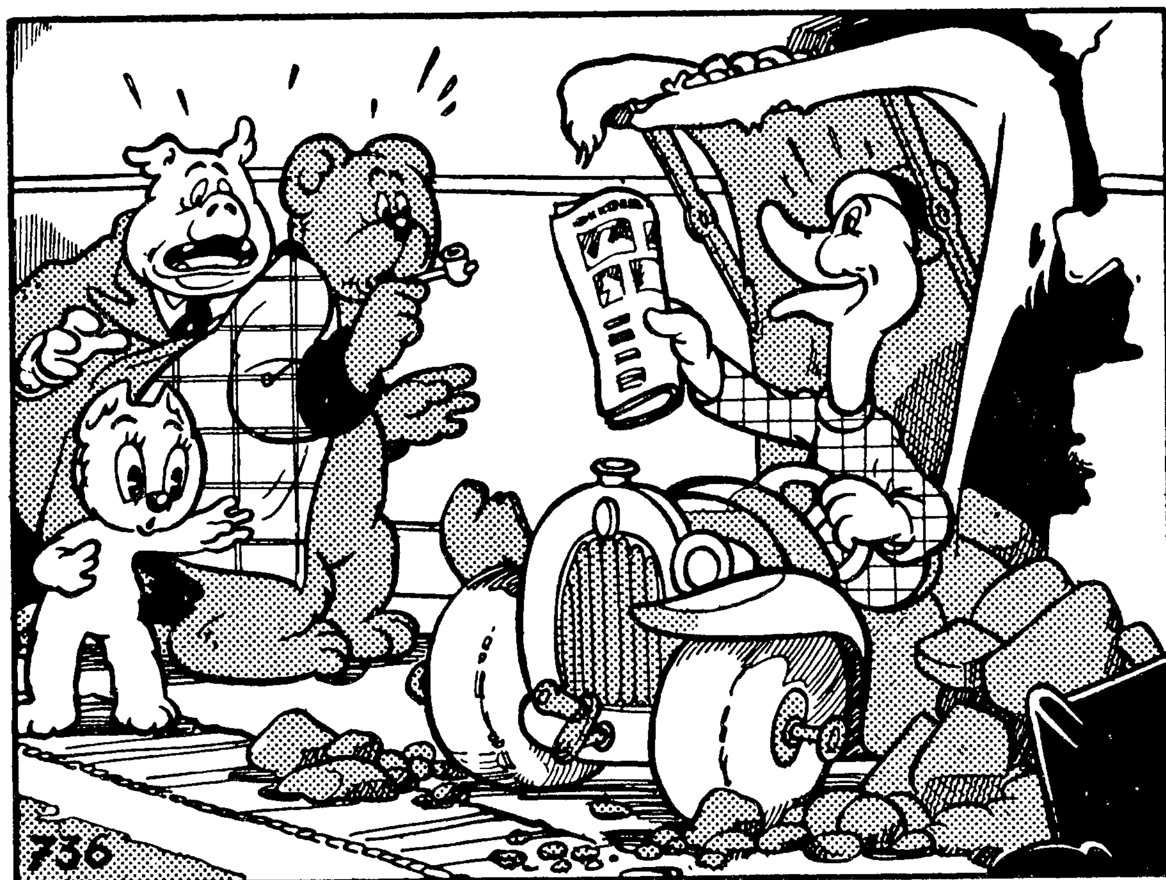
'Die dingen heten geen Prentverhaaltjes!' zei Tom Poes. 'Het zijn Beeldromans. En we kunnen niet naar huis, zolang we deze geschiedenis niet hebben opgelost!'

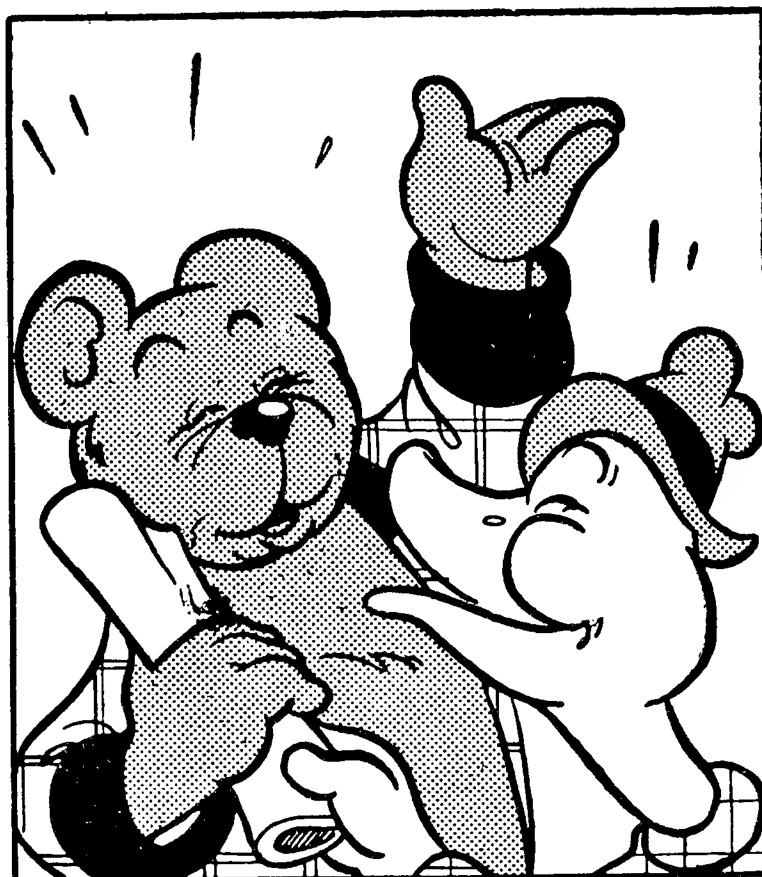
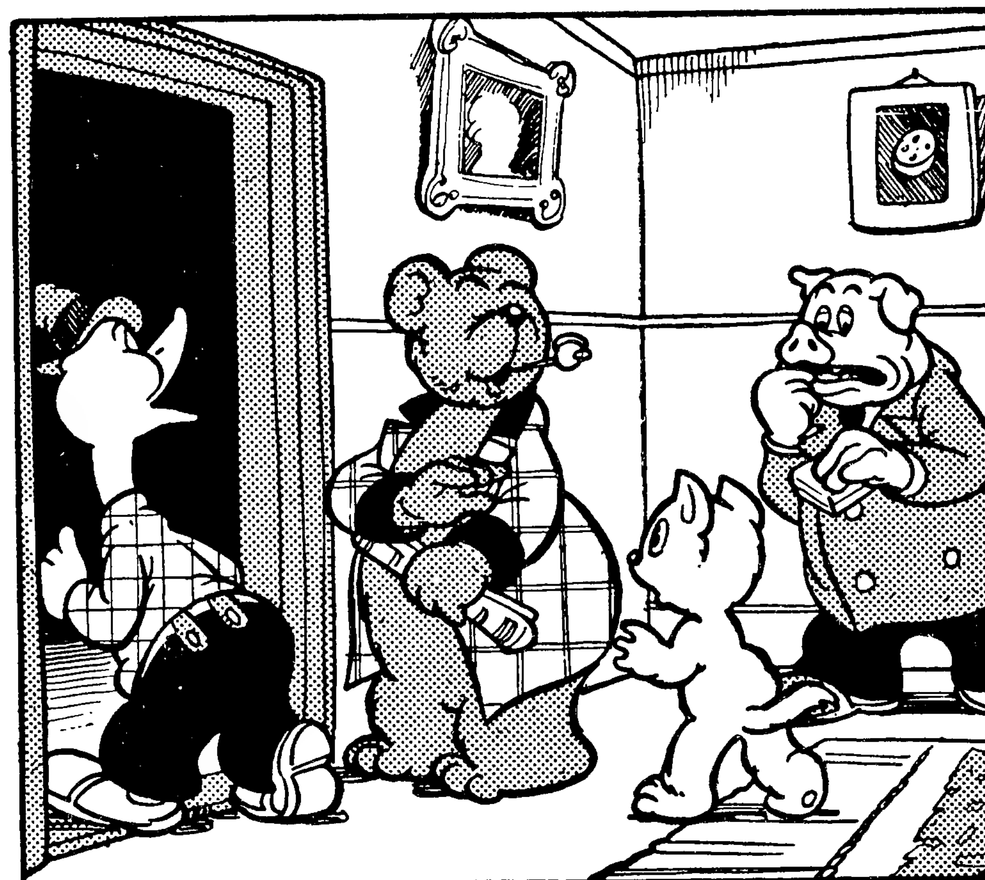
'N-nee, n-natuurlijk niet?' zei de heer Buldert. 'U kunt mij hier niet alleen laten? U staat in mijn dienst als detektiefs! O, zo!'

'Een heer staat in niemands dienst!' zei heer Bommel. 'Een heer gaat naar huis, als hij daar zin in heeft! Volg me, Tom Poes? Ik...'

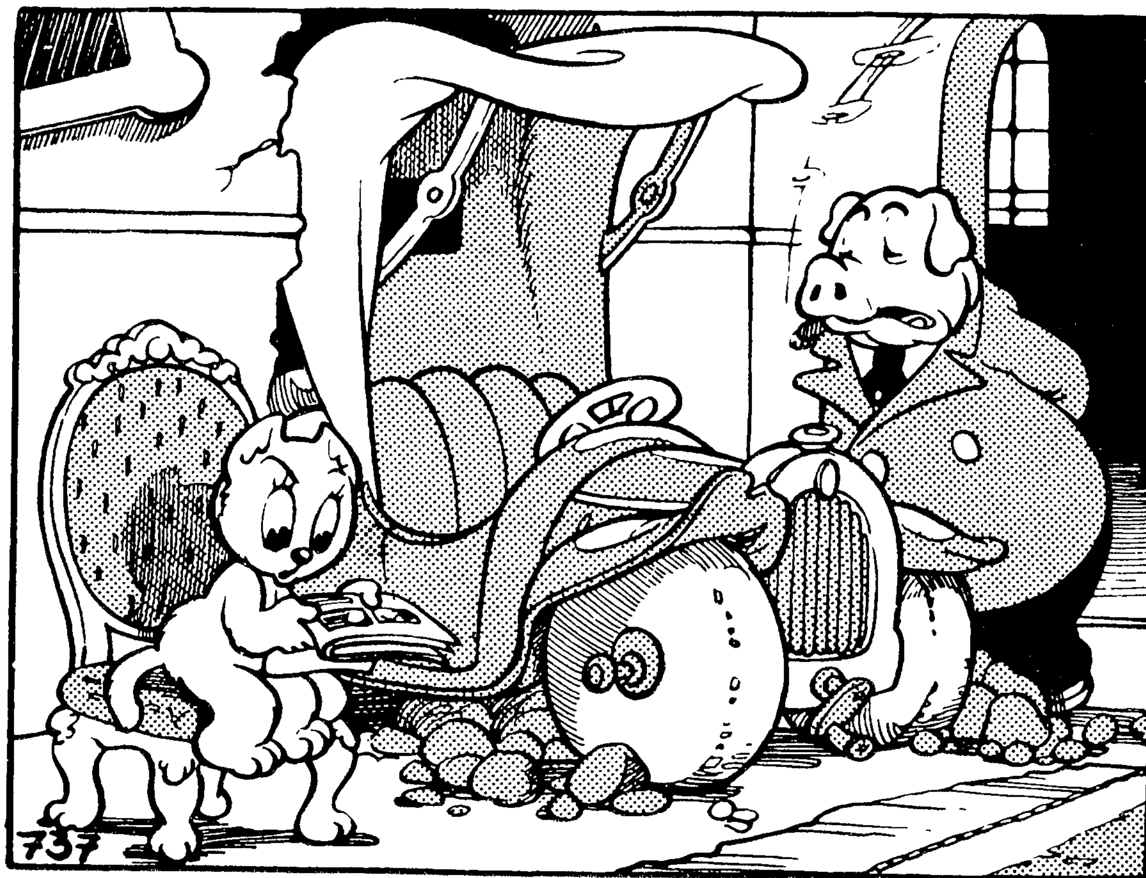
Op dat moment zweeg hij plotseling en wendde het hoofd met een ruk om. Datzelfde deden trouwens Tom Poes en de heer Buldert ook. Buiten klonk namelijk een langzaam naderkomend lawaai, afgewisseld door knallen en geratel. De muur begon te trillen en de grond dreunde.

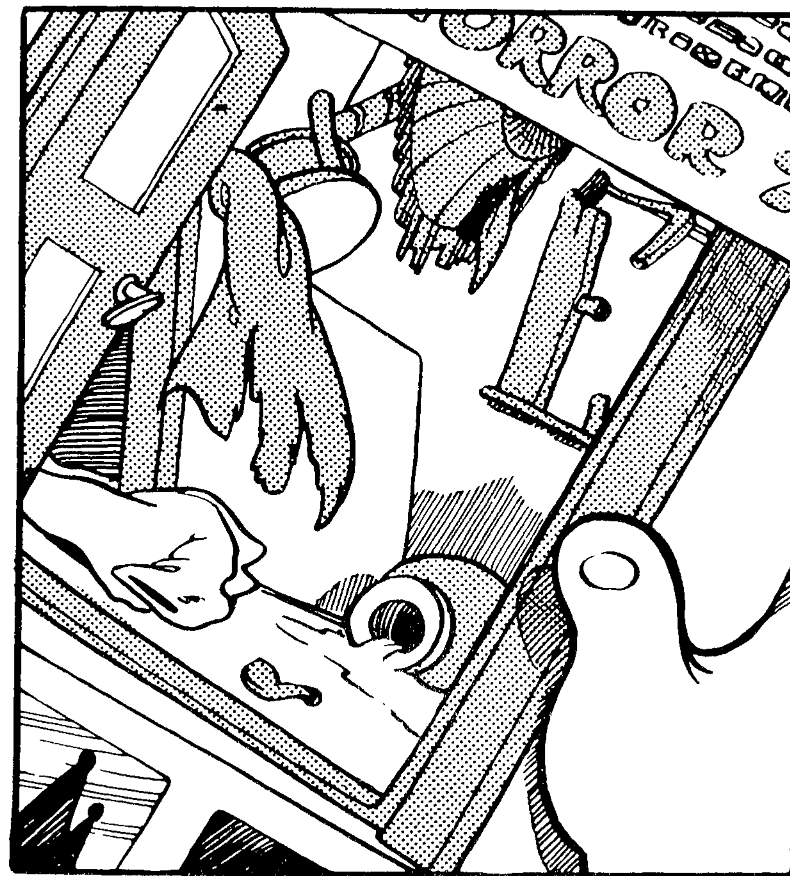
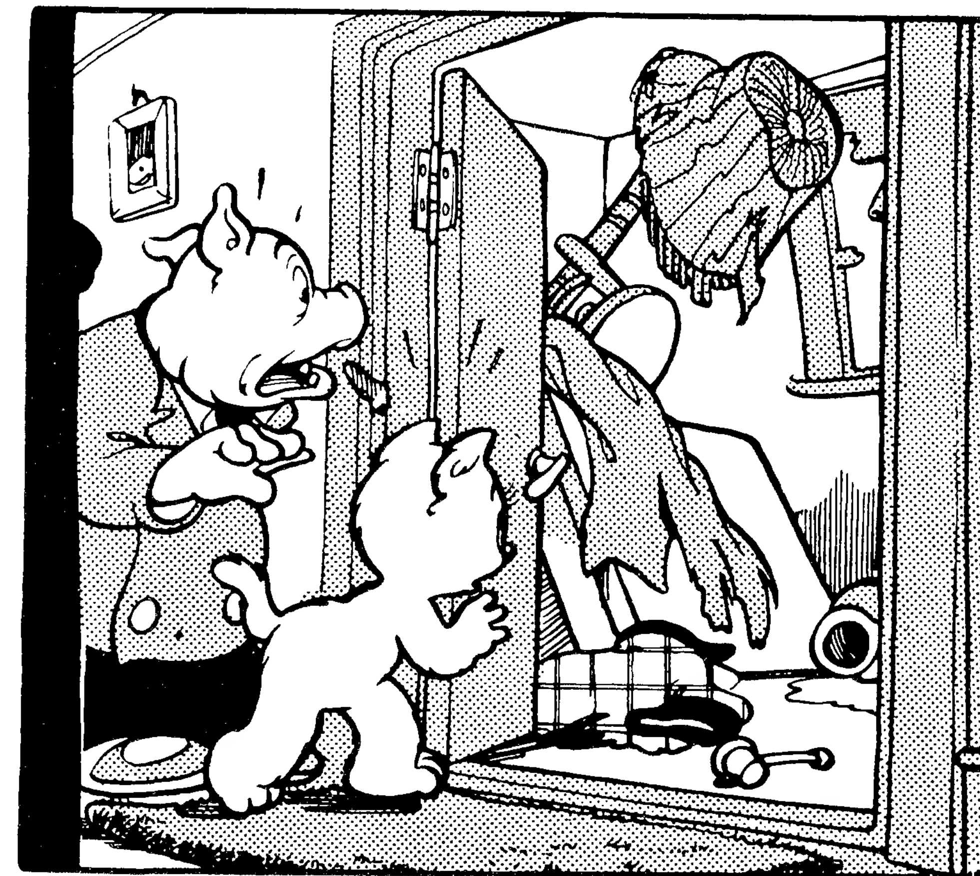
'H-h-hor!' sprak heer Bommel. 'H-h-hor-Horror!'...

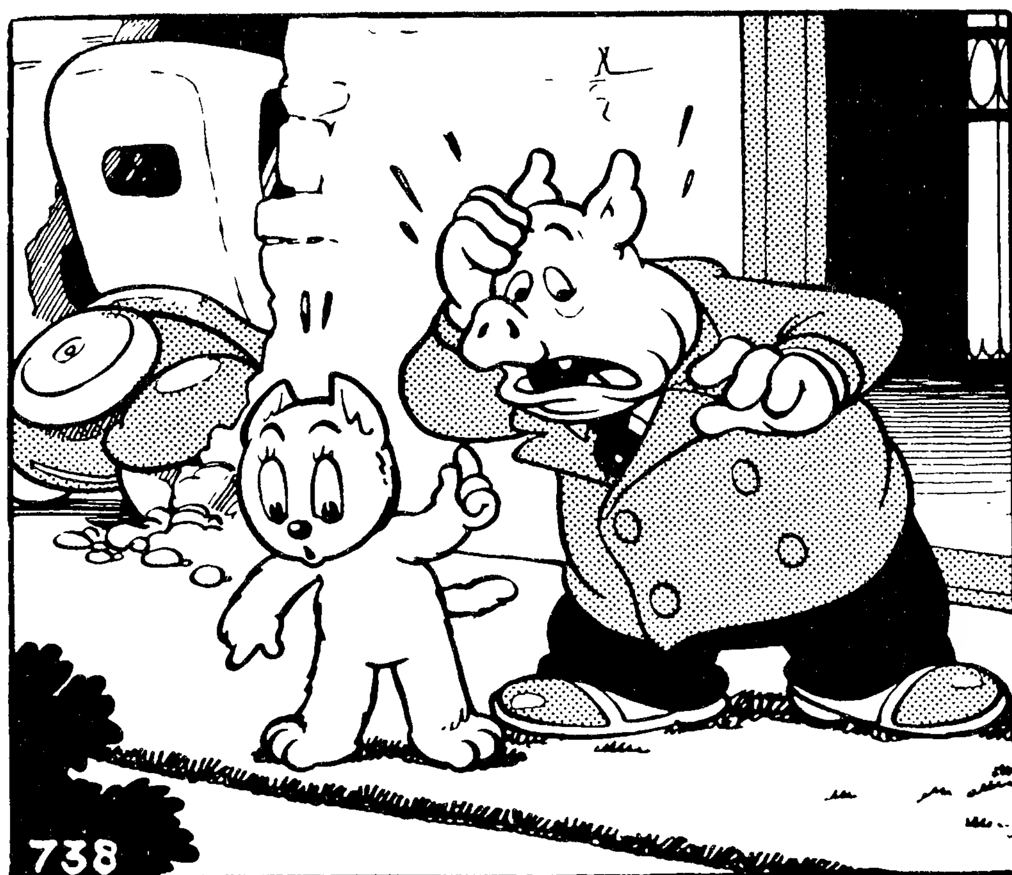

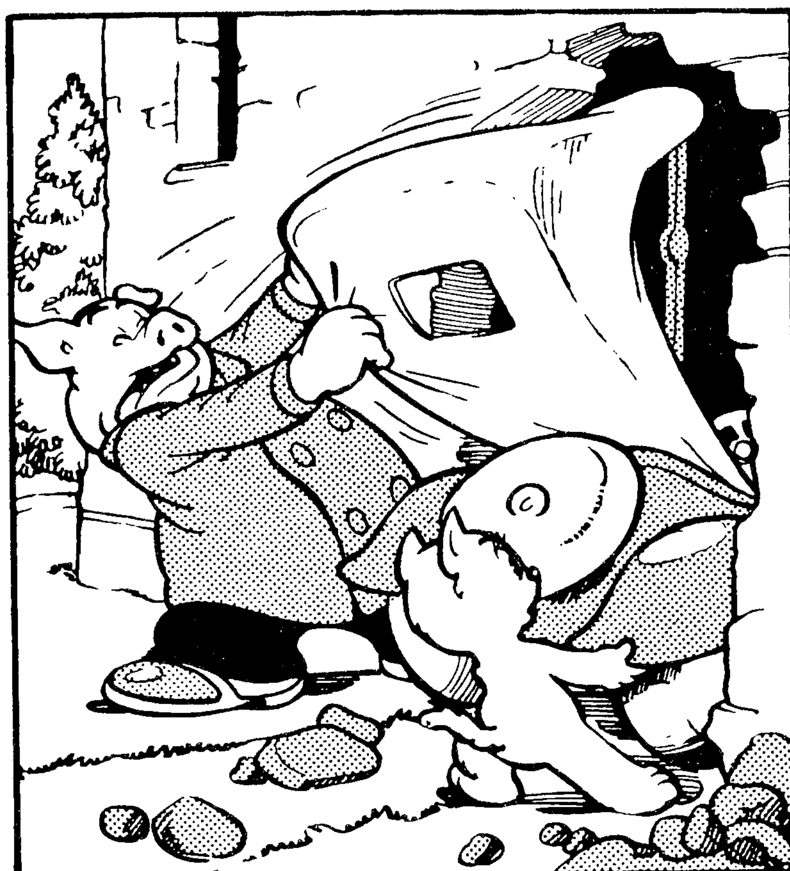
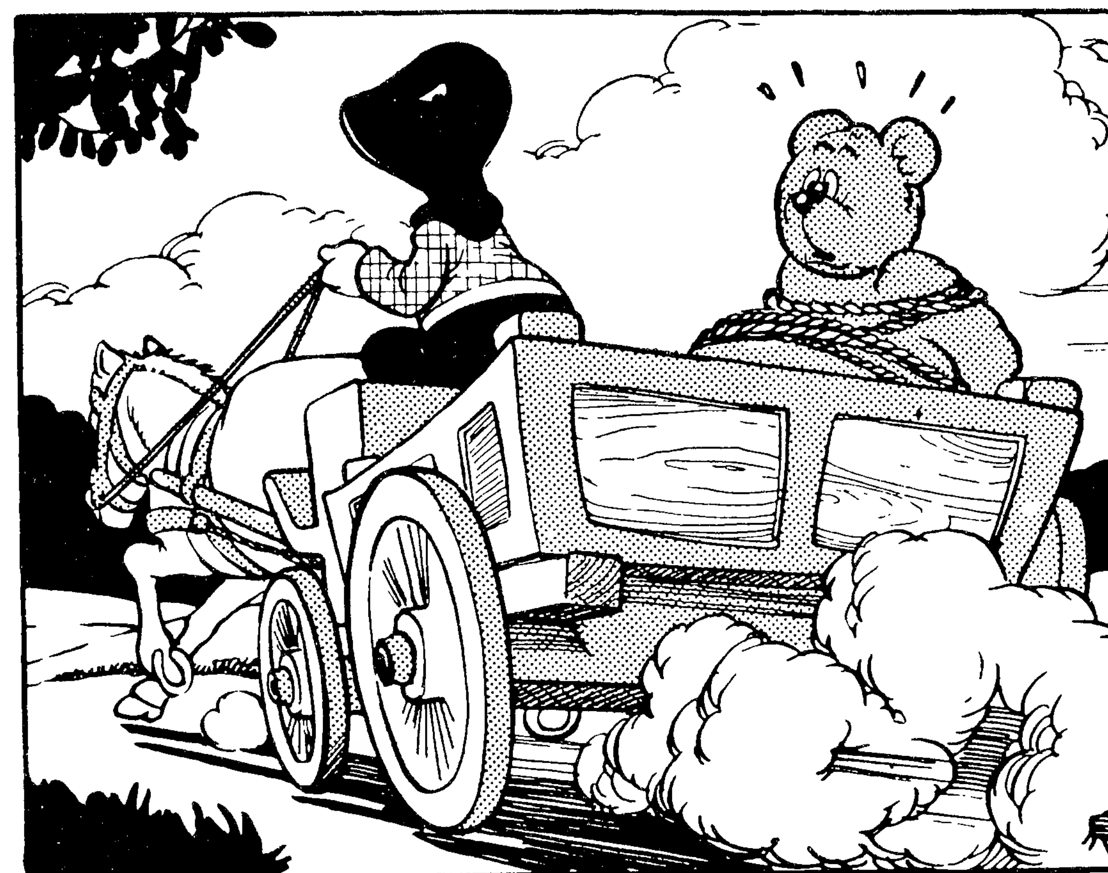
Het lawaai werd steeds luider en heer Bommel deed een sprong naar de deur. Te laat echter. Er klonk een dreunende bons, de muur bezweek en onder een regen van kalk en stenen reed... de Oude Schicht de kamer een eindje in. In de auto zat Wammes Waggel met een krant te zwaaien.
'Schrik maar niet luitjes!' riep hij. 'Ik ben het maar. Ik heb mijn knijn eten gegeven en toen heb ik heer Bommel's auto gehaald en toen ben ik hierheen gereden om jullie te helpen die diamanten hierheen te brengen en toen heb ik bij de drukkerij 't avondblad maar even opgehaald omdat ik in de auto iets te lezen wilde hebben en toen raakte ik het stuur een beetje kwijt en toen reed ik door de muur naar binnen in plaats van door de voordeur. Grappig, hè? Hihihihi!'
'Het is niet grappig!' zei heer Bommel. 'De diamanten waren hier al, omdat ik ze persoonlijk hierheen heb gebracht en men leest geen krant wanneer men in een auto zit! Maar overigens is het erg flink van je om die krant mee te nemen en het is goed, dat je hier bent, want we zijn bezig om Horror de Ademloze te vangen. Het schijnt dat de een of andere dwaas denkt, dat ik Dick Dubbelslag ben. En dat zal ik wáár maken ook. Ik voel me geheel Dick Dubbelslag, wat jij, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes, 'ik hoopt het. Maar ik weet niet, of Wammes Waggel ons kan helpen om dit vreemde geval van Horror op te helderen, heer Ollie!'
'Hihihihi? Dacht je van niet?' zei Wammes. 'Ik ben reuze slim hoor! Ik ben niet voor niets detektief. En ik moet u iets geheimzinnigs vertellen, heer Bommel. Iets belangrijks. Ik heb Horror gezien. Heusjes! Kom maar eens mee. Dan kan Tom Poes intussen de krant lezen. Tom Poes hoort eigenlijk niet bij ons detektiefbro, wat u? Hij zegt altijd onaardige dingen!'
Heer Bommel volgde Wammes een beetje onzeker en Tom Poes bleef boos bij de heer Buldert achter...

Tom Poes en Homp Buldert wachtten dus samen op de terugkeer van Wammes Waggel en heer Bommel en dat duurde erg lang.
'Die Wammes altijd met zijn onzin!' mopperde Tom Poes, die een slechte zin gekregen had.
'Zeg dat wel!' mopperde de heer Buldert. 'Dat rijdt zo maar door mijn muur heen! Zo iets vind ik niet netjes? Ik ben een eenvoudig worstfabrikant, maar toch zou ik zo iets niet bij een ander durven doen zonder tenminste Verexcuseer! te zeggen! Wat u?'
'Zo is het!' zei Tom Poes vaag en verdiepte zich in het avondblad om de tijd te korten. Maar toen hij de pagina van Dick Dubbelslag opsloeg, stokte zijn adem. 'Wel!' riep hij uit, 'Dick Dubbelslag is ontvoerd door Horror meneer Buldert! Dat gaat toch wel erg ver! En heer Bommel blijft wel erg lang weg vind ik!! Als nu die Horror werkelijk... Als heer Bommel en die Dick Dubbelslag nu écht... Ik ga kijken waar heer Bommel en Wammes Waggel blijven!'
Tom Poes holde de kamer uit en rende een gang op. Aan het eind daarvan bevond zich een vertrek, en toen hij dichterbij kwam zag hij tot zijn schrik, dat deze kamer precies leek op die uit het krantenverhaaltje van Dick Dubbelslag. Dat wil zeggen, het meubilair was anders, maar de rommel was dezelfde. Het zag er uit alsof er een veldslag gewoed had en bovendien lag heer Bommel's jas er verlaten op de grond.
'Heer Ollie is ontvoerd!' riep Tom Poes.
'Mijn arme kamer!' riep de heer Buldert. 'Kijk nu toch eens, wat een bende! Ik ben een eenvoudig worstfabrikant, maar zo iets zou ik toch nooit doen in een andersmans huis. Wat is er toch aan de hand?'
'Dat zou ik ook wel eens willen weten!' zei Tom Poes. 'En wat meer is: Ik zal niet rusten voor ik het weet!'...

'Heer Bommel is ontvoerd!' riep Tom Poes, naar buiten hollend. 'Heer Bommel is ontvoerd!' riep de heer Buldert jammerend. 'Betaal ik daar mijn belastingen voor? Mijn eigen huis is niet veilig meer! Auto's rijden door de muren in en uit en mijn eigen detectiefs worden op klaarlichte dag door een vent van een krantenplaatje ontvoerd. Wat kost me dat allemaal niet?!'

Tom Poes was intussen buiten aangekomen en bekeek peinzend het spoor van een kar met houten wielen.

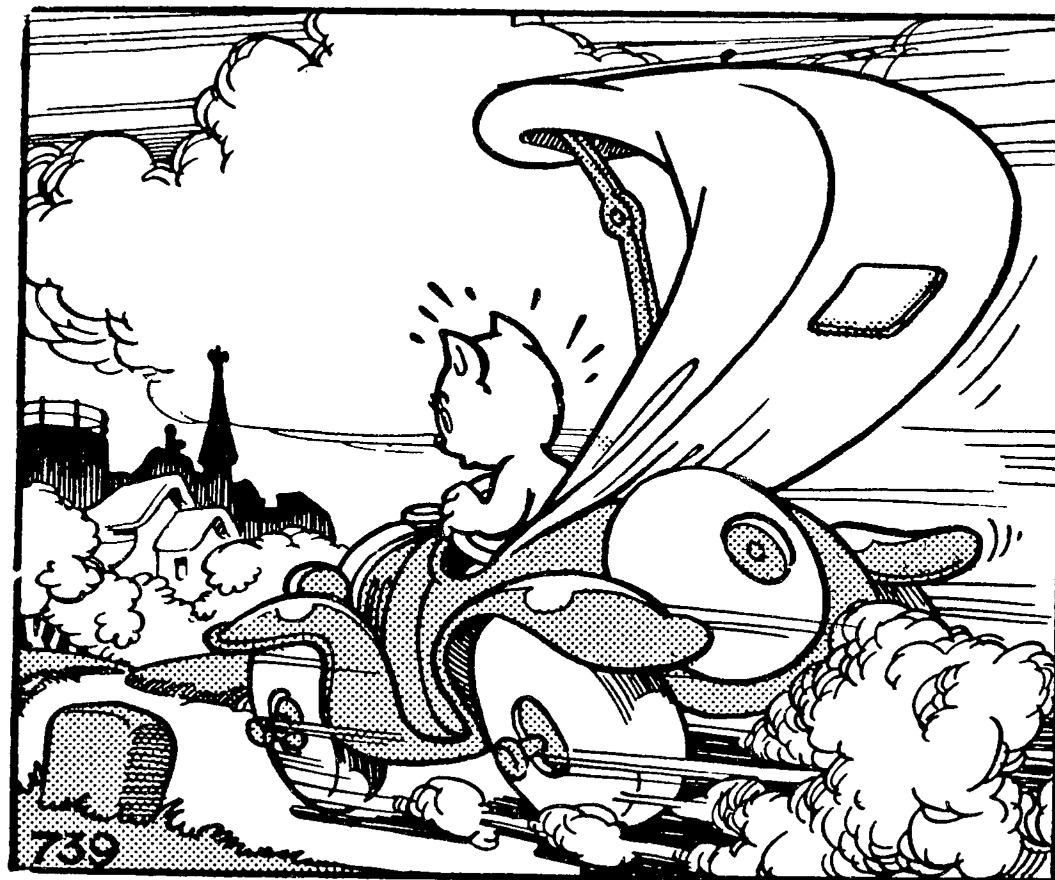
'Dat spoor was hier een poosje geleden nog niet!' mompelde hij. 'Ik vraag me af, hóe heer Ollie ontvoerd kan zijn... En waar is Wammes Waggel? Dat vraag ik me ook af? Oók ontvoerd misschien? Hm, het enige, wat me te doen staat, is om zo gauw mogelijk achter dat karrespoor aan te gaan. Help me even om de Oude Schicht uit uw muur te trekken, heer Buldert, dan kan ik aan het werk gaan!'

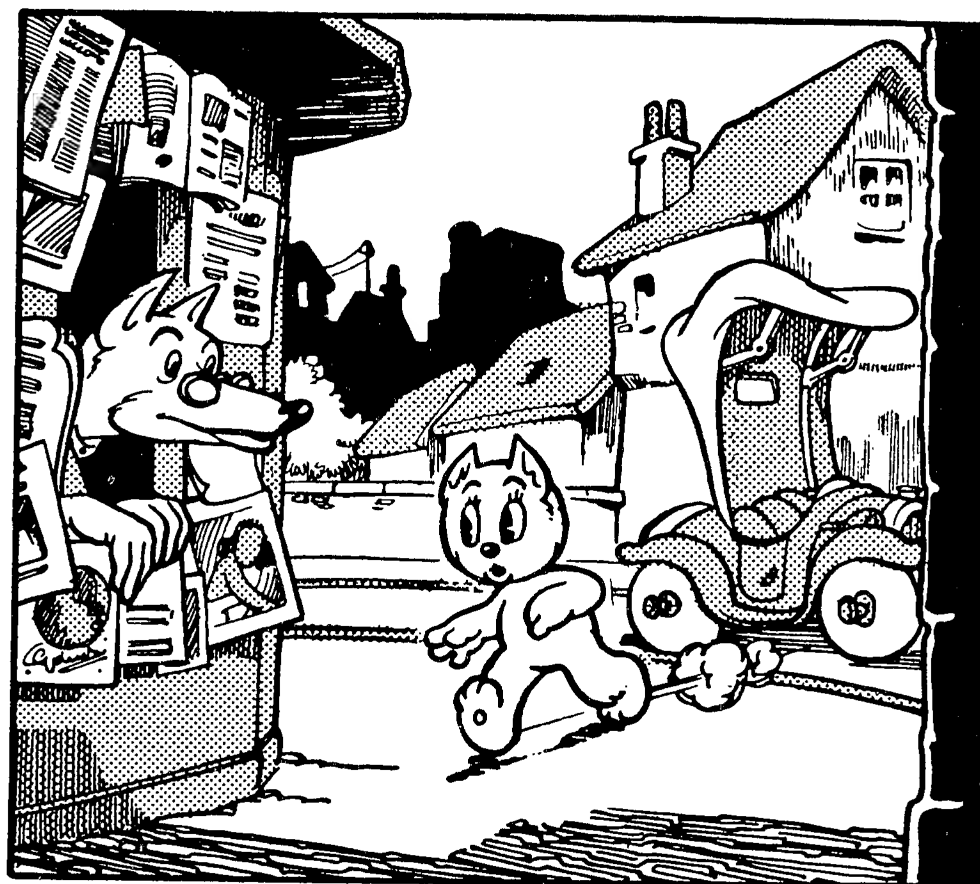
De worstfabrikant trok hijgend en klagend met Tom Poes mee en zodoende schoot heer Bommel's wagen ten slotte krakend uit de verwoeste muur,

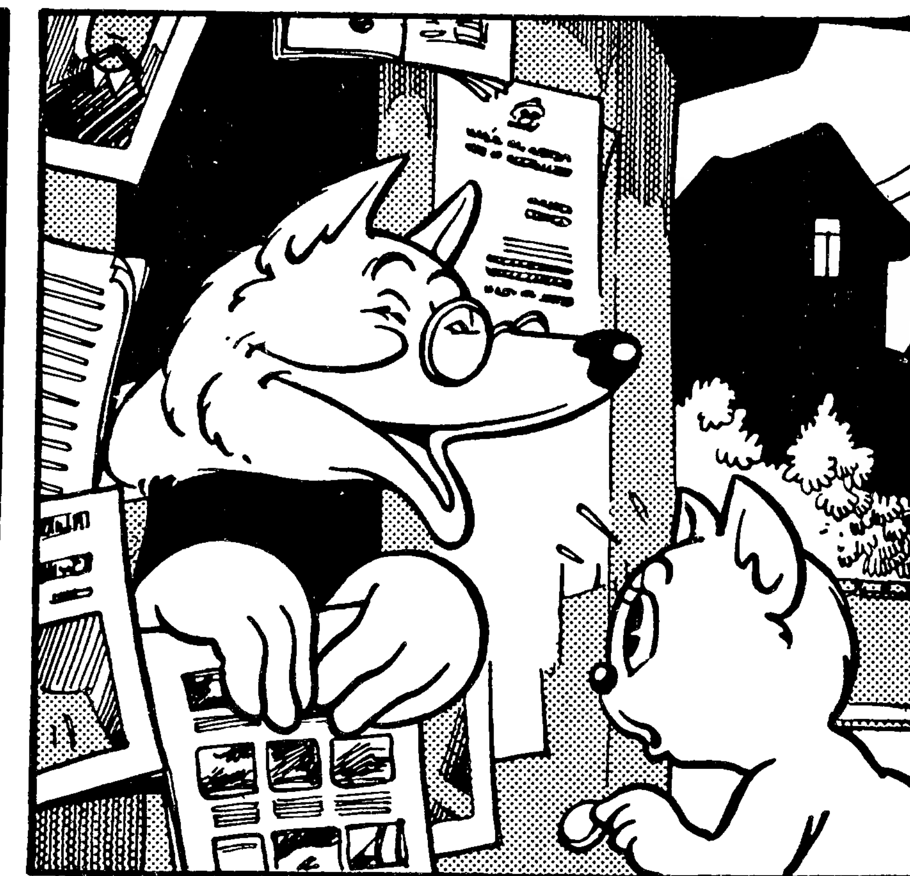
Intussen kwam heer Bommel bij van een klap, die hij op zijn hoofd had gehad en bemerkte tot zijn schrik, dat hij zonder jas in een voortratelende boerenkar zat, stevig vastgebonden en met een buil op zijn hoofd. Op de bok zat Horror, die hem mompelend over de schouder glurend toesprak.

'Ha! nu heb ik je!' gromde de engerd. 'Mijn wraak zal verschrikkelijk zijn! Ik weet nog niet, waar we heen gaan, want dat heeft nog niet in de krant gestaan, maar reken maar, dat het spannend gaat worden! En hoe vind je deze boerenkar? Die heb ik er zelf bij verzonnen! Knap he?'

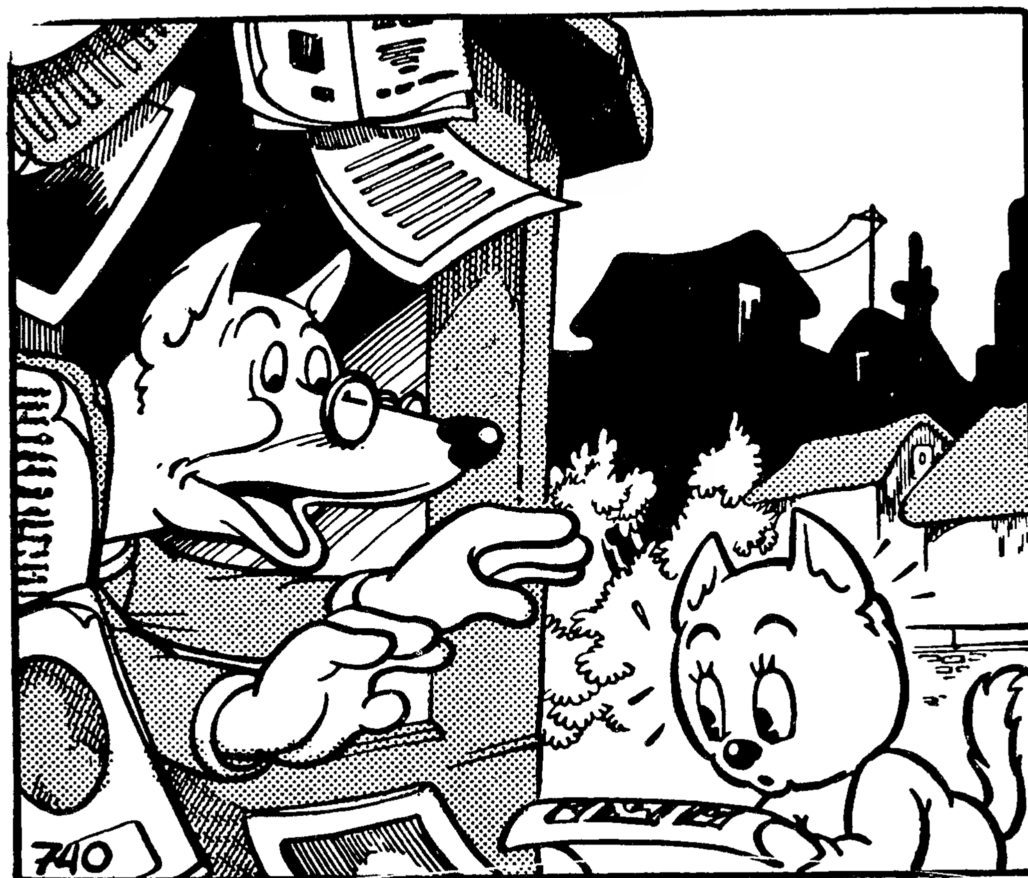
Maar heer Bommel antwoordde niet. Hij jammerde zachtjes in zichzelf...

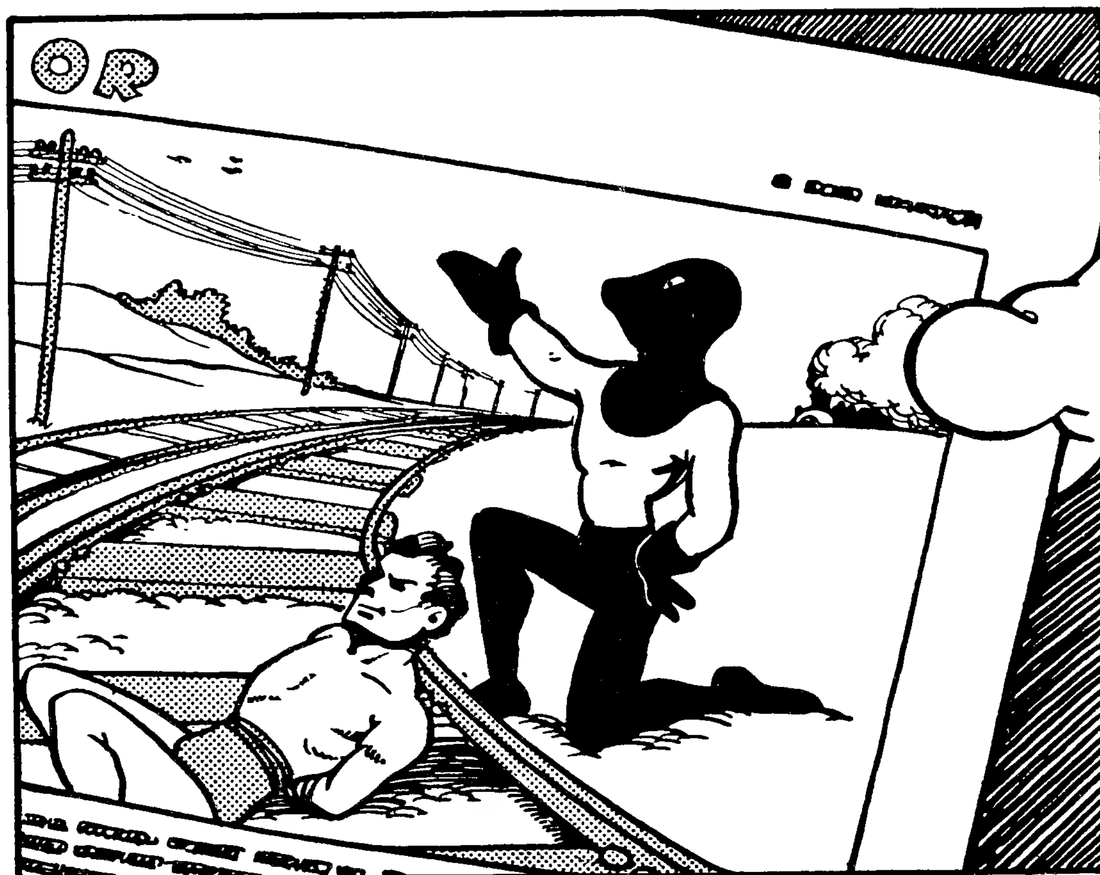

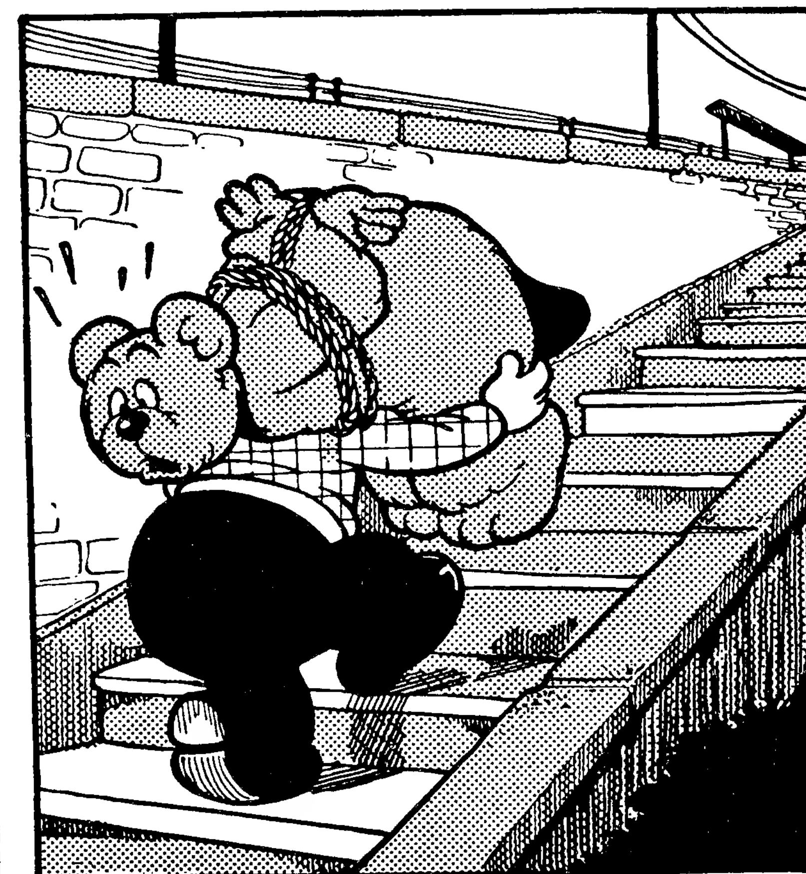

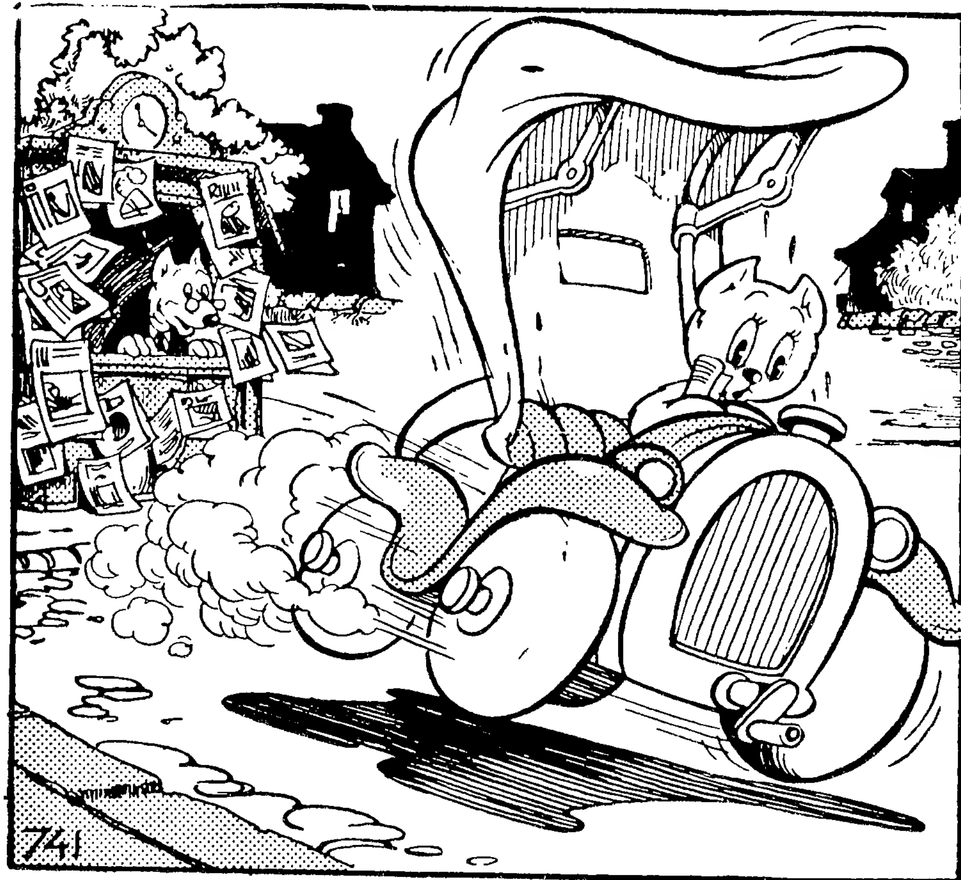
Tom Poes liet geen tijd verloren gaan. Hij had de jas van heer Bommel van boven gehaald en in de Oude Schicht geworpen. Daarna wuifde hij de klagende heer Buldert vaarwel en gaf gas.
Met grote snelheid jakkerde hij over de landweg, maar omdat er veel tijd verloren was gegaan door het lostrekken van de auto, bereikte hij Rommeldam weer, zonder de boerenwagen te hebben ingehaald. En dat was erg vervelend, want de weg werd hier weer hard en er was van een spoor geen sprake meer. Gelukkig stond er aan de rand van Rommeldam een krantenkiosk en Tom Poes besloot de eigenaar te vragen of hij soms een dergelijk voertuig voorbij had zien komen.
'Kijk eens aan, alweer een klant?' riep de kioskhouder vriendelijk, toen hij Tom Poes op zich toe zag snellen. 'Vanmorgen heb ik er ook al een gehad. Die wilde...'
'Ja, ja!' riep Tom Poes ongeduldig. 'Hebt u hier misschien nog niet lang geleden een boerenwagen zien passeren?'
'Die bedoel ik!' riep de krantenslijter. 'Dat wilde ik u juist vertellen! Dat was de klant, die ik bedoel! Hij kwam naar het bekende kleuterverhaal van Horror de Ademloze vragen. Nu, dat heb ik hem gegeven. Niet het nieuwste natuurlijk, want dat is nog niet uit. Maar ik heb hier een buitenlands uitgaafje, dat een paar dagen vroeger is. Deze hier ziet u? Ik...'
'Ja, ja,' zei Tom Poes haastig. 'Hoe zag die klant er uit?'
'Wel een beetje eigenaardig, nu u het zegt!' zei de kioskeigenaar. 'Het was iemand met een zwarte kap op. Ik denk, dat het een varkenshandelaar was. Ja, ja, dat denk ik. Hij had ook een ruig dier op zijn wagen, dat doorlopend knorde en schreeuwde...'

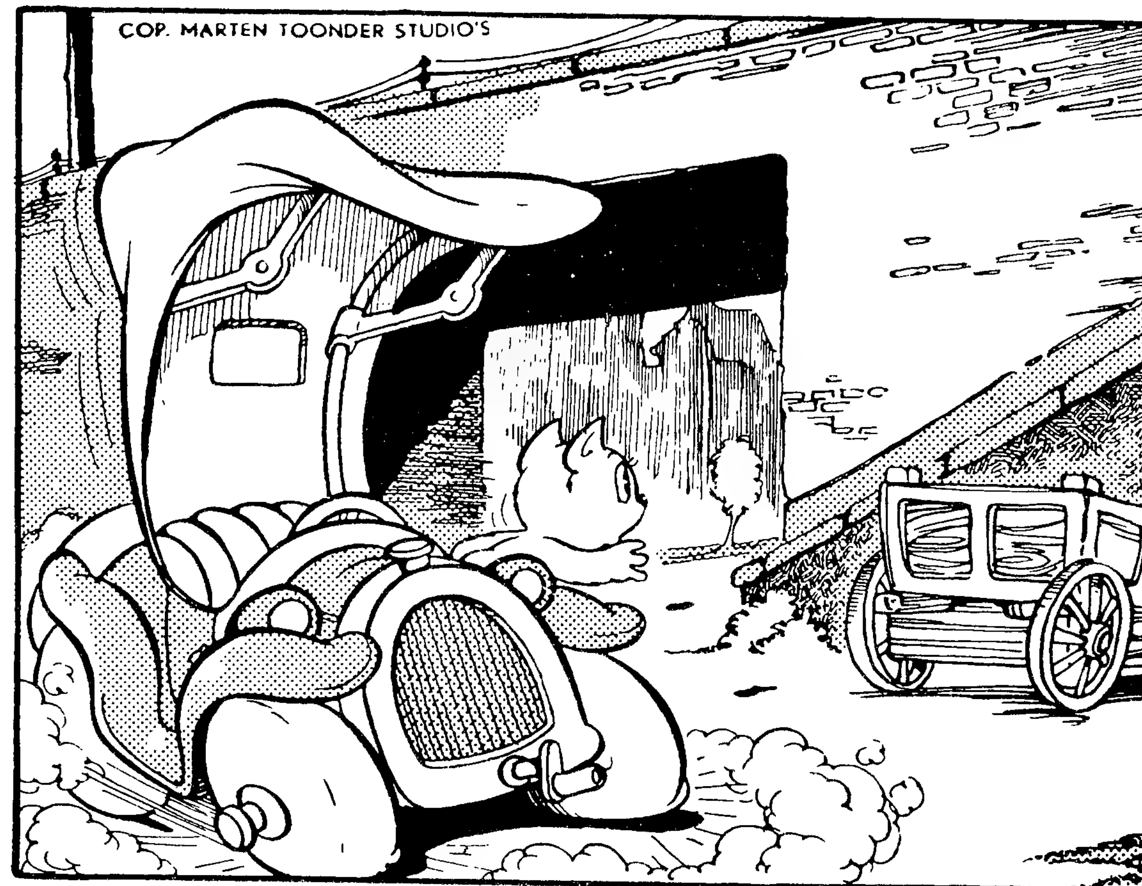

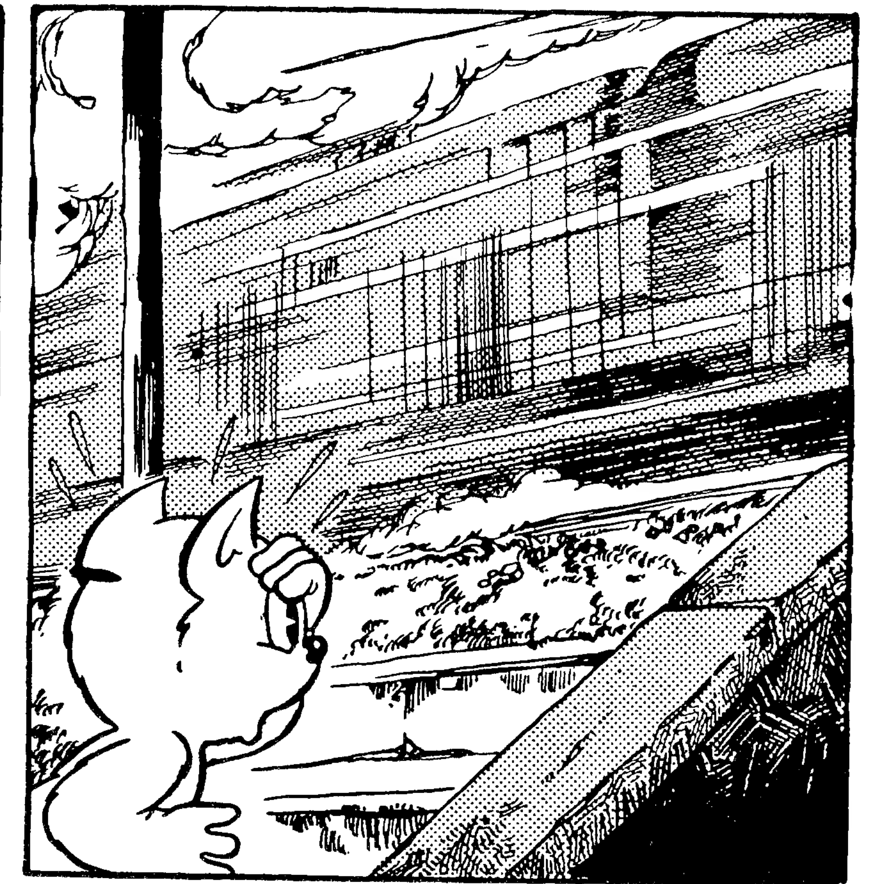

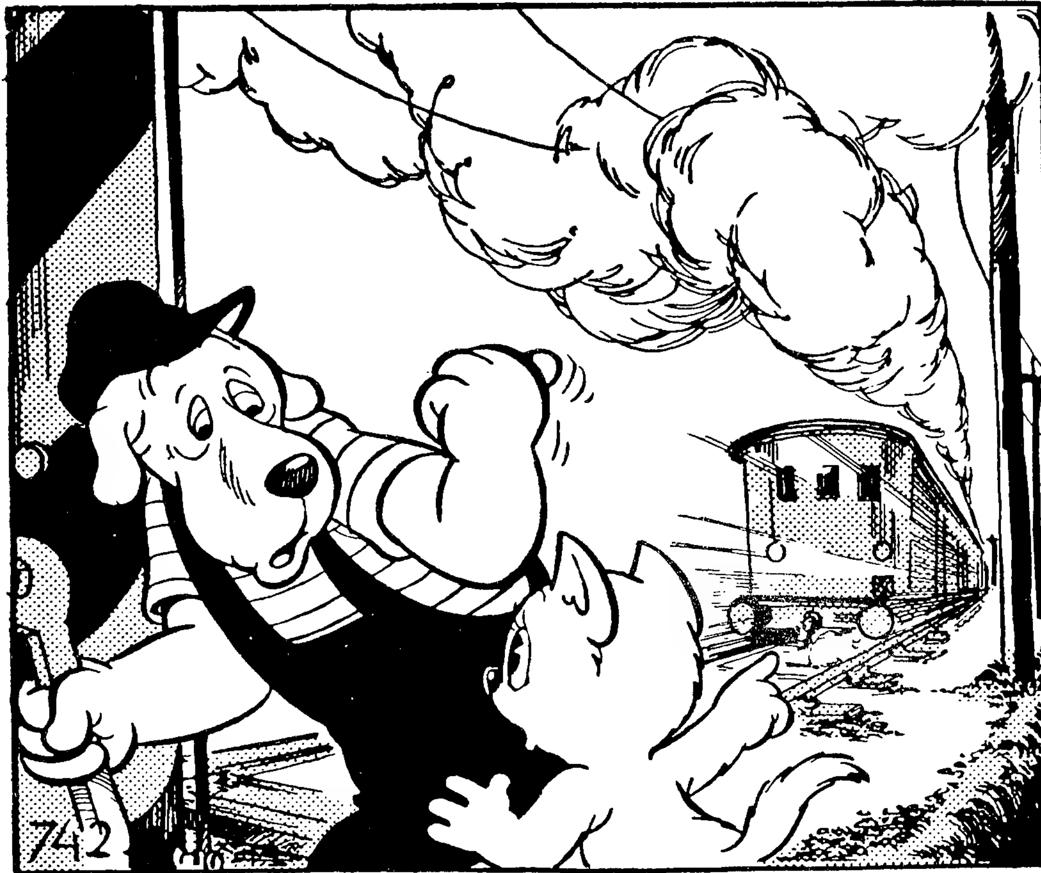
'Welke kant ging die vreemde klant, met die zwarte kap, op?' vroeg Tom Poes ongeduldig.
'De kant van het viaduct!' zei de kioskeigenaar behulpzaam. 'Die spoorwegovergang, u weet wel! Ja, het was een vreemde klant, maar hij had veel schik in dat kinderverhaaltje en dat is toch altijd aardig. Zo iemand kan nooit slecht zijn, zegt u nu zelf!'
'Ja... nee... mag ik dat kinderverhaaltje ook hebben?' vroeg Tom Poes. Hij rukte het blad uit de handen van de verbaasde ondernemer en bekeek het, door een akelig voorgevoel gekweld. Nu, daar had hij alle reden voor, want op de plaatjes bond Horror de Ademloze onder vreugdegehuil Dick Dubbelslag op de rails van een spoorweg vast.
'Eindelijk! Mijn wraak is zoet!' jubelde Horror op het plaatje. 'De spoortrein van vier uren zal u verpulveren!'
'Ontzettend!' riep Tom Poes. 'De spoorwegovergang! Ik moet er naar toe! Als ik nog maar op tijd kom!'
'Ja, dat was de vraag! Want zoals Tom Poes al gevreesd had, droeg de verschrikkelijke Horror op dat moment onder luid gehijg heer Bommel de trappen naar de spoordijk op.
'Laat m-me l-l-los!' piepte heer Ollie. 'L-l-laat m-me l-l-los! Ikkik-ik wil er af! W-wat g-ga je d-d-doen??! M-mijn vader zou het niet g-goedvinden, dat ikkik-ik d-dit s-spelletje d-d-deed! V-voorzichtig! Daar rijden treinen!'
'De spoortrein van vier uren zal u verpulveren!' sprak Horror somber hijgend. 'Mijn wraak is zoet!'
'M-maar ik heb je nooit iets gedaan!' riep heer Bommel wanhopig. 'Ik ken je niet eens!'
'Je moet een beetje stil liggen!' zei Horror. 'Op zo'n manier kan ik je nooit boven krijgen!'

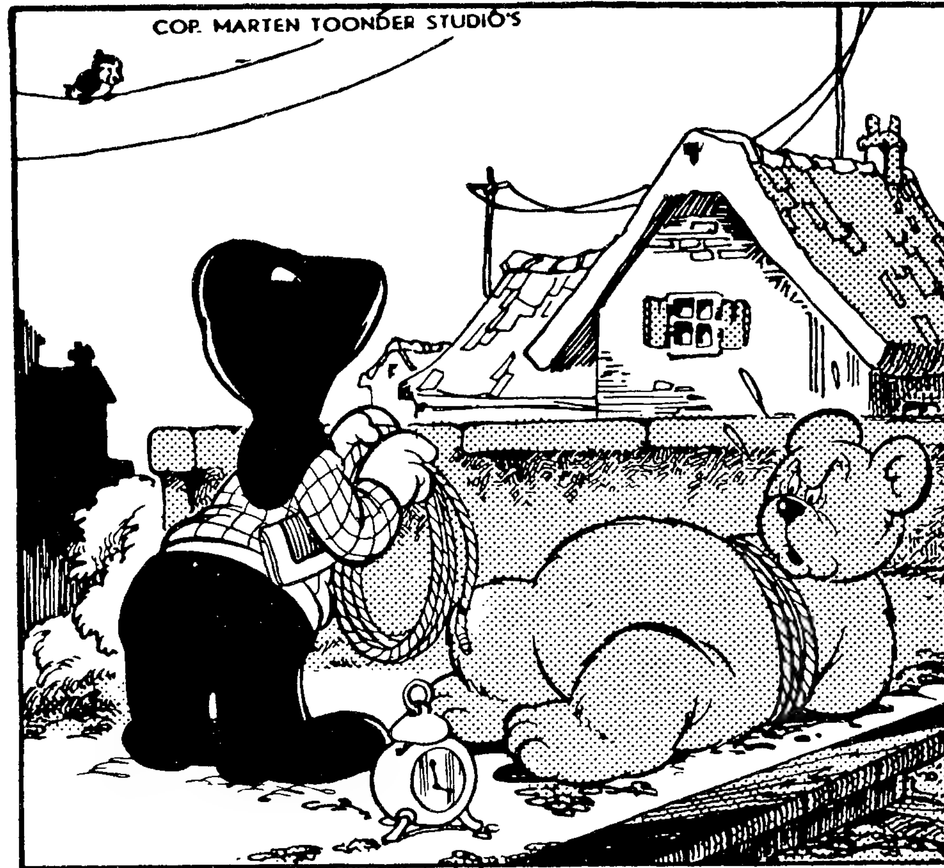

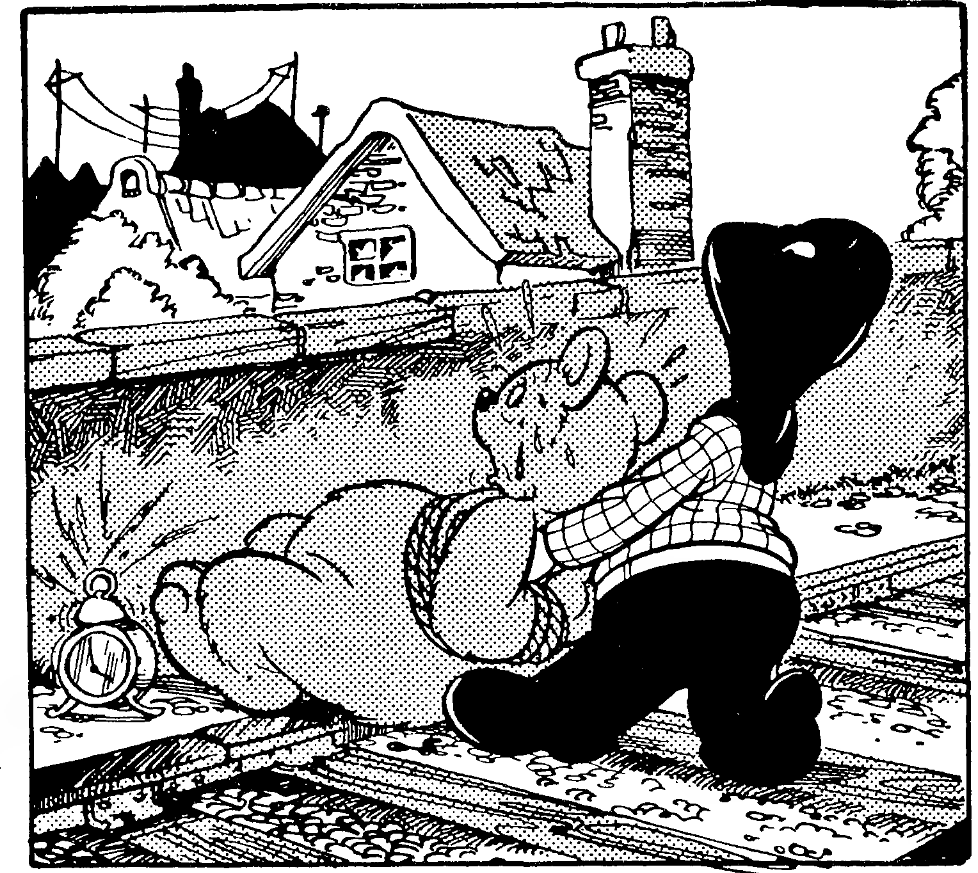

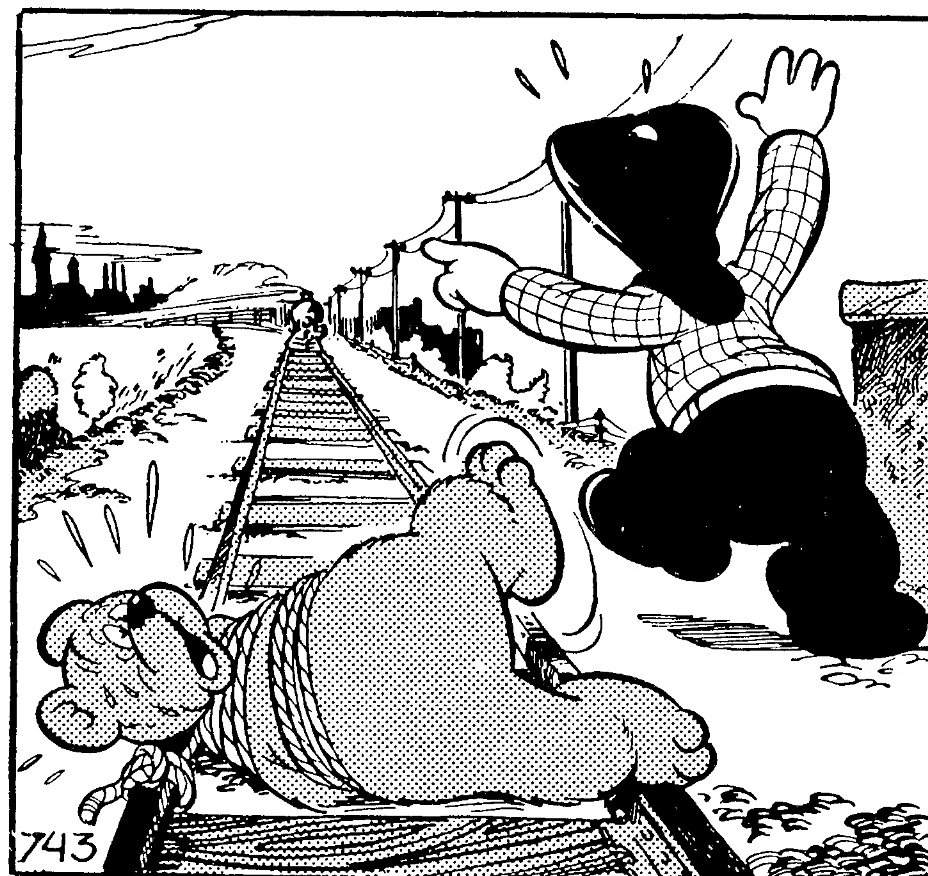
'De trein van vier uur?' riep Tom Poes. 'Als ik dan nog maar op tijd kom!' En hij rende naar de Oude Schicht zonder de Kioskondernemer goede dag te wensen.
Met een verschrikkelijke snelheid stuurde hij het wagentje door de buitenwijken van de stad en bracht het eindelijk luid piepend tot stilstand bij het viaduct. In één beweging opende hij het portier en sprong er uit. Voor hem was een hoge stenen trap, die naar de bovenkant van het metselwerk voerde en opzij daarvan stond een oude boerenwagen.
'Daar heb je het al!' dacht Tom Poes, 'nèt wat ik heb gedacht! Dat is de wagen waarvan ik de sporen heb gevolgd. In dat ding is heer Bommel vervoerd! Vier uur stond er in dat blad... Als ik dan maar niet te laat ben...'
Zo denkende was hij de treden opgeklommen, zo vlug als zijn korte beentjes dat toelieten en hij had haast de bovenkant van de trap bereikt toen er met geweldig lawaai een trein voorbij daverde!
'D-de trein van vier uur!' riep Tom Poes. 'Of zou... misschien... M-maar dat kan niet, want dan ben ik te laat!'
Verder durfde hij niet te denken. Met angst in het hart beklom hij de laatste treden en stapte op het viaduct...

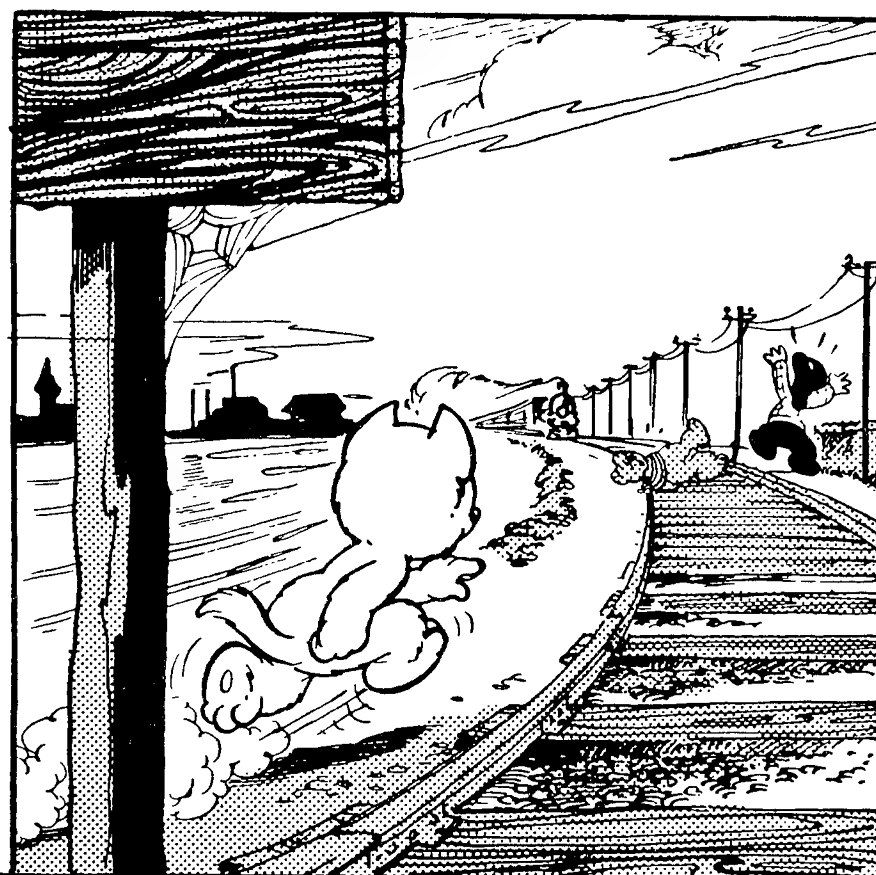
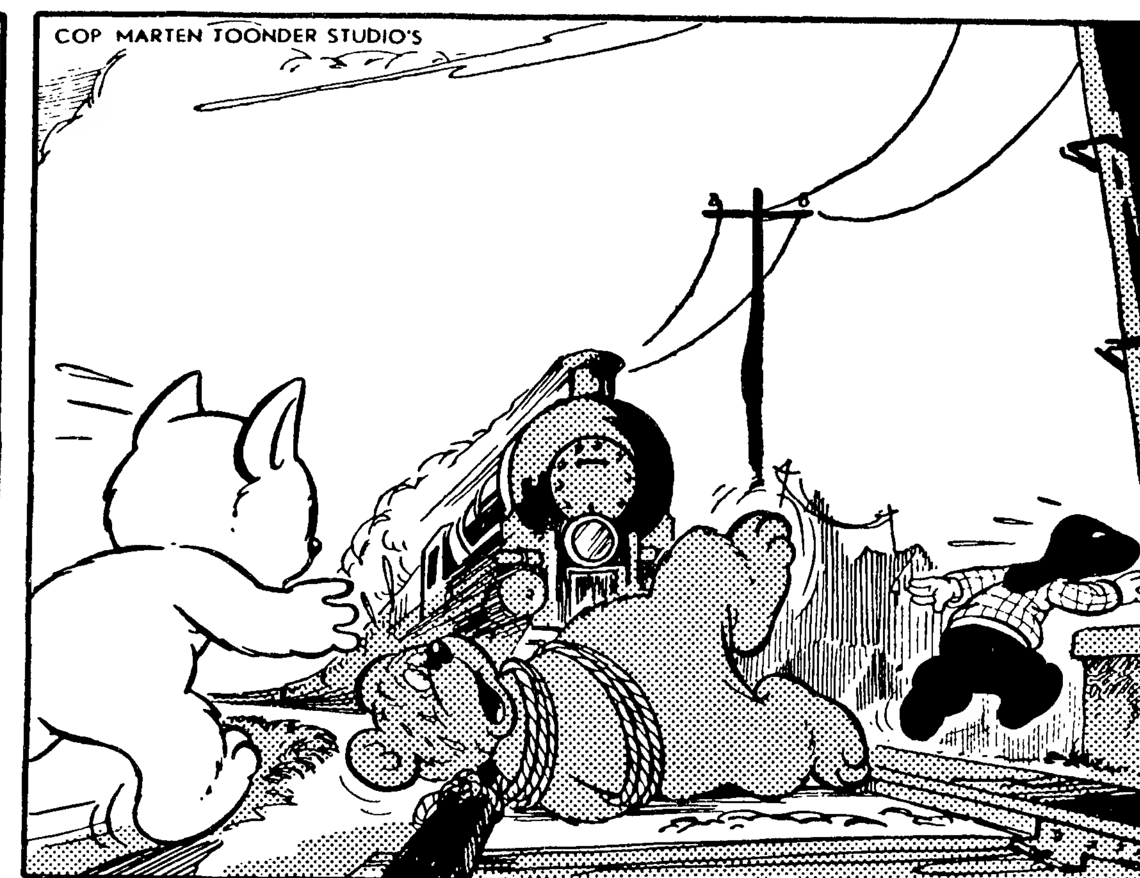

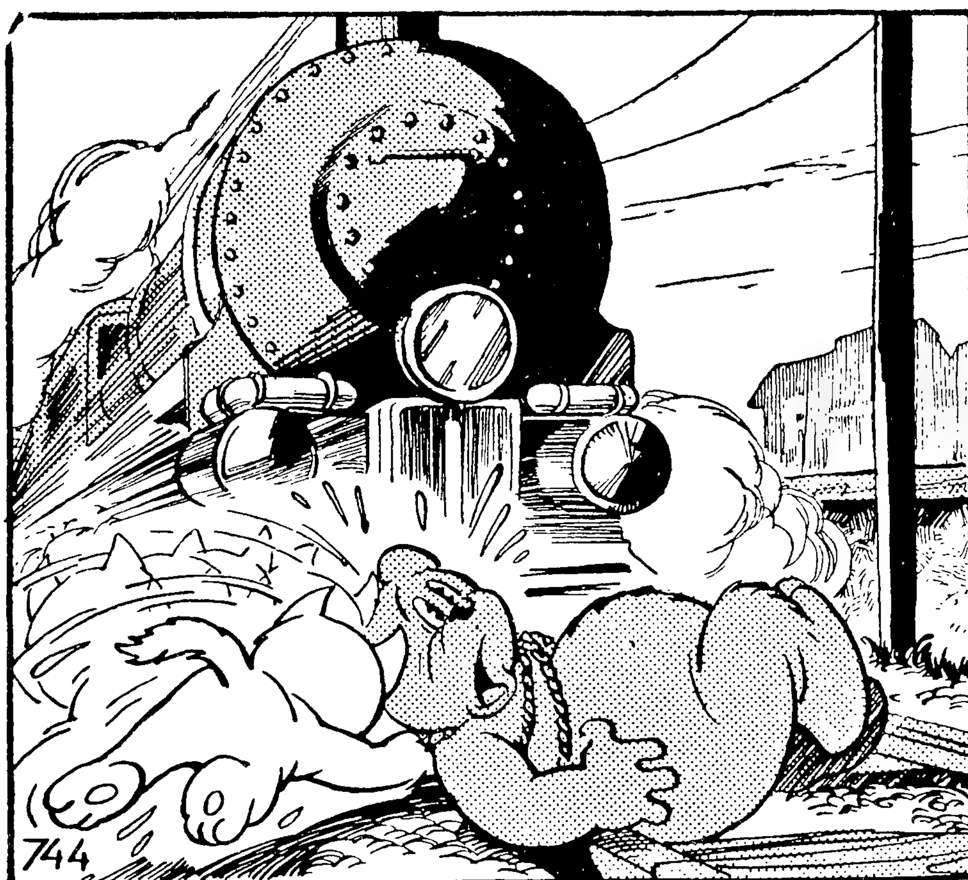

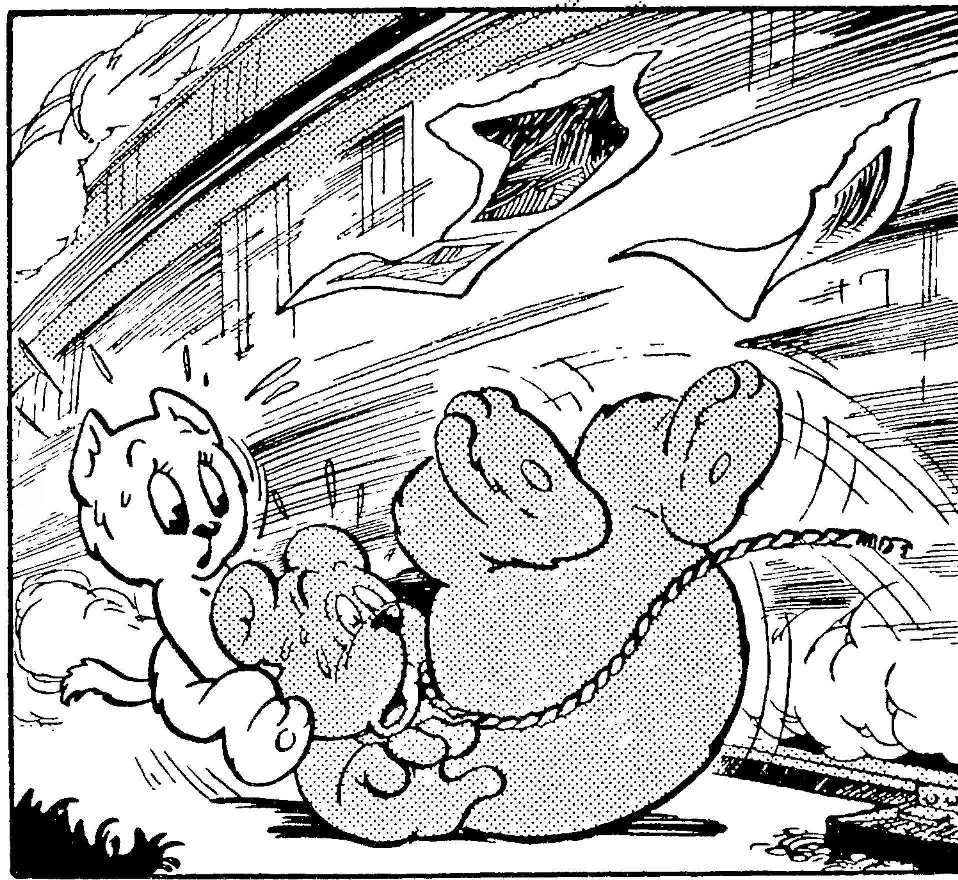
Tom Poes kwam hijgend op de spoorbaan aan en trof daar een spoorwegarbeider , die bij een seinpaal doende was.
'W-was dat de trein van vier uur!? riep Tom Poes ademloos.
'Vier uur?' vroeg de spoorwegman verwonderd. 'Welnee! Dat was de trein van drie uur achtenvijftig! Om vier uur gaat er trouwens geen trein! Hoe komt u daarbij? Nee, de eerste gaat om vier uur één! Maar u kunt hier niet instappen, hoor! Hier is geen station!'
'Nee, nee, dat weet ik!' zei Tom Poes. 'Wel, als die namaak-Horror zich aan de krant houdt, heb ik dus toch nog een kans!'
'Wablief?' vroeg de spoorwegman, maar Tom Poes was al doorgelopen.
Intussen had Horror een eind verderop heer Bommel naast de rails neergelegd en een eind touw en een wekker te voorschijn gehaald. Toen begon hij ijverig te werken.
'Kijk?' zei hij, 'ik kan precies om vier uur klaar zijn. Even dit touwtje vastmaken en hier een knoopje leggen. Kijk, dat kan niet meer los en dat moet ook niet, want dan zou de grap er af zijn, wat u? Kijkt u intussen maar op de wekker, want die loopt precies goed en om vier uur gaat het belletje. Dat heb ik zo afgesteld. Grappig, hè?'
Maar heer Bommel vond er niets grappigs aan. Terwijl de schurk zijn misdadig bedrijf uitoefende, ging de arme verschrikkelijk te keer (zonder dat het hem iets hielp, overigens). Hij schreeuwde en jammerde, dat het een steen vermurwd zou hebben, maar Horror bleef onbewogen. Toen hij klaar was, stond hij op en sprak zakelijk: 'Ziezo, het kan beginnen! U ligt daar goed, niet? En kijk maar, het is precies vier uur!'
Op dat moment liep de wekker rinkelend af...

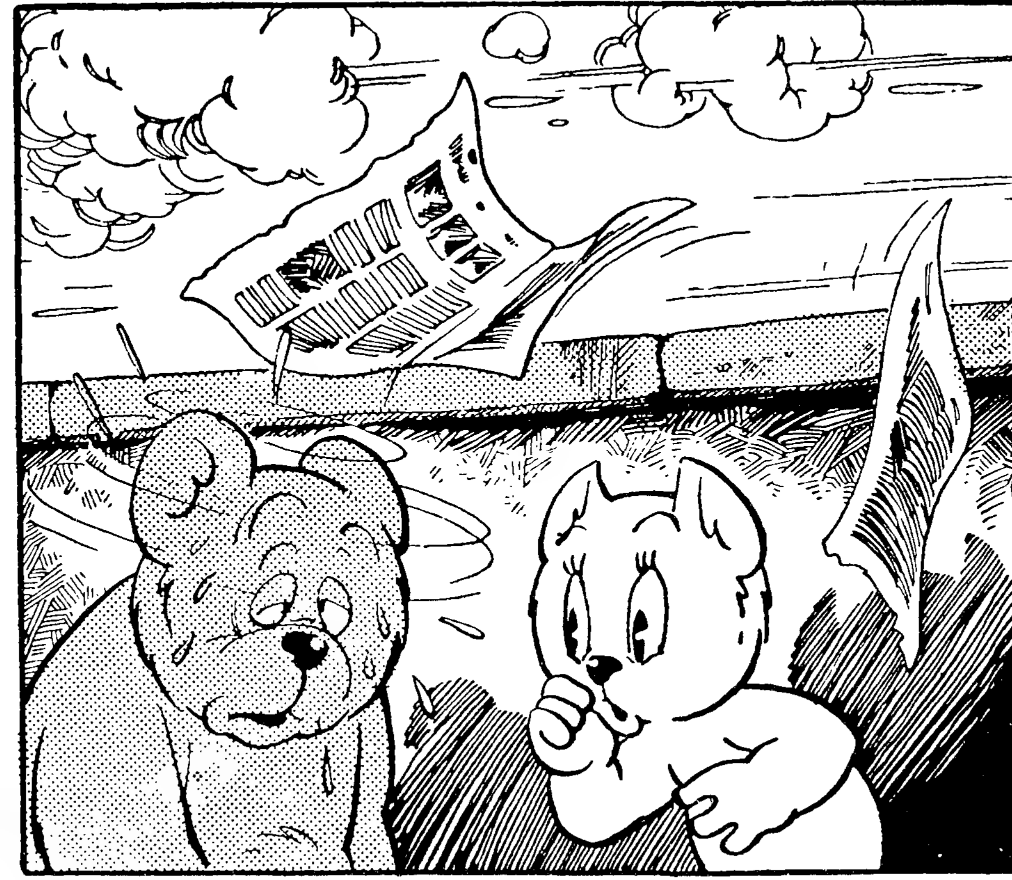

Heer Bommel, die met zijn oor op de rails lag, hoorde duidelijk het nader komende gerikketik van een trein en hij spande zijn uiterste krachten in om de koorden, die hem tegenhielden te laten springen. Helaas, het hielp niet.
Intussen sprong Horror opgewonden op en neer en wees in de verte.
'Hoort u wel?' riep de schurk. 'Tjoeke, tjoeke! Daar komt-ie!'
Ja, de trein van vier uur één naderde met grote snelheid en dat zag Tom Poes ook. Bovendien had hij nu eindelijk de figuren van Horror en heer Bommel in de gaten gekregen en terwijl het angstzweet hem uitbrak, rende hij langs de rails. Het ging er nu maar om, wie het eerste zou zijn, Tom Poes of de trein. Het gedrag van Horror werd intussen steeds vreemder. Een poosje keek hij besluiteloos naar de snel naderende locomotief en daarna naar Tom Poes.
'Dick Dubbelslag doet niets!' mompelde hij teleurgesteld onder zijn masker. 'En ik geloof dat Tom Poes erg kwaad is! En die trein rijdt erg hard... en... eh.... HELP!'
Met deze angstkreet dook Horror weg, precies op het moment, dat Tom Poes heer Bommel bijna had bereikt en de trein bulderend naderstormde.
Maar eigenlijk interesseert het ons helemaal niet, wat de schurk nu nog denkt of doet. Het gaat er nu nog maar alleen om of Tom Poes nog op tijd zal zijn...

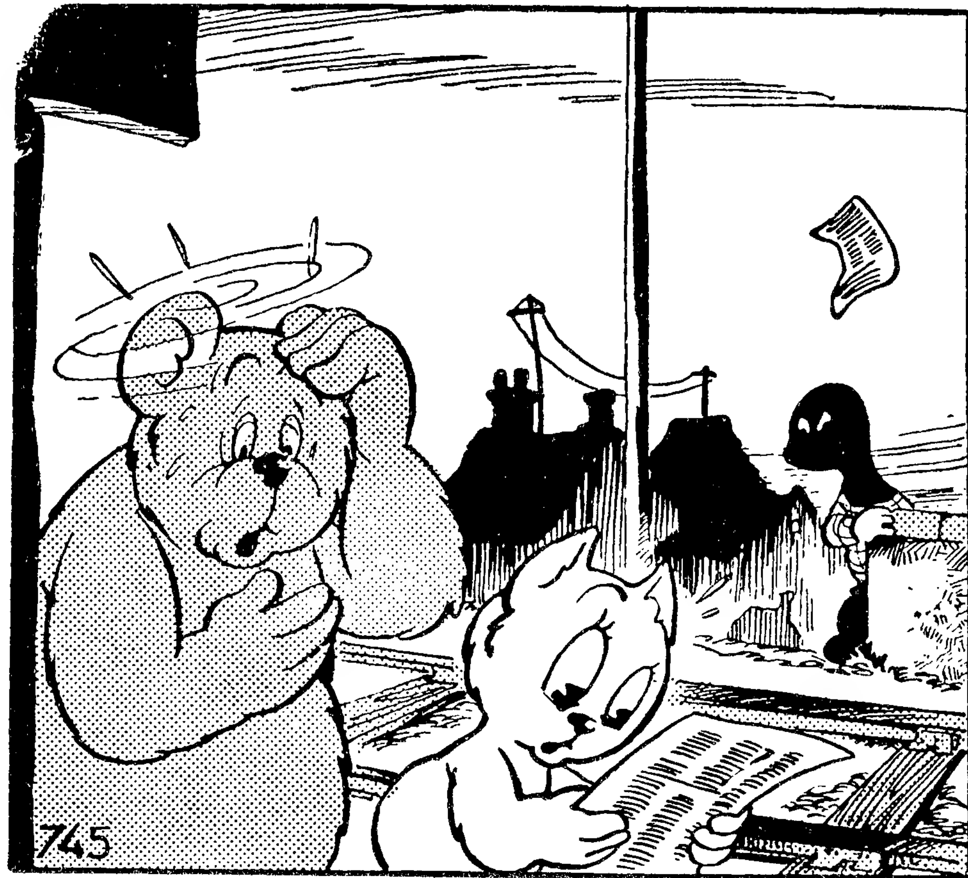
De trein daverde dus met grote snelheid op heer Bommel af en deze, die de hete adem van het monster al tegen zijn oren voelde blazen, sloot de ogen en opende de mond zéér wijd om te kunnen gillen. Maar dat hoefde niet meer. Hoe het precies in zijn werk ging is moeilijk te vertellen en nog moeilijker te tekenen, maar een feit is het, dat Tom Poes op het laatste moment toesprong, in één beweging de touwen losrukte en heer Ollie van de rails trok.... precies op het moment, dat de sneltrein van vier uur één langs donderde. Ja, alleen aan het razend snelle optreden van Tom Poes is het te danken, dat ik in het vervolg de belevenissen van heer Oliver B. Bommel verder kan vertellen. Maar voorlopig is daar nog niet veel van te verhalen. Heer Ollie zakte namelijk, uitgeput door de doorgestane angsten, aan de kant van de spoorweg neder.

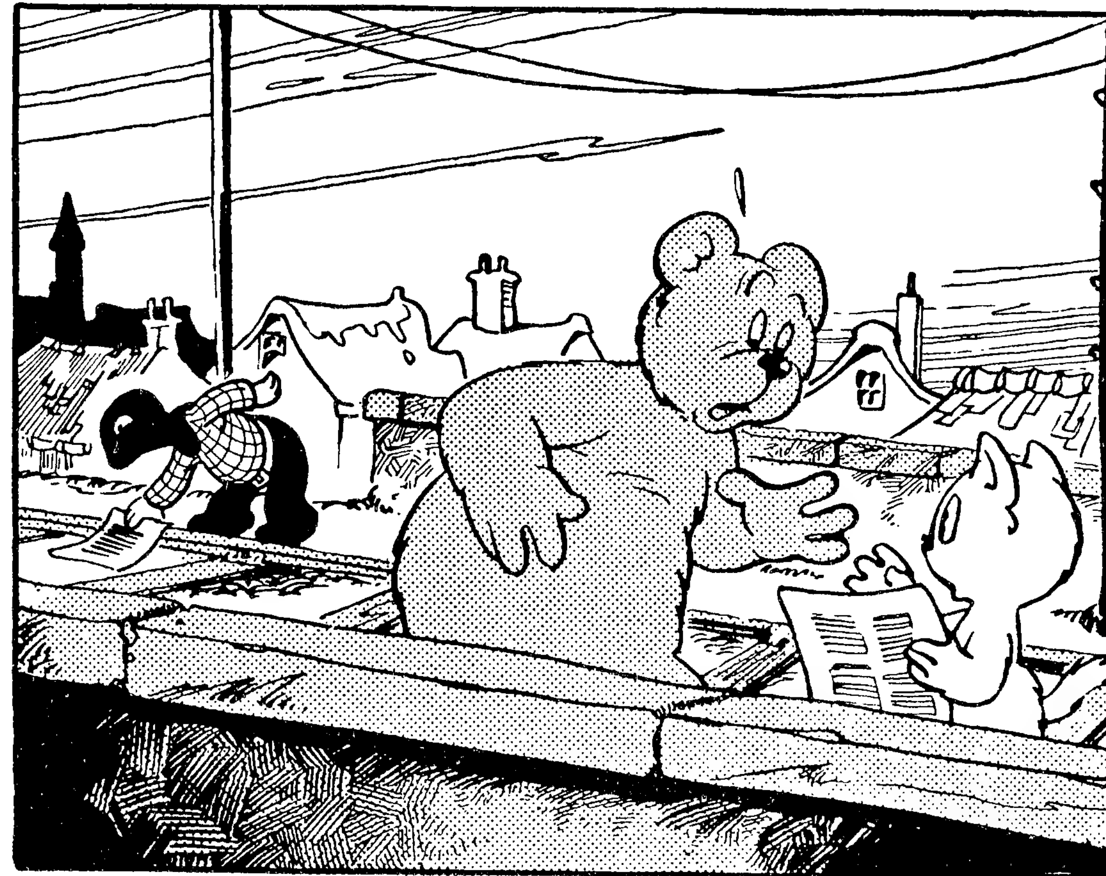
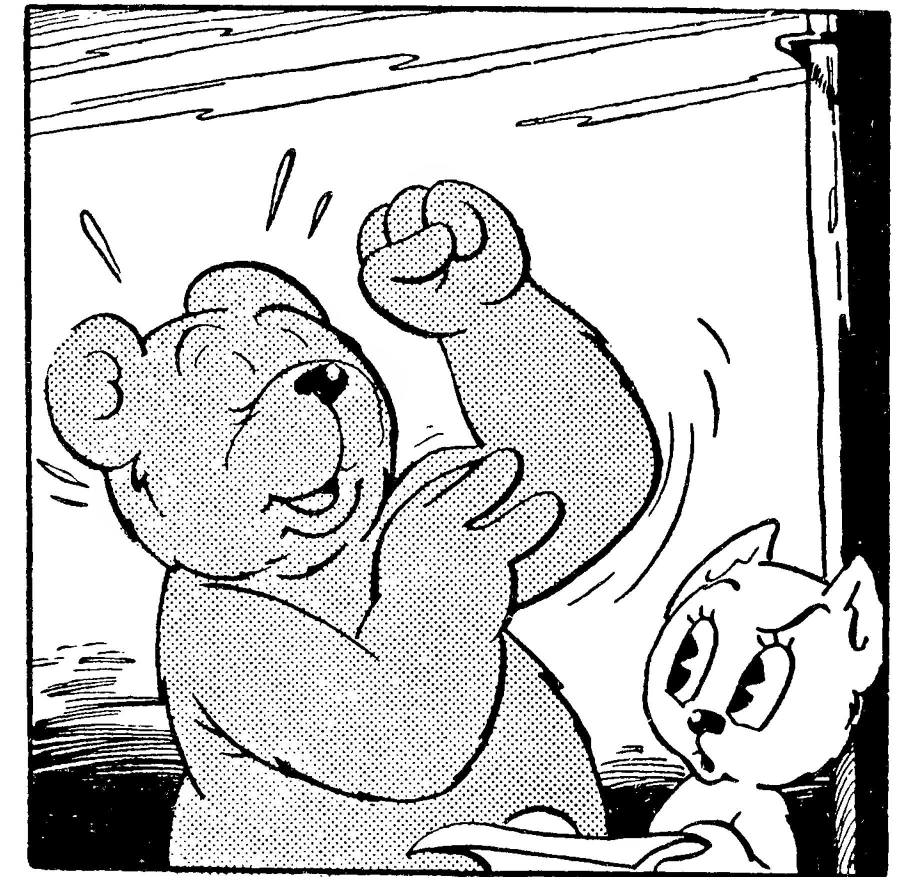
'Het is al voorbij, heer Bommel!' zei Tom Poes troostend. 'Er kan u nu niets meer gebeuren.'

'D–d–dat z–z–z–, d–dat z–zeg jjj–j– ... dat zeg j–je n–n–nu w–w–wel,' stamelde heer Ollie, 'm–maar j–jij b–bent altijd z–zo lichtzinnig! Jij trekt je nooit ergens iets van aan! Jij weet niet hoe ik, een fijngebouwde Bommel, er aan toe ben! Mijn leven hangt aan een zwaard van Domaklets, als je begrijpt, wat ik bedoel... Ieder ogenblik kan er weer iets gebeuren en dan kan het te laat zijn! Jij hebt makkelijk praten... jij hebt nergens last van en gaat zingend door het leven! Maar ik... ik moet mijn ontzettende zorgen in eenzaamheid dragen! Denk niet, dat ik klaag...'

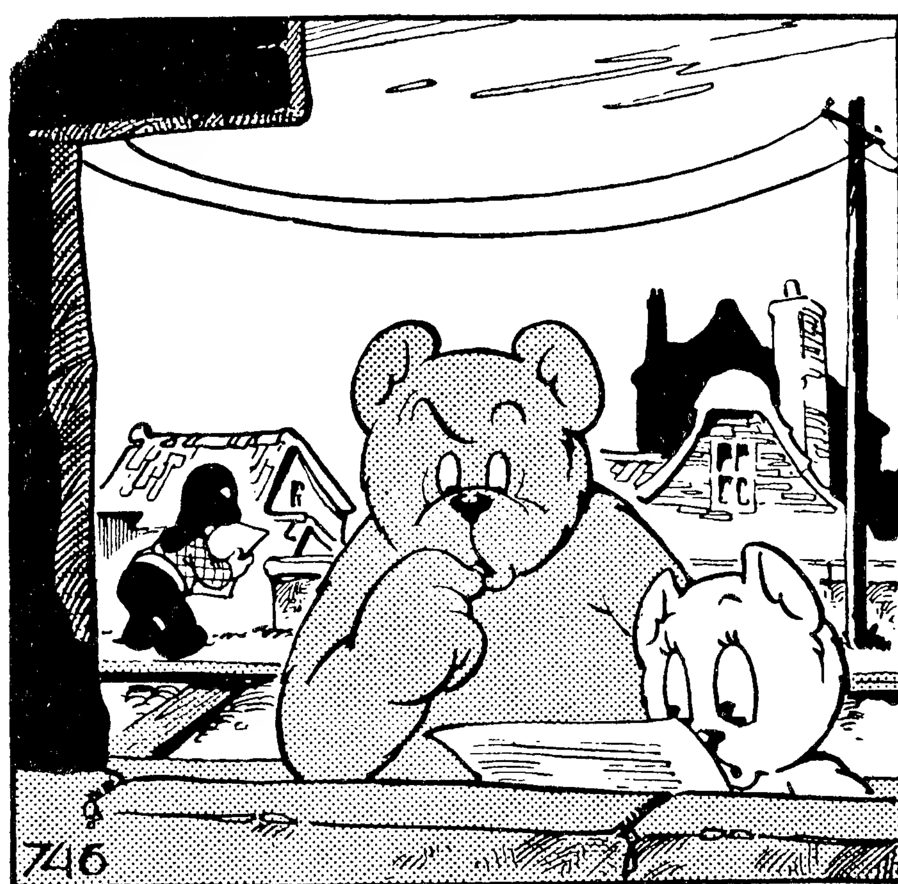
Tom Poes had rustig geluisterd, maar op dat moment dwarrelde er een krant tussen hen in, die een slordige reiziger achteloos uit een coupéraampje had gegooid.

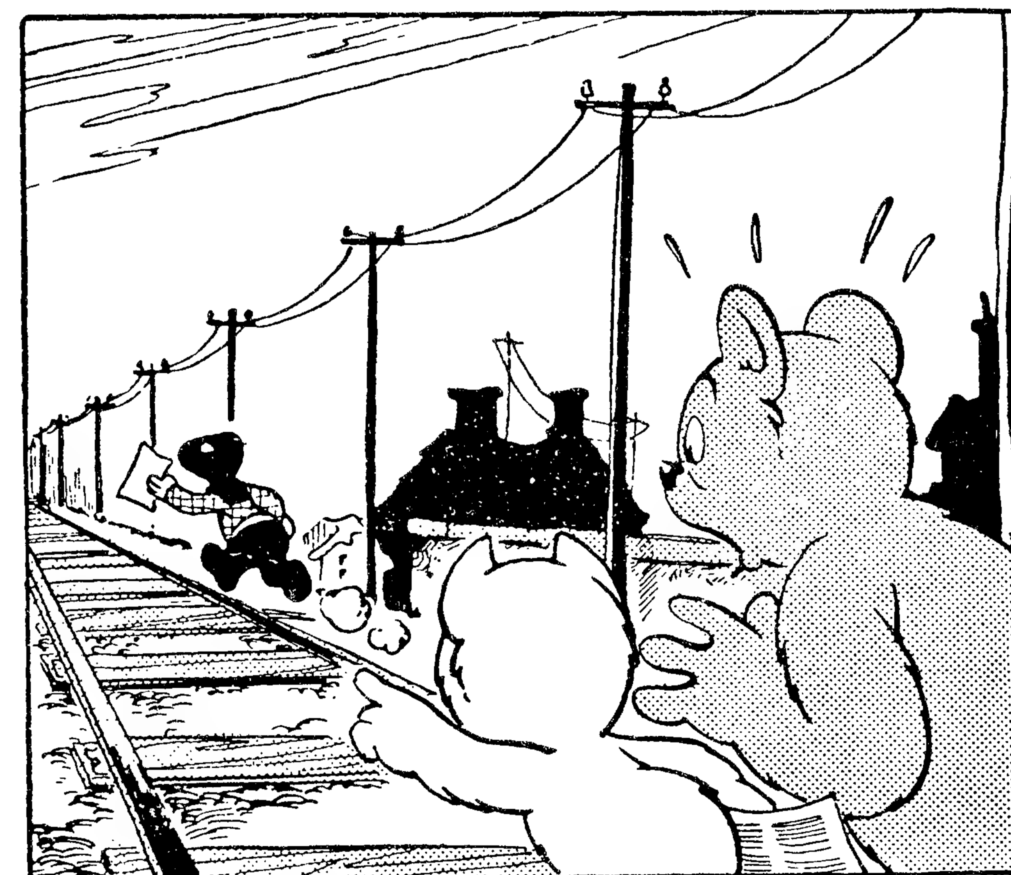
'Wacht even, heer Bommel!' riep Tom Poes. 'Die krant! De nieuwe Horror!'

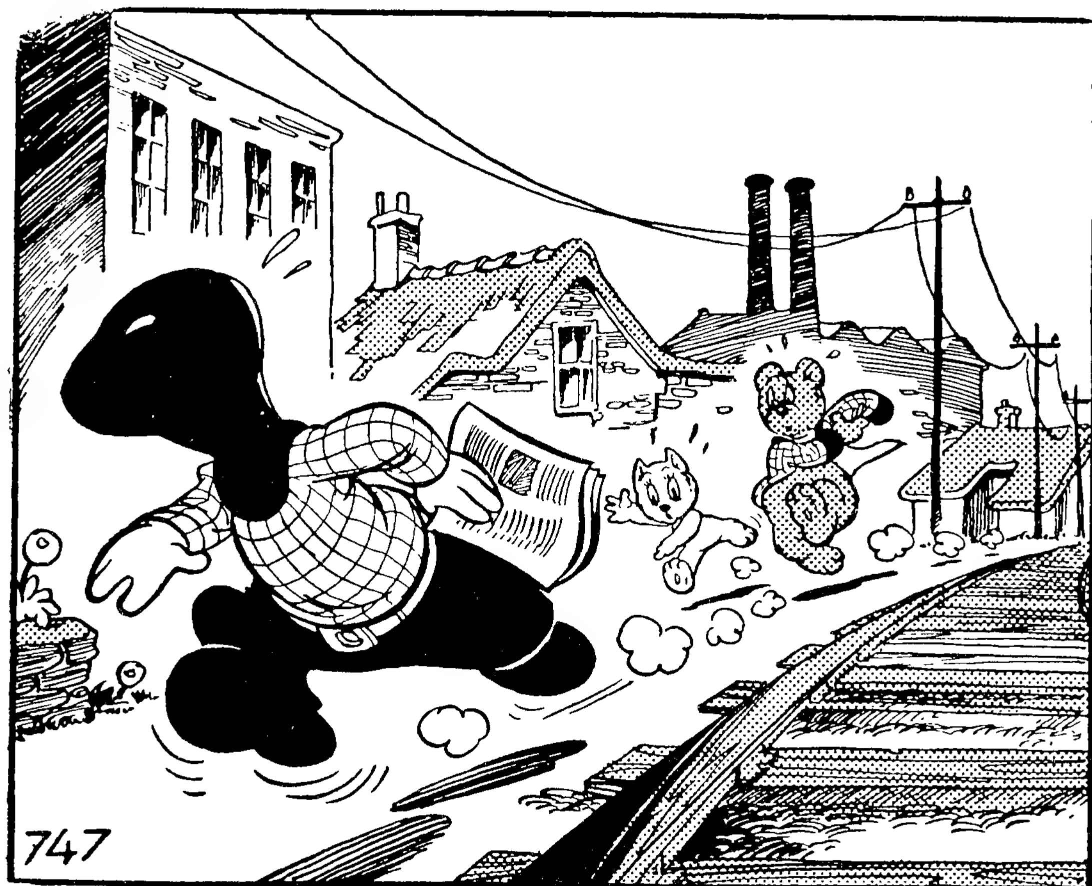

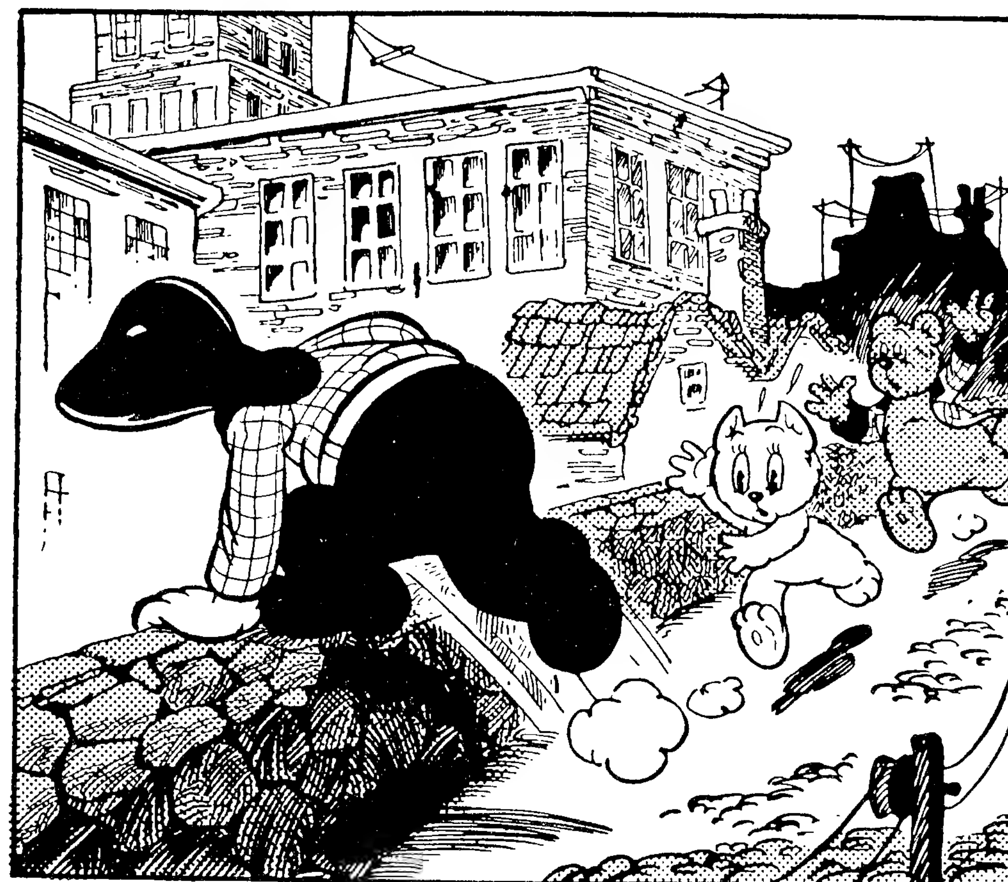
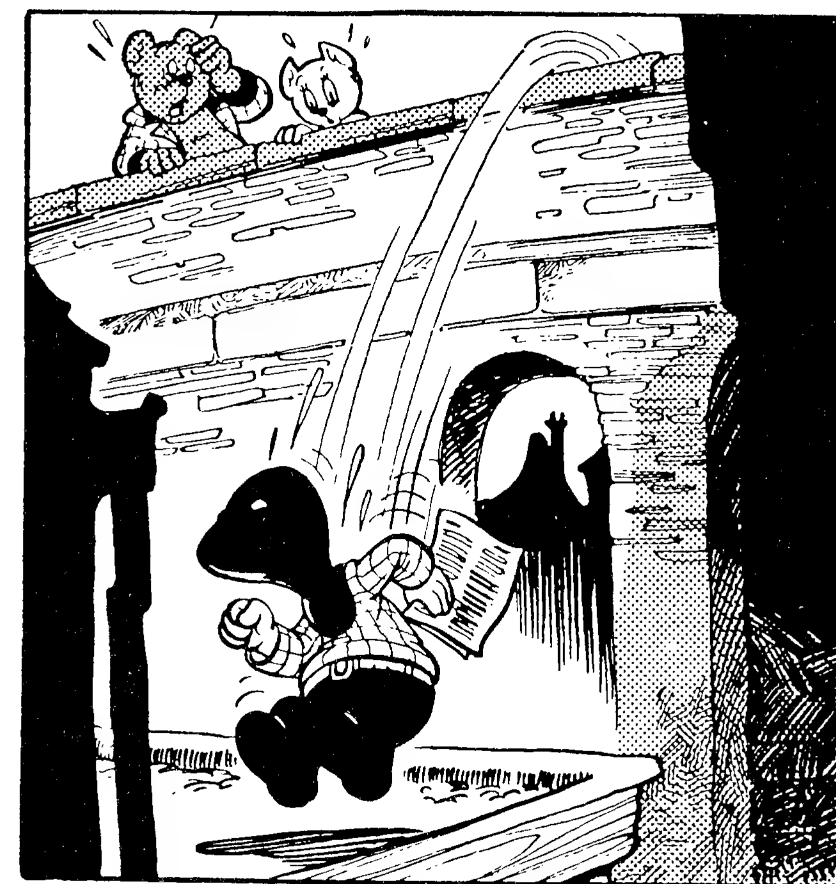
Heer Bommel kwam wankelend overeind en betastte zijn lichaamsdelen voorzichtig en onderzoekend. Toen wendde hij zich tot Tom Poes, die in de verte aandachtig in de weggegooide krant stond te kijken.
'Het is toch eigenlijk treurig!' riep hij op jammerende toon. 'Hier sta ik, Olivier B. Bommel, je vriend en beschermer, die jou reeds ontelbare malen van een wisse dood heeft gered, ternauwernood aan een verschrikkelijk gevaar ontsnapt! En wat doe jij? Inplaats van mij te feliciteren met mijn wonderlijke redding ga je een krantje lezen! Ik ben diep...'
'Wacht even, heer Ollie!' riep Tom Poes, 'dit is een heel belangrijke krant, want het vervolg van Horror staat er in. En omdat het krantenverhaal en de werkelijkheid op zo'n griezelige manier op elkaar lijken is het erg nuttig om precies te weten, hoe het verder gaat?'
'Hoe gaat het dan verder?' vroeg heer Bommel op brommerige toon en kwam iets dichterbij.
'Wel, zei Tom Poes, Dick Dubbelslag heeft zich met een ruk van zijn boeien bevrijd en is op het nippertje voor de trein weggesprongen!'
'Ja, ja,' mompelde heer Bommel, 'dat weet ik. Precies zoals het in de werkelijkheid gebeurd is. Het is werkelijk opvallend hoe de werkelijkheid en dat prentverhaaltje op elkaar lijken! Neem alleen maar de krachtfiguur van heer Dubbelslag en mijzelf, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Hm!' zei Tom Poes, 'ik heb zo het idee, dat we het hele geheim van Horror kunnen oplossen, wanneer we dit krantenverhaaltje maar goed volgen! En... eh... wat ik u nog wilde vragen, waar is Wammes Waggel eigenlijk gebleven?'
'Die is weggelopen toen hij een geluid in de gang hoorde!' zei heer Ollie verachtelijk. 'Dat is nu eenmaal een flauwerd! Maar hoe gaat het verder met Dubbelslag, jonge vriend?'

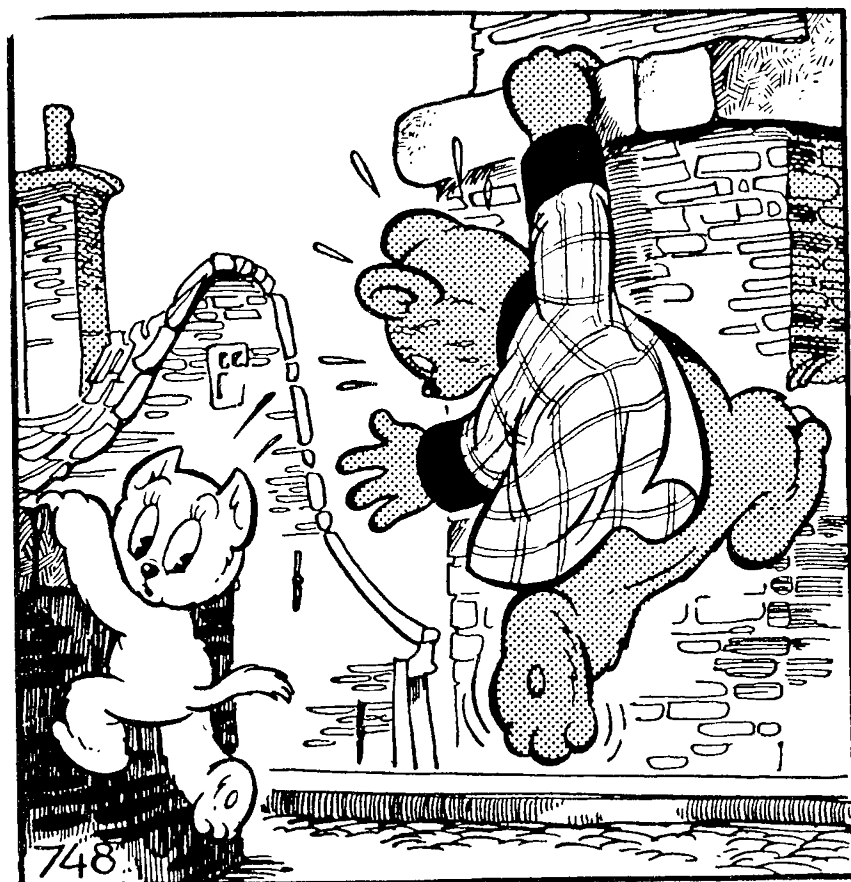

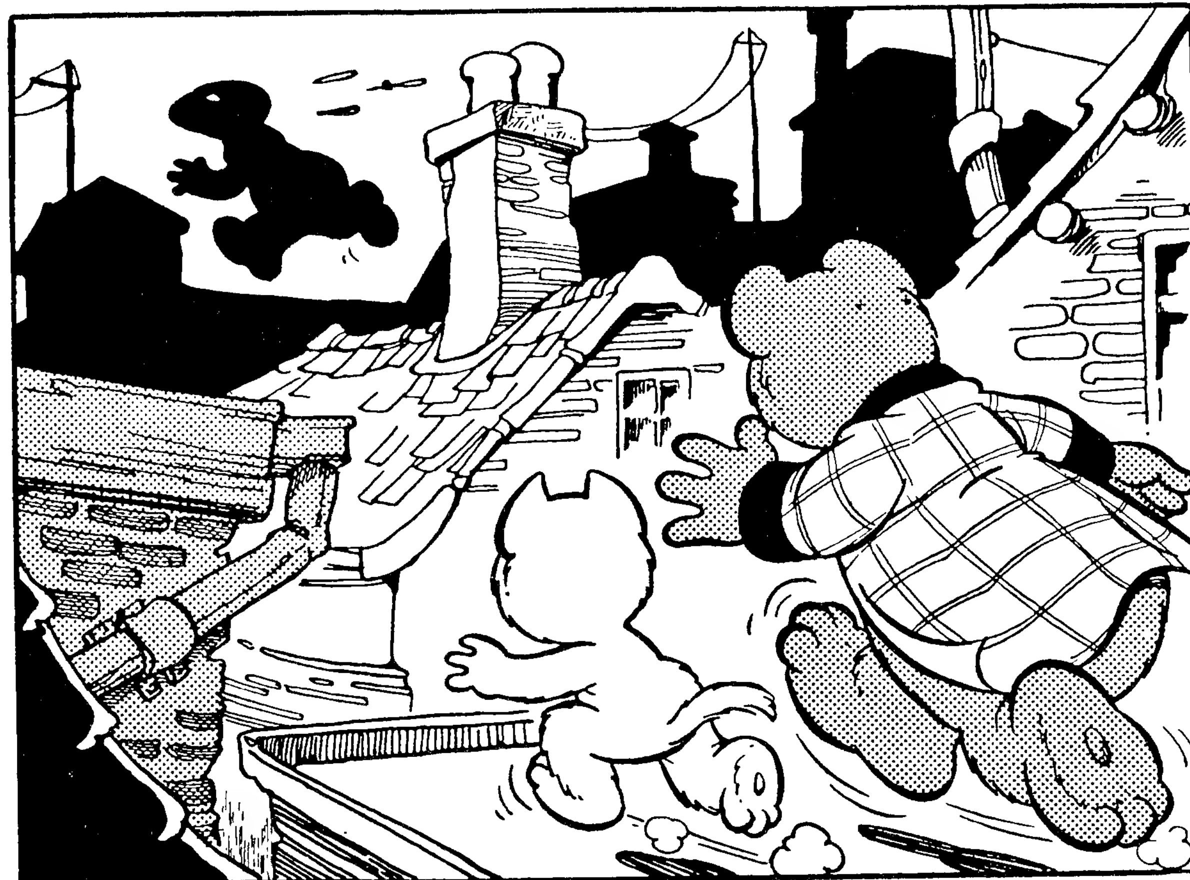
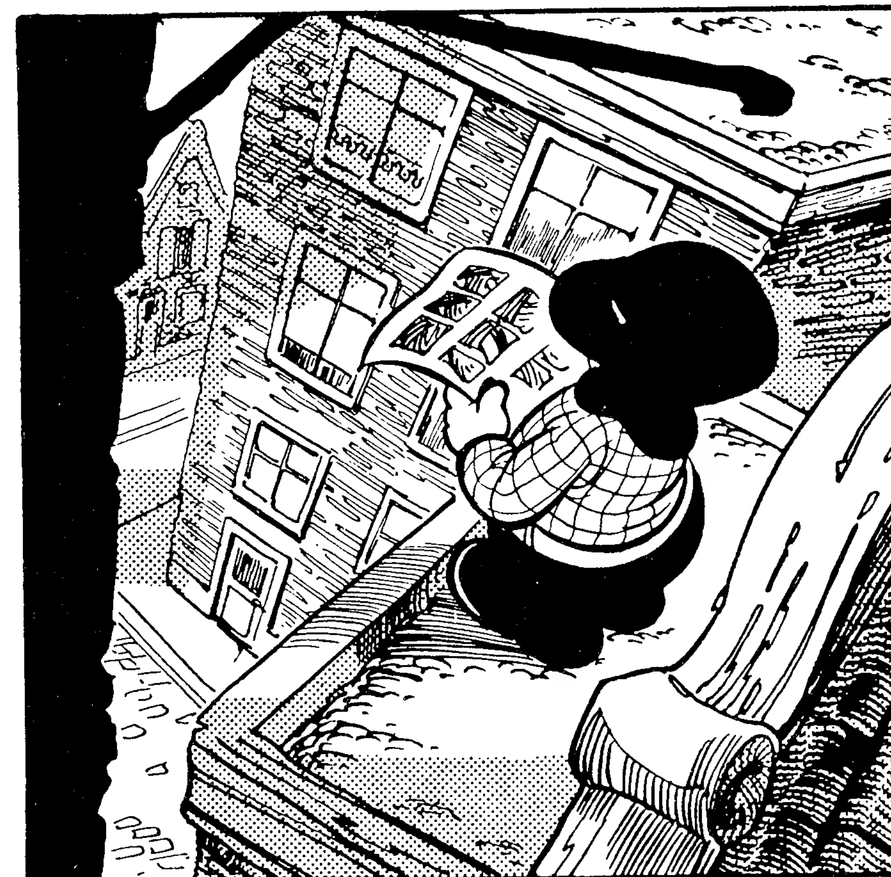
Tom Poes en heer Bommel verdiepten zich opnieuw in het half afgescheurde stuk krant en ze hadden geen van beiden in de gaten, dat in de verte Horror de Ademloze weer te voorschijn was gekomen en de andere helft van het papier had bemachtigd.
'Kijk,' zei Tom Poes, 'op het eerste plaatje verzekert Dick Dubbelslag, dat hij Horror zal achtervolgen tot het einde der aarde!'
'Precies als ik!' onderbrak heer Bommel; 'eigenaardig, nietwaar, jonge vriend? Want hoewel de hemel weet, dat ik erg graag naar huis zou gaan zal ik toch niet rusten totdat ik...'
'Kijk, vervolgde Tom Poes, 'op het tweede plaatje rent Horror weg terwijl hij mompelt: 'Ik vlucht, maar ik zal mij weten te wreken!' En dan is de rest er afgescheurd! Jammer heer Ollie! Daar komt het nu juist op aan! We móeten weten hoe het verder gaat! Die andere helft moet er toch ook nog ergens liggen...'
Tom Poes keek zoekend om zich heen en zodoende ontdekte hij ineens hun vijand in eigen persoon, die in de verte rustig de andere helft stond te lezen.
'Daar staat hij!' riep Tom Poes, 'daar staat Horror! Er achter aan, heer Bommel! Vlug!'
Heer Bommel nam een sprong alsof hij door een zwerm muskieten gestoken werd.
'Help!' riep hij, 'V-vluch..., vlucht! Vlug bed-d-doel ik... als je begrijpt wat ik bed-d-d-doel! M-maar ikkikkanniet!'
'Waarom niet?' riep Tom Poes ongeduldig.
'Ikkik heb geen jas!' jammerde heer Bommel. 'Ik ben ongekleed! Dat zou de gemeenteraad nooit goedkeuren!'

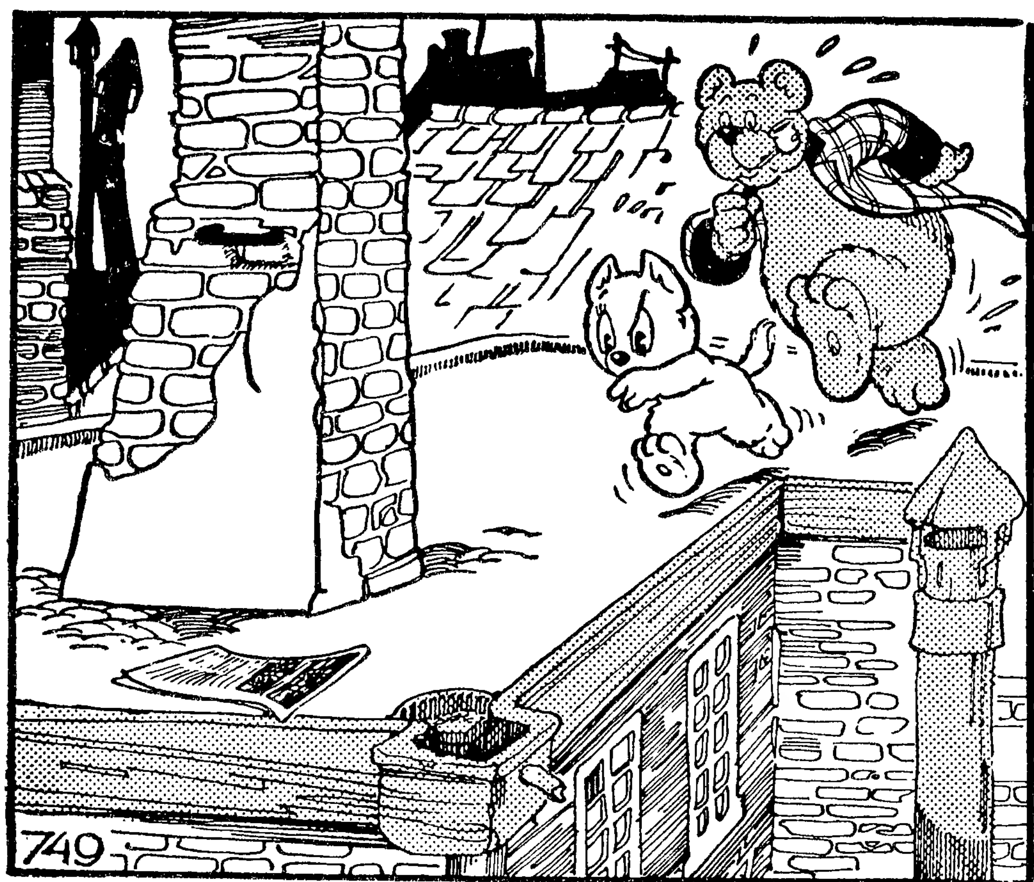

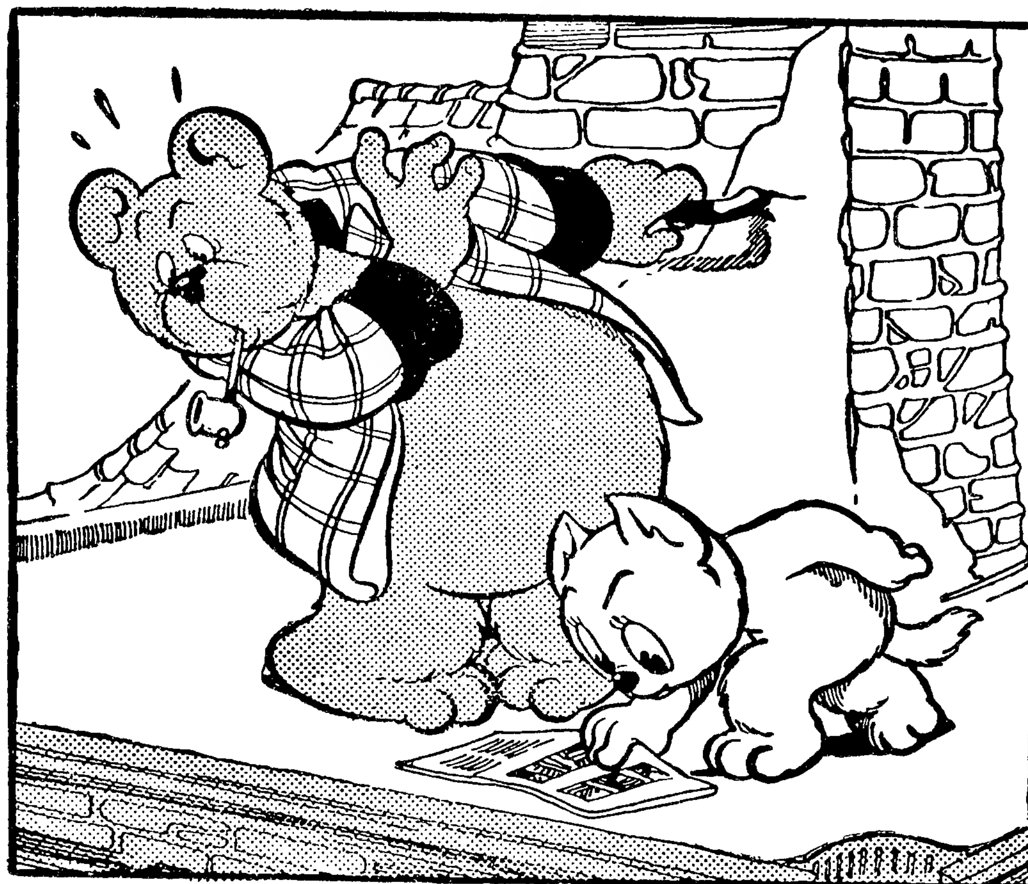
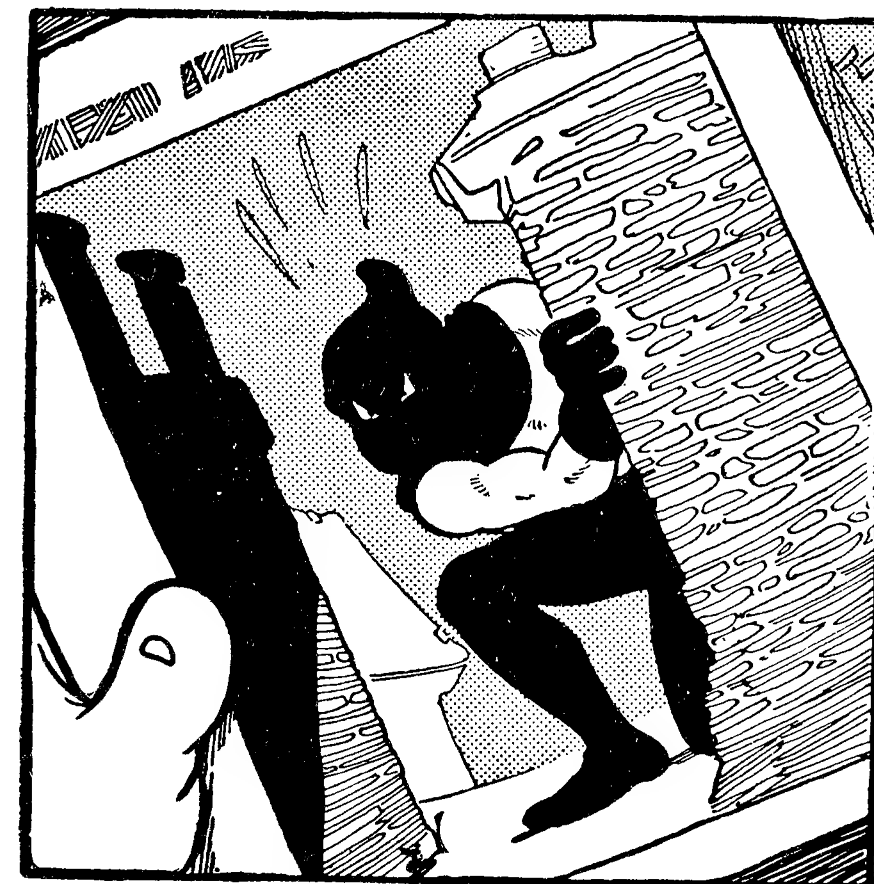
Tom Poes snelde de trappen weer af om heer Bommel's jas te halen, die nog in de Oude Schicht lag. Maar toen hij weer terugkwam was er veel kostbare tijd verloren gegaan, zodat Horror een aardige voorsprong gekregen had. De schurk rende krijsend over het viaduct in de richting van de binnenstad, en Tom Poes, gevolgd door heer Bommel, snelde er achter aan, zo vlug als hij kon.
'Oef!' stootte heer Ollie uit. 'Ikkah... ikkannietmeer... oef!'
'We móeten!' riep Tom Poes. 'We moeten die boef vangen! Er kunnen de ontzettendste dingen gebeuren zolang hij vrij rondloopt?'
Intussen rende Horror verder en verder, totdat hij ineens, tot grote verbazing van zijn achtervolgers, op de rand van de spoorbaan stil bleef staan.
'We hebben hem!' riep Tom Poes. 'Vooruit heer Ollie, nog eventjes!'
Maar Horror wachtte hen niet af. Onverwacht bukte hij zich en sprong over de rand van het viaduct op een dak, dat daar net onder lag.
'Juist!' riep de griezelige vent, 'zo moet het, geloof ik!'
'Ach!' riep heer Bommel geschrokken, 'Help, Tom Poes! Hij zal te pletter vallen, de stakkerd!'
'Bah!' mompelde Tom poes, 'hij springt op het dak daar! Er achter aan, heer Ollie!'
'Eh... hm... eh... er.... eh.... achter aan,' stamelde heer Bommel, 'ja, ja! Ga jij maar vast, jonge vriend, dan zal ik je in de rug dekken!'

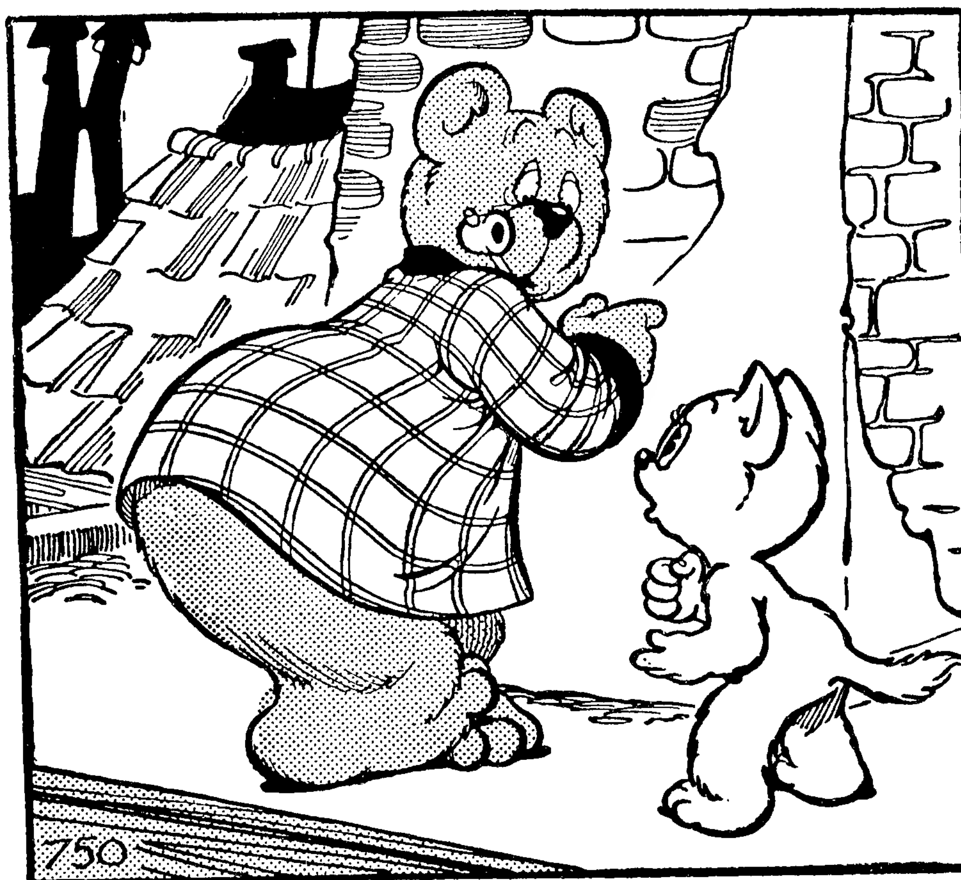

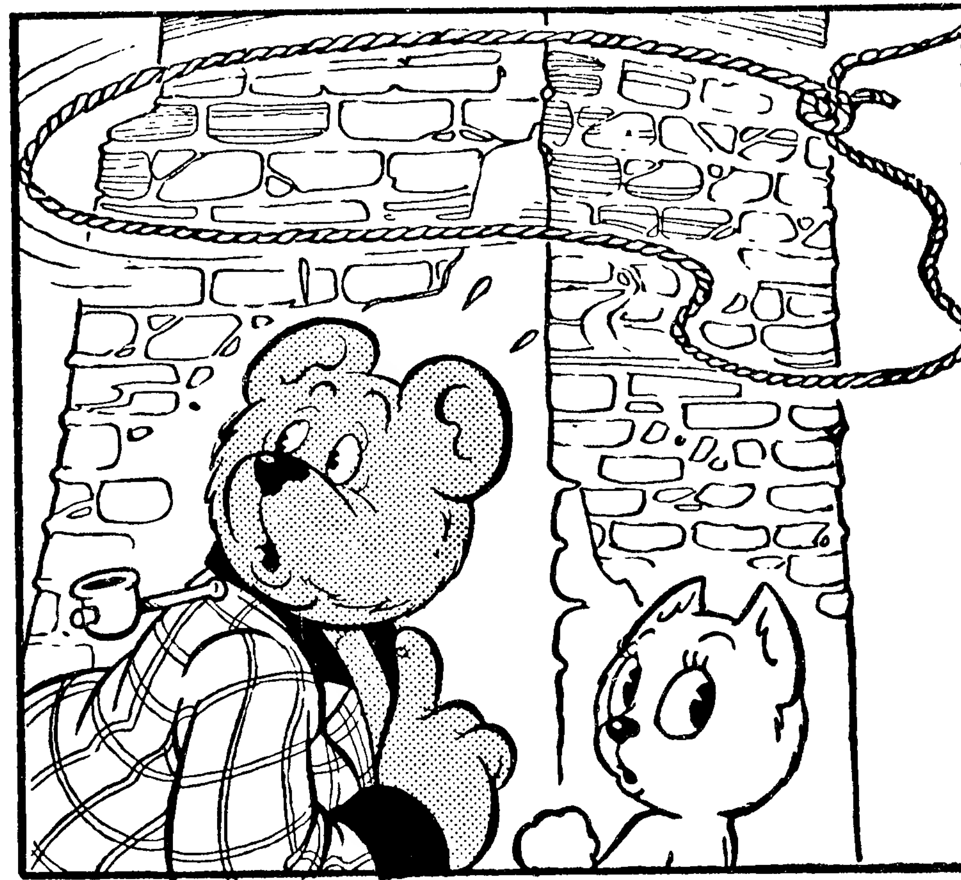
'Vooruit maar, Tom Poes!' drong heer Ollie aan, 'ga maar vast naar d-dat eh... d-dak d-aar! Ik eh... ik zal eh...'
'We gaan samen,' zei Tom Poes kortbesloten, 'vooruit heer Ollie, naar beneden!'
Heer Ollie zuchtte diep, sloot toen de ogen en liet zich voorzichtig zakken. Natuurlijk was Horror, die dit afdalen heel wat vlugger gedaan had, een heel eind voor geraakt. Hij snelde van dak tot dak alsof dat een dagelijkse gewoonte voor hem was en vergrootte zijn voorsprong bij iedere stap die hij deed.
'Hij is weg, jonge vriend!' hijgde heer Bommel ten slotte opgelucht. 'We moeten hem natuurlijk vangen, maar wat zou je er van zeggen, wanneer we dat eens een ander keertje deden. Wat zou je er van zeggen, wanneer we nu eerst eens een beetje naar huis gingen en ons een weinig verfristen? Het is niet gebruikelijk voor een heer om als een schoorsteenveger over de daken te hollen, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Schoorsteenvegers hollen niet over de daken,' zei Tom Poes. 'Dat doen detectives alleen maar. En bovendien geloof ik, dat ik Horror daar in de verte zie staan!'
Dat was waar. Horror had stilgehouden aan de rand van een der daken en keek nieuwsgierig naar de straat, die zich, vele meters dieper, onder hem uitstrekte. Toen trok hij het oude stuk krant uit de zak en sloeg 'De Avonturen van Dick Dubbelslag' op. Mompelend begon hij te lezen: 'Aan de rand van een dak, waaronder zich op grote diepte, de straat uitstrekt, blijft de Ademloze een ogenblik staan.'
'Juist!' riep de schurk, 'ik zie het al! Dat moet het zijn!' En hij zette zich weer in beweging...

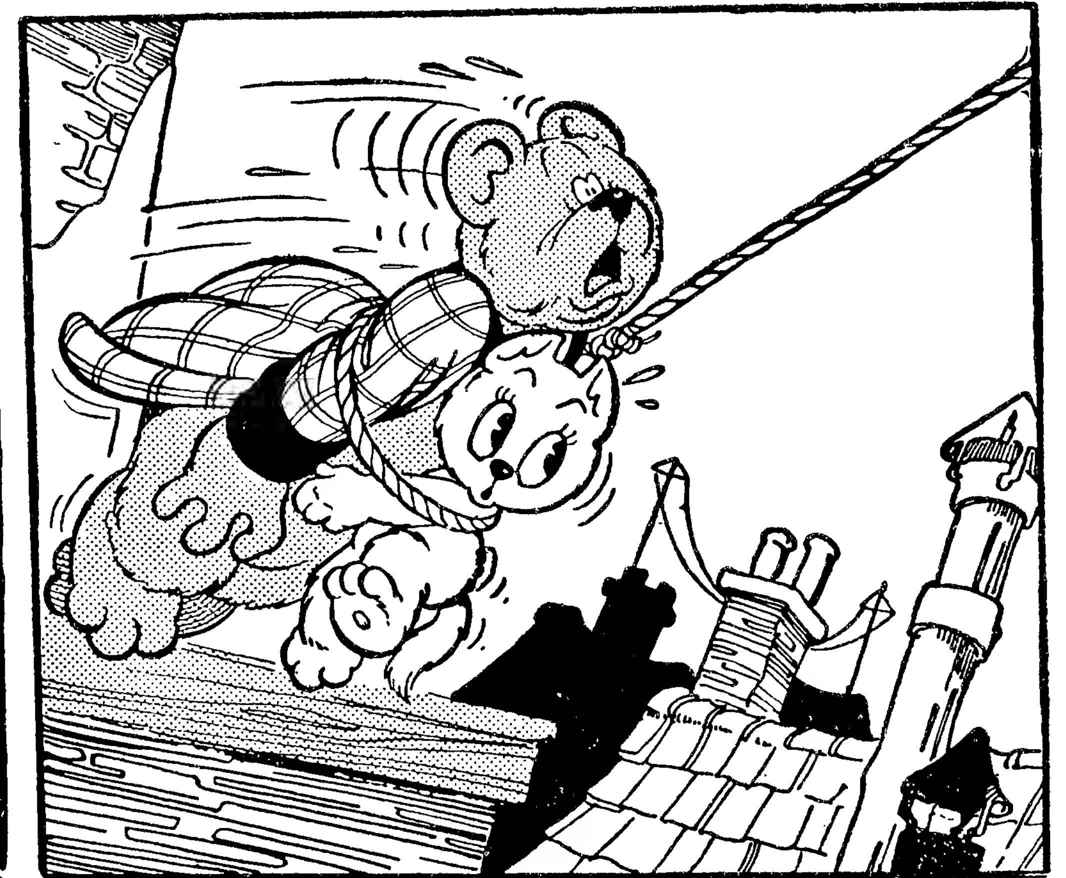

Tom Poes en heer Bommel kwamen buiten adem aanrennen naar de plaats, waar Tom Poes nog even te voren de duistere gestalte van Horror de Ademloze had zien staan. Maar de lugubere figuur was verdwenen alsof hij in lucht was opgelost! Het enige teken, dat hij er toch werkelijk was geweest, was een stuk verfrommelde krant.
'Ziet u wel, heer Ollie,' zei Tom Poes, 'dit is het vervolg van de strip!'
'Ja... eh... dat zal wel!' mompelde heer Bommel, in de diepte kijkend 'Diep...' mompelde hij, 'erg diep... brrrrr... wat een diepte! Eh... wat ik zeggen wilde, jonge vriend, die Horror is weg, je ziet het nu zelf! Hoe licht kan iemand hier uitglijden en het evenwicht verliezen! Brrr! Eh... hij is nu toch weg, zoals ik al zei..., hoe denk je er over om naar huis te gaan en ons een weinig te verfrissen? Het is hier verschrikkelijk diep en die Horror zou best eens... eh... je begrijpt wel, wat ik bedoel...'
'Ja,' zei Tom Poes, 'maar ik geloof niet, dat Horror naar beneden gevallen is, heer Ollie! Kijk maar eens in de krant!'
Heer Bommel bekeek het plaatje van de 'Dick Dubbelslag'-geschiedenis, waarop Horror met vurige ogen van achteren een paar schoorstenen loerde en sprak: 'Ha! Daar komt Dubbelslag! Ik ga hem een valstrik spannen!'
'Eh... hm...!' zei heer Bommel onzeker. 'Jij denkt dus, dat die Horror op dit ogenblik naar ons zit te kijken en ons... eh... een... eh... v-v-valstrik gaat s-s-stst-stannen, jonge vriend? Eh... w-w-waar z-z-zou hij z-z-zitten, T-t-tom P-p-p-poes? W-wat voor st-strik zou hij sp-spannen?'
'Dat zullen we gauw genoeg merken!' zei Tom Poes somber.

'K-kijk eens hier, Tom Poes!' sprak heer Bommel op zachte toon, 'als je mijn mening wilt weten, dan kan ik je het volgende zeggen: Ik bedoel, dat alles een begin en een einde moet hebben. Ik wil zeggen... eh... alles is goed en wel, maar sommige dingen gaan te ver. Om duidelijk te zijn, ik houd niet van valstrikken... ik bedoel, dat ik het geen prettig idee vind, dat hier ergens achter een schoorsteen een engerd op me zit te loeren. Ik wil maar zeggen, dat ik er genoeg van heb... ik bedoel, ik... eh... ik wil nu liever rustig naar huis gaan, als je begrijpt, wat ik bedoel...'

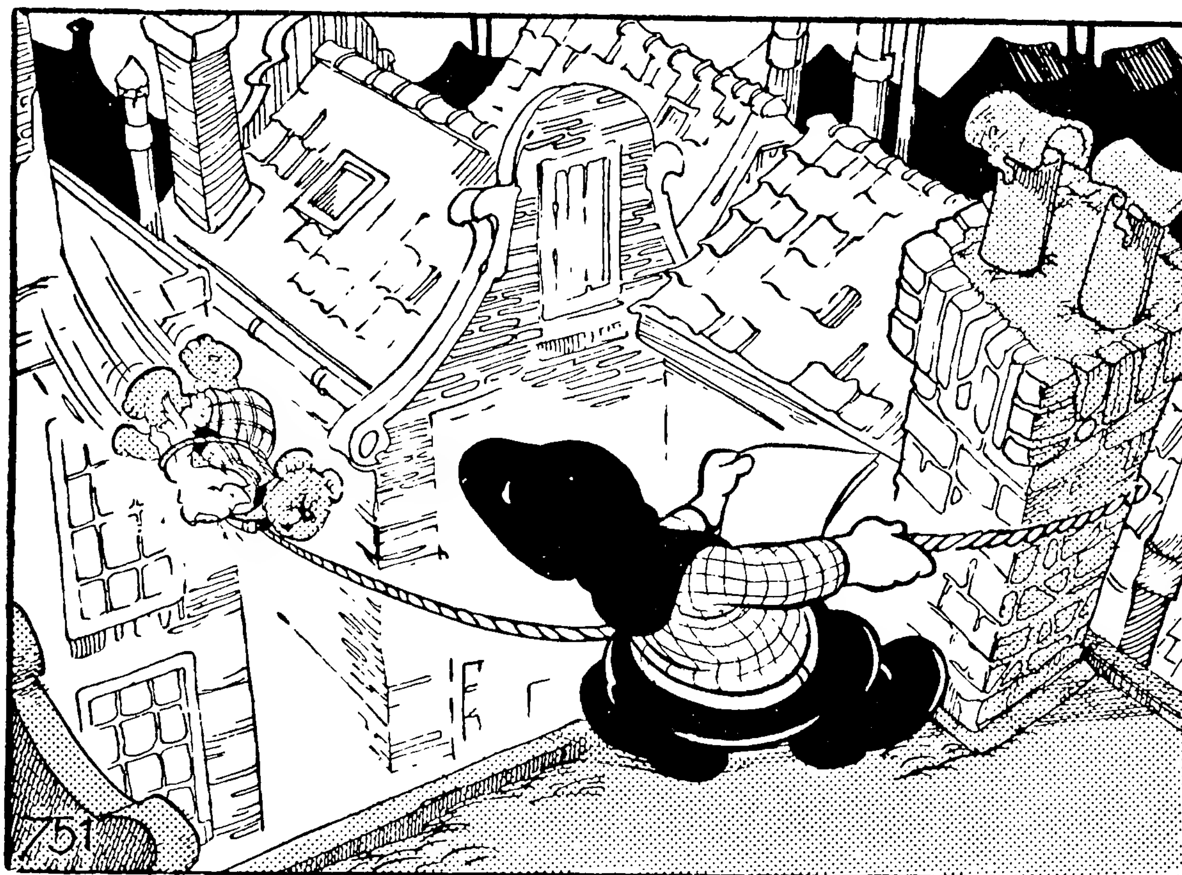
'Ik begrijp het, heer Ollie!' zei Tom Poes, 'maar we zijn nu eenmaal zó ver, dat het jammer zou zijn om nu op te houden. Horror moet hier vlak bij zijn en dus...'

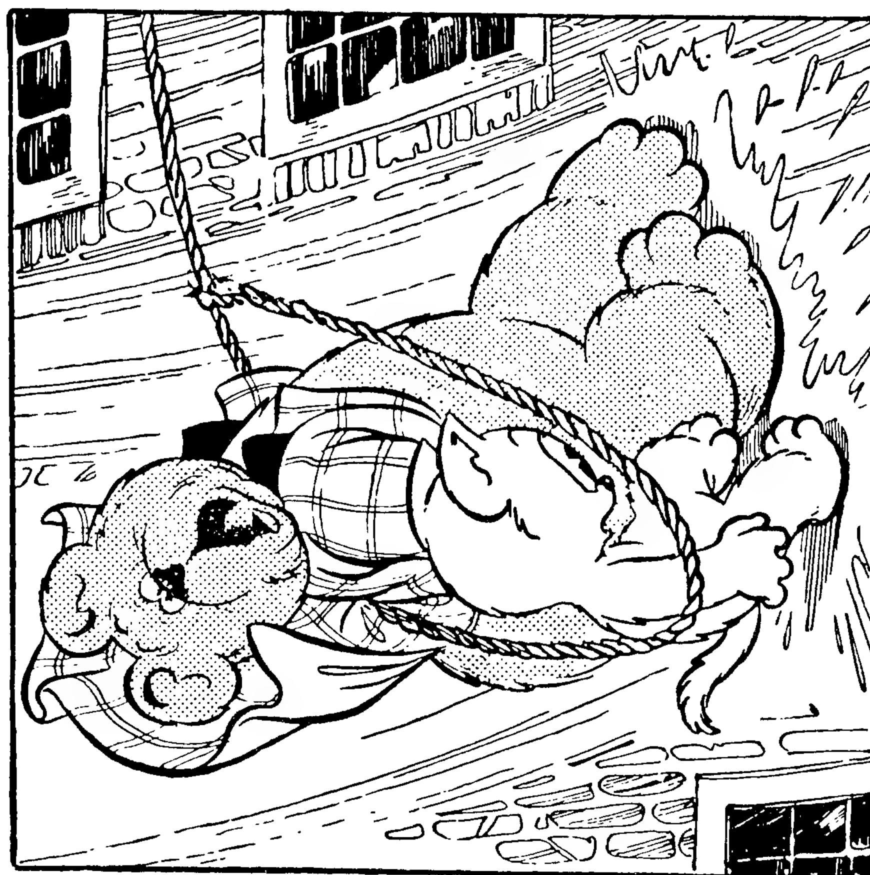
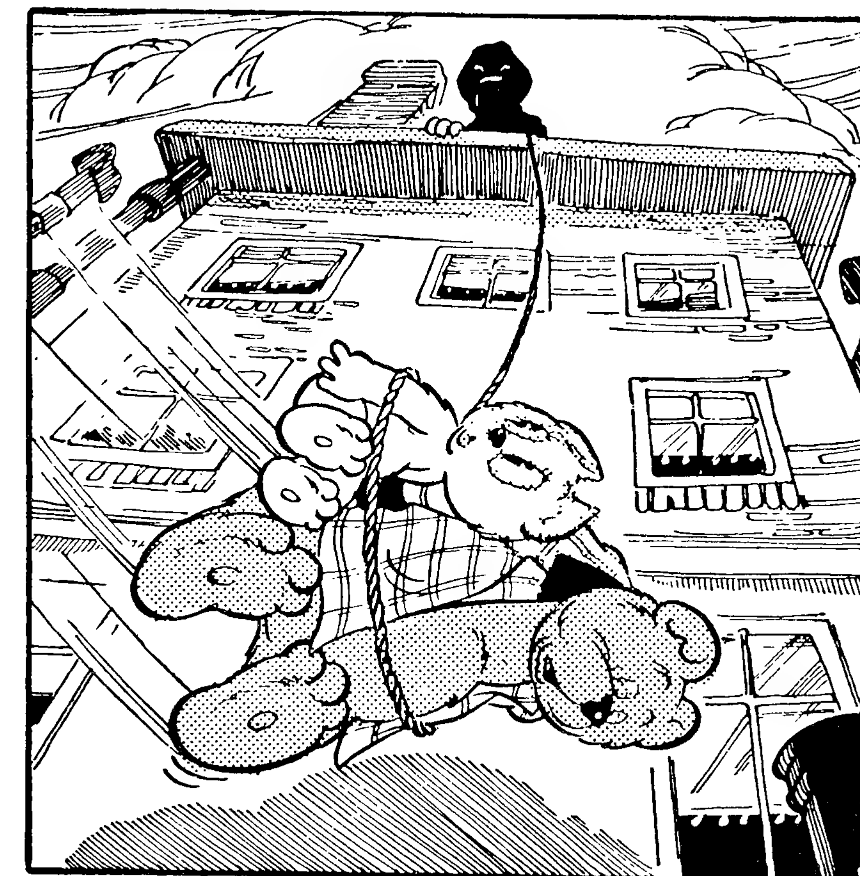
'Maar dat is het nu juist!' riep heer Ollie op huilerige toon. 'Hij is hier vlak bij en smeedt een valstrik en... eh... wat is een valstrik eigenlijk? Wie weet wat een valstrik is, zeg nu zelf! Een strik, die valt, als je mij vraagt en daar houd ik niet van! Voor je het weet, valt hij op je hoofd en wat dan? Ik vraag je! Wat dan? Zeg nu zelf!'

Maar Tom Poes had geen tijd meer om zelf iets te zeggen, want op dat moment gebeurde, waar heer Bommel zo bang voor was. Van achter de schoorsteen suisde een lasso omlaag. Het koord viel precies om Tom Poes en heer Ollie heen en snoerde hen aan elkaar. Direct daarop volgde er een ruk, schuin omhoog, zodat ze alleen maar met de grootste moeite hun evenwicht op de dakrand konden bewaren.

'Zet u schrap, heer Ollie!' gilde Tom Poes.

'S-s-s-sch-schr-schrrr-schrrap...', hijgde heer Bommel in paniek. Maar helaas, het mocht niet baten...

Het koord van de lasso werd met grote kracht omhoog getrokken. Maar omdat dat in een schuine richting gebeurde verloren Tom Poes en heer Bommel hun houvast op de dakrand. Met een hoge gil stapte heer Ollie in de ruimte en samen met Tom Poes suisde hij naar de huizen aan de overkant van de straat. Nu was het koord wel dun, maar het was stevig en bovendien was het uiteinde zorgvuldig vastgebonden aan een pijp van een schoorsteen. Dat vastbinden had Horror gedaan (want iedere scherpzinnige lezer zal al wel begrepen hebben dat niemand minder dan deze schurk de dader was). En daar Horror plichtgetrouw al zijn handelingen uit de krant haalde, had hij er voor gezorgd dat de lasso niet kon breken. Maar dat was dan ook het enige, dat een beetje prettig voor de arme slachtoffers was. Ze gierden met een verschrikkelijke snelheid door de lucht en kwamen met een dreunende klap tegen de tegenoverliggende muur terecht. Gelukkig hadden ze hun voeten uitgestoken, zodat ze de schok een beetje konden breken, maar een plezierig gevoel was het toch alles behalve.

'Zo, dat is dat!' mompelde Horror, die over de dakrand alles oplettend had gevolgd, 'wat nu? Eens kijken!' En de aartsschurk ontvouwde zijn krantje en bekeek oplettend het kinderhoekje.

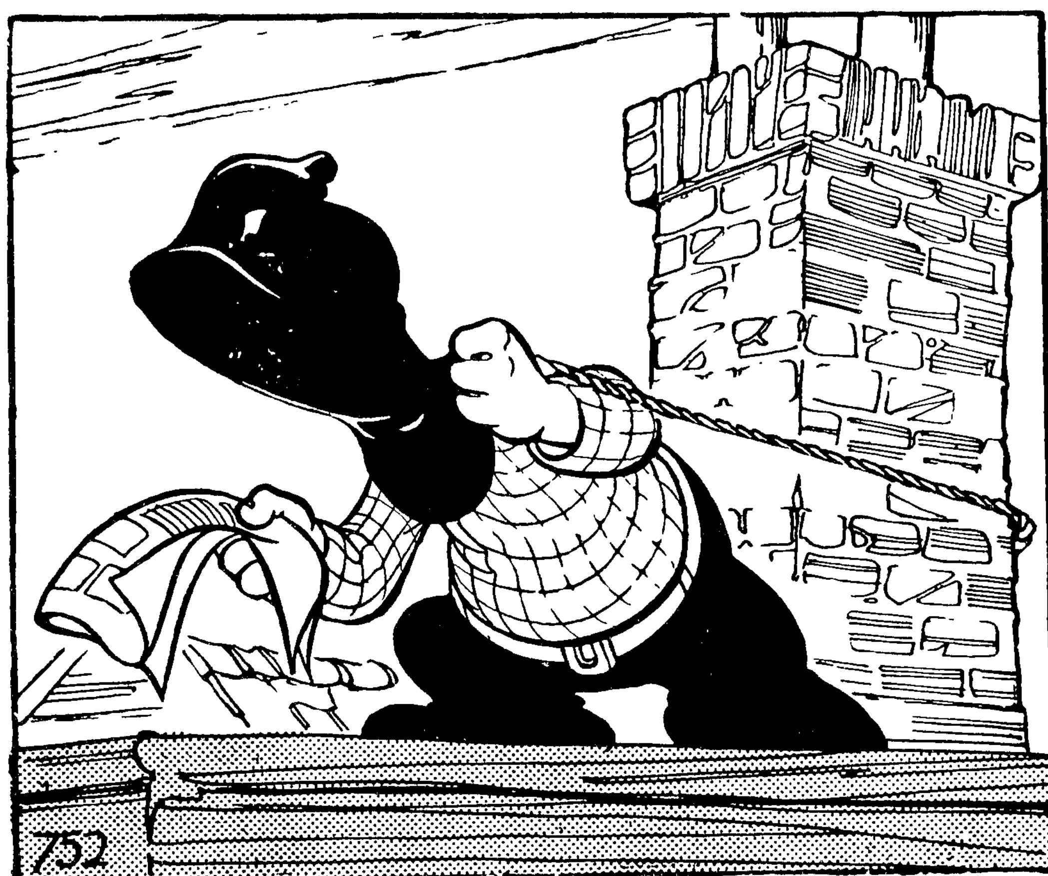
Intussen zweefden de ongelukkige slachtoffers aan het touw door de lucht en hapten naar adem.

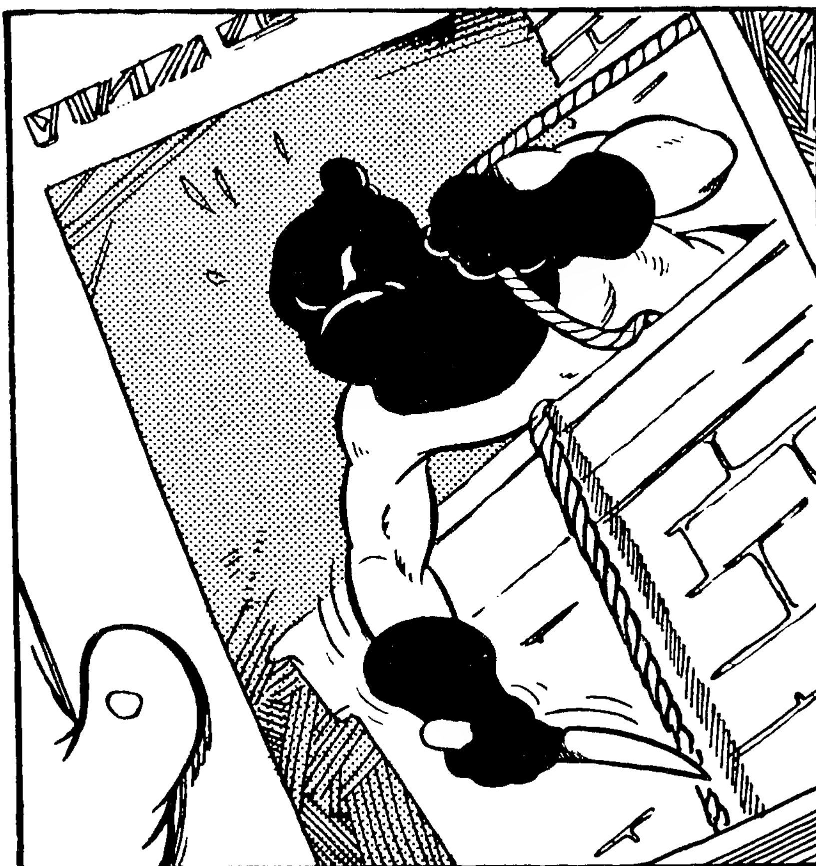
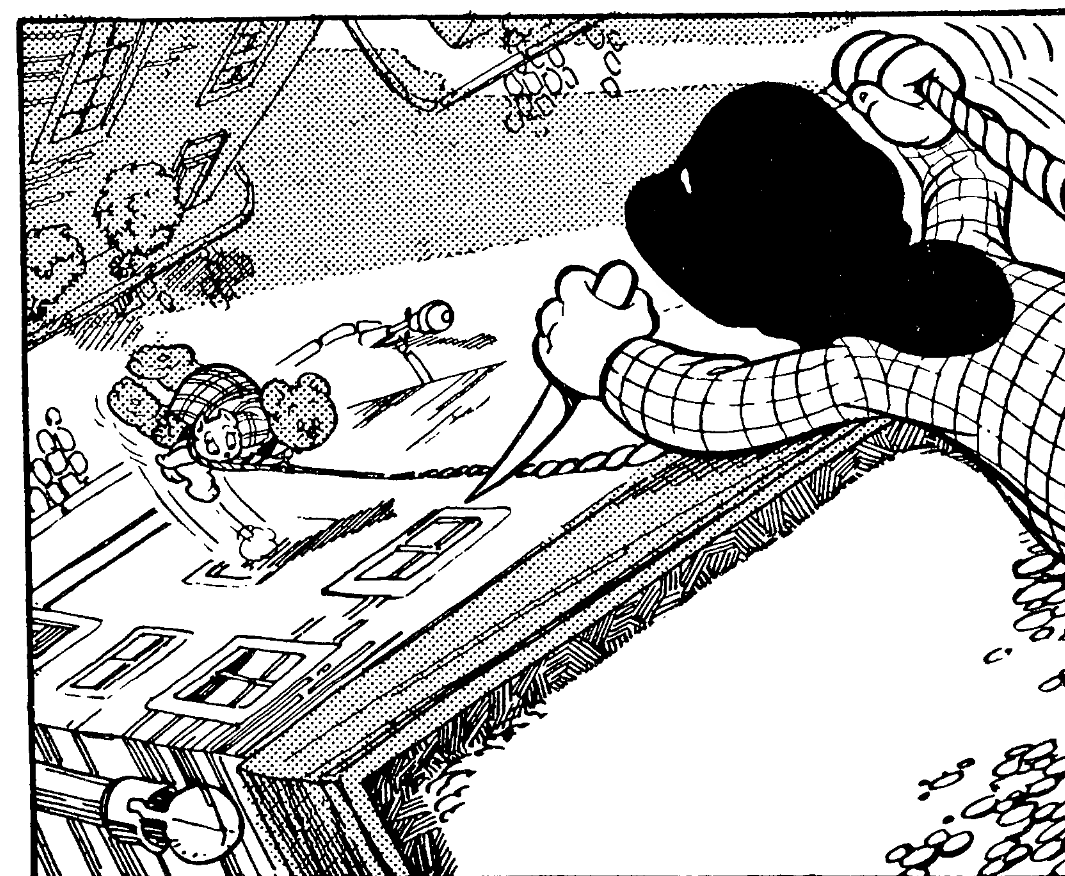
'Hou–me–vast, T–Tom P–Poes!' kreunde heer Bommel. 'Ik wordt duizelig! Help!'

'Ik kan u niet helpen!' zei Tom Poes. 'Als er geen andere hulp opdaagt, kon dit avontuur wel eens slecht aflopen.'

Heer Bommel stiet een langgerekt gejammer uit en sloot krampachtig de ogen.

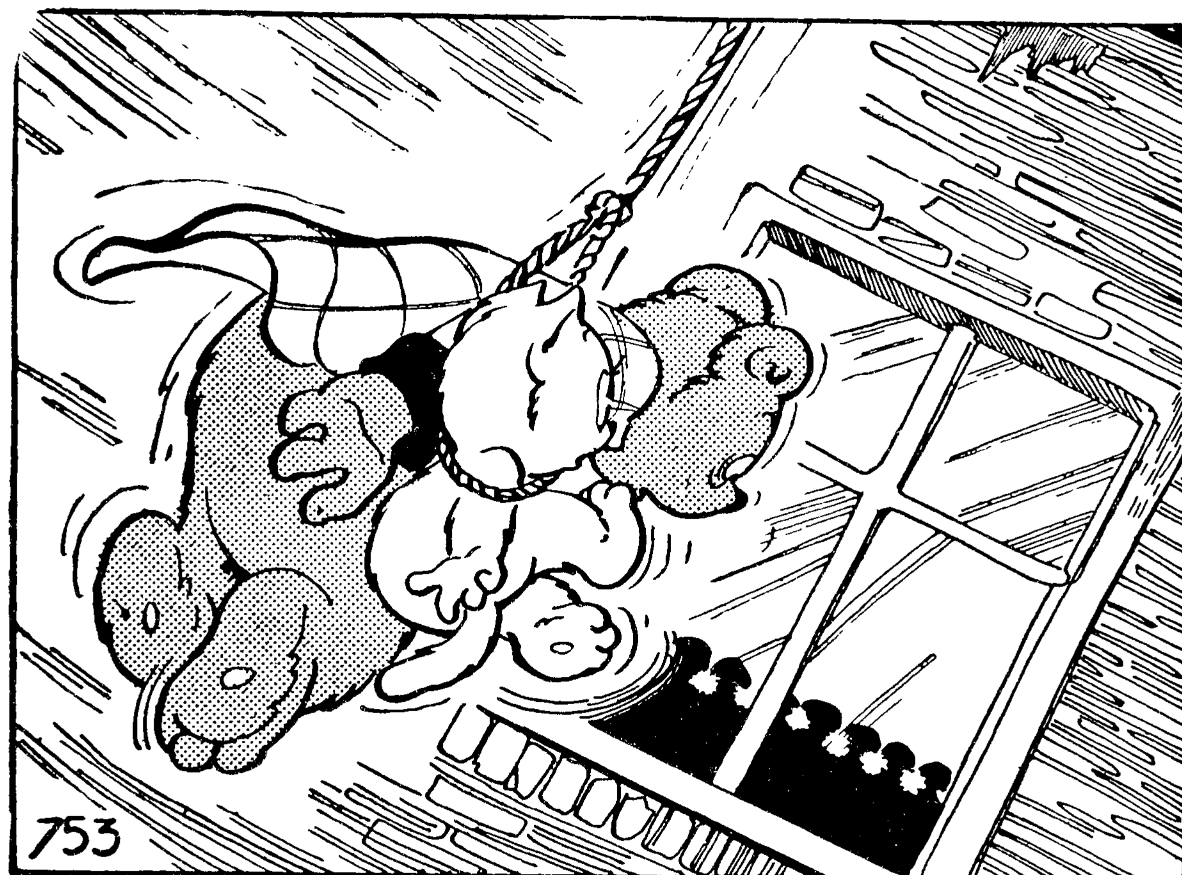
'D–De oude S–s–schicht is voor jou!' hijgde hij, 'daar heb ik nu toch niets meer aan...'

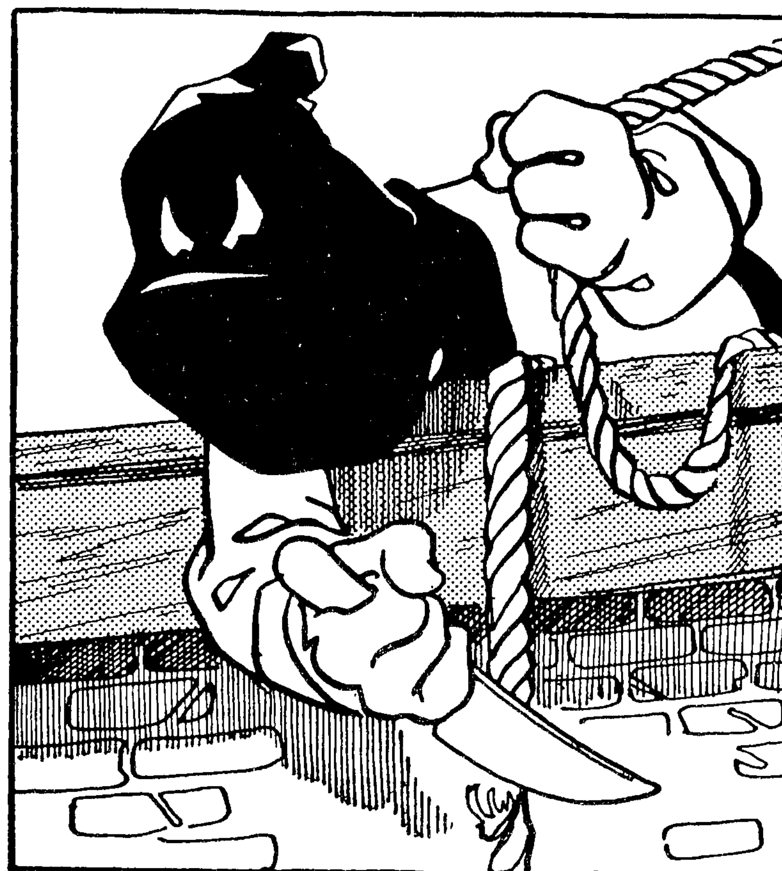
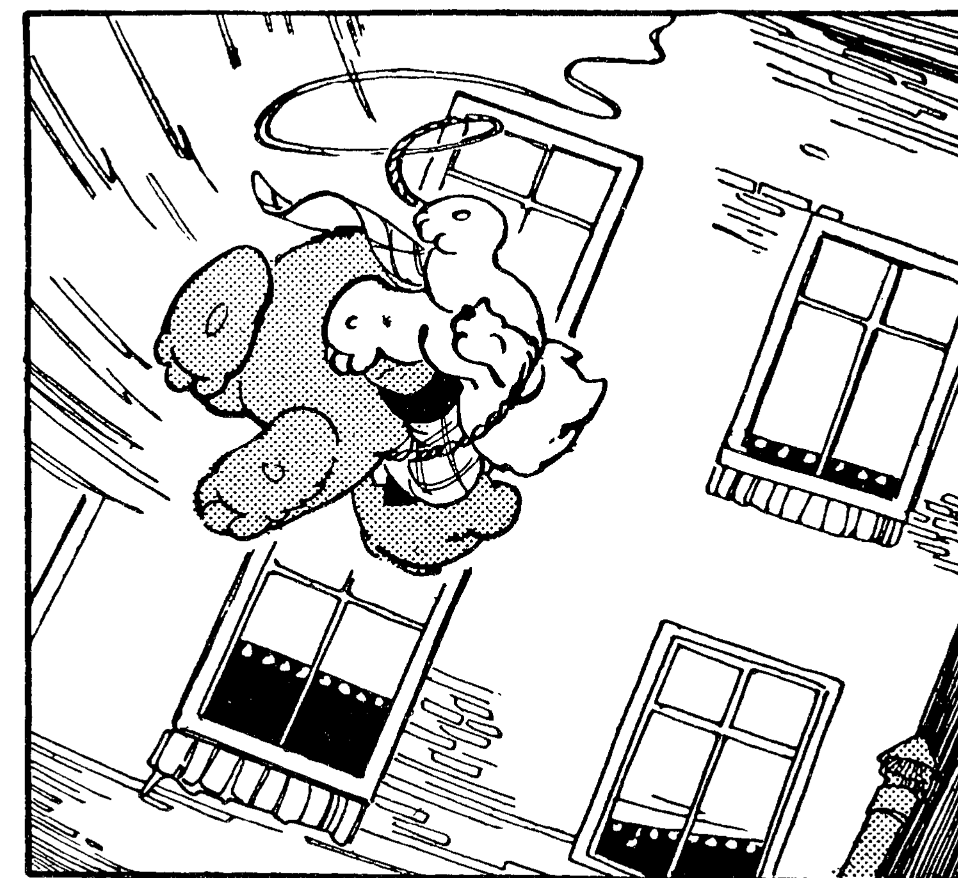

Horror de Ademloze hing schuin naar voren aan het touw, terwijl zijn ogen gespannen naar de prentjes van het kinderverhaaltje keken.
'O, juist!' mompelde hij. 'Net wat ik dacht! Ja, dat is leuk. Even kijken, waar is mijn mes? En hoe doe ik dat? O, ja, ik zie het al! Aardig!'
Daarop begon hij voorzichtig met de ene hand het touw door te snijden, terwijl hij met de andere hand het koord vasthield, precies zoals dat op de plaatjes gebeurde. Op de plaatjes mompelde Horror trouwens ook nog een toepasselijke opmerking. 'Ha, dit is het einde van Dubbelslag!' sprak hij daar en zodoende klonken deze veelbetekenende woorden nu ook op de dakrand.
'Ha, dit is het einde van Dubbelslag!' prevelde Horror, en hij voegde er aan toe: 'Mijn wraak zal verschrikkelijk zijn... eh... laat ik nu het touw niet laten glippen, want dan vallen ze!'

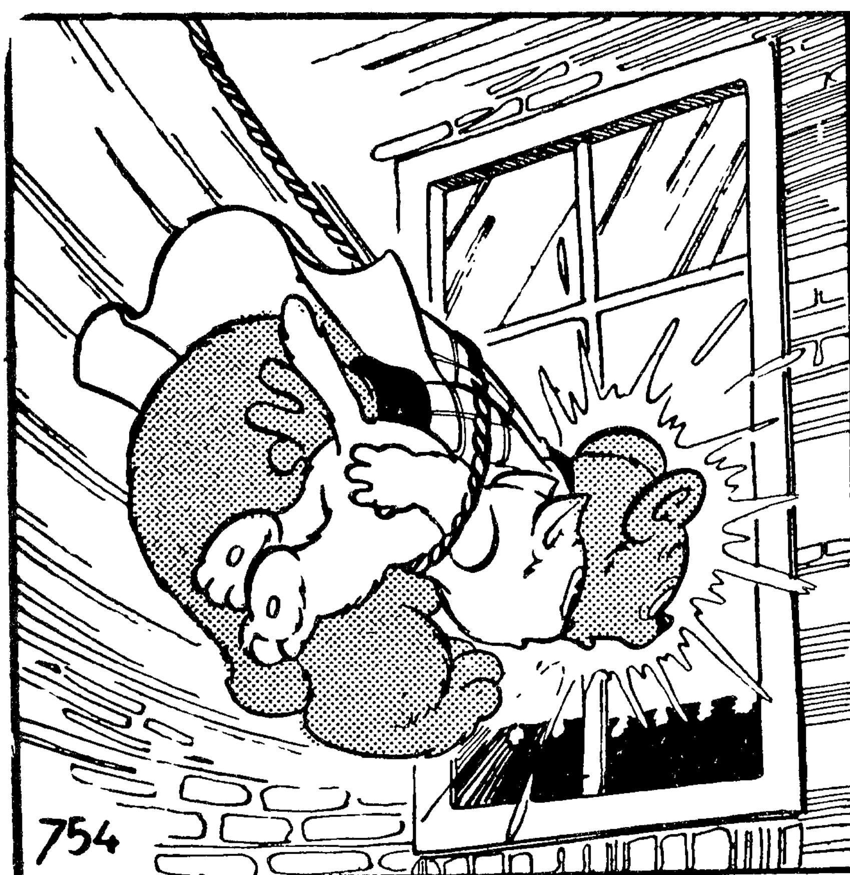
Een heel eind beneden hem schommelden Tom Poes en heer Bommel intussen een beetje heen en weer, zonder te weten, wat hun nog boven het hoofd hing. Maar Tom Poes had goed nagedacht en hij kreeg ineens een idee.
'We moeten schommelen, heer Ollie!' riep hij. 'We moeten proberen een zwaai te maken! Kijk, daar is een raam! Wanneer we nu heen en weer slingeren en dat vèr genoeg doen, kunnen we...'
'Je moest je schamen!' zei heer Bommel op zwakke toon. 'Als je maar weet dat mijn hoofd helemaal niet naar spelletjes staat! Ik overpeins mijn leven, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'U begrijpt me niet!' riep Tom Poes opgewonden. 'Als onze zwaai groot genoeg is, slingeren we precies door dat raam naar binnen! Vooruit, heer Ollie! Help me nu maar, dan zult u het vanzelf zien!'

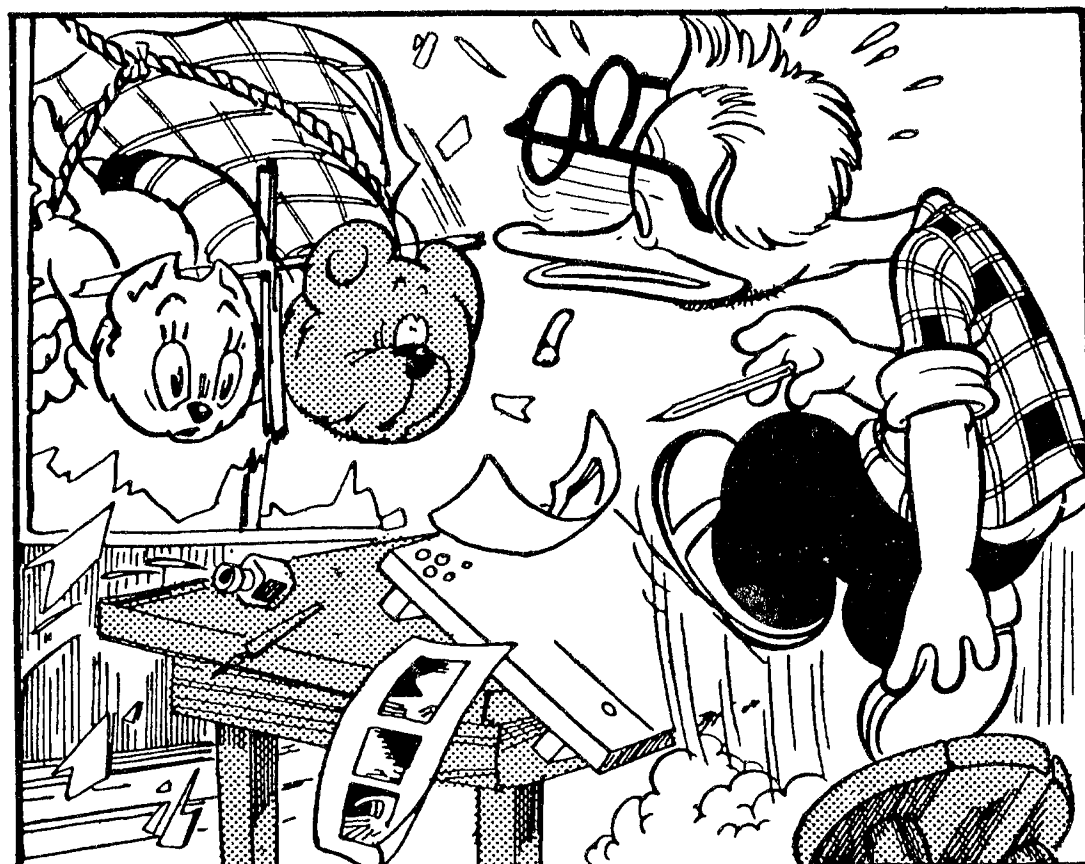
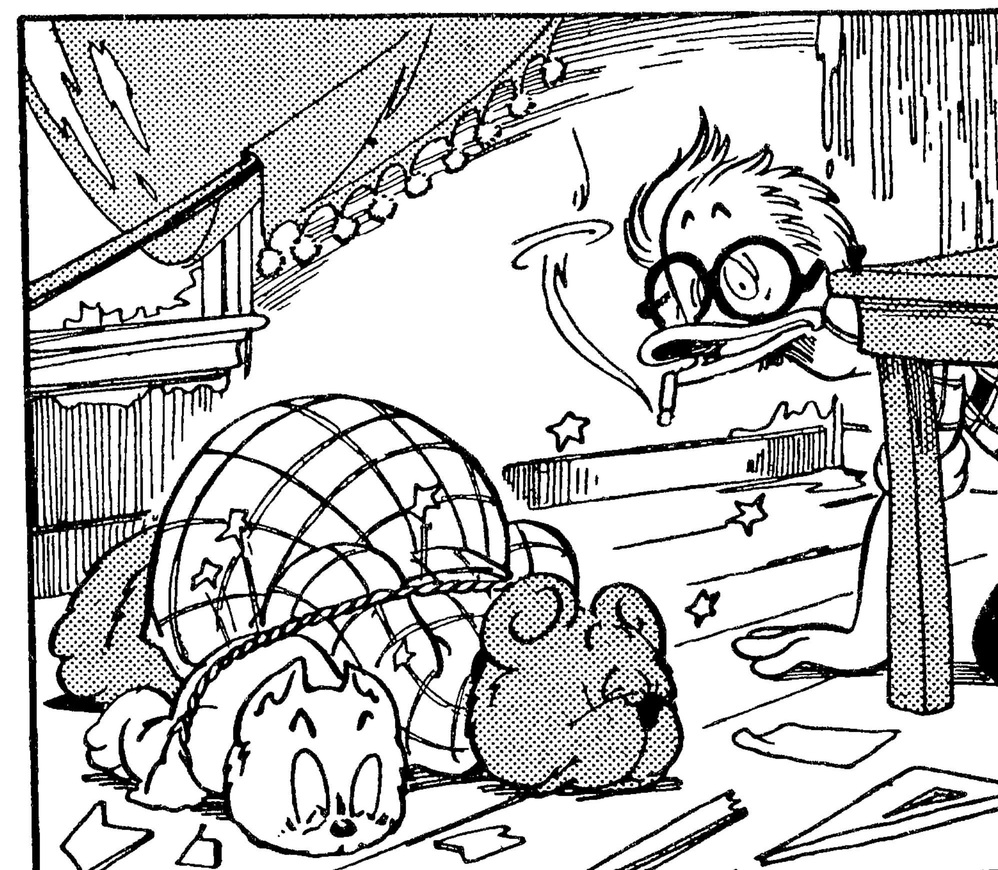

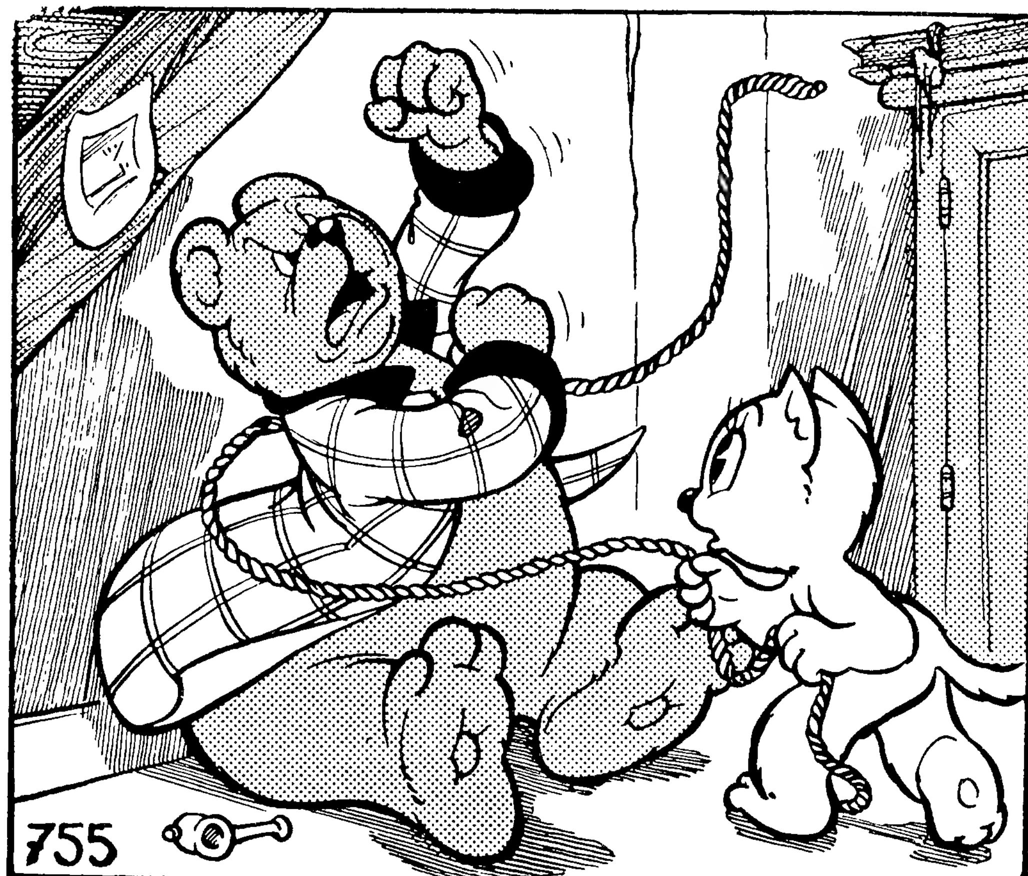
Heer Bommel zwaaide gehoorzaam de benen heen en weer. Hij wist wel niet precies wat Tom Poes eigenlijk op het oog had, maar het ene was al even erg als het andere, zoals hij jammerend opmerkte.
Maar Tom Poes wist drommels goed, wat hij wilde en hij hield het raam waar hij naar toe wilde slingeren scherp in het oog. Toen ze drie keer heen en weer waren geschommeld begon er al aardig richting in de beweging te komen en toen, ineens, zag heer Bommel het ook.
'Vooruit, jonge vriend!' riep hij wat opgewekter, 'nu niet flauw zijn! Vooruit, als je maar hard genoeg helpt, schieten we straks door dat raam, als je begrijpt wat ik bedoel! Maar... en... waarom trilt dat touw zo, Tom Poes? Hoe komt dat?'

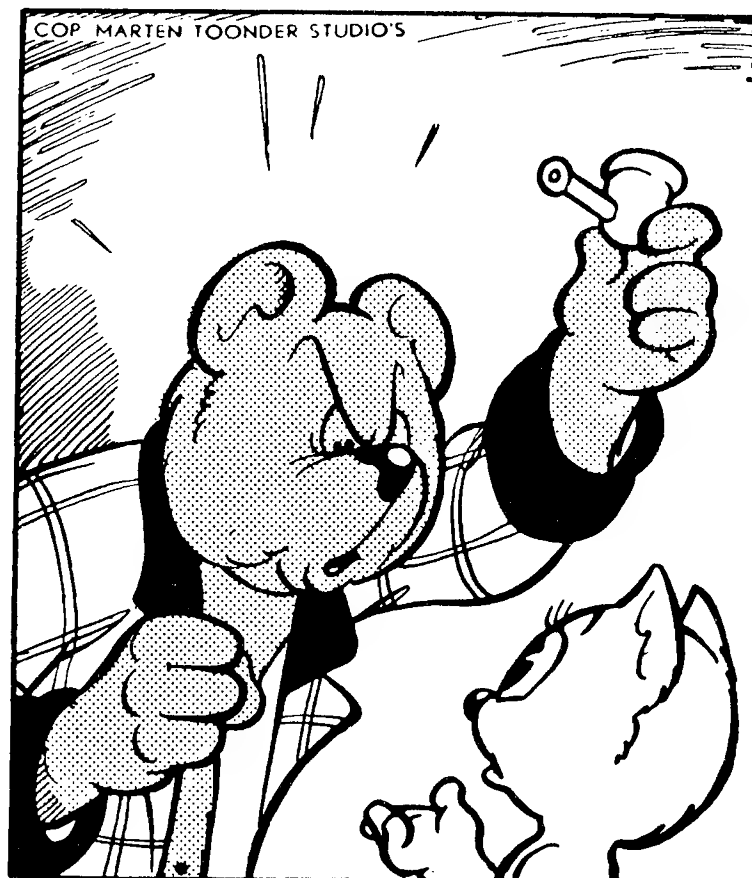
Nu, daar kon Tom Poes geen antwoord op geven. Maar wanneer hij een blik op de werkzaamheden van Horror had kunnen werpen, had hij het wèl geweten. De trilling in het touw werd veroorzaakt door het snijden van Horror's mes.
'Ha! Mijn wraak is verschrikkelijk!' riep de schurk toen de laatste vezels afknapten.
Tom Poes en heer Bommel verloren dus ineens het kleine beetje houvast, dat hun nog gelaten was en stortten naar beneden. Maar door hun geslinger vielen zij niet loodrecht. Op het moment, dat de lasso werd doorgesneden, schommelden zij juist weer naar het raam toe en zodoende schoten ze nu schuin op het huis af...

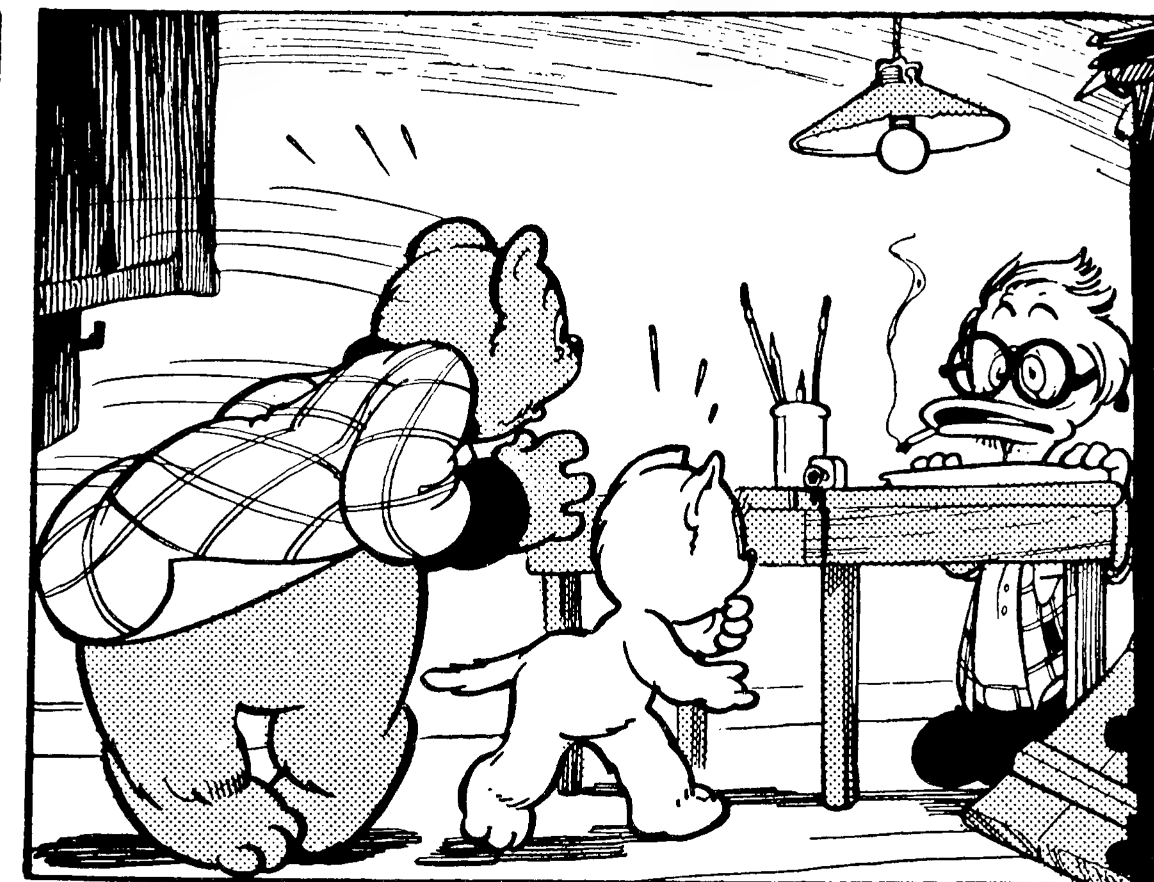

Tom Poes en heer Bommel schoten dus in schuine richting op de muur af. Maar omdat ze niet langer aan het touw hingen, vielen ze óók en dat is dan ook de reden, dat ze niet door het raam vlogen, dat Tom Poes bij het verzinnen van zijn list op het oog had gehad. Ze kwamen precies een verdieping lager terecht. Maar omdat daar ook een raam was, bleef de uitwerking toch dezelfde. Op die manier lijkt het dus alsof het verschil van die ene verdieping niet erg belangrijk is. Maar oho! Terwijl achter het eerste raam de familie Kopperklep huisde, een familie, die met dit verhaal niets te maken heeft en dus volkomen onbelangrijk is, woonde een verdieping lager niemand minder dan... Maar laat ik niet op de gebeurtenissen vooruit lopen.
Terwijl de glasruiten rinkelend uit haar sponningen vlogen, gierden heer Bommel en Tom Poes een rommelig vertrek binnen en kwamen met een akelige bons op de krakende vloer terecht.
De inwoner van dit vertrek zat achter een soort tafel en was ingespannen aan het werk toen de ramp gebeurde. Eén ogenblik bleef hij als versuft zitten, terwijl de ogen hem uit de kassen puilden. Toen slaakte hij een ijselijke gil en dook achter zijn werkmeubel weg.
Tom Poes en heer Bommel zaten intussen duizelig op de grond, nog steeds verbonden door de lasso van Horror de Ademloze, en kwamen pas heel langzaam een beetje bij. Heer Ollie was de eerste, die sprak.
'L-l-laatme l-la-la-laatmelos!' zei hij. 'W-wa... wa-waarben ik?'
'Hier!', zei Tom Poes, 'we zijn er nogal goed van af gekomen heer Ollie. We zitten veilig binnen! Kom, ik zal u losmaken'.
Hij voegde de daad bij het woord, terwijl de spichtige kamerbewoner achter zijn tafel klappertandend een zenuwtabletje slikte...

Tom Poes maakte de lasso los en hielp heer Bommel, die nog steeds een beetje duizelig was, overeind. Maar toen hij eenmaal stond werd heer Ollie al heel gauw weer de oude.

'Nu heb ik er genoeg van!' loeide hij. 'Nu is het genoeg geweest! Al zou het mij mijn vermogen kosten, ik zal die Horror te pakken krijgen. Geld speelt geen rol, wanneer het om de bescherming van een heer gaat. Ik zal de hele politiemacht mobiliseren. Ik zal twee dozijn bewakers in dienst nemen. Ik ga een brief aan de minister schrijven. Hier moet ingegrepen worden'.

'Kalm, heer Ollie!' zei Tom Poes sussend. 'Die Horror bestaat immers helemaal niet echt. Het is alleen maar iemand, die de kranten-Horror nadoet. Wanneer iemand de schuld heeft, dan is het de tekenaar, die hem ontworpen heeft'.

'Ha!' riep heer Ollie, 'weet jij het weer beter? Je bent... eh... hm... wàt zei je, jonge vriend? De tekenaar die... Hm, ja... tja... er zit iets in wat je daar zegt. De tekenaar, die Horror ontworpen heeft, als je begrijpt, wat ik bedoel! Waar is die tekenaar, Tom Poes? Dàt is de vraag, die mij van het begin af heeft bezig gehouden. Wáár is hij?'

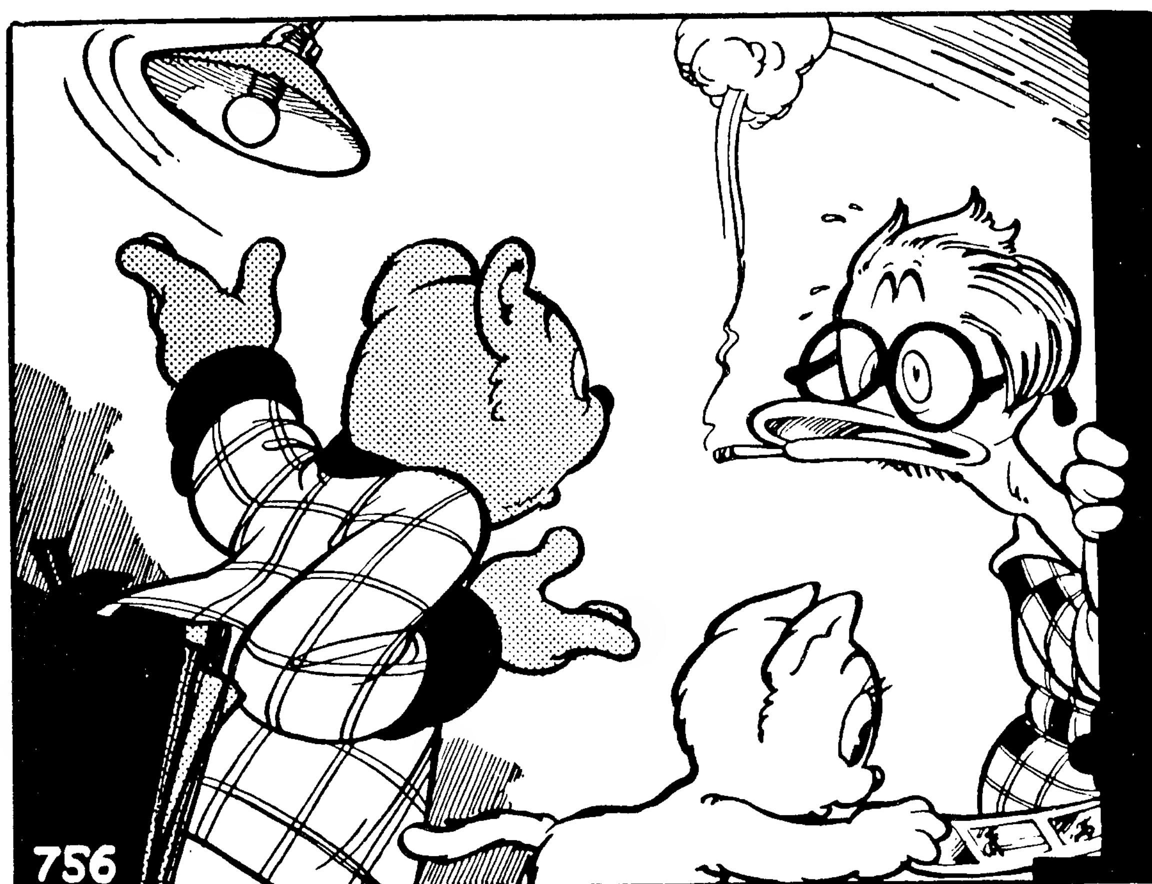
'Hier!' riep een beverige stem van achter de tafel.

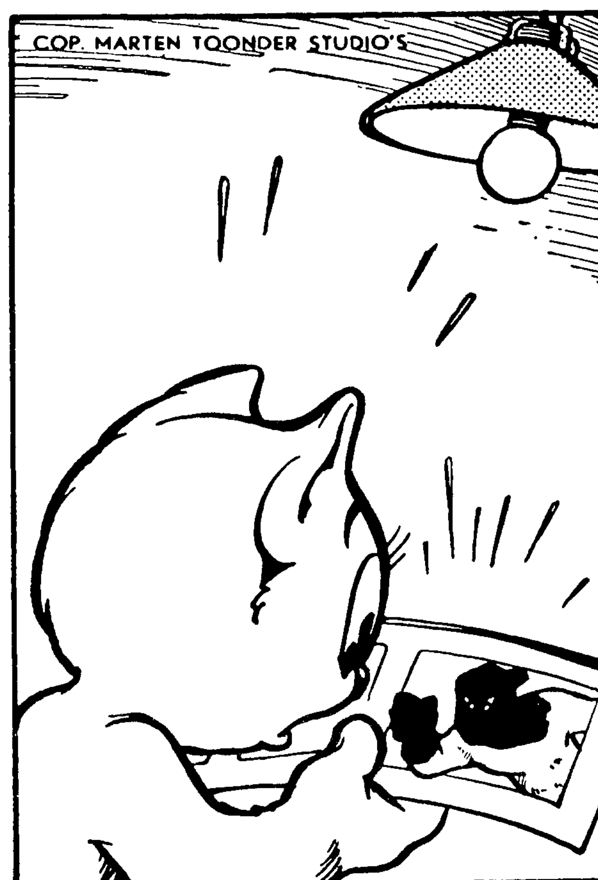
Heer Bommel keerde zich verschrikt om en kreeg toen voor het eerst de bewoner van de kamer in de gaten. 'Mijn naam is Bommel', zei hij zo waardig mogelijk, 'Olivier B. Bommel. Wat bedoelt u met de opmerking: 'Hier'?'

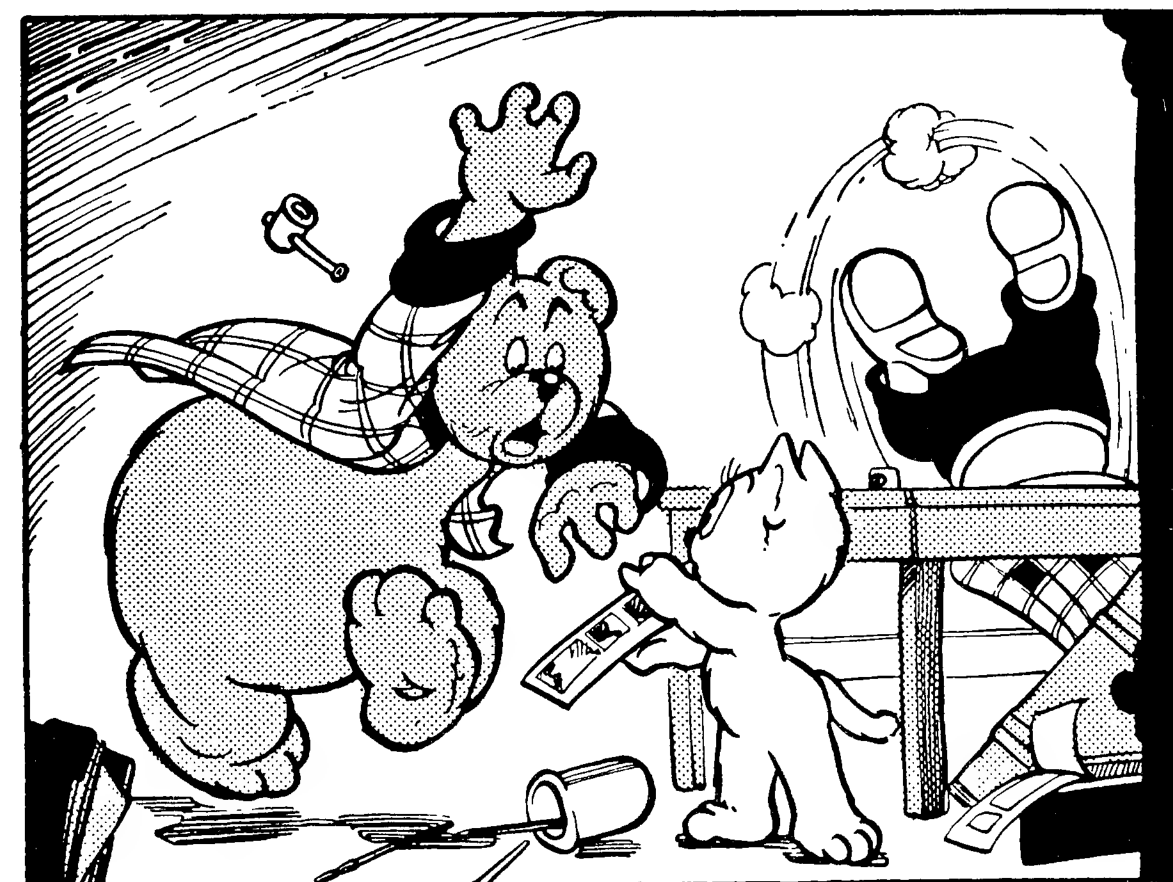
'Ik ben de tekenaar van Horror,' stamelde de angstige kunstenaar. 'Maar ik kan het ook niet helpen. Als u eens wist, hoe moeilijk het soms is om een plotje rond te krijgen'.

'Wat bedoelt die jonge vriend, Tom Poes?' fluisterde heer Bommel.

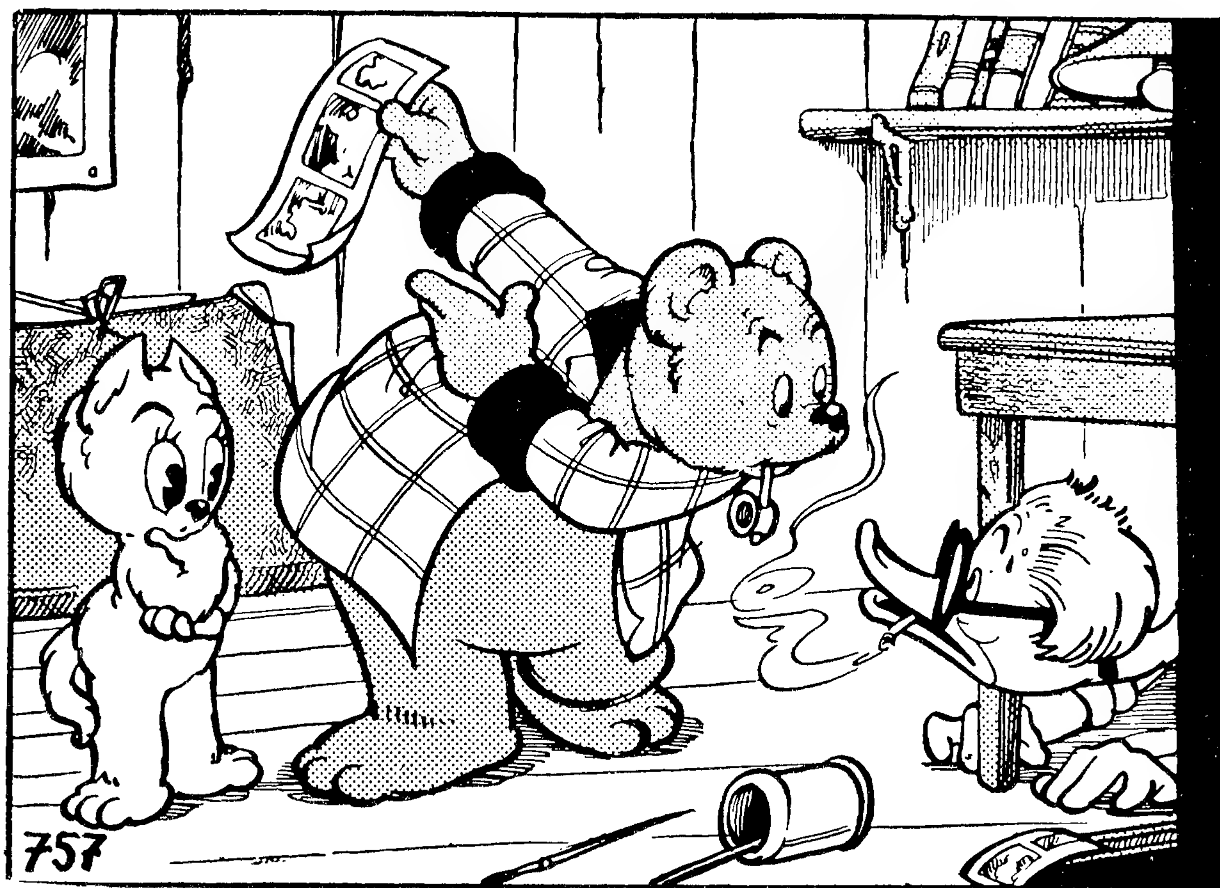
'Hij bedoelt, dat hij degene is, die Horror ontworpen heeft', legde Tom Poes uit. 'En ik geloof, dat hij een beetje geschrokken is'.

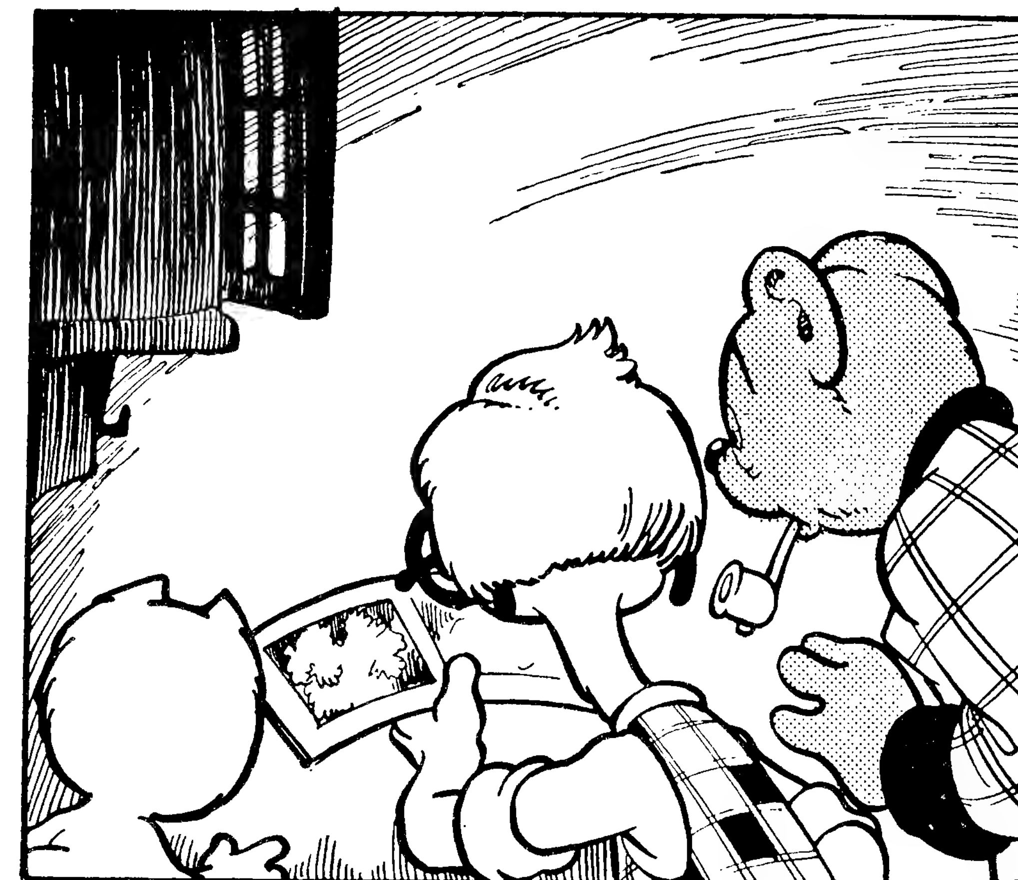

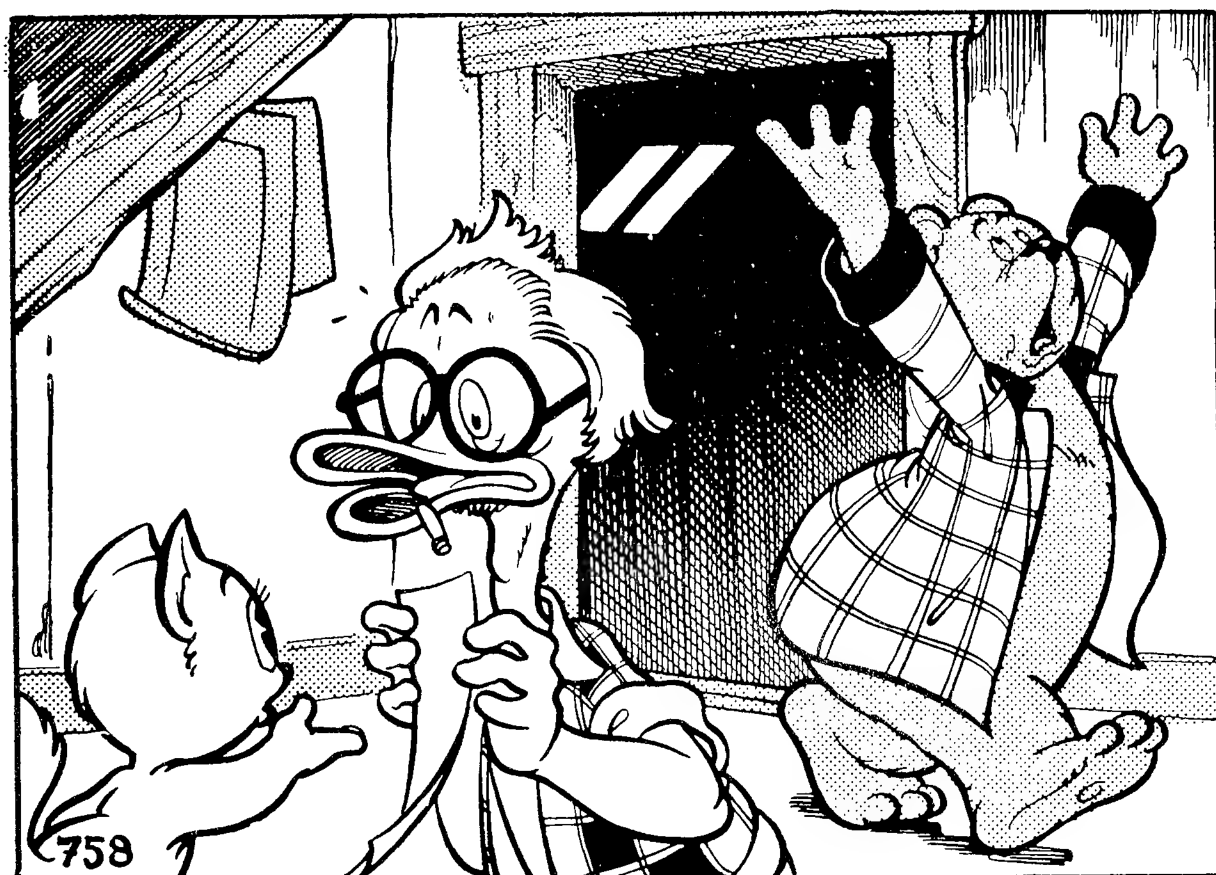

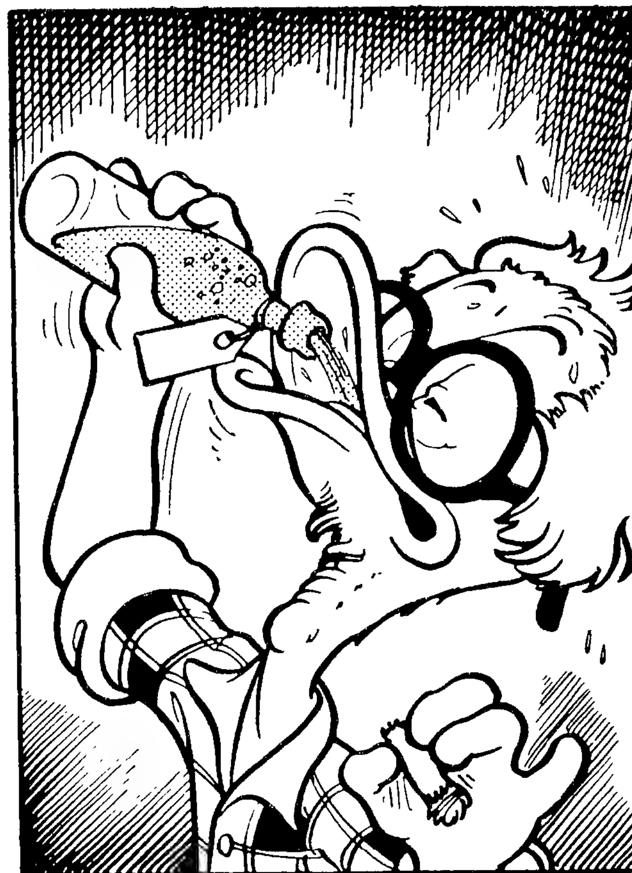
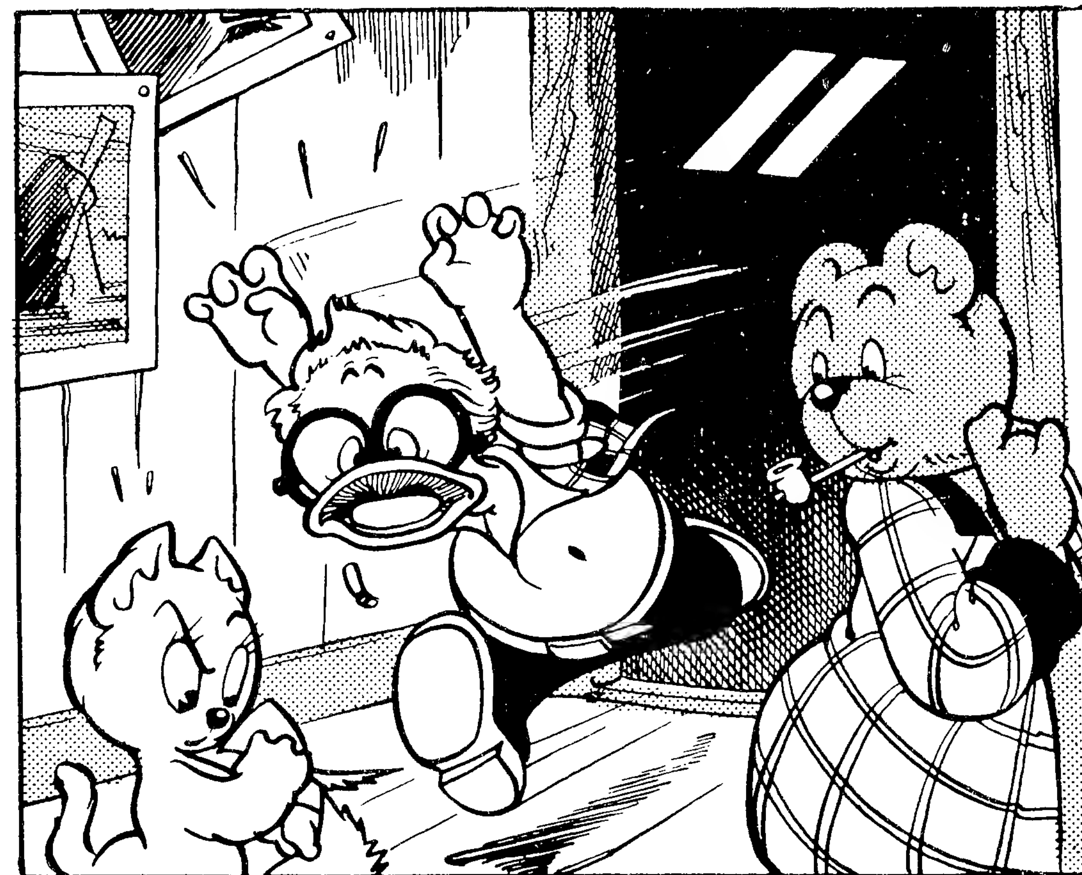
'Ah, zo, bent u een tekenaar?' vroeg heer Bommel. 'Wat interessant. Het doet mij, als heer, altijd genoegen om met kunstenaars in aanraking te komen. Hoewel... eh... is een tekenaar een kunstenaar, Tom Poes?'
'Dat weet ik niet', zei Tom Poes. 'Maar dit is geen gewone tekenaar, heer Ollie! Dit is de...'
'Ah, juist, dus toch een kunstenaar', zei heer Ollie. 'Wel, in dat geval, zult u mijn zorgen kunnen begrijpen. Ik wordt, als heer, lastig gevallen door een individu, dat denkt, dat hij de figuur is, die als een getekend plaatje in sommige kranten verschijnt en die getekend wordt door een onverantwoordelijk individu, dat zichzelf, net als u, tekenaar noemt. En die figuur denkt, dat ik ook een getekend iemand ben. Iemand, die door dezelfde tekenaar getekend zou zijn geworden, als u begrijpt, wat ik bedoel. Het is erg moeilijk, begrijpt u? Soms begrijp ikzelf niet helemaal, wat ik bedoel, maar dat komt allemaal van dat individu, dat getekende plaatje, die tekenaar bedoel ik. Als ik die te pakken krijg...'
Tom Poes had vergeefs geprobeerd om er een woord tussen te krijgen, maar nu nam hij een strook tekenpapier van de tafel en zwaaide die onder heer Bommel's neus. 'De tekenaar van Horror woont hier!' riep hij. 'Kijk maar, heer Bommel! Hier hebt u een tekening van hem!'
'Eh... h... h... H... Horror!' kreet heer Ollie. 'Dus dit is het individu, de ellendige, de namaak-kladderaar, die het hoofd van onschuldige burgers op hol brengt met zijn vergif! U bent geen héér, meneer! Houd me vast, Tom Poes, want ik bega een ongeluk aan deze... deze...'
De ongelukkige tekenaar wachtte heer Bommel echter niet af. Hij slaakte een kreet en dook opnieuw onder zijn tafel, terwijl hij piepte. 'Mijn naam is Krastra. D-doe me niks, want ik ben uiterst gevoelig. D-doe me niks!'

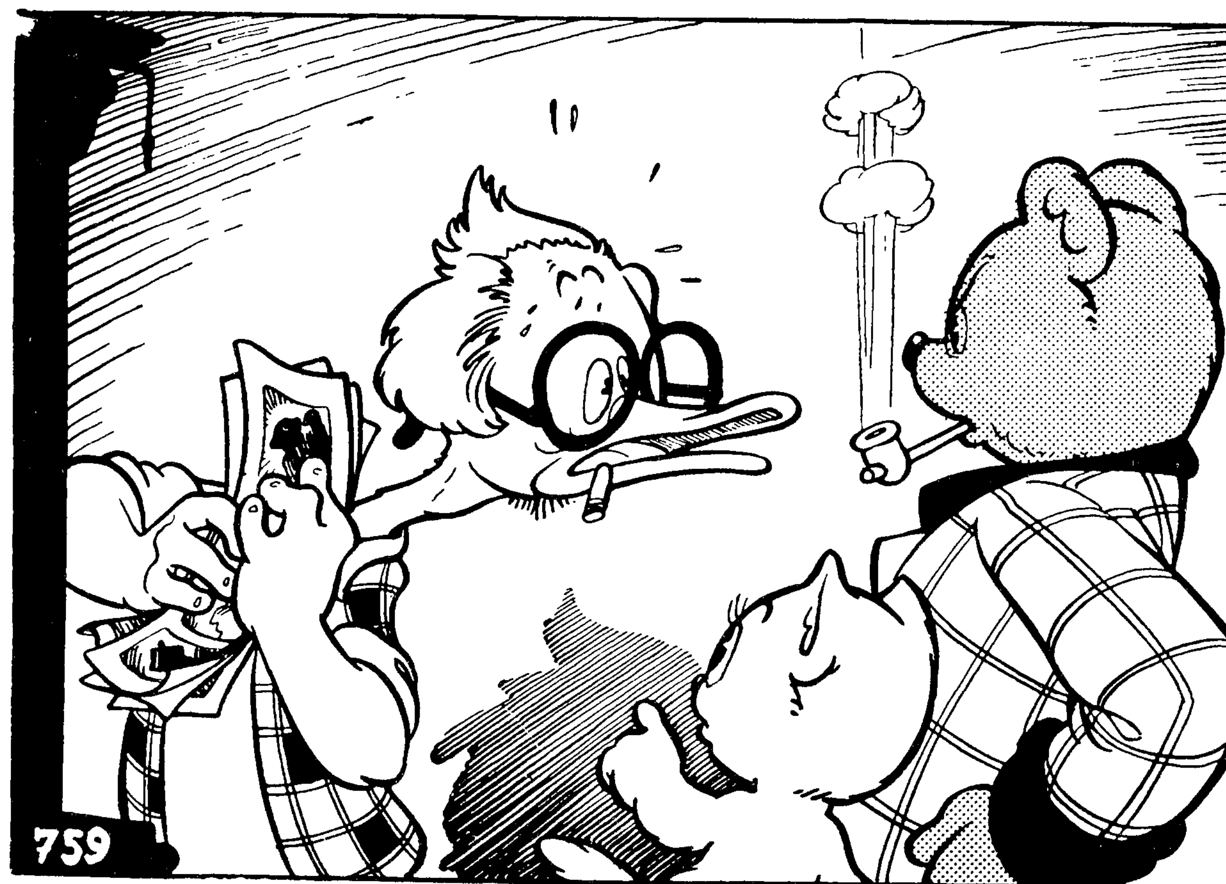

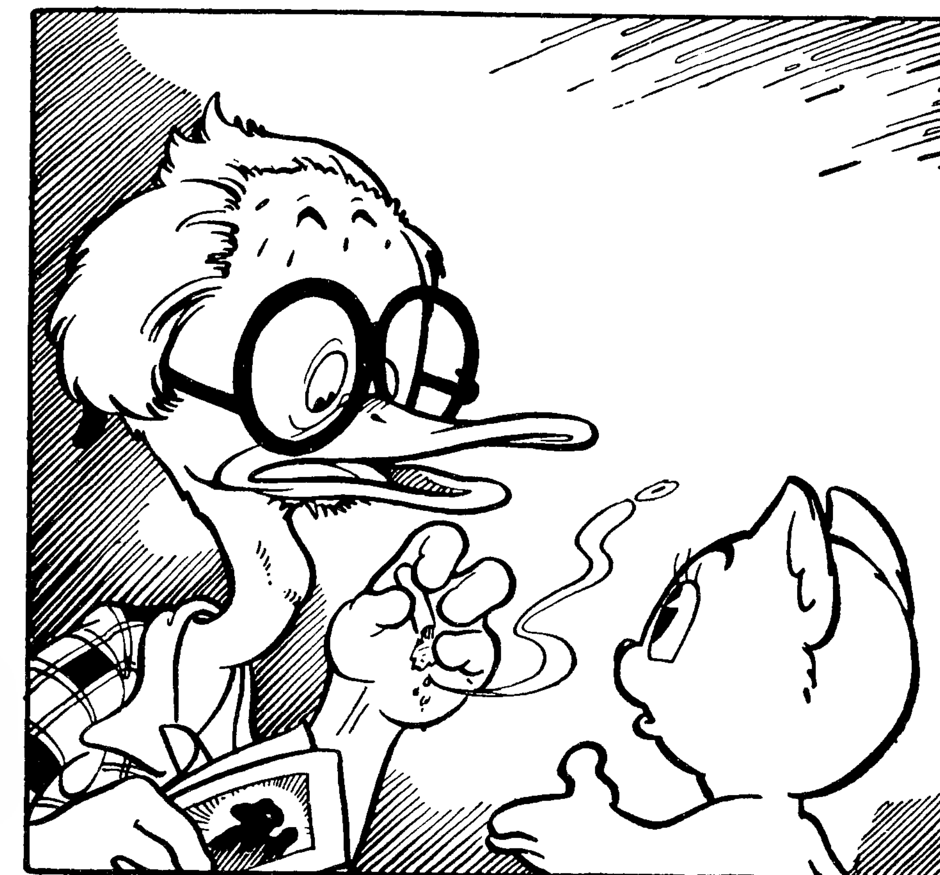
Heer Bommel trad op de tafel toe en bukte zich om de tekenaar, die zich op handen en voeten onder zijn meubel ophield, in de ogen te kunnen zien.
'D-doe me niets!' riep de ongelukkige, haastig een kalmerend tabletje innemend. 'Ik kan er niets aan doen! U weet niet hoe moeilijk het is om steeds weer nieuwe germinvallen te krijgen! Het gaat altijd maar door! Inbraak, overval, bomaanslag, revolverschot, zwaardgevecht, treinrails, dakenklimmen, naar beneden storten... altijd maar door! Zo'n plot beweegt zich van de ene holle lach naar de andere! Akelige kreten weergalmen door verlaten gangen! Glinsterende messen trillen plotseling in tafels, knersende tanden blikkeren in getaande gelaten, bloedvlekken...'
'Stop!' riep heer Ollie geschokt en de tekenaar Krastra, die in zijn opwinding onder de tafel uit was gekomen en met een tekening stond te zwaaien, zakte lusteloos in elkaar.
'Ik heb er genoeg van!' mompelde hij, 'ik wil dansende haasjes op een kleurig grastapijt tekenen! Ik maak een einde aan Horror en Dick Dubbelslag! Dit is mijn laatste tekening. Kijk, hier houdt Horror een vlammetje bij een opening in de plaatselijke gashouder, terwijl Dubbelslag er vastgebonden naast staat. En hier: Boem! Alles vliegt de lucht in! Weg, alles weg! Horror, Dubbelslag, gashouder en alles! En ik ga haasjes tekenen!'
'Een goed idee!' zei heer Bommel waarderend. Maar toen verslikte hij zich en zijn haren rezen te berge. 'D-dat kan n-niet!' jammerde hij. 'Alles wat jij tekent gebeurt ook in werkelijkheid! Verschrikkelijk! Een ontzettend slecht idee! Misdadig! Wat moeten we doen, Tom Poes?'

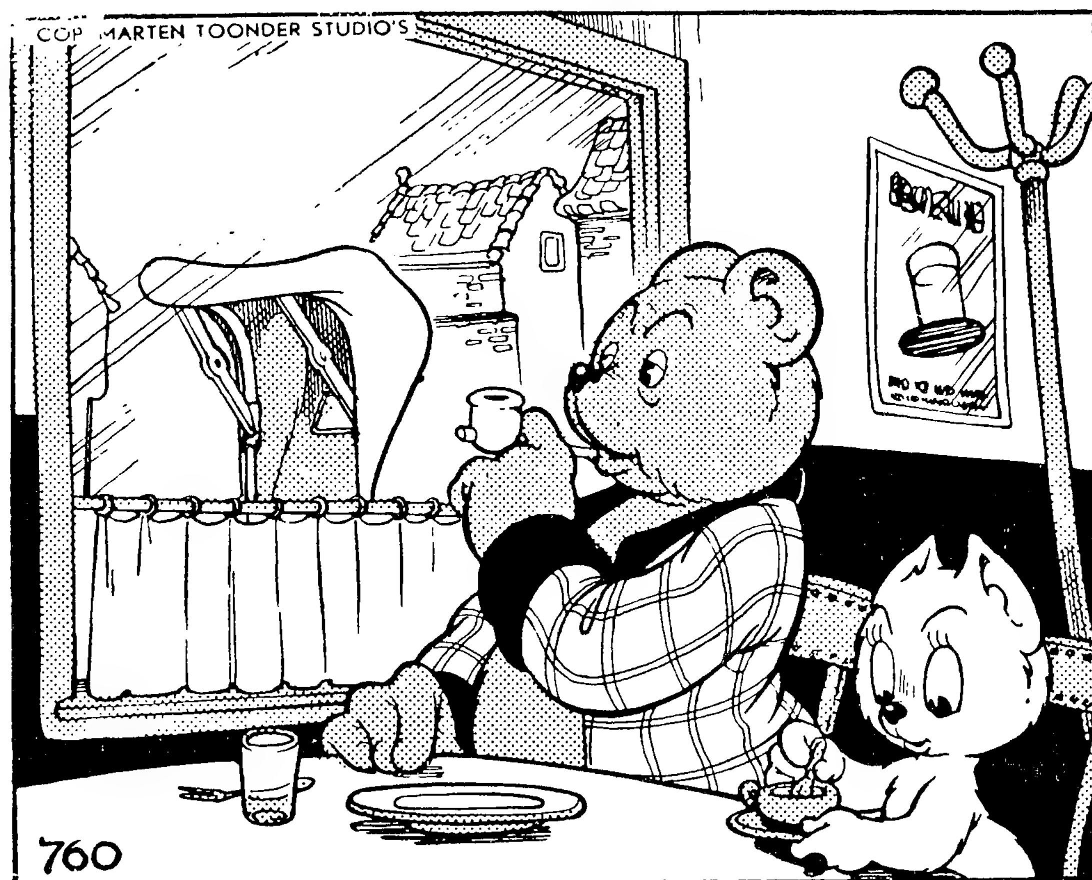

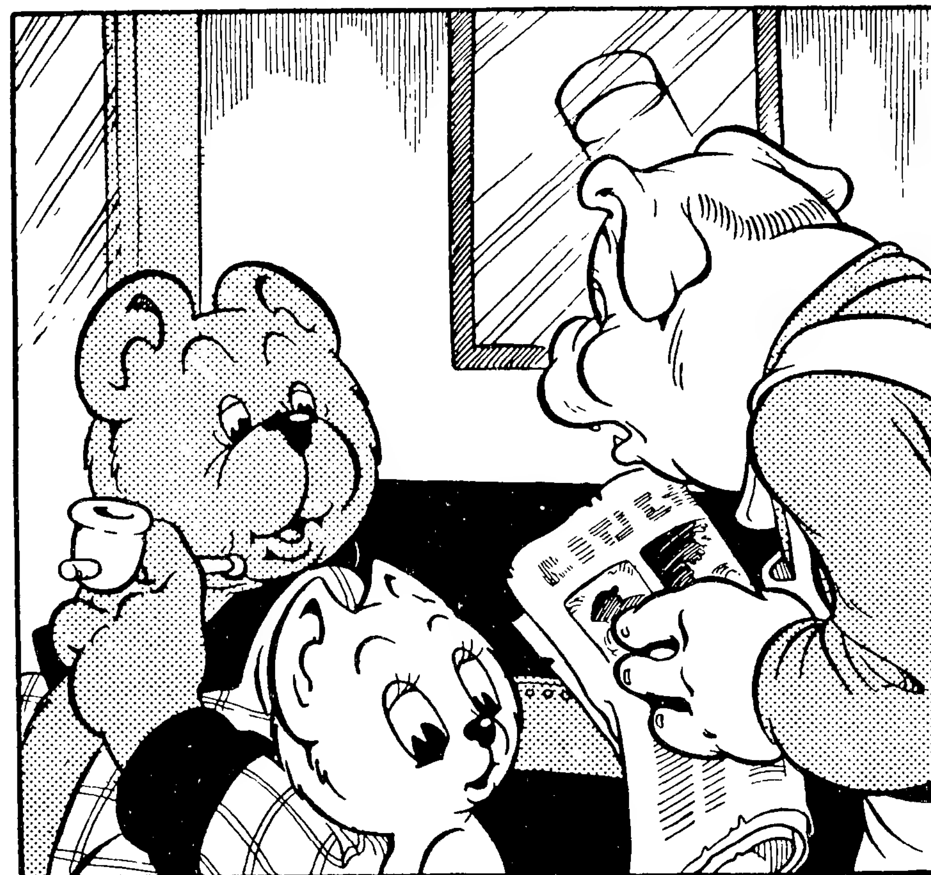
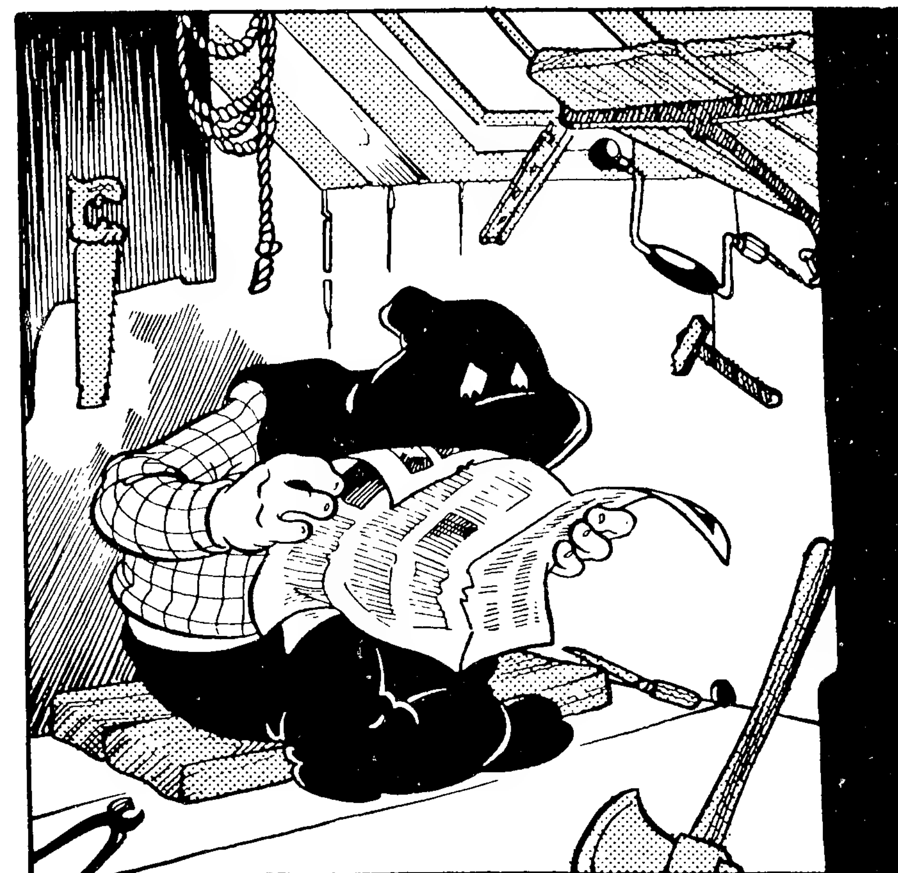
'Ik begrijp het niet helemaal!' zei de tekenaar Krastra, zenuwachtig een hoofdpijntablet slikkend. 'Dit is toch een mooi einde aan mijn verhaal, vind ik! En als ik u goed begrijp, bevalt mijn verhaal u niet. Wel, dan is dit toch een mooi einde voor iedereen?'
'Nee,' zei Tom Poes, 'dat is het niet. Er is iemand, die voor Horror speelt. Die iemand doet alles in het ècht na. En wanneer u nu die gashouder in de lucht laat vliegen, dan gebeurt dat ook in het echt en zou de hele stad wel eens in de lucht kunnen vliegen. Wanneer staat deze laatste tekening van u in de krant?'
'W-wan-wanneer s-s-st-st-staat hij i-in de krant?' hijgde heer Bommel.
De tekenaar keek van de een naar de ander. Toen schonk hij een medicijnflesje leeg in een glas en dronk het klappertandend op.
'G-gebeurt in het echt!' mompelde hij verwezen.
'Wanneer staat dat in de krant?' herhaalde heer Bommel dreigend.
'M-morgenochtend' mompelde de tekenaar. 'Morgenochtend! Dan vliegt dus alles de lucht in. Wat verschrikkelijk! En ik ben zo gevoelig! Ik kan helemaal niet tegen harde geluiden! Ik schrik zo gauw! Ach, ach! En alles had zo mooi kunnen zijn! Wie had dit kunnen denken...'
'Ik weet wat!' zei Tom Poes. Hij pakte de tekening en scheurde die met een vlugge beweging in kleine stukjes. Krastra snelde met een gil toe, maar het was te laat.
'Héél goed, jonge vriend!' zei heer Bommel prijzend. 'Een zeer juist gebaar! Ik had het zèlf kunnen doen, als je begrijpt, wat ik bedoel. Deze misdaad kan dus niet gebeuren!'
'Mijn tekening!' jammerde de tekenaar. 'Er zat juist zo'n mooie dynamiek in die ontploffing! En de expressie van Dubbelslag krijg ik nooit meer zo prachtig verwrongen! En wat moet er nu morgen in de krant? Mijn plot is nu niet meer rond!'

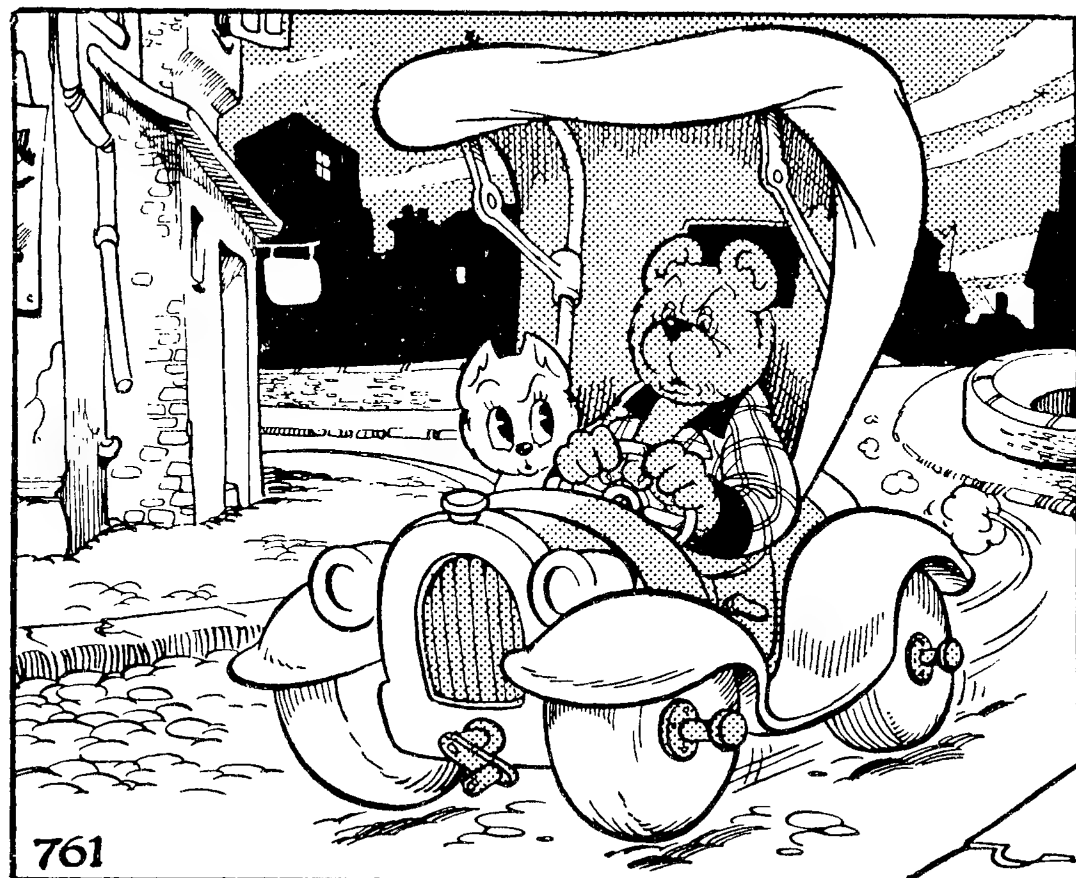

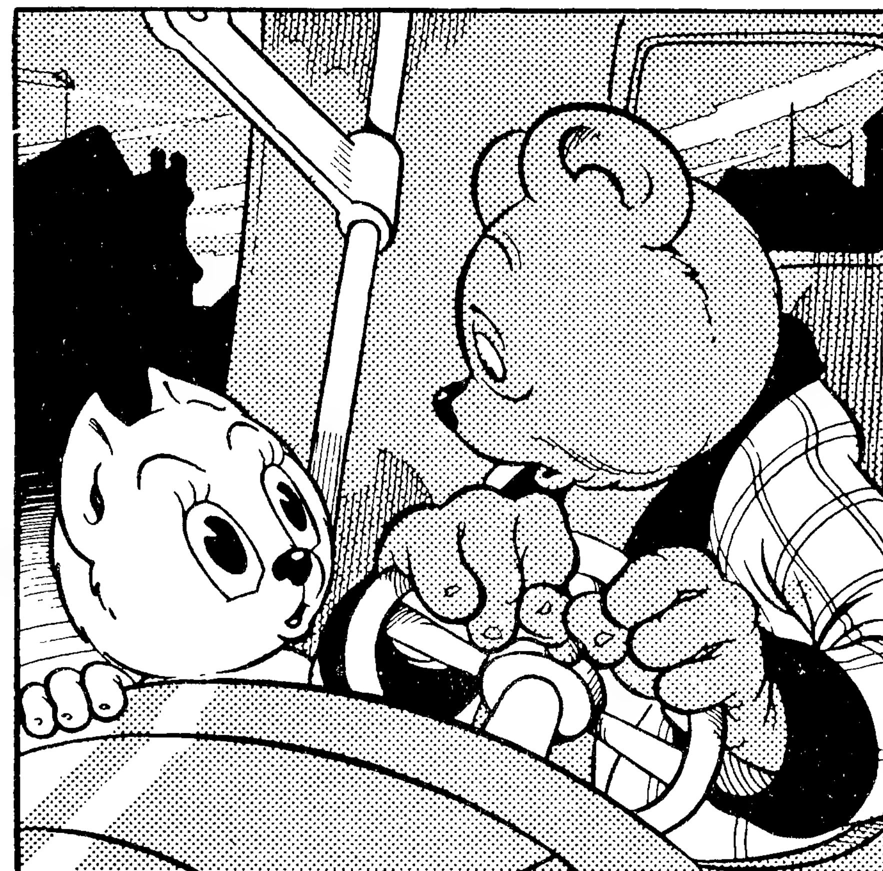
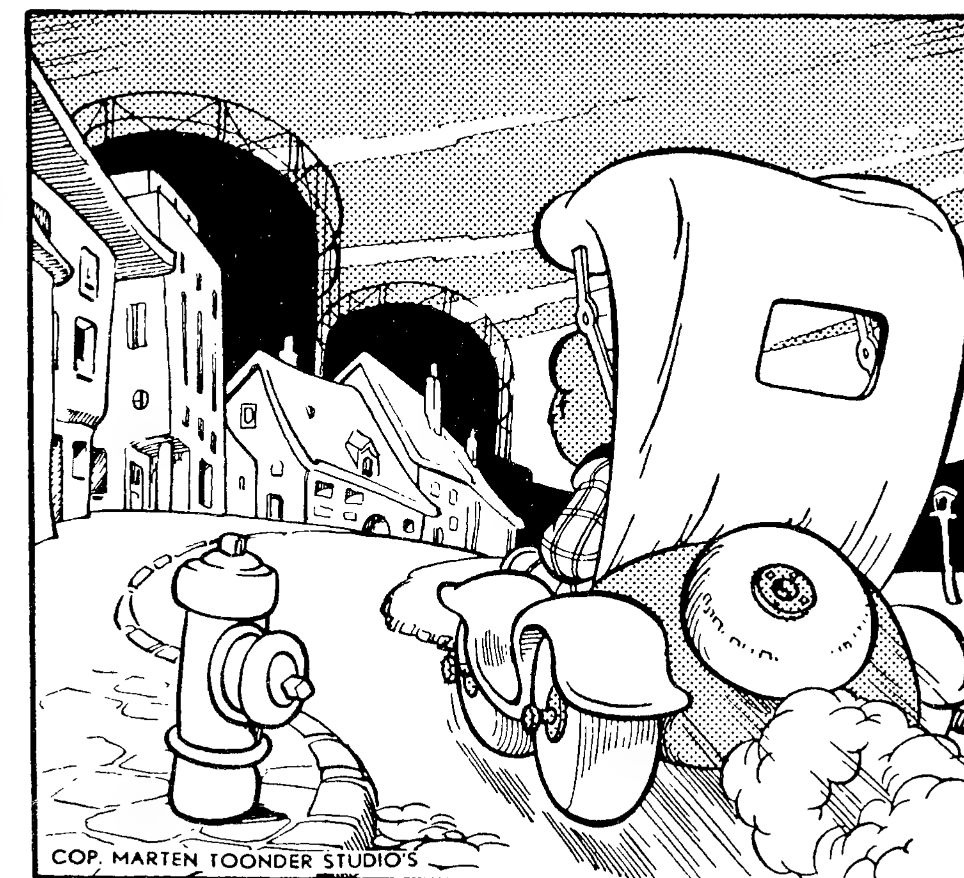
'Ik begrijp niet, wat u bedoelt met: 'Mijn plot is niet rond!' zei heer Bommel ongerust. 'Heeft het iets met Horror te maken? Ik waarschuw u, dat mijn geduld helemaal uitgeput is en dat die geheimtaal de laatste druppel bij mij op de neus laat vallen! Kortom: Ik verdraag niet langer, dat er te mijnen koste wordt geschertst. Er is al veel te veel over mij heen gelopen, wat jij, Tom Poes?'
'Ja,' zei Tom Poes. 'Ik zou alleen graag willen weten, welke tekening er vanavond in de krant komt te staan, want dat is belangrijk!'
'Hoezo, belangrijk?' vroeg de tekenaar, terwijl hij zijn tekeningen angstig tegen zich aandrukte. 'Ik wil niet hebben, dat u deze óók stuk maakt, hoor! Dat zou ik niet kunnen verdragen – mijn zenuwen zouden het niet kunnen verwerken. Ik wil jullie wèl vertellen, wat er op staat, maar jullie mogen er niet aan komen. Bovendien moeten ze nu direct naar de krant – ik ben toch al te laat. Ik kon de draad niet recht krijgen...'
'Ja, ja!' zei Tom Poes ongeduldig. 'Wat staat er op die tekeningen?'
'Kijk,' zei Krastra, 'hier staat Dubbelslag vastgebonden aan een gashouder, let op zijn gezichtsuitdrukking, een klein meesterwerkje, al zeg ik het zelf. En naast hem zit Horror een gat in de wand te boren, ziet u wel? Er liggen lucifers naast hem, dat is voor de ontploffing. Maar die ontploffing komt morgen pas dat is om het spannend te maken. Hm... die zal ik vannacht wel over moeten tekenen... die is nu kapot!'
'Nee,' zei Tom Poes, 'die maak je niet over! Ik krijg ineens een idee! Ik weet ineens, hoe wij Horror onschadelijk kunnen maken. En bovendien is het een goed einde voor je krant ook! Luister maar eens!'
Toen begon Tom Poes zijn plan uit te leggen. Maar daar vertel ik nog niets over, dat is om het spannend te maken.

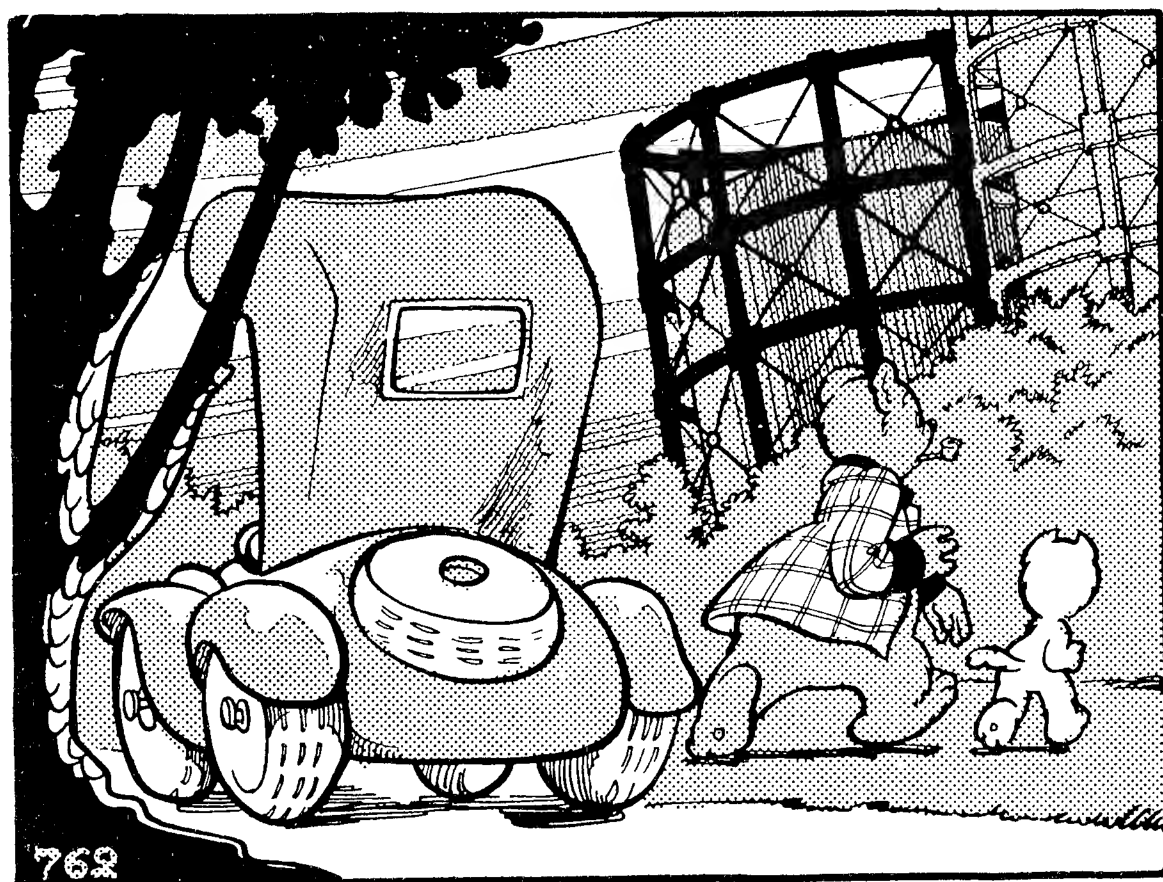

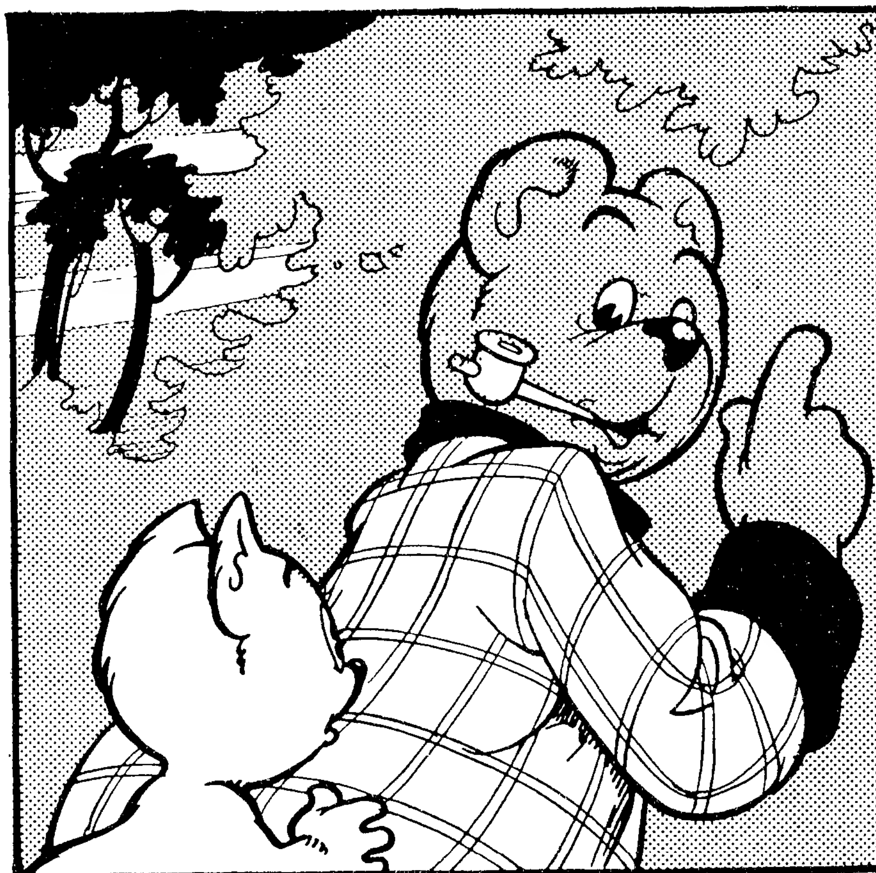
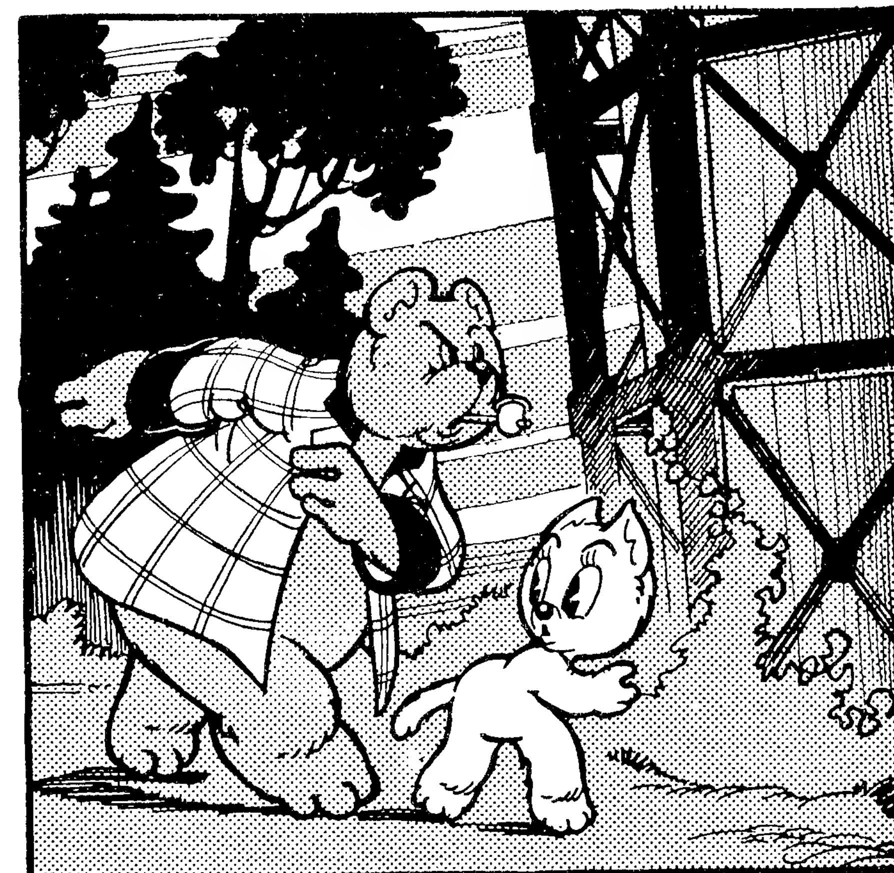
Een uur later zaten Tom Poes en heer Bommel in een klein café'tje op het verschijnen van het avondblad te wachten.
'Dat plan van jou is nu wel heel mooi, jonge vriend', zei heer Bommel zuchtend, 'en ik denk, dat je jezelf een erg knap iemand vindt, maar naar mijn smaak stel je iemand te veel aan een groot gevaar bloot!'
'Wie?' vroeg Tom Poes verwonderd.
'Wie?!' herhaalde heer Bommel. 'Wie anders dan je beste vriend en beschermer Olivier B. Bommel, de heer van Bommelstein? Degene die jou nu al ontelbare keren uit de klauwen van Horror de Ademloze heeft gered, wiens leven gevuld is met zorgen voor je welzijn! Heb je daar al eens aan gedacht? Neen! Integendeel, in jouw plan loop ik een ontzettend gevaar!'
'Zo erg is het niet!' zei Tom Poes. 'We hebben nu al vaak genoeg gemerkt, dat Horror nooit iets doet, dat niet in de krant staat. Het enige vervelende, dat er nog kan gebeuren is, dat Horror u aan die gashouder vast gaat binden. Kijk zelf maar, heer Ollie!'
Tom Poes pakte het avondblad aan van de waard en vouwde het open.
'Ziet u wel?' zei hij. 'Dit is de tekening, die we al bij die tekenaar Krastra hebben gezien. Hier zit Horror bij zijn lucifers en zegt: Ha, mijn wraak komt dan eindelijk! Het zal verschrikkelijk zijn! Dat is alles, de rest komt morgenochtend pas!'
'Jij hebt gemakkelijk praten!' zei heer Bommel. 'Jij huppelt altijd gemakkelijk over de zorgen des levens heen. Weet jij zo zeker wat Horror zal gaan doen? Hij zou zich best eens niet aan die krant kunnen houden!'
Intussen zat, niet ver vandaar, de dreigende gestalte van Horror in een schuurtje het avondblad te lezen.
'Juist!' mompelde hij, 'de gashouder in het park! Ha! Grappig! Nu weet ik tenminste hoe het verder gaat!' En de schurk greep zijn gereedschap en snelde weg...

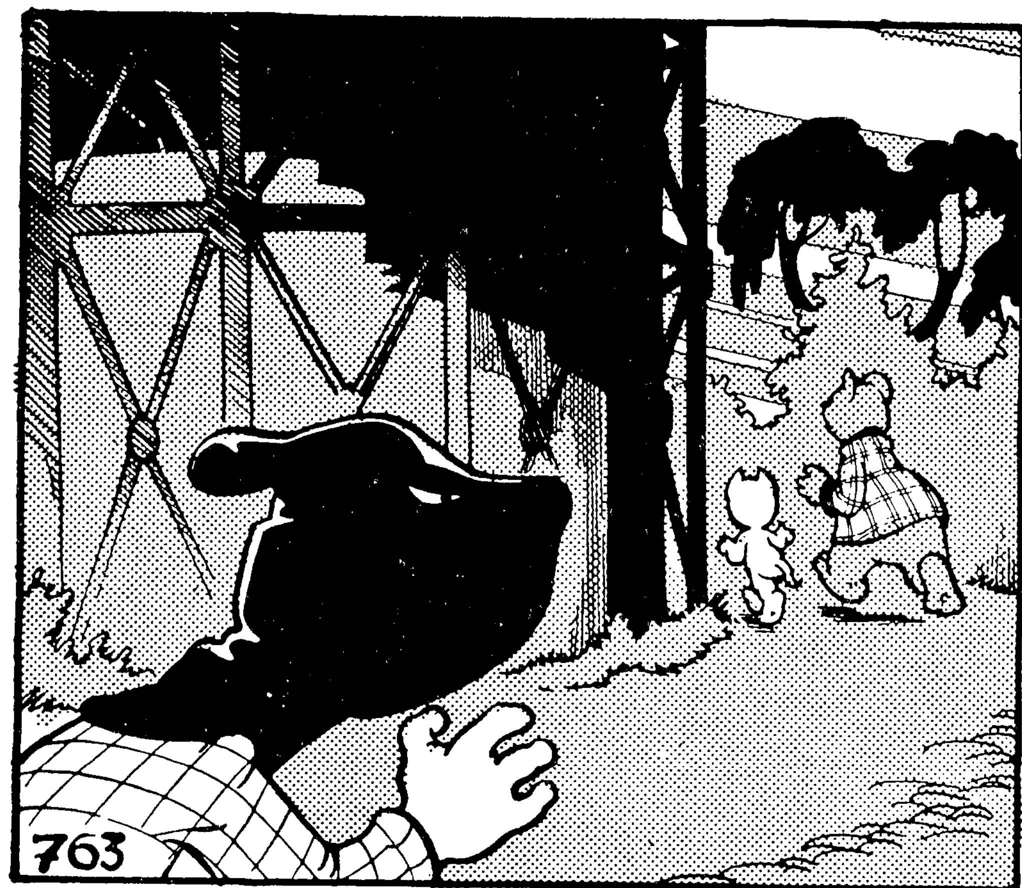

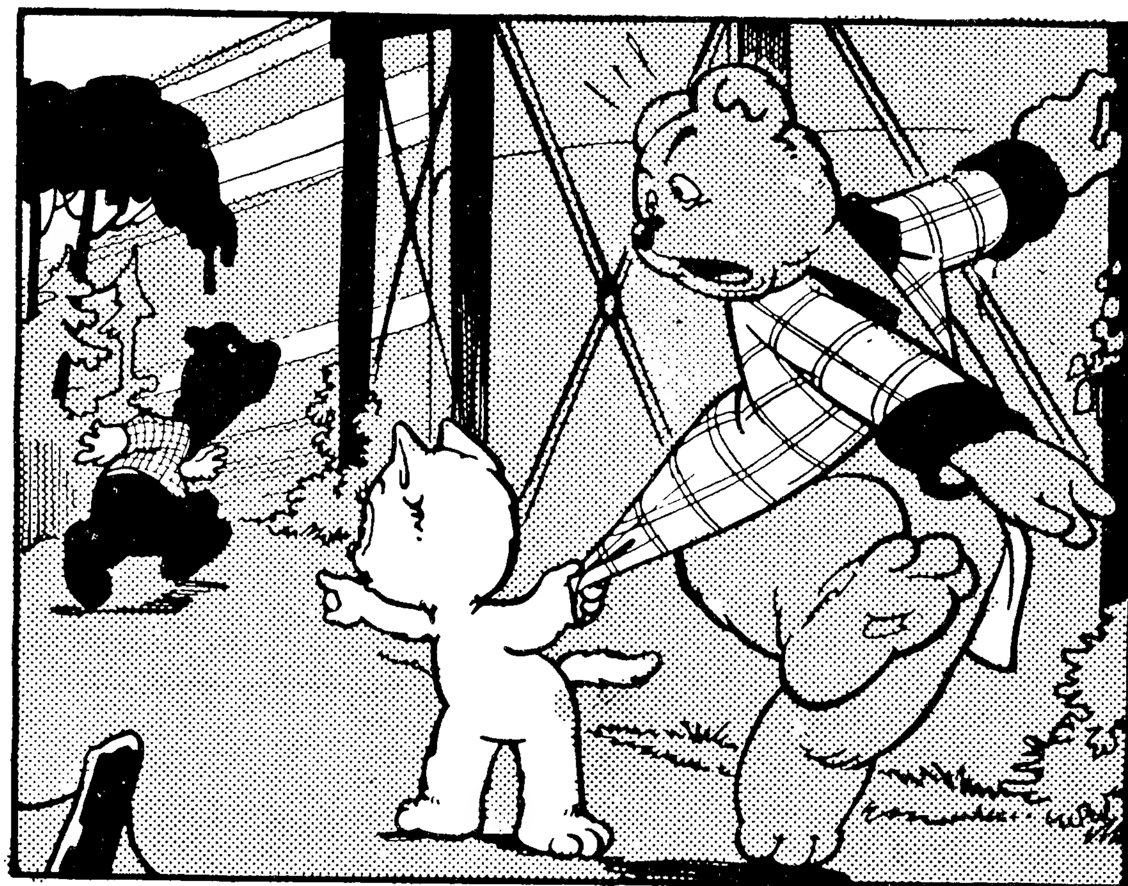
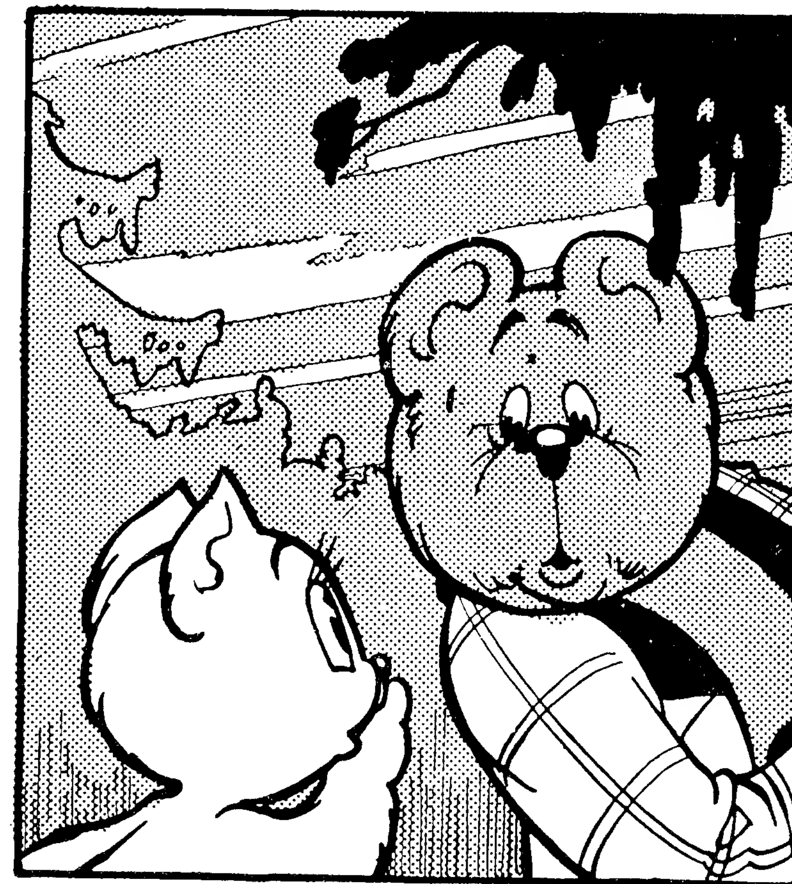
Heer Bommel had zuchtend de krant weggelegd en was met Tom Poes in de Oude Schicht gestapt.
'Daar gaan we dan!' zuchtte hij, toen ze de vallende avond inreden. 'Misschien de laatste tocht in mijn trouwe auto! Hm... ik wil niet haatdragend zijn, jonge vriend! Wanneer er iets met mij mocht gebeuren... wanneer ik van deze tocht niet zou terugkeren, bedoel ik... ik bedoel, wanneer er een gewelddadig einde aan dit veelbelovende jonge leven zou komen, dan is deze wagen voor jou!'
'Dank u wel!' zei Tom Poes. 'Dat hebt u al eens eerder gezegd, heer Ollie, toen we aan dat touw hingen, weet u nog wel? En ik geloof heus dat u het veel te somber inziet! Want zelfs, wanneer mijn list niet zou werken, is er een grote kans om Horror onschadelijk te maken. We weten immers precies, wat Horror gaat doen? Hij zal proberen om u te vangen, maar we kunnen immers evengoed proberen om hèm te vangen? Dit is de eerste keer, dat we precies weten, waar we hem moeten zoeken. En met z'n tweeën zijn we toch zeker even slim en sterk als die namaak-schurk?'
'Zeker,' zei heer Bommel, 'ik ben slim en sterk genoeg, dat weet iedereen! Maar toch is het moeilijk, als heer zijnde, om eenzaam een onbekend gevaar tegemoet te rijden. Alleen de gedachte, dat ik handel in het algemeen welzijn en dat ik de dankbaarheid van de hele bevolking zal oogsten voor mijn onverschrokken gedrag, houdt mij op de been!'
'Ja, ja!' zei Tom Poes, 'en dat is erg prettig, want daar is die gashouder al! U zult uw benen nog nodig hebben, voordat we klaar zijn!'
'J-ja, denk j-je?' zei heer Bommel, die nu ook de donkere omtrekken van de gasfabriek in de gaten kreeg. 'Eh... zullen we eh... eerst nog even naar huis g-gaan, jonge vriend? Ik eh... ik heb mijn eh... vulpen vergeten...'
'Die hebt u niet nodig,' zei Tom Poes. 'Laten we hier maar stoppen, heer Ollie! Dan kunnen we de Schicht hier laten staan.

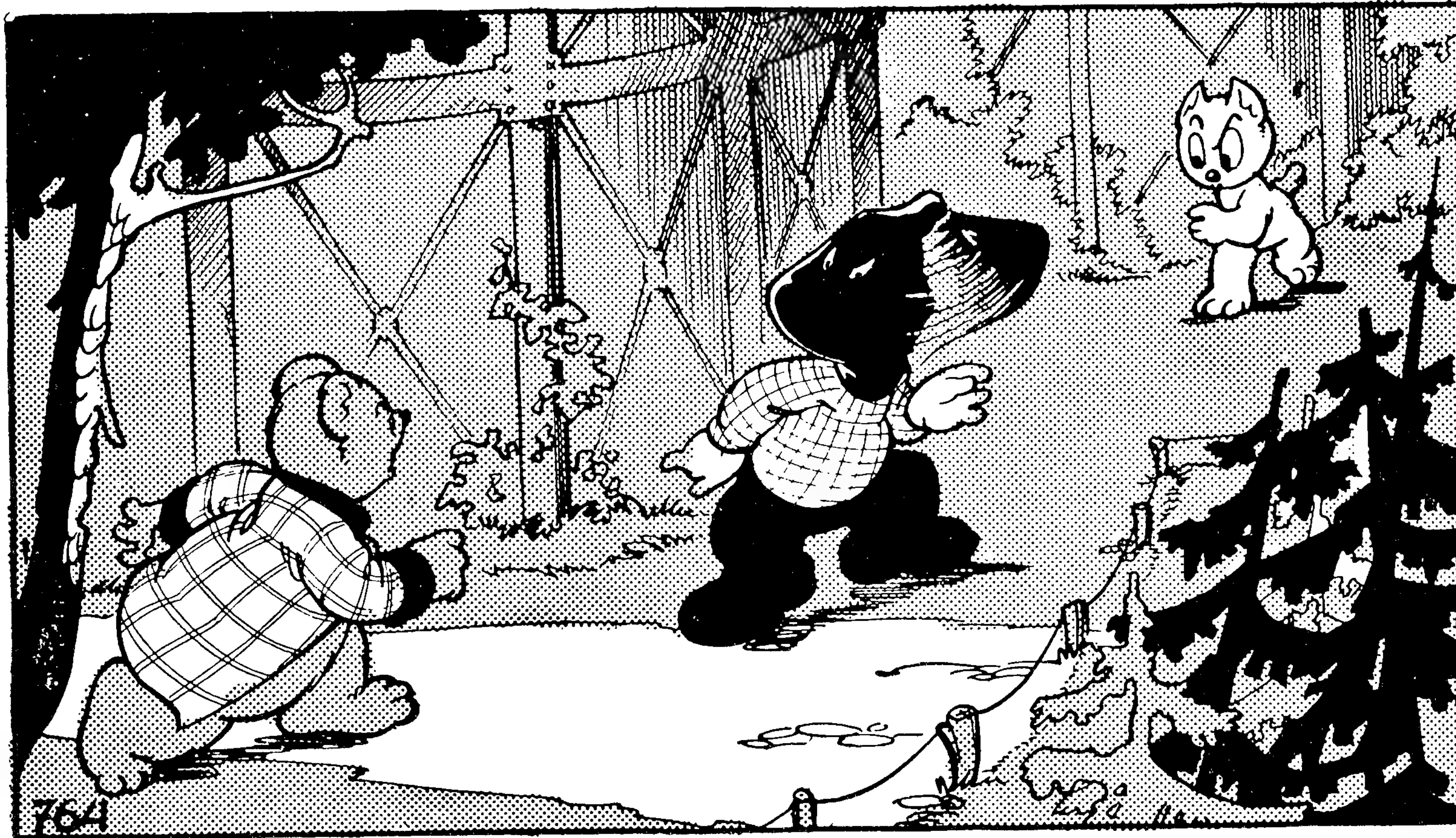

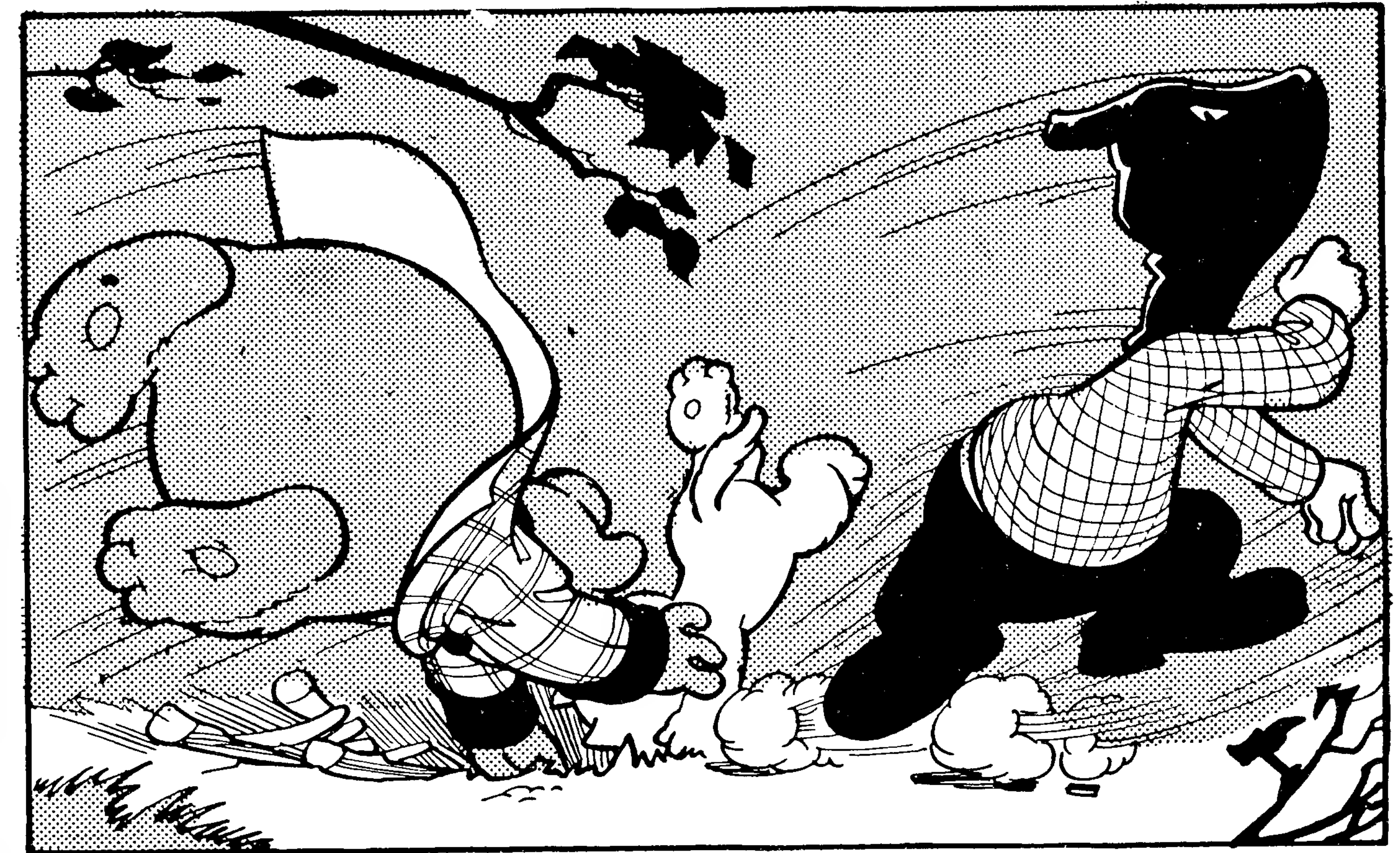
Tom Poes en heer Bommel waren uit de Oude Schicht gestapt en slopen nu door het omringende parkje naar het gevaarte van de gashouder.
'Ik heb zo het gevoel, dat we nu de ontknoping naderen!' zei Tom Poes zachtjes. 'Het einde van dit avontuur is in het zicht, heer Ollie! Houd moed!'
'En wie zegt, dat ik geen moed houd, jonge vriend?' vroeg heer Bommel verontwaardigd. 'Ik houd altijd moed! Dat merk jij misschien niet altijd zo, maar ik verzeker je, dat het houden van moed ons Bommels in het bloed zit! Maar eh... wat ik zeggen wilde, Tom Poes, eh... het is hier tamelijk donker, niet? Niet om het een of ander, maar dit is een lelijk gebouw, wat jij! Niet een gebouw om de hele nacht tegen aan te kijken, zeg nu zelf! We hebben het nu gezien en nu stel ik voor om weer naar de Oude Schicht te gaan en rustig...'
'Dat plan lijkt me niet goed.' zei Tom Poes. 'We moeten de omtrek nauwkeurig onderzoeken en dan wachten, tot we een spoor van Horror ontdekken!'
'Juist!' zei heer Ollie, 'precies wat ik wilde zeggen voordat jij me in de rede viel! We omsingelen dit lelijke gebouw, wilde ik zeggen. We sluipen er omheen en onderzoeken alle sporen en dan zien we wel weer verder! Dat is, wat ik wilde voorstellen! En nu genoeg gepraat, jonge vriend! Vat moed en volg me... of eh... je kunt ook voor gaan,... Maar blijf in ieder geval dicht bij me, dan kan je niets gebeuren! Luister scherp naar alle geluiden en kijk goed of je ook een donkere gedaante ziet en let goed op mijn bewegingen! Ik zal hetzelfde doen en als ik gevaar zie zal ik de schreeuw van een torenspreeuw nadoen, dan weet je, dat je me helpen moet! Vooruit!'

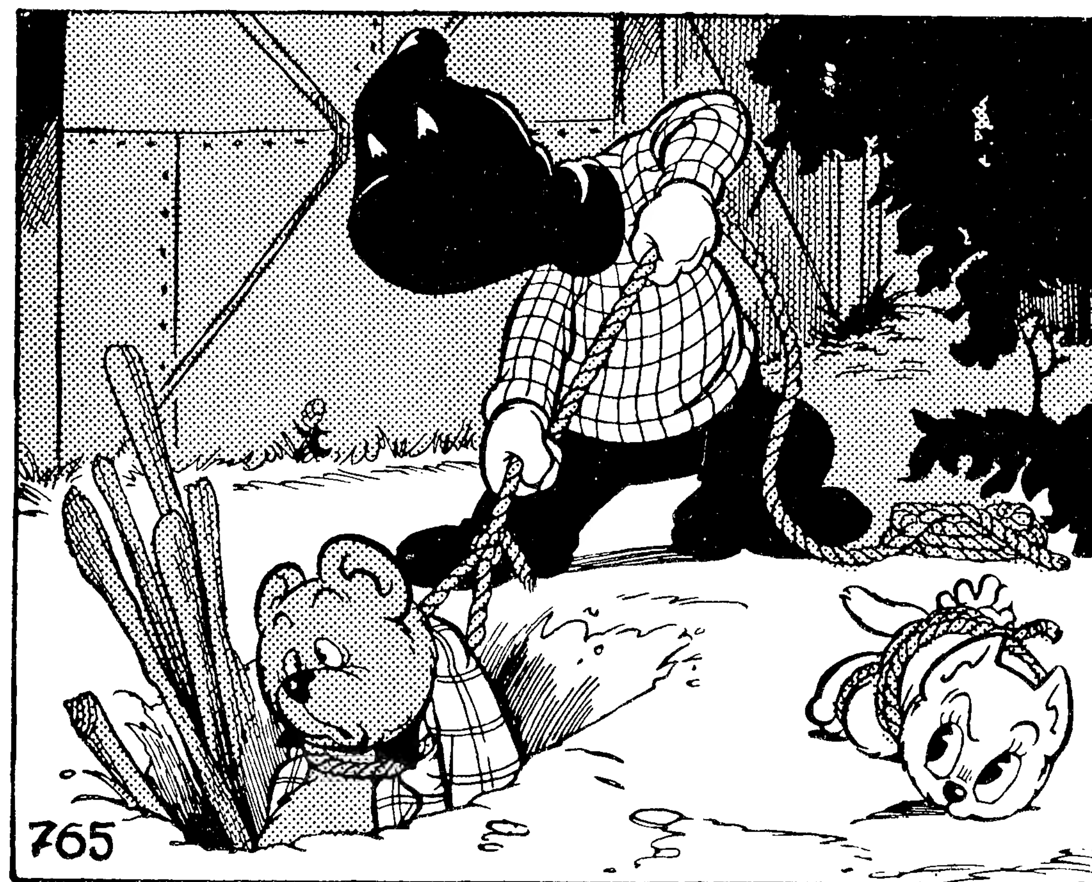

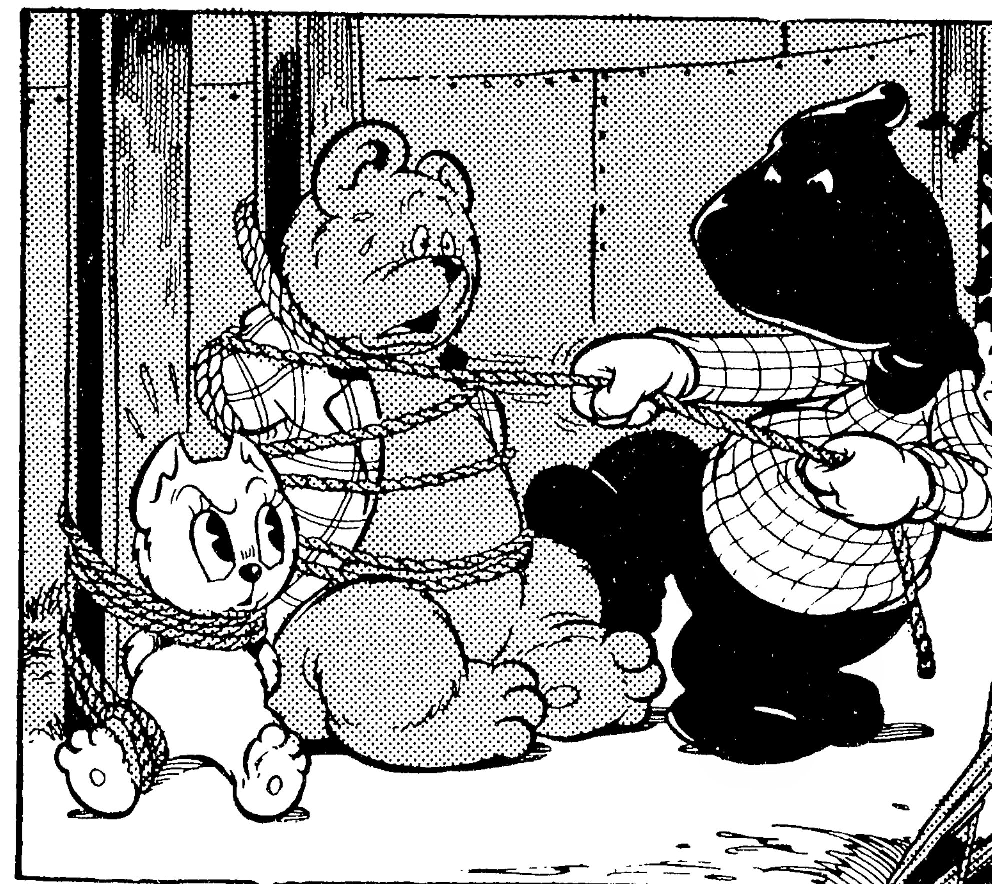
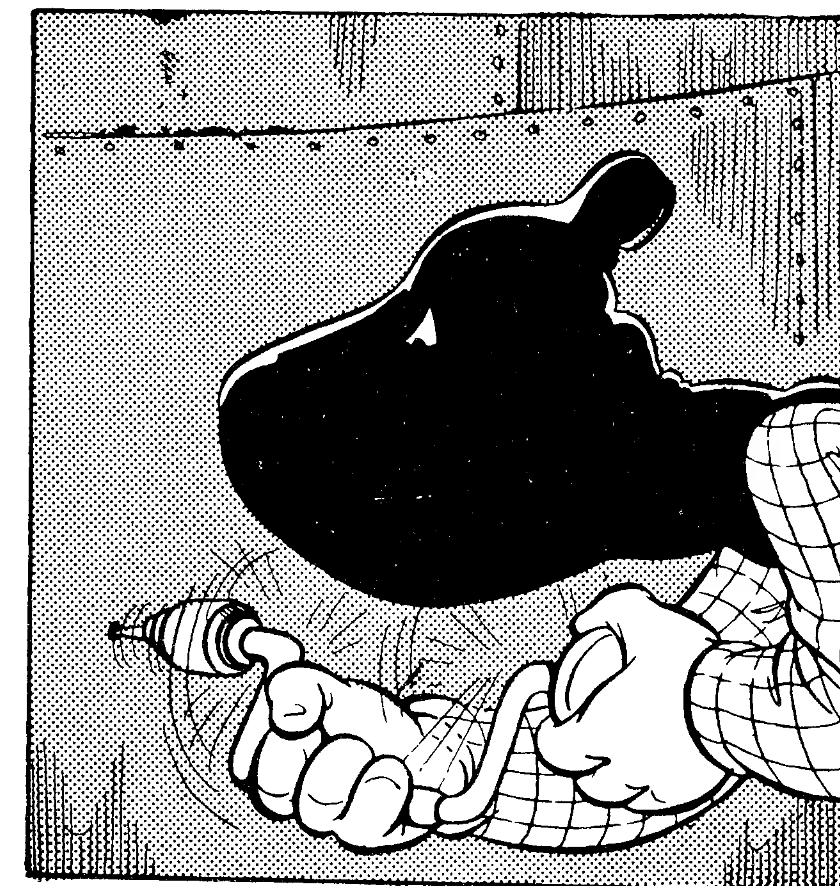
Heer Bommel en Tom Poes zetten zich dus in beweging en begonnen voorzichtig en zonder veel gerucht om de gashouder heen te wandelen.
'Blijf vooral d-dicht b-bij me!' zei heer Bommel fluisterend. 'Ik moet je in het oog kunnen houden, want anders kan ik je niet helpen als er iets ge-gebeurt! Het is hier donker! Wat ruikt het hier naar, hè? Trap niet op mijn voeten, hoor! Sssssst! Stil zijn, jonge vriend! Wat hoor ik daar? Ik hoor wat, T-t-tomp-p-poes! Sssssst! Nee, het is niets, alleen maar echo...'
Zo sprekend verdwenen Tom Poes en Heer Bommel om de ronding van de gashouder, terwijl er aan de andere kant een donkere gedaante in het beeld verscheen, die behoedzaam hun sporen volgde. Maar gelukkig had Tom Poes scherpe oren, zodat hij ondanks het drukke gefluister van heer Ollie het kraken van een takje achter zich hoorde.
'Heer Bommel!' fluisterde hij, de jas van zijn vriend grijpend. Heer Ollie draaide zich om onder het uiten van een verschrikkelijke kreet, die als de fluit van een locomotief door het verlaten parkje galmde.
'Sssssst!' siste Tom Poes, 'dat was Horror! U hebt hem laten schrikken door uw geschreeuw! Zo krijgen we hem niet, heer Bommel!'
'H-ho-hor-horrorrorror!' hijgde heer Bommel. 'N-n-netw-wattik dacht! W-w-wa-wat nu?'
'We moeten uit elkaar gaan!' zei Tom Poes. 'Ieder een kant op, dan zit de schurk tussen ons in! Want hij draait ook om deze gashouder heen, daar kunt u van op aan! Vooruit, heer Ollie!'
'Zullen we dat nu wel d-d-doen?' vroeg heer Bommel met een angstige stem. Maar Tom Poes was al onderweg en hoorde hem niet meer.

Heer Bommel, die plotseling alleen was gelaten, wist niet beter te doen, dan zich vlug in beweging te zetten. Zonder nog erg op het maken van lawaai te letten liep hij met forse tred en luid ademend om de gashouder heen, terwijl hij zo nu en dan luidkeels een bedreiging uitte om Horror op een afstand te houden.
'Als ik j-je t-te p-p-pak-pakken k-krijg, d-d-doe ik je iets!' riep hij. 'K-kom voor de dag, als je d-d-durft lelijkerd!'
Van de andere kant naderde Tom Poes, die helemaal geen geluid maakte en een beetje boos naar het naderende geroep van heer Bommel luisterde. Maar tot zijn verbazing kreeg hij plotseling Horror in de gaten, die, zonder zich aan Heer Bommels dreigementen te storen, precies tussen hen in, van de een naar de ander stond te kijken.
'Heer Ollie!' riep Tom Poes, 'daar staat Horror! Vlug! Pak hem!'
Heer Bommel bleef een ogenblik verwezen staan kijken, terwijl de ogen hem uit het hoofd puilden. Hij kreeg het verschrikkelijk warm en hij voelde, dat zijn voeten zich in een draf-stand zetten. Maar toen vermande hij zich.
'Het B-bo-bom-bommomm-bommelse bl-bloed!' mompelde hij en nam een geweldige sprong. Tom Poes had hetzelfde gedaan en dat was dan ook de reden, dat ze met een klap op elkaar botsten, precies op de plek waar Horror even te voren gestaan had. Ja, Horror had hen namelijk niet afgewacht, maar was vlug opzij gestapt. Nu stond de schurk op een pas afstand belangstellend te kijken hoe de botsing verliep en hij lachte hol, toen hij de figuren van zijn beide tegenstanders direct na de klap in een gat in de grond zag verdwijnen. Dat gat had hij daar zelf gegraven en uit deze list kan men zien, dat hij terecht de grootste schurk van deze tijd genoemd kan worden.

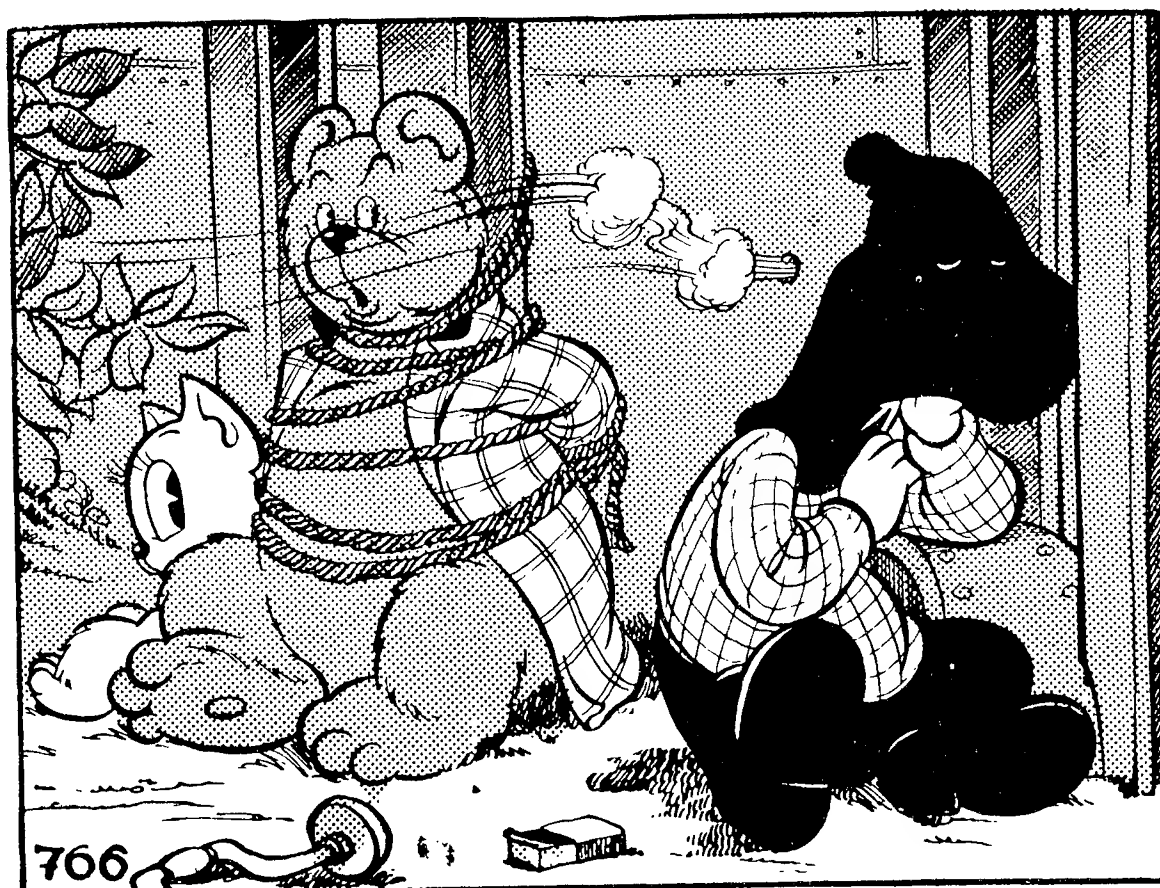

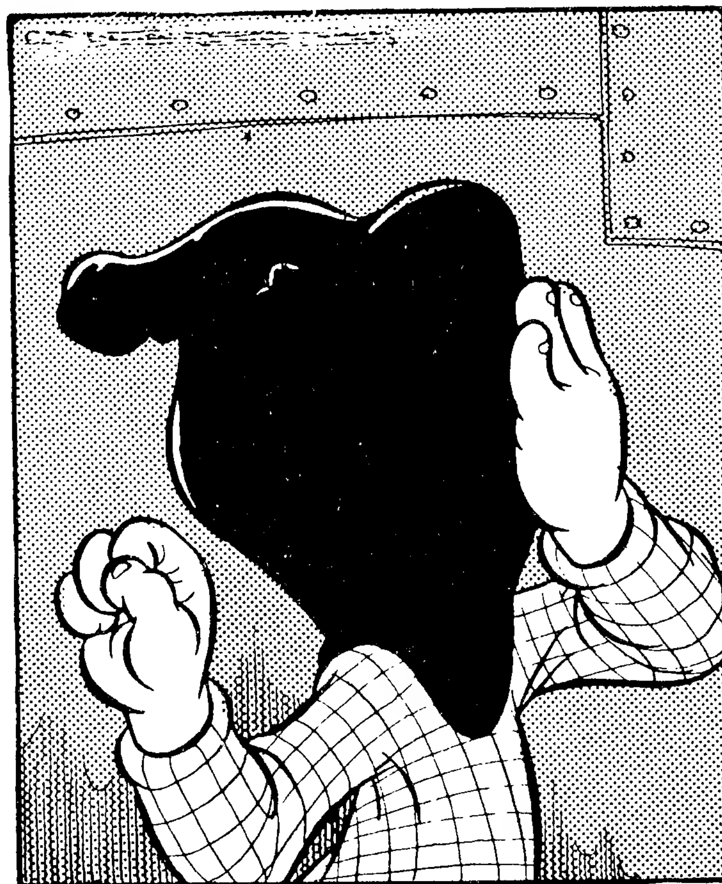
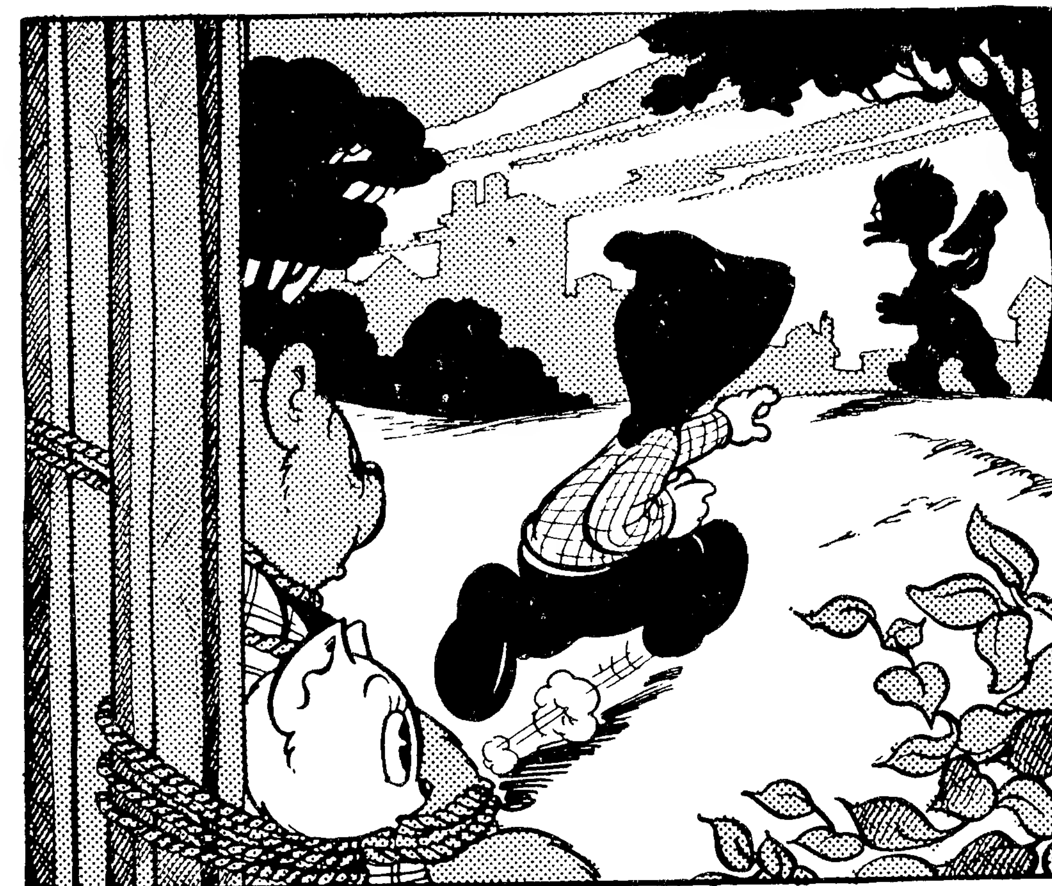
Tom Poes en heer Bommel kwamen half suf van de botsing op de bodem van Horrors kuil terecht en bleven daar even liggen om weer op een gedachte te kunnen komen. Maar daar gaf de schurk hun geen tijd voor. Bliksemsnel rolde hij twee lasso's uit, wierp de eerste over het hoofd van Tom Poes en de tweede over heer Bommel en begon toen te hijsen. In enkele ogenblikken lagen de beide slachtoffers weerloos op de grond aan zijn voeten. Maar daarmede was de gewetenloze slechtaard nog niet tevreden. O, nee! Moeizaam trok hij heer Bommel overeind en bond hem vast aan de ijzerconstructie van de gashouder. Tom Poes werd er naast geschikt en deelde al spoedig het lot van zijn vriend. Daar stonden ze nu!

'Wat een toestand!' mompelde heer Bommel op droevige toon, toen hij het gebruik van zijn zintuigen weer een beetje terug had. 'Het is allemaal jouw schuld, Tom Poes! Jij altijd met je listen! Altijd eigenwijs! Nooit luisteren naar de raad van heren die ouder en wijzer zijn dan jij! Zonder jou zou ik nu rustig in een gemakkelijke stoel van mijn fraai kasteel kunnen zitten, omringd door de zorgen van de brave Joost! Ach! Zal ik die ooit weerzien?'

Tom Poes gaf hier geen antwoord op. Hij keek gespannen naar Horror, die naast hen neerknielde en met een grote boor rustig een opening in de gashouder begon te maken.

'Hoor!' sprak de schurk na enkele minuten. 'Het gas komt er al uit! Hoor maar! Sssssssssssss! Aardig, hè? Dat ga ik nu straks aansteken en dan ontploft alles! Dick Dubbelslag en Horror en gashouder en park en alles!'

Het was een ellendige toestand voor Tom Poes en heer Bommel, dat zal iedere lezer, die een beetje gevoel bezit, moeten toegeven. Het is warempel geen kleinigheid om vastgebonden te zijn aan het ijzeren stutsel van een gemeente-gasbedrijf en te luisteren naar het sissen van het ontsnappende gas. Maar gelukkig had Horror zich gehouden aan de spelregels. Want inplaats van de hele zaak te laten ontploffen, wachtte hij kalm op het ochtendblad, waarin de nieuwe instructies zouden staan. Geduld hàd de schurk, dat moet gezegd worden. Naast zijn slachtoffers had hij het zich gemakkelijk gemaakt en was in een diepe sluimer verzonken, totdat de dag aanbrak. Toen de eerste stralen van de opkomende zon zijn zwarte kap beschenen werd hij wakkker en rekte zich behaaglijk uit.

'Dag!' sprak hij. 'Het kon best eens mooi weer worden vandaag! Hebben jullie ook zo'n honger?'

'Maak me los!' snauwde heer Bommel. 'Ik geef je nog één kans! Anders zal ik de politie waarschuwen!'

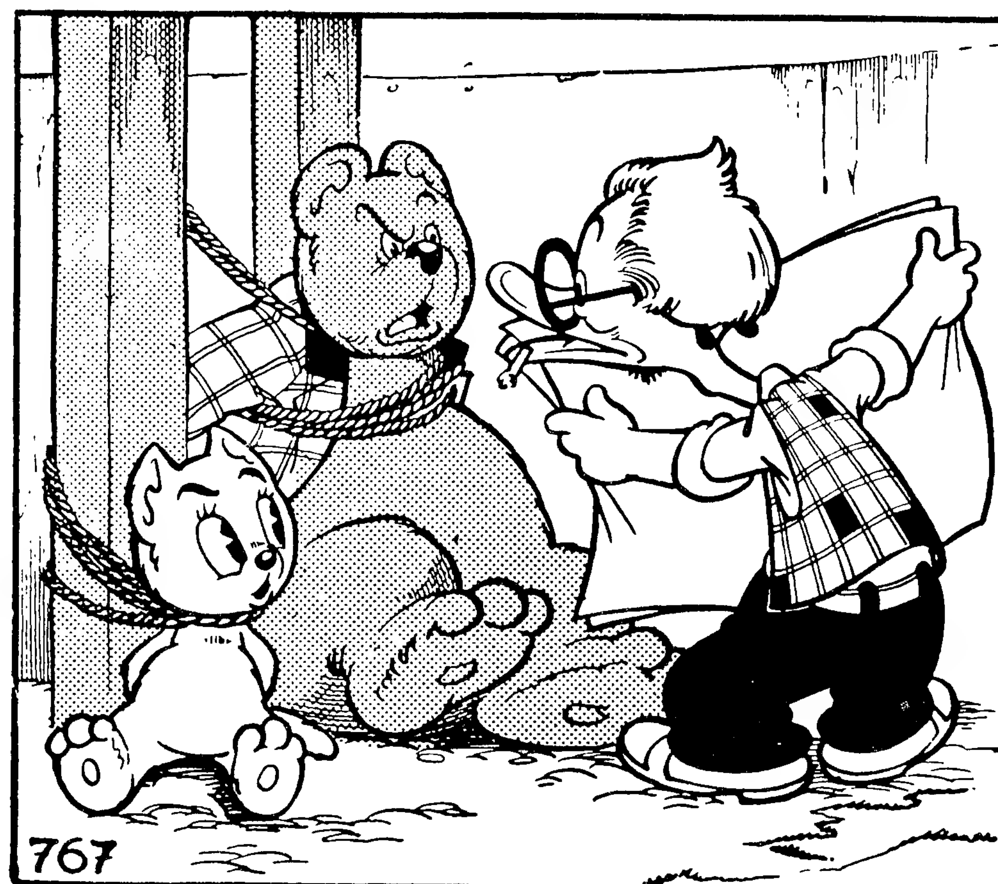
'Dat kan je toch lekker niet!' zei Horror smalend. 'Je bent immers vastgebonden?'

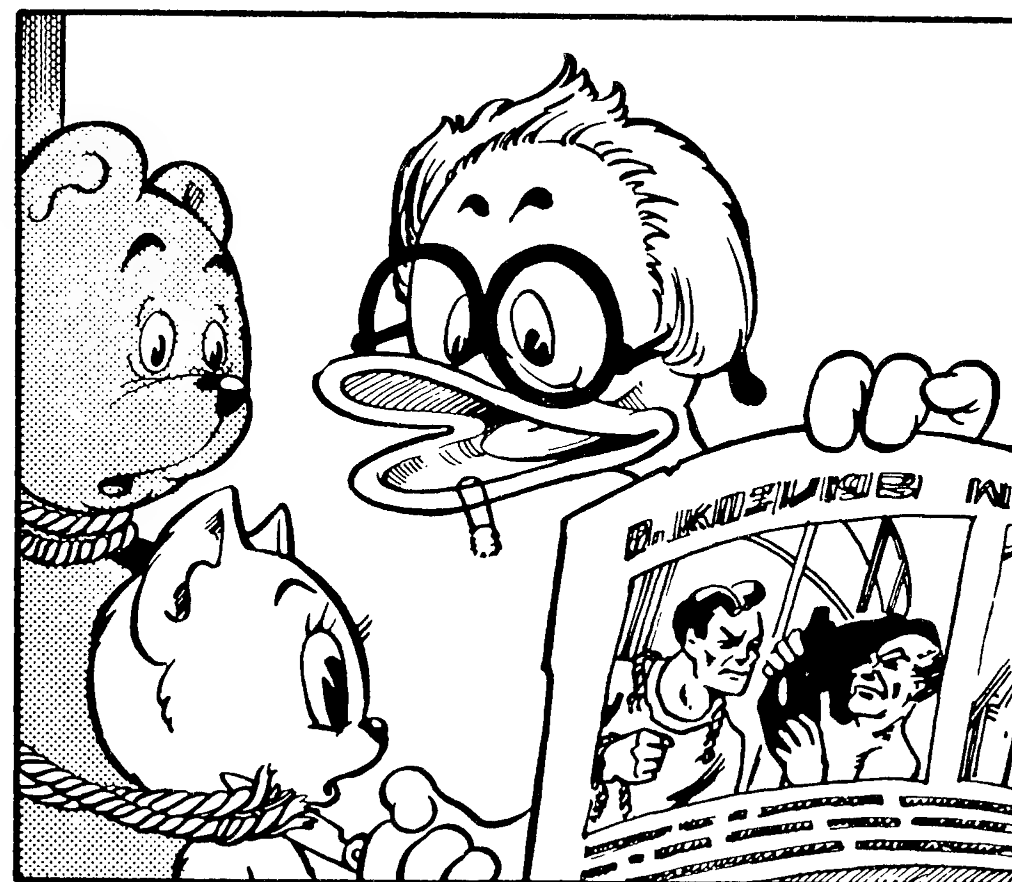
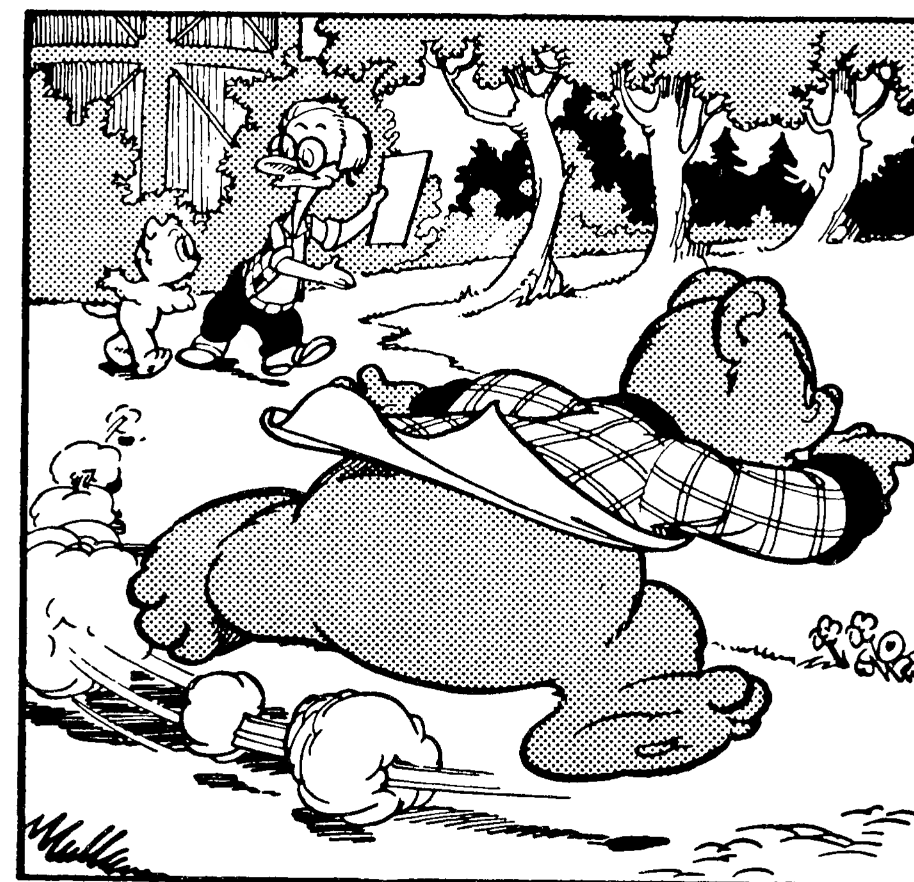
'Schurk!!' brulde heer Ollie buiten zichzelf. 'Maak me los, dan zal ik... Wàt zal ik, Tom Poes?'

'Niets!' zei Tom Poes. 'Rustig afwachten, heer Bommel!'

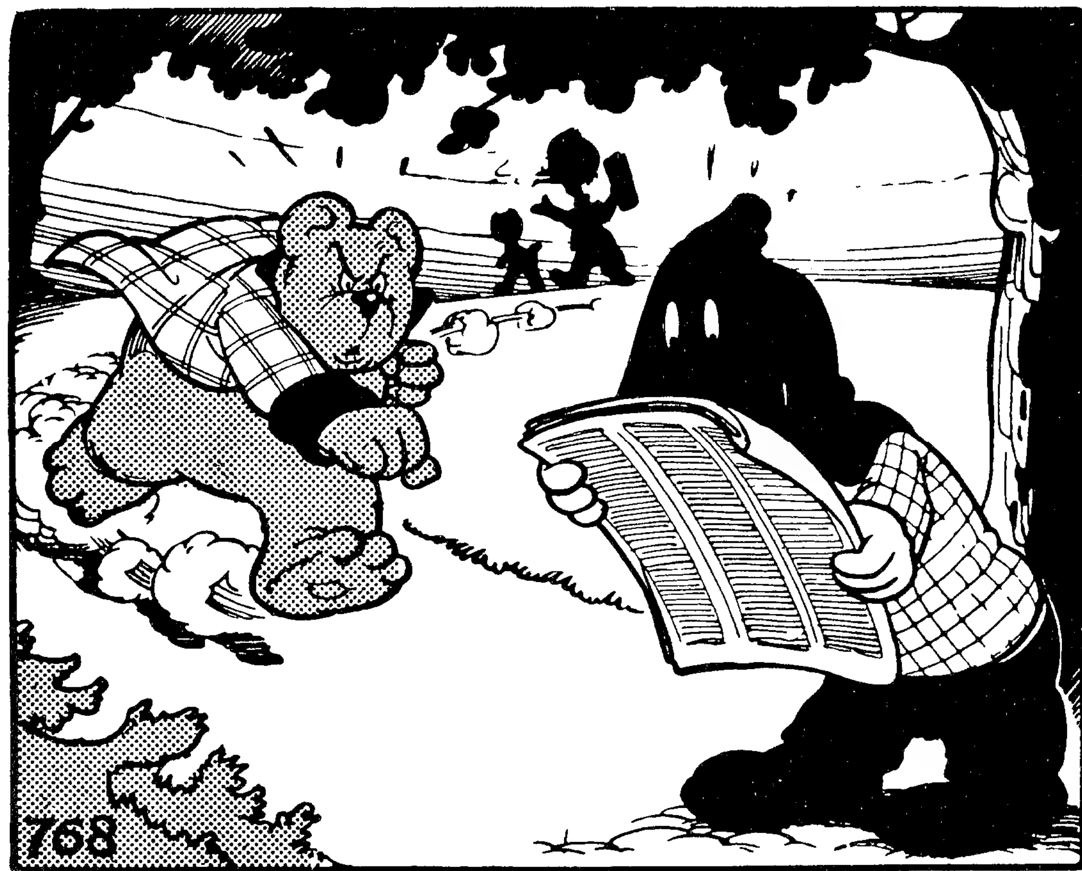
'Goed!' zei Horror, 'ik zal jullie niet te lang laten wachten, hoor! Eén ogenblikje maar, ik ga even een krant halen!'

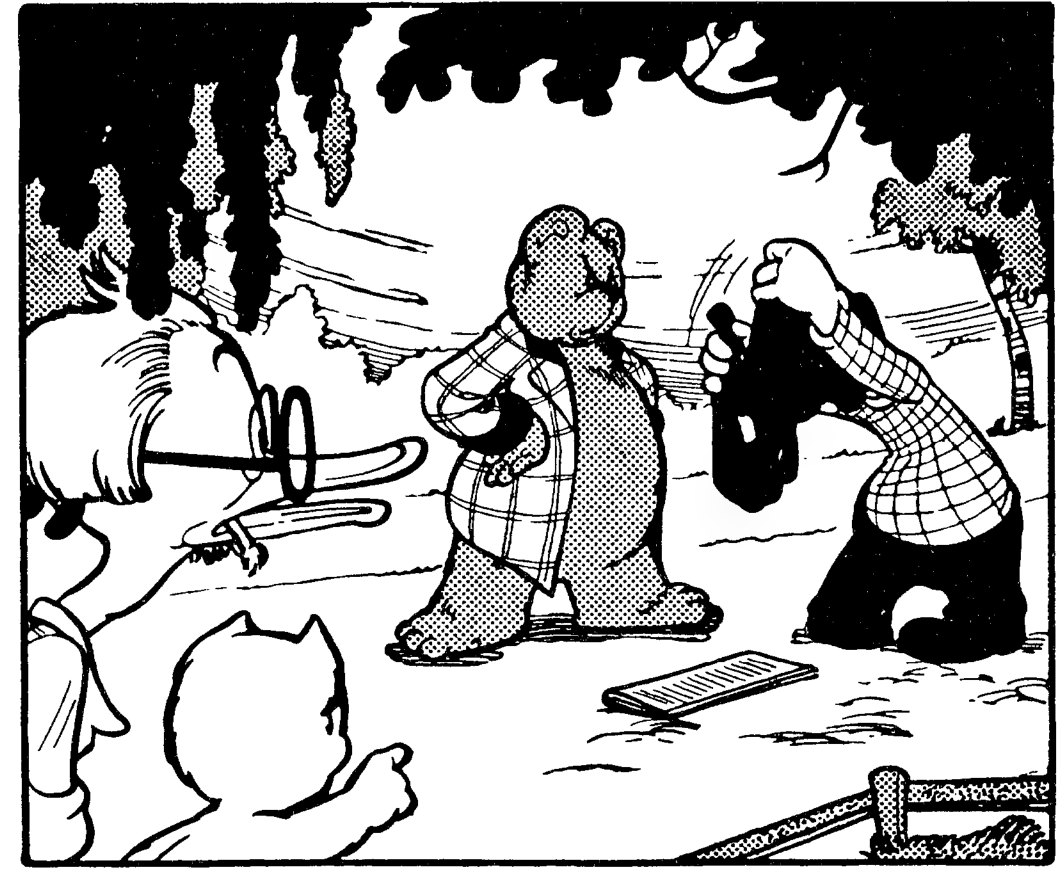
En hij verdween in het park, terwijl van een andere kant de spichtige gestalte van de tekenaar Krastra naderde...

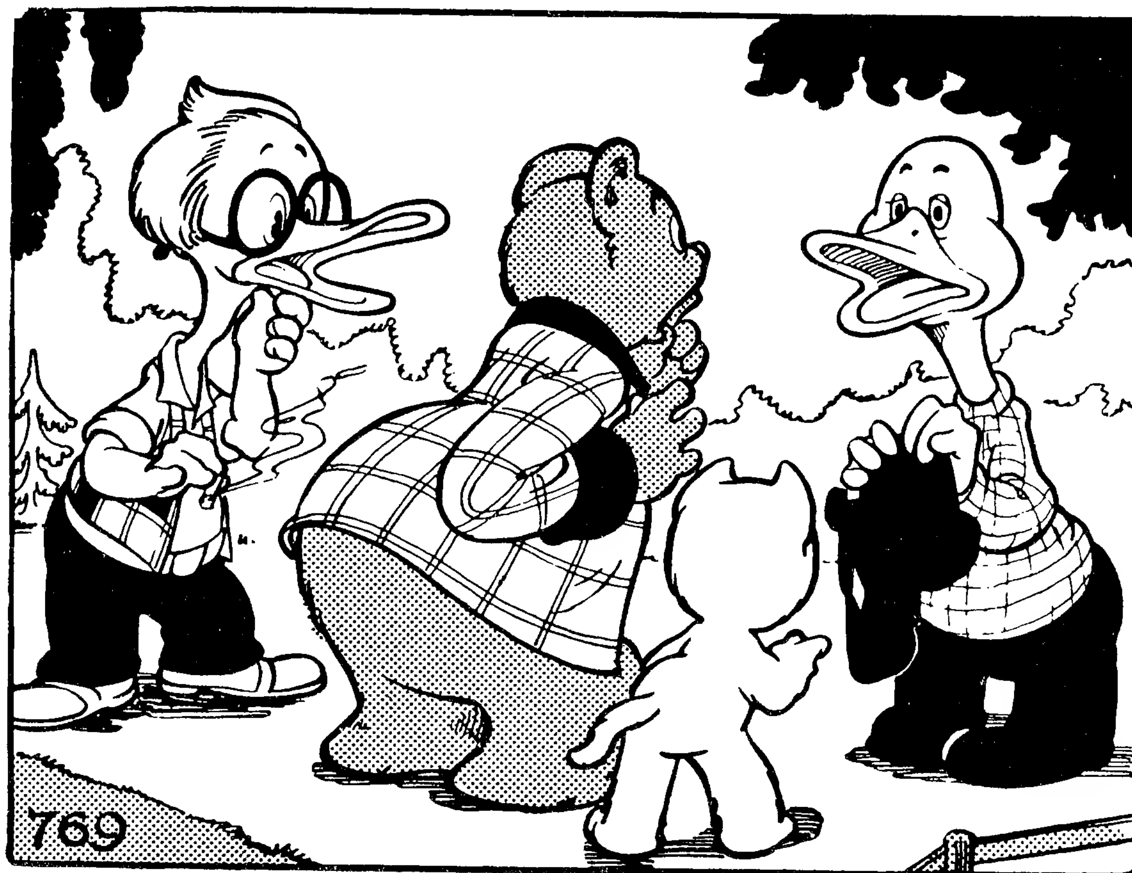

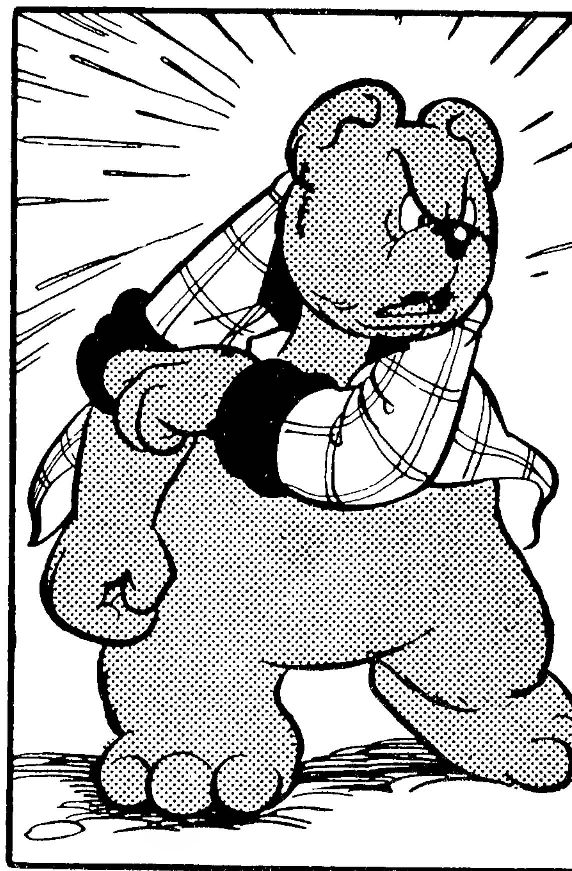
'Hallo!' riep de tekenaar. 'Ik dacht wel, dat ik jullie hier zou vinden! Heb je de krant al gezien? Het is er gelukkig nog op tijd ingekomen. Kijk...'
'Bah!' brulde heer Ollie. 'Maak me los! Maak ons los, zeg ik je! Ik slaap helemaal... ik bedoel, mijn armen slapen en mijn benen slapen en mijn hoofd slaapt en jij staat daar maar en praat over die ongelukkige krant... als je begrijpt, wat ik bedoel, wat jij, Tom Poes. Maak me los!!!!'
De tekenaar nam geschrokken een zakmesje uit de zak en sneed de koorden door.
'Vlug!' riep heer Bommel. 'Horror kan ieder ogenblik terugkomen en het gas spuit nog steeds en jij staat daar maar met die sigaret en direct slaat de vlam in het gas en...'
'U maakt me zenuwachtig!' zei de tekenaar klaaglijk. 'Ik ben uiterst gevoelig, weet u? Ik zou die Horror liever niet tegenkomen en ik houd niet van gas...' Op dat moment waren de touwen eindelijk los. Heer Bommel maakte wilde bewegingen met armen en benen om weer een beetje bloedsomloop te krijgen en zuchtte intussen diep.
'Nu moeten we voorzichtig zijn!' zei Tom Poes. 'Laat me de krant eens zien?'
'Kijk!' zei Krastra, 'op dit plaatje snijdt Horror de touwen van Dick Dubbelslag door, ziet u wel? Precies zoals we hebben afgesproken! Kijk, hij tilt de kap van zijn hoofd, dat was uw idee, weet u nog wel? En hier zegt hij: Ik heb er genoeg van! Ik ga mijn leven beteren! Met het geld, dat ik op zo'n schurkachtige wijze verdiende ga ik mooie daden doen! Ziet u wel? Ik heb me precies aan de afspraak gehouden!'
Heer Bommel had niet geluisterd. Zo gauw hij zich weer bewegen kon, was hij weggesneld, op zoek naar Horror.
'Mijn wraak zal verschrikkelijk zijn!' riep hij. 'De wraak eens Bommels!'

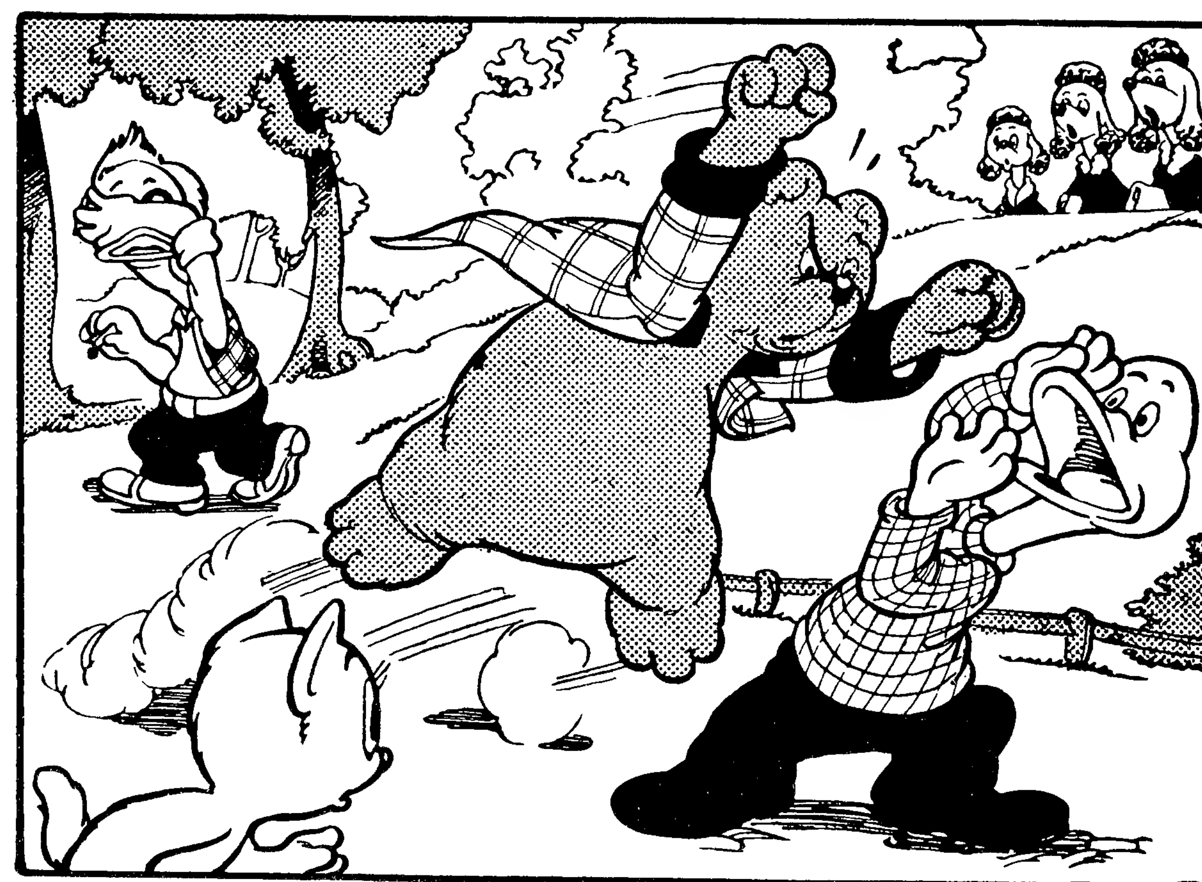

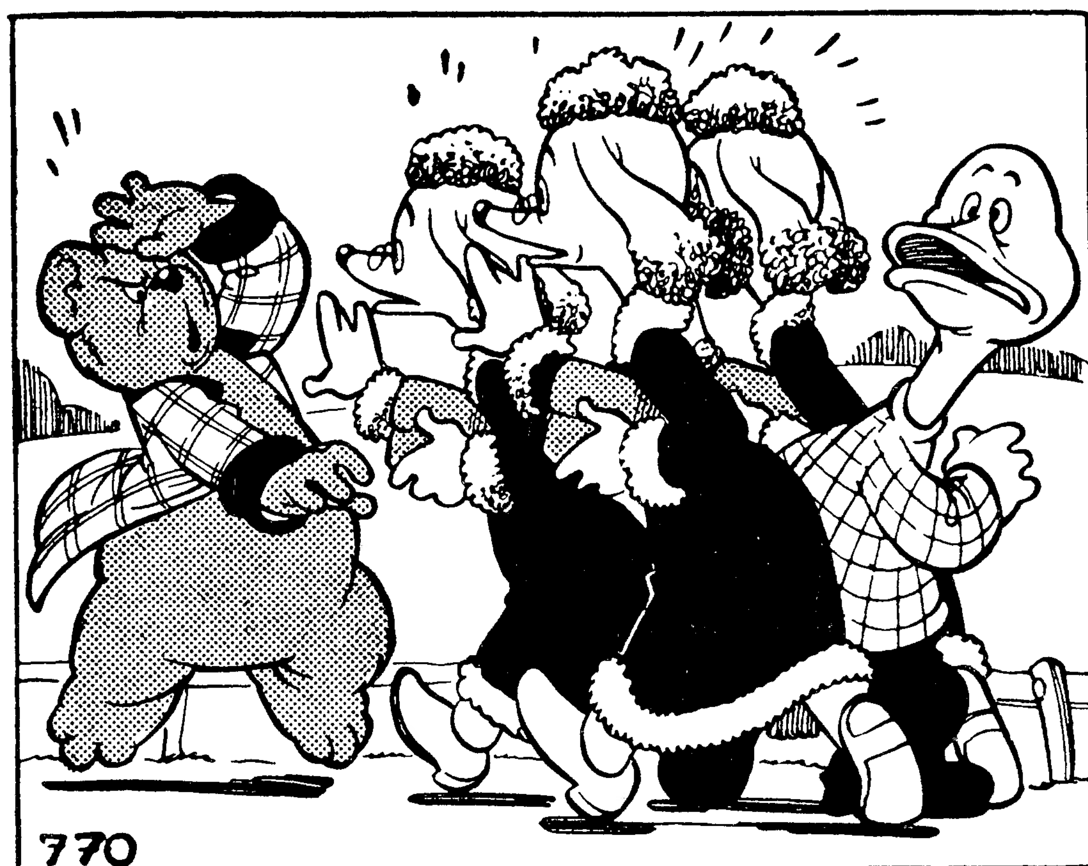
Terwijl Tom Poes en heer Bommel door de tekenaar werden losgemaakt, had Horror de Ademloze een kiosk gevonden en daar een ochtenblad gekocht. 'Ziezo,' mompelde de schurk, 'nu eventjes kijken, hoe dat gasfabriekje de lucht in gaat en dan aan het werk. Jammer, dat het nu al zo gauw afgelopen is, het was net zo leuk!'
Zo sprekende had hij zijn krant ontvouwd en de Avonturen van Dick Dubbelslag voor zich genomen. Maar wie schetst zijn verbazing en ontzetting, toen hij daar, in plaats van de verwachte ontploffing, Horror zag staan, die de lelijke zwarte kap van zijn gezicht lichtte en sprak: 'Het wordt mij te veel! Ik ga mijn leven beteren! Het doen van goede daden zal voortaan mijn doel zijn. Vergeef mij, Dick Dubbelslag en vaarwel!'
Horror was zó ontdaan, dat hij niet eens merkte, dat heer Bommel hem in snelle draf naderde. Hij kreeg pas in de gaten, dat er gevaar dreigde, toen hij een dreigend geloei hoorde.
'Schurk!' brulde heer Ollie. 'Daar heb ik je dan eindelijk! Ha! Ik ben een zachtmoedig heer, maar ik ben tot het uiterste getergd. Nu zul je de kracht van een Bommel leren kennen! Verdedig je, als je kunt!'
'W-wacht even!' riep Horror benauwd. 'Dat is niet goed! Zo staat het niet in de krant! Niet slaan! Ik ga mijn leven beteren! Het doel van goede daden... eh... ik ga goede daden doen en eh... mijn doel is... eh... ik ga Dubbelslag vergeven! Vaarwel!'
En met deze woorden rukte de schurk de zwarte kap van zijn gezicht... Zo kwam het, dat Tom Poes en de tekenaar, die naderbij renden tot hun grote verbazing merkten, dat Horror de Ademloze niemand anders was dan... Wammes Waggel. Het spijt mij, maar ik kan het niet anders maken: het wàs Wammes!

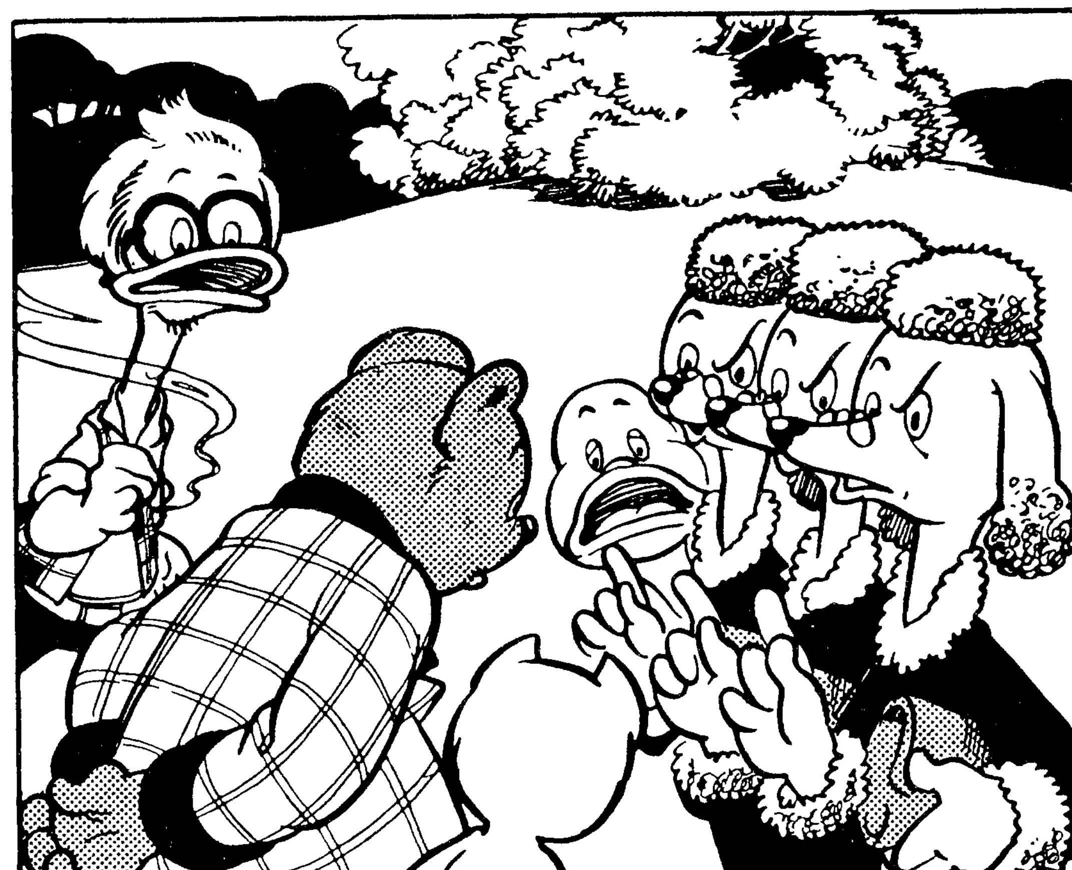

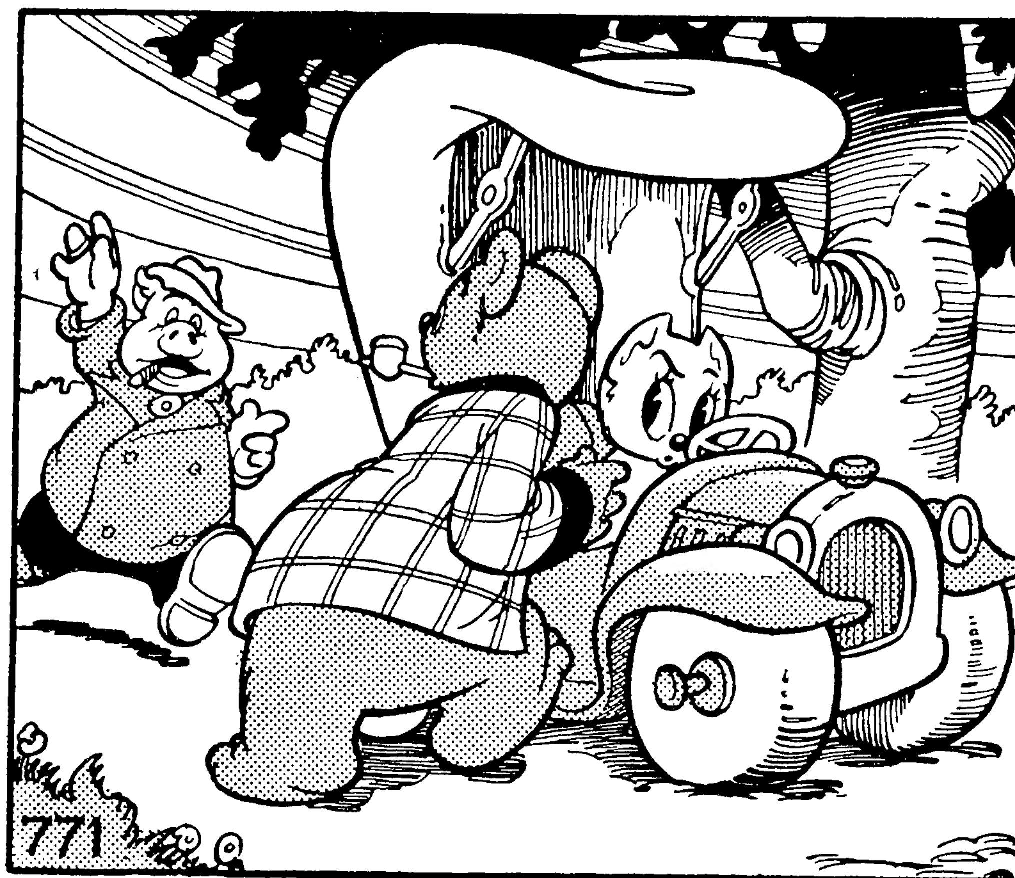

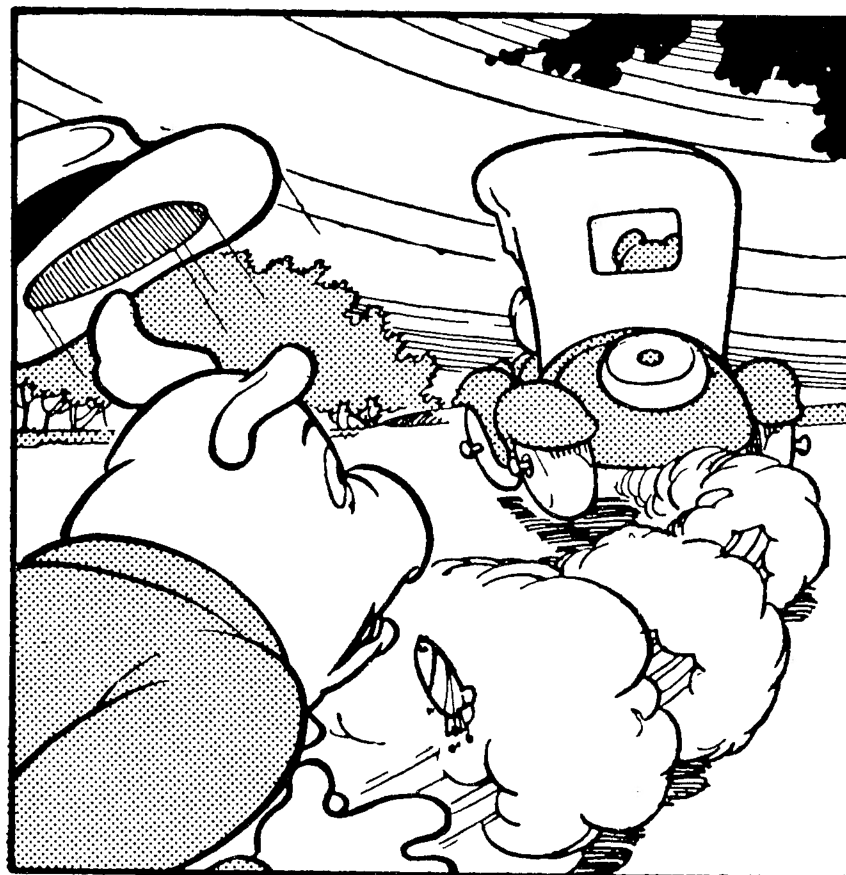
'W-w-wat is dat???!' brulde heer Bommel. 'Ben jij het, Wammes?? Ben jij Horror de Ademloze?? Heb jij al die tijd... ben jij al die tijd... mij, een heer, al die tijd... heb jij mij... ik... grrrr... bah!!'
Onder het uiten van deze en dergelijke kreten stroopte heer Bommel de mouwen op en maakte zich gereed om Wammes te lijf te gaan.
'Niet doen!' riep Wammes benauwd. 'Het was toch maar een spelletje? Het was toch maar een grapje? We hebben toch reuze pret gehad? En het stond toch allemaal ècht in de krant? Waarom bent u nu zo boos?'
'Misselijk!' riep heer Bommel. 'Mis-se-lijk!!! Die Horrorgeschiedenis loopt me de spuigaten uit! Daar!' En hij hief zijn vuist op en deed een sprong.
'Een ogenblikje!' mompelde de tekenaar Krastra, 'ik kan niet tegen deze wilde tonelen! Ik kàn nu eenmaal geen geweld zien! U moet me excuseren...' Zo was er dus niemand meer om Wammes te verdedigen, dan Tom Poes. Maar die hield zich afzijdig, omdat hij een lesje wel goed vond voor Wammes. En toch kwam er nog overwacht hulp opdagen voor de namaak-Horror. Over de heuvel naderden drie gestalten, die op het zien van de ruzie hun armen in de lucht staken en begonnen te rennen.
'Zie je dat, Adèle?' gilde een van de gestalten. 'Het is die ruwe, dikke meneer Bommel weer!'
'Hij wil een arme, kleine jongen slaan, Fidèle?' riep de tweede.
'Er op af meisjes!' kreet de derde, 'het is een schande!'
Inderdaad, het waren de zusjes Doeselaer op hun ochtendwandeling...

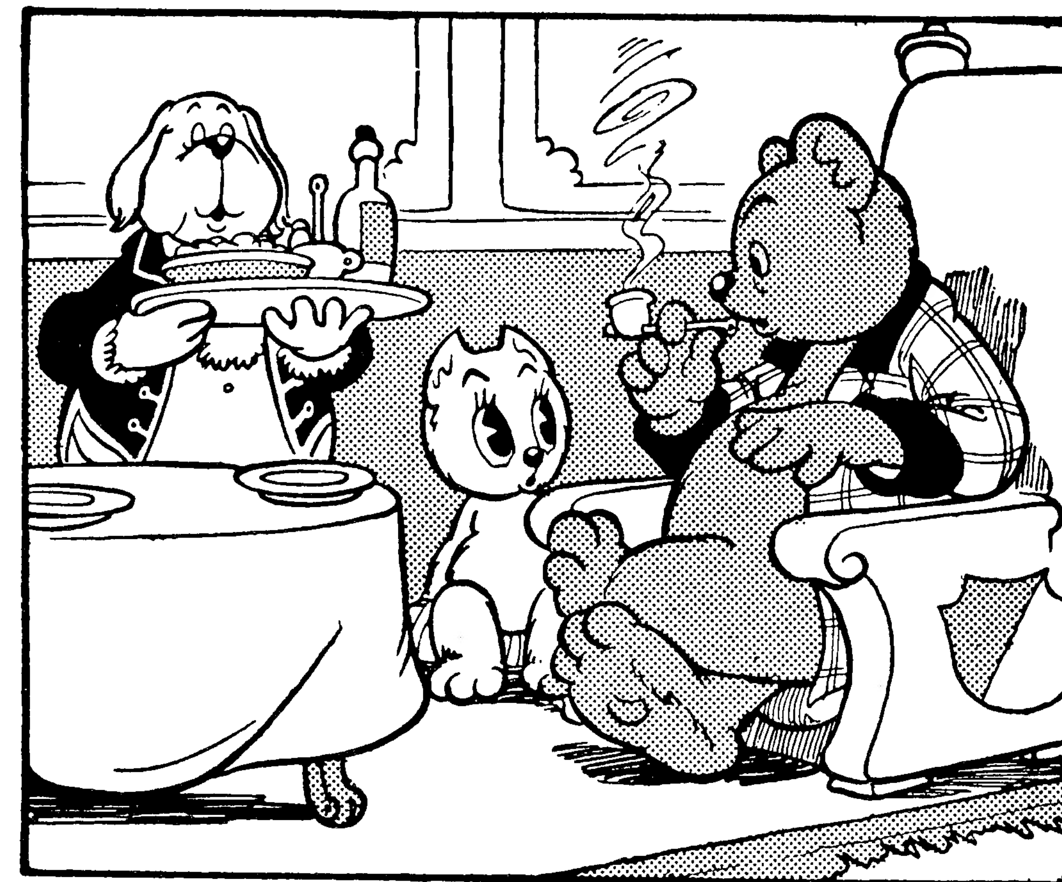

'Houd op!' riep Fidèle Doeselaer boos.
'U moest u schamen!' voegde Adèle er op hoge toon aan toe.
'Tegen zo'n arme, kleine jongeling kunt u wel, hè?' hoonde Thérèse.
'Maar hoort u nu toch eens, dames!' riep heer Bommel ongelukkig, 'deze... deze Wammes Waggel heeft mij aan een touw gebonden en door een raam geworpen en aan een gashouder vastgebonden en...'
'Zwijg!' riepen de zusjes. 'Nog jokken ook! U moest u schamen! Zo'n sterke, ongelikte beer! Huil maar niet hoor ventje!'
'H-hij w-wilde m-mij s-s-s-slaan!' snikte Wammes.
'Er kan je nu niets meer gebeuren, hoor!' zei Fidèle geruststellend. 'Wij zijn nu bij je. Kom maar mee naar huis, dan krijg je een glaasje melk en Adèle zal je een stukje uit Haasje Zonnebrand voorlezen. Dat hebben wij geschreven, zie je.'
'Maar ik...' begon heer Ollie.
'Hoorde ik goed, dat u de schrijfsters van Haasje Zonnebrand bent?' vroeg de tekenaar Krastra, die haastig weer naderbij was gekomen. 'Dat heb ik altijd zo graag willen illustreren! Dansende Haasjes in een vriendelijk weiland!'
'Prachtig!' riep Thérèse Doeselaer uit. 'Wij zoeken een goede tekenaar! Gaat u ook mee?'
'Wij horen hier niet, geloof ik!' fluisterde Tom Poes. 'Ga mee, heer Bommel! Ik heb genoeg van al deze onzin!'
En hij trok zijn vriend net zo lang aan zijn jas totdat deze zijn pogingen om iets in het midden te brengen opgaf en Tom Poes volgde.
'Gelukkig gaat die ruwe klant weg!' zei Adèle Doeselaer. 'Hij hoorde helemaal niet bij ons groepje! Een echte ruziemaker!'
'Ja, ja!' zei de tekenaar Krastra. 'Laten we verder gaan! Ik verlang er naar om haasjes te gaan tekenen!'

Tom Poes en heer Bommel liepen terug naar de Oude Schicht en heer Ollie was net op het punt in te stappen, toen hij aangeroepen werd door een voorbijganger.
'Hallo! Die Bommel!' riep de voorbijganger. 'Dat is ook toevallig! Ik heb een nieuwe opdracht voor je! Ik heb een diamanten ham voor de verjaring van mijn vrouw gekocht en nu...'
Heer Bommel draaide zich met een rauwe kreet om en staarde in het opgezette gelaat van de heer Homp Buldert. Toen sprong hij met een wanhopige uitdrukking op zijn anders zo tevreden gelaat achter zijn stuurwiel en reed weg, de heer Buldert verbaasd achterlatend.
'Een diamanten ham!' hijgde hij. 'Dat is nu net te veel, Tom Poes! Dat kan ik er echt niet meer bij hebben! Mijn hoofd bonst en mijn oren fluiten! Ik zal pas blij zijn, wanneer ik weer in mijn trouwe huis ben, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
Nu, een half uurtje later zaten ze in Bommelstein. Joost droeg spijs en drank aan en toen was het leed al gauw vergeten.
'Ik wil nooit meer een woord over deze geschiedenis horen!' sprak heer Ollie ferm. 'Maar één ding zeg ik je, jonge vriend, ik laat me niet meer in met een detektief broo! Wij, Bommels, houden van avonturen, maar we laten ons geen avonturen opdringen! Laat dàt je gezegd zijn! Uit!'

EINDE VAN DIT VERHAAL

MV

5 *De Drakenburcht*
6 *Het Verdwijneiland*
7 *De Reuzenvogel*
8 *De rare uitvinding*
9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
10 *De zieke hertog*
11 *Het monster-ei*
12 *Kaspar de draak*

MV

13 *De laatste Markies van Carabas*
14 *Het land van de blikken mannen*
15 *De betoverde spiegel*
16 *De Bergmensen*
17 *Het geheim van het Noorderlicht*
20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
21 *De Superfilm-onderneming*
22 *De Meester-Schilder*
23 *De Chinese Waaier*

MV

24 *De wonderdokter*
25 *De watergeest*
26 *De talisman*
27 *De nieuwe ijstijd*
28 *Het monster van Loch-Ness*
29 *De geheimzinnige sleutel*
30 *De grootgroeiers*
31 *De zeeslang*
32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
33 *De Pierrace*
34 *Het vibreerputje*
35 *Solfertje*
36 *Horror de Ademloze*

MV

38 *Kwetal de breinbaas*
43 *De Partij van de Blijheid*
44 *Mom Bakkesz*
45 *De kneep van Knipmenis*
46 *De geheimzinnige gaper*
48 *Het wroegwezen*

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.